

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Swoony and tender . . . all the
wit, emotions, and chemistry I love."

—*USA Today* bestselling author
Evie Dunmore

THE STRANGER I WED

HARPER ST. GEORGE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HARPER ST. İÇİN ÖVGÜ GEORGE

"Yaldızlı Çağ varislerini tanımlayan endüstri ve zenginlikle dolu ışıltılı bir balo salonu romantizmi."

The Heiress Gets a Duke hakkında -*Entertainment Weekly*

"*Mirasçı Dükü Alır* büyüleyici, okumaya doyamayacağınız bir kitap ve Harper St. George'un büyülu kaleminden çıkacak bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Evie Dunmore

"St. George, Lisa Kleypas ve Julia Quinn gibi tarihi romantizm ustalarının klasik öğelerini, daha deneyimli romantizm okurlarına hitap edecek tür hakkında ince göz kırpmalar ve dürtmelerle birleştiriyor."

-*Forbes*

"Viktorya dönemi esprileri, romantizmi ve kalpleri durduran ateşiyle ağzına kadar dolu, ışıltılı bir aşk hikâyesi. Bir at arabası ve dört kişiyle yapılan yolculuklar bundan daha seksi olamaz."

-*USA Today* çok satan yazarı Mimi Matthews, *Şeytan ve Varis*

"Seksi, duygusal ve romantik bir hikaye. . . Harper St. George benim için mutlaka satın alınması gereken bir yazar!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Terri Brisbin, *The Heiress Gets a Duke* üzerine

"Zekâ, baştan çıkarma ve tutku, bu son derece duygusal romantizmi yaratmak için kusursuz bir şekilde harmanlanıyor. St. George, mükemmel bir duygusal kaçış sağlamak için karmaşık karakterlerle ilgi çekici bir olay örgüsü örüyor. *Varis Dük Oluyor*'da sevmediğim hiçbir şey yok, özellikle de tarihe büyüleyici bir bakış."

-*USA Today* çoksatan yazarı Anabelle Bryant

"Harper St. George, cızırtılı kimyası, zekice esprileri ve son derece güçlü, feminist kadın kahramanıyla sayfaları alevlendiriyor!"

-USA Today çoksatan yazarı Christi Caldwell

"Eğlenceli, hassas ve kesinlikle seksi olan *Mirasçı Dükü Alır*, şimdiden yılın en iyi kitapları listemin zirvesine yerleşti. Bu canlandırıcı ve feminist romantizmi kaçırmayın."

-BookPage (yıldızlı eleştiri)

"Harper St. George her kitabında daha da iyiye gidiyor ve her birini bitirir bitirmez tekrar okumak isteyeceğiniz türden sayfa çeviren hikâyeler kaleme alıyor."

-Lyssa Kay Adams, Bromance Kitap Kulübü serisinin yazarı

"Zengin, zorlayıcı ve güzel yazılmış bir aşk romanı. George bize aşk ve evlilik hakkında son derece modern fikirlere sahip Amerikalı bir varis olan Violet Crenshaw'un hikâyesini sunuyor."

-Elizabeth Everett, *The Love Remedy* kitabının yazarı

"Tatlı bir tarihi romantizm."

-PopSugar

"Dönem detaylarıyla zenginleştirilmiş *The Heiress Gets a Duke*, bu zekice, seksi ve son derece tatmin edici hikâyede Yıldızlı Çağ'ın dolar prenseslerine hayat veriyor."

-Laurie Benson, Sommersby Gelinleri serisinin ödüllü yazarı

"Bu bağımsız ve alaycı varis sonunda düküne kavuşurken iç çekecek, ağlayacak ve sırtacaksınız."

-Virginia Heath, *Asla Bir Saksı Çiçeği ile Bahse Girme* kitabının yazarı

HARPER ST. TARAFINDAN DA GEORGE

Yaldızlı Çağ Varisleri

VARİS BİR DÜK ALIR ŞEYTAN

VE VARİS LEYDİ BİR VARİSİ

BAŞTAN ÇIKARIR

DÜŞES BİR KOCA ALIYOR

THE STRANG ER BIZ

HAR PER ST. GEORGE

BERKLET
ROMANTİZMİ
NEWYORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 yazar Harper Nieh

Eliza ve Dük'ten alıntı Harper St. George copyright© 2024 by Harper Nieh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: St. George, Harper, yazar.

Başlık: Evlendiğim yabancı / Harper St. George.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024. | Seri: New York'un güvercinleri ; 1 Tanımlayıcılar:
LCCN 2023031479 (basılı) | LCCN 2023031480 (e-kitap) | ISBN 9780593441008 (ticari cilt) | ISBN
9780593441015 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.T236 S77 2024 (baskı) | LCC PS3619.T236 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231016 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2023031479> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023031480> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: Rita Frangie Batour Kapak

resmi: Anna / Adobe Stock

Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Maggie Hunt

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.3_146777207_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Harper . George'Övgüler 'dan Sta

Harper St. Georgeda

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Birinci Bölüm

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Yedinci

Bölüm Bölüm

Dokuzuncu

BölümSekizinci

İkinci Bölüm

Onuncu Bölüm On

On Birinci Bölüm

On Dördüncü İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm On

Altıncı BölümOn

Üçüncü On Beşinci

On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm Bölüm
Yirmi İki Yirmi On
Dokuz Yirmi Bölüm
Bölüm Bölüm Üç
Bölüm Yirmi Bir

Üçüncü Bölüm

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Yirmi Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
OtBölüm Otuz Bir
BölümAltı Yedi Yirmi
Yirmi Dokuz Sekiz uz
Sonsöz

Yazarın Notu

Teşekkür

Eliza ve Dük'ten alıntı

Yazar Hakkında

Her zaman kendi hikayesinin kahramanı olan Lois Glanzer için.

Seni seviyoruz ve özlüyoruz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Erkeklerin her şeyi vardır, kadınların çoğu ise erkeklerin onlara verdiklerinden başka hiçbir şeye sahip değildir. Kadınlar ekmek ya da güzel bir söz gibi herhangi bir şey istediklerinde, erkeklerin bunun için talep ettikleri bedeli ödemek zorundadırlar ve bu neredeyse her zaman "bir kilo et"tir.

-Susan B. Anthony

PROLOGUE

***Yukarı Doğu Yakası,
Manhattan Sonbahar 1877***

FİĞERTH AVENUE CORA'NIN DOĞUŞTAN HAKKIYDI, AMA BU SADECE Tabii toplumsal beklentiler yerine biyolojiye bağı kalınırsa. İnsanlar genellikle bunu yapmazdı, bu yüzden o ve kız kardeşleri sokaktaki seçkin adreslerin hiçbirine davet edilmemişlerdi. Onlar gayrimeşruydular. Hakkında fısıldanacak, bazen kibar vatandaşlar tarafından küçümsenecek ve Charles Hathaway tarafından açıkça görmezden gelinecek sırlardı. Cora tüm çabalarına rağmen bunun kendisini rahatsız etmesine nasıl izin vermeyeceğini hiçbir zaman tam olarak çözmemişti.

Şoför Hathaway malikânesinin önünde taksiden inmesine yardım ederken dizleri titriyordu. Şoför ona kuşkuyla baktı, onu malikâne sakinlerinin mi yoksa sokağı dolduran hizmetkârların mı arasına koyacağından emin değildi. Onu suçlayamazdı, çünkü bazen kendisi de bilemiyordu. Giydiği kullanışlı lacivert elbise bir Hathaway kızından çok bir mürebbiyeye yakışıyordu. Ona bir bozuk para vererek teşekkür etti, adam da şapkasını ona doğru eğerek avucuna aldı. Gözleri ona şans diliyor gibiydi.

Derin bir nefes aldı ve önündeki konağı içine çekti. Babasının evini ilk kez gerçekten görüyordu. Tuğla ve kireç taşından yapılmış beş katlı ev heybetliydi ama gösterişli değildi, etrafındaki kahverengi taşlarla uyum sağlayacak şekilde inşa edilmişti. Çim ve çalılıklardan oluşan küçük bir çim alan, ferforje bir çitin içinde özenle muhafaza edilmişti. Hathaway ailesinden beklediği tam olarak buydu. Gösterişli zenginlik gösterileri, şehre akan yeni paraya bırakılsa daha iyiydi. Hathaway'ler gibi eski aileler

zenginliklerini kanıtlamalarına gerek yoktu, çünkü bu iki yüzyıl önce tespit edilmişti.

Ön kapıya giden adımları atarken dizleri titremeye devam etti. Zili çalamadan kapı açıldı. Solgun tenli ve sarkık çeneli yaşlı bir adam olan uşak, sanki onu hizmetçilerin girişine göndermenin eşiğindeymiş gibi ona baktı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Kaçınılmaz dalgalanmayı durdurmak için sesine çelik katarak, "Günaydın. Bay Charles Hathaway ile görüşmek için buradayım."

Alnındaki çizgiler derinleşti ve dudakları düzleşti. "Mümkün değil hanımefendi. Ev halkı yas tutuyor. Bay Hathaway evde ziyaretçi kabul etmiyor." "Evet, başınız sağ olsun. Yine de beni görmek isteyecektir. Lütfen ona söyleyin

Bayan Cora Dove arıyor."

Adı uşak için bir şey ifade etmiyor gibiydi. Yüz ifadesi her zamanki gibi şüpheciydi. "Korkarım bu imkânsız."

Bu karşılaşmayı önceden tahmin ederek, kendisini buraya getiren mektubu geri çekti. Mektubu sıkı sıkı tuttu ama zarfın üzerindeki Beşinci Cadde iade adresini görebilmesi için yukarı kaldırdı. Kapıyı yüzüne çarpmayacak kadar meraklı olan adam cebinden yarım çerçeveli bir gözlük çıkardı ve metni okumak için öne doğru eğildi. Mektup merhum aile reisi Ada Hathaway'den geliyordu. El yazısı örümcekli ve zayıftı, Cora'nın tahminine göre kadının ölüm döşeginde yazıldığı için düzensizdi ama yine de okunaklıydı.

"Bayan Hathaway ve çocuklarının evde olmadıklarını biliyorum," dedi. Gazeteler cenazeden sonra Westchester'daki çiftliklerine çekildiklerini yazmıştı. "İsterseniz daha sonra dönebilirim."

Gözleri bir küçümseme gölgesiyle daraldı. Ah, belki de onun adını biliyordu. İkisi de Bay Hathaway'in karısının onun burada olmasından hoşlanmayacağını biliyordu. Sokağa doğru anlamlı bir bakış attı -şimdiye kadar kaldırımında aceleyle yürüyen insanların hiçbiri onları fark etmemişti- ve kapıya tutunduğu elini gevşetti. "İçeri gelin, Bayan Dove."

Ev zarafet timsaliydi. Girişteki mermer zemini kaplayan kalın bir İran halısı, korkulukları küçük rozetlerle oyulmuş, pırıl pırıl bir maun olan geniş ve kıvrımlı bir merdivene çıkıyordu. Holü çevreleyen iki odanın her biri zengin kumaşlar ve minderlerle kaplı kanepeler ve sandalyelerle döşenmişti; masalar narin biblolarla, duvarlar ise paha biçilmez sanat eserleriyle süslenmişti. Pencerele siyah krep kumaşla kaplıydı, ama o bunların genellikle şık ve bol perdeli olduğundan şüpheleniyordu.

Her şey çok zevkli ve orta derecede abartılıydı - ne de olsa Vanderbilt değillerdi. Hathaway'ler New York'un en eski ailelerinden biriydi. Servetlerini modern sanayi sayesinde kazanmamışlardı. Servetlerini yeni dünya ticaretiyle -ticaret ve ithalat- kazanmışlar, sonra da miras olarak almışlar ve nesiller boyunca yükselen emlak değerleriyle pekiştirmişlerdi.

Uşak misafir odalarından birini işaret etti. "Burada bekleyin, geldiğinizi Bay Hathaway'e haber vereyim."

Cora tam da bunu yapabilirdi ama şöminenin üzerindeki portreyi fark etti. Bayan Hathaway ona bakıyordu. Otuzlu yaşlarının ortasında, daha az sert görünseydi güzel olabilecek bir kadındı. Saçları o kadar sıkı toplanmıştı ki neredeyse kedi gözlü bir görünüm veriyordu ve ağzı onaylamaz bir ifadeyle sıkıydı. Cora neredeyse Bayan Hathaway'in kendisine baktığını, evine adım atmaya cüret ettiğ i için onu kınadığını hissediyordu.

Kadın oturuyordu ve her iki omzunun arkasında genç bir oğlan ve daha büyük bir kız duruyordu. Cora gazetelerden kızın adının Agnes olduğunu ve on beş yaşlarında, Cora'nın en küçük kız kardeşi Eliza'dan sadece birkaç yaş küçük olduğunu biliyordu. Annesinin arkasında, muhtemelen Cora'nın ailesini bir yıl ya da daha fazla geçindirebilecek bir elbisenin içinde dimdik duruyordu. Kalbi, kendi küçük ailesinin mahrum bırakıldığı her şey için acıyordu. İşler farklı gelişseydi burada yaşayabileceğini düşünmek garipti.

"Hayır, beni ona götür."

Kâhya itiraz etti. O ısrar etti. Sonunda genç bir hizmetçi elinde bir yığın çamaşırla salona dalınca, onları gördü ve koşarak uzaklaştı. Şimdi dedikodu olacaktı ve onların

Ön salondaki anlaşmazlık, daha fazla hizmetkârın aval aval bakmaya gelmesiyle daha da kötüleşecekti. Cora peşindeyken evin derin girintilerine doğru döndü.

Uşak evin arka köşesinde durdu ve cilalı maun kapılardan birine vurdu. İçeriden bir ses seslendi ve adam içeride kaybolmadan önce onu yere yapıştıran sert bir bakış attı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve kapıyı gereğinden biraz daha sert bir şekilde çarparak kapatmadan önce ona içeri girmesini işaret etti.

Kendini toparlamak için durakladı, çevresini inceledi, odanın diğer tarafında bekleyen figüre doğru bakmaya hazır değildi. Cesareti henüz kabadayılığına yetişememişti. Çalışma odası koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı ve kitaplıklar deri ciltli yüzlerce kitapla doluydu. Eliza bu odayı çok sevecekti. Ocağa bir ateş çıtırdıyordu; kömür değil odun dumanı kokusu puoların tatlı keskinliğiyle karışıyordu. Charles Hathaway masasının arkasındaki yerinden kalktı ve sonunda onu kabul etmekten başka çaresi kalmadı. Aradan geçen bunca zamandan sonra adam hayatından daha büyük duruyordu.

Onu en son yaklaşık on iki yıl önce görmüştü ama pek değişmemişti. Koyu renk saçlarının ucunda artık gümüş kanatlar vardı ve yüzündeki birkaç çizgi onu daha ağırbaşlı göstermeye yarıyordu. Görünüşü şık yün takım elbisesine, zarif evine ve onaylamayan karısına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Yavan ve geleneksel bir şekilde yakışıklıydı, sanki fiziksel özellikleri onu hoş kılmak için bir araya gelmişti ama asla güzel olacak kadar gösterişli değildi.

Onu son gördüğünde sadece sekiz ya da dokuz yaşındaydı; şimdi büyüdüğü için kendini benzerlikler ararken buluyordu. Ortanca Dove kardeş Jenny, annelerinin yeniden doğmuş haliydi ama Eliza onun güçlü çenesine sahipti. Cora onun grimsi mavi gözlerine sahipti. Ayrıca burnunun köprüsündeki hafifçe belirgin eğimi, daha büyük ölçekte olsa da kendisinininkinin bir aynası olarak tanıdı.

"Merhaba." Bir an için oraya ne söylemek için geldiğini unuttu.

Kadının yüz hatlarını inceledi, sanki kendisi de kadında kendinden izler arıyormuş gibi onları çözmeye çalıştı. "Cora."

Sesinde beklediği kınama değil, rahatlama ve hoş karşılama vardı. Diğer her parçası onu hor görmeye yemin etse de, içindeki baba özlemi çeken çocuk bu tek kelimeyle ayağa kalktı. Onun adını biliyordu ve yüksek sesle söylemişti. Bu, uzun ve acı bir karanlık kıştan sonra iyileştirici bir güneş ışığına adım atmak gibiydi.

"Buradasın," dedi sanki hâlâ inanamıyormuş gibi. "Bir şey mi oldu? Fanny ?"

"Annem iyi."

Hafifçe başını salladı ve karşısındaki sandalyelerden birine oturmasını işaret edene kadar sessizliğe gömüldüler. "Kız kardeşlerin nasıl?"

İsimlerini hatırlıyor muydu? Sormak ve hayal kırıklığına uğrama riskini almak istemedi.

Pelüş koltuğa yerleşerek, "Hepimiz iyiyiz. Lütfen annenizin ölümü için başsağlığı dileklerini kabul edin." Büyükannesi, gerçi Cora'nın yanında kimse ona bu isimle hitap etmemişti. Kadınla tanıştıysa bile bunu hatırlayamıyordu.

Otururken yüzündeki ifadeyi dizginleyemeden önce gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı. "Teşekkür ederim. Güzel, uzun bir hayatı oldu." Saçlarında karar kılmadan önce onun yüz hatlarını tekrar inceledi. "Biraz ona benziyorsun. Hatta saçlarınızda onun gençken sahip olduğu kumral tonlar bile var."

Cora ensesindeki saçları parmakladı. Bu farklı rengin nereden geldiğini hep merak etmişlerdi. O ve kız kardeşleri hiç tanımadıkları ailelerinden başka ne miras almış olabilirlerdi? Çok fazla şeyden mahrum bırakılmışlardı. Kendini bildi bileli içinde taşıdığı öfke sızmaya başladı.

"Bilemem. Onunla hiç tanışmadım."

Yaralı görünecek kadar küstahtı. "Cora, ben Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Aynı fikirde değildi ama hayatının yirmi yılını yeniden anlatmaya ya da ebeveyn sorumluluğunu açıklamaya gelmemişti. Derin bir nefes alarak ziyaret sebebinin geri kalanını anlatmaya devam etti.

"Ölmeden önce bana bir mektup gönderdi." Kadın çantasından mektubu çıkarırken bu kez şaşkınlığını o kadar çabuk kontrol edemedi.

"*New York Times*'ta ölüm ilanının yayınlanmasından bir gün sonra teslim edildi. Olayların ele alınış biçiminden pişmanlık duyduğunu ve bana ve kız kardeşlerime bir miras bırakacağını söyledi."

Sözsüzce, mektubu almak için elini uzattı. İçindeki her şey mektubu vermek için isyan ediyordu. Tek yapması gereken mektubu ateşe atmaktı ve Ada Hathaway'in onu düşündüğüne dair hiçbir kanıt kalmayacaktı. Kâğıdı zarftan çıkardı ve ona uzattı. En azından zarf, içindeki mektup kaybolursa bir çeşit kanıt görevi görecek.

Burnunun ucuna bir okuma gözlüğü taktı ve sandalyesine geri oturdu. Mektubun kendisi oldukça kişisel değildi, belli ki duygularını kendine çok yakın tutan bir kadın tarafından yazılmıştı. Sadece her şeyin daha farklı olamamasından duyduğu üzüntüyü belirtiyor, bir miras bıraktığını ve Cora'nın daha fazla bilgi için Charles'ı ziyaret etmesi gerektiğini söylüyordu.

"Yazdığını bilmiyordum," dedi kısa mektubu bitirip ona geri verdiğinde.

"Niyetini seninle paylaştı mı?" Başını salladı. "Paylaştı."

Göğsündeki şiddetli ağrı beklenmedik bir şeydi. "Bizimle iletişime geçmeyi mi planlıyordun?"

Sanki bu konu onu yoruyormuş gibi içini çekti. "Sonunda, evet. İşlerin yoluna girmesi için zaman tanımayı umuyordum."

Masasının çekmecesinden deri ciltli bir dosya çıkardı ve açtı. Bir süre kâğıtları karıştırdıktan sonra tek bir parşömen parçası çıkardı. Sayfayı tarayarak, "Size ve kız kardeşlerinize Central West Railroad ve Hathaway Realty Investments hisselerinin bir kombinasyonunu bıraktı. Hisseler yılda yaklaşık yirmi bin dolar kazandırıyor. Ayrıca her biri için iki yüz bin dolar nakit para da var. Tüm bunlar, evlendiğinizde her birinize dağıtılmak üzere emanet olarak tutulacak."

Yılda yirmi bin dolar gelire iki yüz bin dolar. Zengindiler! Bu miktarla her biri bir mülk satın alabilir ve yıllık gelir onları geçindirmeye yeter de artardı. Ama henüz buna sahip değillerdi.

Kadın aptal aptal ona baktı. "Evlilikler, olgunluk değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Siz kızların geçiminin sağlandığından ve istikrarlı bir hayat kurduğunuzdan emin olmak istedi."

Kadının daha önce istikrarlarını hiç önemsemediği düşünülürse tuhaftı. "Ya evlenmemeyi seçersek?"

"Hepinizin evlenmeye karar verdiğini göremiyorum, ama karar verenlere hisse senedi ya da nakit miras kalmayacak."

"Bu çok saçma." Kadın, ölüm döşeginde vicdanı onu yakalayana kadar onları umursamamıştı ve şimdi hayatlarının geri kalanını dikte etmeyi düşünüyordu.

"Öyle görüldüğünün farkındayım ama bu senin yararına. Durumda herhangi bir ... şey, uygunsuzluğu önlemek için koca seçiminize rehberlik etmem gerektiği konusunda anlaştık."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Her birinize uygun gelir ve sosyal konuma sahip bir erkek bulmanızda yardımcı olacağım. İsmi taşımasanız bile Hathaway'e layık birini."

"Kızınız Agnes gibi biriyle evleneceğini mi söylüyorsunuz?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet, ama Manhattan'dan ya da New York'un herhangi bir yerinden ya da Connecticut'tan biri değil." Bir an düşündü. "Aslında New England'dan bile değil. Ya da Florida'dan ve şu anda San Francisco'da tanıdıklarımız var."

Kuru bir kahkaha attı. "Birleşik Devletler'in tamamınıelediğimize göre . . ."

Kendinden emin bir şekilde kıkırdadı. "Aynı çevrelerde koşuşturmanın ailem için nasıl bir utanç kaynağı olabileceğini görebilirsiniz. Karımı daha fazla utandırmaya ya da Agnes'in sağlam bir eş bulma şansını etkilemeye dayanamazdım. Ve bir şantaj planıyla bir an bile vakit kaybetmeyecek servet avcıları var."

Bu mirası alma şansları her geçen saniye azalıyordu. "Her erkek bu durumdan faydalanmak istemeyebilir. Dünyada asil adamlar da var."

Sesi sıkıntıyla kısılmış bir halde, "Elbette var, ama çoğu bundan faydalanmakta tereddüt etmez," dedi. Bir elini şakağına bastırarak şöyle dedi,

"Bunun berbat bir fikir olduğu konusunda onu uyarmıştım." "Bize bakıldığını görmek korkunç bir fikir mi?"

"Hayır, aklındaki türden bir evliliğin mümkün olduğuna inandığı için."

Hayatını ailenin baba tarafı tarafından aşağılandığını ve istenmediğini hissederek geçirmiş biri olarak, bu yorum onu çok etkiledi.

Bir cevap bulmak için zihnini yokladı ama Bay Hathaway neredeyse ülkedeki tüm erkekleri seçilebilirlikten çıkarmıştı. Dünyada asil adamlar da vardı. Olmak zorundaydı.

Asilzadeler. Crenshaw kardeşler birkaç yıl önce İngiltere'den aristokratlarla evlenmişlerdi. Onlardan önce, annesi ve Bay Hathaway henüz birlikteyken çocukken tanıştığı Camille Bridwell bir dükle evlenmişti.

"Aristokratlar." Neredeyse bağıracaktı, reddedemeyeceği bir fikir bulduğu için mutluydu. Daha sakın bir sesle, "Avrupalı aristokratlarla evlenebiliriz," dedi.

Kıkırdadı. "Mantıklı olalım Cora."

İşten çıkarılması canını yaktı. "Makul davranıyorum."

Ama dinlemiyordu, çünkü bir defter çıkarmış ve rakam sütunlarını inceliyordu. "Bu aptallığı unutman için sana şimdi bir miktar verebilirim." Sesi sert ve kesikti, annesinin planını akılsızca bulduğu için artık tamamen işle ilgiliydi. Bu şekilde onları bu kadar kolay göz ardı edebildiğini fark etti. Bir karaktere bürünmüştü. Ya da belki de az önceki sıcaklığı ve endişesi yapmacıktı ve gerçekte böyle biriydi. "On bin dolar."

Şaşkınlıkla sordu, "On bin mi? Gayrimeşru çocuklarını satın alıp seni rahat bırakmaları için ödenecek ücret bu mu?"

"Cora, hayır." Yüzünde yaralı bir ifadeyle ona baktı. İnce kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü. O kadar pişman görünüyordu ki, Cora onun bir zamanlar annesi üzerinde kurmuş olabileceği baskıyı görmeye başladı. Doğru olsun ya da olmasın, sizi önemseydiğini *düşündürebilirdi*. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum ama görünüşün aksine, ortalıkta duran büyük miktarda param yok."

Doğduğu günden beri istediği her şey ona verilmişti. Onun nasıl hissettiğini anlayamayacağını düşünüyordu.

"Adil olmak için elimden geleni yapıyorum. On beşe ne dersin o zaman?" Cora'nın hâlâ dehşete düşmüş yüz ifadesi karşısında ekledi: "Yapma Cora. Mantıklı ol. Senin için yatırım yapacağım ve bir yerlerde kendine küçük bir oda tutmaya yetecek kadar düzgün bir gelirin olacak."

Ondan beklediği bu muydu? Kız kurusu bir pansiyonda saklanıp harçlığını almasını ve ona hiçbir sorun çıkarmamasını mı? Bu arada vicdanı da rahat olacaktı. "Bu annenin istediğinden çok farklı."

İçini çekti. "Ne düşünürsen düşün, ben bir ahmak değilim. Hayatını düzene sokmanı istiyorum."

"Mirasımı istiyorum."

"Cora-"

Çaresizlik içinde, "Size bir aristokrat getirirsem, evliliği onaylar ve parayı serbest bırakır mısınız?" diye sordu.

Tekrar güldü ve kızın öfkesinin daha da kabarmasına neden oldu. Kadının ciddi olduğunu anlayınca da eğlencesi kaçtı. "Seni tavsiye edecek bir ailen ya da ismin yok. Gerçekten bir aristokratla evlenme şansın olduğuna inanıyor musun?"

Bunu önerdiğinde yapmamıştı. Pek sayılmazdı ama burada oturup bu adamın kendisine ait olanı geri alırken ona gülmesine izin verirse lanetlenirdi, tüm bunlar onu ve *gerçek* ailesini biraz utançtan kurtarmak içindi.

"Üçümüzün de çeyizlerini garanti eden bir mektup yazabilir misin?"

Adam şok içinde ona baktı. "Bu konuda ciddi misin?"

Omurgası dimdik, "Evet, ama elinizde yazılı olan fon kanıtına ihtiyacım var" dedi.

"Bu işe yaramaz. Size tavsiye edebileceğim hiçbir şey yok."

Cevap vermedi çünkü bunu yalanlamak mümkün değildi. Bunun yerine, bir çıkmaza girdiklerinde annesinde işe yaradığını öğrendiği şeyi yaptı. Ona dik dik baktı.

"Ne oluyor be?" Şaşkın bir halde masasının köşesindeki sepetten temiz bir parşömen kâğıdına uzandı. Adı ve adresi en üste yakın bir yere kabartma harflerle yazılmıştı. "İşe yarama ihtimaline karşı, aristokrat bir bağlantı çok faydalı olabilir."

Damat arayışına nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, Camille'den yardım istemek ve kadının yıllar önce yaptıkları görüşmeden kendisini hatırlamasını ummak dışında. "Başarılı bir şekilde eşleştiğimizde İngiltere'ye ya da her neredeyse oraya gelmen gerekecek." Mektup onları bir yere kadar götürebilirdi. Gelip bankalarla ve damatlarla işleri ayarlaması gerekecekti.

Yazarken neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Sen kendine bir aristokrat bul, ben de seninle koridorda yürüyeyim."

BİR

Oxfordshire, İngiltere
İlkbahar 1878

TİTLE AVCILIĞI KALBI ZAYIF OLANLAR İÇİN DEĞİLDİ. THE Meslek büyük bir analiz, odaklanma ve ayrıntılara dikkat etmeyi gerektiriyordu; Cora Dove'un bu üç özelliği mükemmelleştirmekten başka çaresi yoktu. İdeal koca adayını seçerken stratejik davranmak gerekiyordu. Herkes bir unvan avcısı için mükemmel damadın bir servet avcısı olduğunu bilirdi. Ancak, bu o kadar kolay değildi. Çok yoksulsa, evlilikten elde edilen servet elekten geçen su gibi akıp giderdi.

Cora evleneceği adamın kumarbaz olmamasına, en azından aşırıya kaçmamasına kararlıydı. Hiç kumar oynamayan bir aristokrat bulma olasılığı, yüzmeyen bir balık bulmaya benzerdi. Başka hususlar da vardı. Aslında bir liste yapmıştı. Çok gençse muhtemelen küstah ve asi olurdu. Çok yaşlı ve bir eşin rolü hakkında modası geçmiş fikirlere sahip olabilirdi. Çok huysuz ya da çok kötü niyetli olursa onu idare etmek zor olurdu. Çok çekici olursa kalp kırıklığı kaçınılmaz olur.

-Listeye en son bu girmişti. Cora yakışıklı erkekleri çok severdi ve onlardan biriyle evlenmeyi düşünmezdi. Ancak yakışıklı erkeklerin nitelikleri konusunda ondan daha bilgili olan kız kardeşi Jenny ısrarcı olmuş ve bu durum listeye girmişti. Yalnızca bir aptal en yüksek unvanı hedefler ve başka pek çok husus varken bu kadarla yetinirdi.

Cora aptal değildi. Artık değil. Geçen hafta annesi ve Eliza'yla birlikte New York'tan gelen buharlı gemiden indiğinde

Aklının bir köşesinde. Ünvanlı bir koca bulmak ve yaza kadar onunla evlenmek. Neyse ki bu görevle tek başına yüzleşmeyecekti. Hereford Düşesi Camille, kız kardeşlerin unvanlı kocalar bulmalarına yardımcı olmak için bir tür aracı olarak hareket etmeyi kabul etmişti.

Cora'nın en küçük kız kardeşi Eliza, "Camille, inançsızlığımı bağışla, ama burada talipler olması mümkün değil," dedi, kaşları belirgin bir hoşnutsuzlukla çatılmıştı.

Üçü tren garının merdivenlerinden indiler, bahar çiseleyen yağmurla mücadele etmek için ellerinde şemsiyeler vardı. Tren arkalarında raylar üzerinde uzanıyor, serin havaya buhar püskürtüyordu. Küçük bir köydeydiler - Cora adını çoktan unutmuştu - Camille'in Oxfordshire'daki malikânesinden çok uzakta değildi. Kasaba demiryolu boyunca bir duraktan biraz daha fazlasıydı, ama Cora'nın çoğu İngiliz köyünü bulduğu gibi tuhaf ve pitoreskti. Yaşlılıktan kaynaklanan bir çekiciliğe sahiptiler ve memlekette ortaya çıkan sanayi kasabalarının çoğunda bu özellik yoktu. Taştan ya da dal örgüden yapılmış binalar, New York'taki taş evlerinden yüzyıllardır daha uzun süredir ayakta duruyordu. Bu kalıcılıkta rahatlatıcı bulduğu bir güvenlik vardı.

"Oldukça hoşuma gitti," dedi Cora.

"Ben de öyle," diye onayladı Camille.

Cora ve kız kardeşleri Camille ile yıllar önce, Bay Hathaway ve Fanny'nin ilişkilerinin son demlerini yaşadıkları dönemde tanışmışlardı. Camille'in babası ve Bay Hathaway birlikte bir tür iş anlaşması yapmışlar ve Bridwell'lerin yazlık evlerinde bir hafta geçirmeleri için davet edilmişlerdi. Garip bir hafta olmuştu ve Cora şimdi bunun nedeninin, Bay Bridwell şirketinin kârını sosyal olarak kabul edilebilir olanın önüne koymaktan çekinmediği halde, Bayan Bridwell'in onların orada bulunmasını onaylamaması olduğunu anlıyordu. Cora ve Camille zamanlarının çoğunu dışarıda birlikte yüzerek ve ip salıncaklarda oynayarak geçirmişlerdi. Neyse ki Camille onu hatırlamış ve Cora evlilik planıyla ilgili olarak onunla temasa geçtiğinde harika bir destek kaynağı olmuştu.

Düşes, Amerikalı varislerle yoksul asilzadeler arasında giderek yaygınlaşan para karşılığı evliliklerin taraftarı değildi. Kendi ailesi onu açık artırmayla en yüksek unvana satmıştı ve çok daha yaşlı dük ölüp onu özgür bırakana kadar bu evlilik son derece mutsuz geçmişti. Şimdi Jacob Thorne ile birlikteydi, sevdiği bir adamla. Cora'nın Camille'i bu evliliği kendisinin istediğine ve annesi tarafından zorlanmadığına ikna etmesi için birkaç mektup ve birkaç telgraf alması gerekmişti. Bu tür bir evliliği gerekli kılan ihmalkâr efendisiydi ama Cora bunun üzerinde durmamayı tercih ediyordu.

Bunun yerine, uyanık olduğu her anı mükemmel kocayı bulmaya adadı. Bu iş için özel bir günlüğü vardı ve Camille'in kendisine teklif ettiği her erkekle ilgili notları özenle doldurmuştu. Yaşlarını, yakın aile üyelerini ve günlerini nasıl geçirdiklerini biliyordu. Belki de daha önemlisi, ailelerinin kendi servetlerini nasıl kaybettiklerini biliyordu. Bu çok önemli bilgi, rahat bir gelecek ile üç kuruşa talim edilen bir gelecek arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Ceplerini derin tutan endüstriyel çıkarları olan yeni paralı ailelerden gelen diğer Amerikalı varislerin aksine, Cora ve kız kardeşleri gayri meşruydu. Sadece sosyal statü için evlenmiyorlardı, gerçi bu bir nimet olabilirdi; küçük ailelerinin hayatta kalması için evleniyorlardı.

"O zaman burada ikamet edebilecek herhangi bir beyefendiyle evlenebilirsin. Ben Londra'da yaşayan birini seçeceğim." Eliza kesin bir ifadeyle başını salladı ve Cora sırtışını gizledi. Keşke seçim yapmak bu kadar kolay olsaydı.

"Koşulların ideal olmadığını anlıyorum," dedi Camille, onları yolun çamur ve balçığının etrafından dolaştırarak kenardaki daha yüksek toprak yığına götürürken. Kasabanın merkezine doğru değil de, diğer yöne doğru, rayları takip eden dar bir şerit boyunca ilerliyor gibi görünüyorlardı. "Ama bu adamları normal sosyal koşulların dışında gözlemleyebilmek size nadir bir içgörü kazandıracaktır. Sizi henüz tanımadıkları ve izlediğinizi bilmedikleri için, kendileri olmaya daha meyilli olacaklar. Ev partisine geldiklerinde, hepsi en iyi davranışlarını sergileyecek ve siz sadece onların görmenize izin verdiği şeyleri göreceksiniz."

Bu kesinlikle doğrudu. Camille'in Stonebridge Cottage'daki ev partisine davet ettiği on erkekten beşini, onlar farkında olmadan gözlemleyebilmişlerdi. Önce Göller Bölgesi'ne gitmişler ve orada bir olta balıkçılığı turnuvasına katılan iki taliplerini gizlice değerlendirmişlerdi. Cora'nın şimdiye kadar karşılaştığı en sıkıcı iki kişiydiler. Sıkıcılık Cora'nın listesinde yer almadığı için testi geçmişlerdi. Daha sonra British Museum'daki bir konferansa gitmişler ve öğretim görevlisiyle biraz tartışan üçüncü bir kişiyi bulmuşlardı. Onun isminin üzerine bir çizgi çekmişti. Kaba bir kocayı kabul edemezdi. Oradan, Hyde Park'ta diğer iki kişiyi sessizce gözlemlemişlerdi. Her ikisi de biraz züppece davrandıkları için Cora isimlerinin yanına bir soru işareti koymuştu. Bugün, gelecek hafta başında ev partisi başlamadan önceki son gezintileriydi. Bir futbol maçı izlemek için buradaydılar.

"Korkarım maç çoktan başladı, ancak sportmenliklerini değerlendirmek için yeterince şey görebileceğiz. Bunun listenizde olmadığını biliyorum ama bir insanın takım arkadaşlarına ve rakiplerine nasıl davrandığından çok şey öğrenebilirsiniz," diye devam etti Camille. "Belki de halk evine uğrayıp maçtan sonra onları izleyebiliriz ama bu biraz zorlama olabilir."

Düşesi kimsenin tanınması mümkün değildi. Kız kardeşlerin Amerikan aksanlarını duyduklarında, sade kıyafetlerle gizlenmeleri, kimliklerini müstakbel taliplerinden saklamak için oldukça yararsız olacaktı. Tüm tarafsızlık ortadan kalkacak ve onları habersizce gözleme şanslarını kaybedeceklerdi.

Cora, "Belki bir süre izleyebiliriz," dedi.

Bir sıra küçük evin ardından köşeyi dönerek bir sahaya açılan dar bir toprak yola girdiler. Sahadaki yaklaşık iki düzine adamla birlikte maç çoktan başlamış gibi görünüyordu. Yarıyı yeşil, diğer yarıyı sarı gömlek kolları giyiyordu. Her ikisi de çamurdan bir daha asla beyaz olmayacak pantolon ya da pantolonlar, yüksek çoraplar ve deri botlar giymişlerdi ve başları çıplaktı. Beklediğinden çok daha fiziksel bir maçta sahada yuvarlak deri bir topu kovalıyorlardı.

"Adımlarına dikkat et, canım," dedi Camille, özellikle derin bir su birikintisini göstererek ve Cora yavaşça etrafından dolaştı. Kendini düzelttiğinde,

Düşes ve Eliza, oyuncularını alkışlamak için güçlü bir kalabalığın toplandığı sol tarafa doğru yollarına devam ediyorlardı.

Cora sahada yaşanan dramın fizikselliği karşısında donup kalmıştı. Bir adam topa vurmak için acele ediyor, bir diğeri ona çarpıp neredeyse sırlıklam olmuş zeminde kaymasına neden olunca homurdanıyordu. Topa sadece bir bakış atılmıştı, bu da topu birkaç metre öteye göndermişti. Altın sarısı saçları ter ve yağmurdan ıslanıp yüzüne dökülen bir başka adam küfretti ve ardından birkaç rakibinin arasından geçip topa iyi bir temas kurmayı başardığında zafer çığlıkları atarak topu bir yay çizerek kaleye doğru gönderdi. Oyuncular hep birlikte döndü ve o yöne doğru koşmaya başladı. Aralarında herhangi bir koordinasyon varsa bile Cora bunu göremiyordu. Hepsi topu almak için çılgınca bir gayret içinde görünüyordu.

Bir an için adamların iriliğine ve atletizmine hayran kaldı. Üzerlerinde onları gizleyecek bir palto olmadığı için omuzları ekstra geniş görünüyordu, koşarken gömleklerinin ince kumaşının altında kasları çalışıyordu, yağmur kumaşı onlara yapıştıyordu. Göğüsleri kalın ve sinirli görünüyordu. İyi bir Topluluğun neden bir erkeğin her zaman ceketini giymesi konusunda ısrarcı olduğu birden anlaşıldı. Aksi takdirde çok dikkat dağıtıcı olabilirdi. Gerçi tanıştığı çoğu Sosyete erkeği biraz yumuşaktı. Bu adamlar gibi değillerdi.

Kendi kendine gülümsedi ve Camille ile Eliza'nın seyircilerin arasına karıştığı yere doğru ilerlemeye başladı. Ancak, topa vuran adama dönüp bakmaktan kendini alamadı. Uzun boylu ve kaslıydı, çenesi kare şeklinde ve sertti, gözleri kısılmış, topun gruptan kurtulduğunda hangi yöne gideceğini izliyordu. Takım arkadaşlarına doğru kolayca koştu, uzun bacakları nefes nefese görünmeden mesafeyi kat etti. Muhtemelen onun taliplerinden biri olmasını ummak çok fazlaydı, gerçi bu kadar yakışıklı olması listesindeki bir kuralı ihlal ettiği anlamına geliyordu ve yine de onu düşünmemeliydi.

Kız ona bakarken, top aniden sahadaki kaostan kurtuldu ve ona doğru fırladı. Aşağı yukarı kendi boyunda bir oyuncu ona doğru koşarak geldi, gözleri vahşetle dolmuş, zafer çığlıkları atıyordu

Avını yakalamak üzere olan bir yırtıcı. Hayranlıkla izlediği adam, "Briggs!" diye bağırarak dikkatini tekrar ona çekmeden önce ona ancak bakabilmişti. Hızını artırmış, görünüşte takım arkadaşının onu dümdüz etmesini engellemek için tam gaz onlara doğru koşmaya başlamıştı.

Topu savuşturdu, bir şekilde Briggs'i iskelemayı başardı ama altın saçlı adamın yoluna çıktı. Adam durmaya çalıştı ama momentumundaki değişiklik onu bir çamur parçasının üzerinden kayarak doğrudan ona çarpmasına neden oldu. İlk temasta nefesi kesildi, şemsiyesini ve günlüğünü havaya fırlattı ve kendi ayakları çamura takıldı ve birlikte yere yuvarlandılar. Düşüşün etkisiyle iki büklüm oldu ama vıcık vıcık çimenlerde durmadan önce birkaç kez daha yuvarlandılar. Oyuncular hâlâ topun peşindeydi ve bir sığır sürüsü gibi ses çıkararak yaklaştıklarında, kendisinin ve adamın üzerine düşmelerini bekleyerek gözlerini kapattı. Sahada koşmaya devam ettiklerinde beklenen felaket hiç gerçekleşmedi. Gözlerini açtığında adamın kendisine baktığını gördü. Zümrüt gibi yeşildiler ve endişeyle doluydular. Bir kedi dışında hiçbir şeyde böyle bir renk görmemişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Nefes aldı ve hiçbir yerinin ağrımadığını görünce şaşırdı. "Hiç sanmıyorum." Sesi soluk soluğa çıkmıştı.

Elini göğüs kafesinde ve göğsünde gezdirirken ona doğru eğildi. Adam bastırdıkça nefesi kesildi, şüphesiz bir yara arıyordu, ama meme ucu adamın dokunuşu altında aynı şekilde gerildi ve kanı uygunsuz bir şekilde ısındı. Sert bir nefes çekti. "Affedersiniz!"

"Yaralanmışsın."

"Hayır!" Elini adamın elinden çekti.

Kaşları çatıldı, kızın öfkesi karşısında şaşkına döndü. "Hayır mı?"

Belki de eliyle göğsünü okşadığını fark etmemişti. Bir nefes daha aldı ve daha sakin bir tonda konuşmayı başardı. "Ben yaralanmadım." Utanç içine işlemeye başlayınca doğrulmaya çalıştı ama adamın kalçasının -çok büyük, çok sağlam kalçasının- ağırlığı altında kaldı. Aslında adamın tüm vücudu çok büyük ve çok sağlam görünüyordu.

Üstündeki katı. Kendini daha fazla tükenmiş hissetmesi gerekirken, birdenbire onun altında bu şekilde yatmaktan pek de rahatsız olmadı.

"Kalkmana yardım edeyim," dedi, tam da kız onun ilgisine alışmaya başlamışken. Kendini ondan uzaklaştırarak ona elini uzattı.

Onu aldı, hâlâ fiziksel anlamda onun çok farkındaydı. Kalbi küt küt atarken yanaklarına sıcaklık yayıldı. Tam boyunda, neredeyse ondan bir baş daha uzun duruyordu. Gövdesi onunkinin iki katı genişliğinde olabilirdi. Birkaç dans dışında, daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı, hele bu kadar çekici olanına hiç.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat edebilirsin." Sanki tarlada koşan kendisiymiş gibi nefesini tutmaya çalışıyordu. Elini geri çektiğinde eli titriyordu, bu yüzden titremesini gizlemek için bedenine yapışmış ot parçalarını sildi. Adamın elleri de onu takip etti, döküntüleri silmesine yardım etti ve sinir uçlarının çılgınca sallanmasına neden oldu.

Kız itiraz etmek için kendini toparlayamadan -ki bir yanının bu ilgiden hoşlandığını düşünürsek bu biraz zaman almış olabilir- adam, "Sahanın dışında kalabilirdin," dedi.

Sözleri kadının içindeki kargaşayı yarıp geçti. "Sahada değildim. Kenardaydım. Arkadaşın Briggs sınırın dışındaydı."

"Futbol oynuyorsun, değil mi?" Bakışları bariz bir kızgınlıkla daraldı.

"Hayır, ama her oyunun bir sınır çizgisi vardır. Ben sizinkinin dışındaydım." Bu gerçeği belirtmek için döndü ama aslında herhangi bir sınırı belirleyen bir çizgi yok gibiydi.

Kaşları şüpheyle kalktı.

"Beni ezdiğin için beni mi suçluyorsun?" diye sordu.

Dudakları bastırılmış bir sırtış gibi gerildi. "Hayır, tabii ki değil."

"Güzel." Eteğini sildi.

Günlüğünü ve şemsiyesini almak için gerekli olan birkaç adımı yürüdü ve bunları ona geri verdi. Onları aldıktan sonra, saçlarını yüzünden kazıyarak yanaklarından aşağıya su damlacıkları akıttı. Kadın yapamadı

bir tanesinin alt dudağının üzerinden yumuşak bir şekilde kayarak ağzına doğru ilerlemesini izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Belki de bir dahaki sefere topu ve size doğru gelen koca bir takımı gördüğünüzde, kendinizi oyun alanından uzaklaştırmayı düşünebilirsiniz."

Gözlerinde, sözlerini bir şekilde yumuşatan bir mizah kıvılcımı vardı.

Sonuç olarak hafifçe sinirlenmiş ama büyük ölçüde meraklanmış hissetti.

"Belki de topunuzu ve adamlarınızı sahada tutmayı düşünebilirsiniz."

Gülümsedi ama sadece bir saniyeliğine, biri "Dev!" diye seslenmeden önce ve kafasını o yöne çevirmeden önce.

Biraz ayıldı, onlara doğru aceleyle gelen Camille ve Eliza'ya bakarken neşesi söndü ve "Amerikalısınız, değil mi?" diye sordu.

Lanet olsun. Kimseyle konuşmamayı tamamen unutmuştu. "Evet, arkadaşlarımı ziyaret ediyorum."

Camille'i ölçüp biçiyor gibiydi ve sonra bir kez daha Cora'ya baktı. Başını sallayarak, mücadeleye katılmak için sahaya geri koştu.

"Cora!" Eliza koşarak geldi ve yağmurun çiselemesini engellemek için şemsiyesini ikisinin üzerine tuttu.

"Korkunç görünüyordu. Yaralandın mı?" Camille bir mendille Cora'nın eteğindeki çimenleri ve çamuru sildi, bu sırada neredeyse şapkasını ve peçesini kaybediyordu.

"Çürük gururumu saymazsanız hayır." Cora gülümsedi ve onları alandan uzaklaştırdı.

"Kaburgalarını kırabilirdi," dedi Eliza, onun adına biraz kızgın bir sesle.

"Ama yapmadı."

"Buna da şükür," diye ekledi Camille, dikkati hâlâ oyunda olan oyuna geri dönmüş bir halde, tam boyunun üzerinde durarak. "Ev partisine katılacağını henüz teyit etmedi. Eğer kaburganı kırsaydı, hiç gelmeyeceğinden şüpheleniyorum."

Cora arkadaşına bakmak için arkasını döndüğünde Dev adındaki adamı oyuncuların arasında buldu. Bir çığlık attı ve ellerini başının üzerine kaldırarak

takım arkadaşı gol atınca zafer kazandı. "Dev," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, "Devonworth?"

"Evet, arayan Devonworth Kontu'ydu," diye onayladı Camille.

Bu isim onun günlüğündeydi. Aile üyelerini, aile geçmişini ve Parlamento'daki koltuğuna tutkuyla bağlı olduğu gerçeğini not etmişti. Onun ideal bir koca adayı olabileceğini düşünmüştü çünkü tüm gereklilikleri karşılıyordu. Ama şimdi onun yakışıklı olduğunu biliyordu. Fazla yakışıklı, gerçekten. Son kuralı tamamen ihlal etmişti.

Cora ilk kez Jenny'nin bu kuralda neden ısrar ettiğini anladı.

Bu kadar cazip bir adamdan boşanmak çok zor olurdu.

iki

İLGİLİ KURULUŞLARA İLETİŞİM

Saygıdeğer beyler ve lordlar,

Küçük bir toplantı için Stonebridge Cottage'da size eşlik etme zevkini talep etmek için yazıyorum. Onur konukları New York'tan gelen çok değerli arkadaşlarım. Uygun eşler bulmaya niyetli saygın genç kadınlardır. Ancak Amerikalı oldukları ve Londra eğlencelerine alışık olmadıkları için, Londra'daki ilk buluşmalarından önce onları son derece nitelikli küçük bir arkadaş grubuyla tanıştırmayı önerdim.

Bay Thorne ve ben, karakterli insanlar olarak size büyük saygı duyuyoruz. Bizi onurlu varlığınıza şerefleştirmeniz en içten dileğimdir. Şirket seçici olduğu için, tamamen sağduyulu olmanız konusunda ısrar etmek zorundayım. Lütfen en kısa zamanda cevap verin.

Saygılarımla,

Camille

Dowager Hereford Düşesi

Montague Club, Bloomsbury, Londra

TDÜŞES ADIL DAVRANMADI. O TEKLİF EDİYORDU

Gelin adayları hakkında çok az bilgi verirken evlilik eşleştirmeleri yapıyorlardı. Bu sonradan görme Amerikalılardan kimsenin haberi yoktu. Akli başında her erkek böylesine bariz bir unvan avcılığı girişiminden kaçınırdı. Bir unvanı devralacak olan her ilk çocuk, doğduğu andan itibaren konumlarının içerdiği tehlikeler konusunda uyarılmıştı. Talihsiz karakterli kadınların onları yemleyip tuzağa düşürmek isteyecekleri konusunda uyarılmışlardı. Böyle bir olaya karşı her zaman tetikte olmaları gerektiği söylenmişti.

Unvan yeterli olmadığında kimse onlara nasıl eş bulacakları konusunda tavsiyede bulunmayı düşünmemişti.

Gerçek şu ki, Devonworth Kontu Leopold Brendon her geçen gün iflasa biraz daha yaklaşıyordu. İngiltere'deki her soylu aile bunu biliyordu ve unvanları bir yana, kızlarının da o meşhur gemiyle birlikte batmasını istemiyorlardı. Entelektüel düzeyde, Devonworth bunu anlıyordu. Acı veriyordu ama kendi kızını da -eğer bir kızı olsaydı- kendisi gibi bir adama karşı uyarırdı. Miras aldığından beri masraflarını büyük ölçüde kısmış olmasına rağmen, geliri giderlerini karşılamaya yetmiyordu. Bu haliyle hayatı paramparça oluyordu ve sadece para onu yeniden bir araya getirmeye yardım edebilirdi.

Düşesin davetiyesini buruşturup ceketinin cebine geri koyarken, bir yabancıyla evlenmenin ciddi olarak düşündüğü bir şey olmasından hâlâ iğreniyordu. Davetiye birkaç hafta önce gelmişti. Ne bunu bekliyordu ne de başlangıçta ciddi bir şekilde düşünmüştü. İlk içgüdüğü kısa ve öz bir cevap yazarak reddetmek olmuştu. Parlamento toplantı halindeydi, bu da konumunun gerektirdiği sosyal işlevler dışında herhangi bir eğlenceye katılamayacak kadar meşgul olduğu anlamına geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, davet de eğlence amaçlı değildi. Bu bir iş teklifiydi. Zaten evlilik ve soy konusunda dırdır eden bir annesi vardı, bu yüzden bir düşesin, hem de unvan avcısı bir Amerikan düşesinin müdahalesine ihtiyacı yoktu.

Bu konudaki görüşünü büyük ölçüde değiştiren birkaç olay meydana gelmişti. Bunlardan ilki, kronolojik olarak, Mart ayında yağan ve arazisindeki iki yüz elliden fazla koyunu telef eden eşi benzeri görülmemiş kardı. Timberscombe Parkı da zarar görmüştü. Kuzey kanadındaki çatı o kadar hasar görmüştü ki çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Burası doğduğu andan itibaren boynuna takılan bir tasma olmuş, seçeneklerini kısıtlamış, sahip olduğuna inandığı özgürlüğün sadece bir yanılsamadan ibaret olmasını sağlamıştı. Artık dayanılmaz hale gelmiş, boğucu bir tutuşa dönüşmüştü.

İkincisi ve açık ara en büyük ihtiyacı, küçük kardeşinin başını yine belaya sokmayı başarmış olmasıydı. Bu kez Harry'nin Whitechapel'de yaşayan ve avlanan kötü bir adama çok büyük bir borcu vardı.

Kardeşinin o kötü şöhretli çeteler tarafından işletilen kumarhanelerde bahis oynarken ne düşündüğünü Devonworth anlayamıyordu. Böyle bir pervasızlık fikri aklının alamayacağı bir şeydi ama işte yine pisliği temizlemek zorunda kalmıştı. Yıllardır zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu ama kıyametin bir anda kapısına dayanmasını beklemiyordu.

Üçüncüsü ise Amerikalılardan biriyle çoktan tanıştığına inanmasıydı. Futbol maçında yoluna çıkan kadının mirasçılardan biri olduğundan neredeyse emindi. Zengin Amerikalılar genellikle İngiliz kırsalında yanlarında hayranları olmadan dolaşmazlardı. Köy, Camille'in kır evinin yakınlarında bulunuyordu. Siyahlara bürünmüş figürün dul kadının kendisi olduğuna yemin edebilirdi. Onları ev partisinde kendilerine sunulan malları incelemek için getirdiğini varsaymak mantıklıydı. Kızıl saçlı kadın sakıncalı değildi. Aksine, ilgi çekiciydi.

Bir varis sorunlarını çözebilirdi ama evlilik hayatına başka bir kadının girmesine izin vermek anlamına geliyordu. Bunu kabullenmek yutulması zor bir haptı. Ama sonunda şu sonuca varmıştı: Eğer evlilik kaçınılmazsa, neden bir Amerikalı seçmesin? Hepsi de unvan karşılığında ellerini sunmaya çok hevesli görünüyordu. Doğru dürüst yetiştirilmiş hiçbir İngiliz kadın, içinde bulunduğu vahim koşullar göz önüne alındığında onunla evlenmeye cesaret edemezdi. Bu dersi keskin bir netlikle öğrenmişti.

Elini kalbinin etrafındaki görünmez morluğa sürterek ayağa kalktı, artık bir çıkış arayan sinirsel enerjisini inkâr edemiyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi Montague Club'daki özel odanın etrafında döndü. *Kendini* kafese kapatılmış bir hayvan gibi *hissediordu* ve hayatının her günü böyle olmuştu. Şöminenin önünde durup yeleğinin cebinden saatini çıkardı. Hafiye köpeği gecikmişti. Ocakta ateş çıtırdıyor, iki büyük kanatlı sandalye karşılıklı oturuyor, aralarında da küçük bir masa vardı. Burası çok sıcaktı. Ateş yakmak için fazla sıcaktı. Kravatının düğümünü kavradı ve çözdü.

Kapı nihayet açıldığında, Devonworth onu işe aldığı anda giydiği siyah, sıradan kostümün aynısını giyen, bakımlı sakallı, uzun boylu bir adam olan dedektif ortaya çıktı. Gözleri parlıyordu

Kapıyı çevreleyen gazlı apliklerin ışığında, bir yırtıcının girmeden önce bir açıklığı taraması gibi odayı inceledi.

Güvenli olduğunu düşünerek, "Lordum," dedi. Hafif bir Doğu Yakası aksanıyla konuşuyordu ama sesli harfleri kırpılmıştı ve kapıyı arkasından kapatırken başını eğmekten öteye gitmeyen kısaltılmış bir selam verdi.

Devonworth selamlama amacıyla, "Vining," dedi.

Müfettiş bir Gladstone çantası taşıyordu. Devonworth, büyük olasılıkla kendisinin ve tüm ailesinin geleceğinin anahtarlarını içermesine rağmen, ona çok fazla takılmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Tedbirli olmamı tercih edeceğinizi düşünerek arka taraftan geldim ve görünmemeye dikkat ederek hizmetkârların merdivenlerini kullandım."

Bu da kışlık paltosunu ve şapkasını bir uşağa teslim etmek yerine neden hâlâ giydiğini açıklıyordu. Devonworth başıyla onayladı, omuzları biraz olsun gevşedi. "Cavell'in sizi neden tavsiye ettiğini şimdi anlıyorum."

Devonworth hasarlı arazisini inceledikten sonra Londra'ya döndüğünde doğrudan kulübe gitmişti. Bir araştırmacıya olan ihtiyacını en geniş şekilde açıkladıktan sonra, kulübün müdürü Cavell, Vining'i işe almayı önermişti. Devonworth, Camille'in varisleri tanıtmakla iyi niyetli olduğuna inansa da, evlenmeyi düşünmeden önce bu kadınlardan kesinlikle emin olmak istiyordu. Devonworth'un kendisinin ve Vining'in toplantılarını Montague Kulübü'nde, alt kattaki oyun ve tartışmalardan uzakta, ikinci kattaki özel bir odada yapmasının nedeni de gizlilikti.

"Konyak ister misiniz?"

Adam reddedince, Devonworth ona bir sandalye teklif etti ve kapıya bakan sandalyeyi aldı. Vining şapkasını ve eldivenlerini masanın üzerine koydu ama otururken ceketini çıkarmadı. Vining'in hızlı bir şekilde karıştırdığı deri çantaya tekrar bakarak, "Sanırım araştırmamız verimli geçti," dedi.

"Gerçekten de öyle, lordum." İnce bir kâğıt destesi çıkardı ve çantayı ayaklarının dibine koydu. Yüzünde bir kibir ifadesi vardı, sanki sadece bir hafta içinde başardıklarından gurur duyuyormuş gibiydi. "Başlayayım mı?"

"Devam et." Devonworth tek bir ayrıntıyı bile kaçırmak istemeyerek öne doğru eğildi.

"Söz konusu genç kadınlar Dove kardeşler: Cora, Jenny ve Eliza. Babaları Jeremiah Dove'du. Ailesi kömür ticareti yapıyordu ve amcası Vermont eyalet senatörüydü. Kendisi de ünlü bir tiyatro sahibiydi. Amerika'da çok sayıda tiyatro işletiyordu."

Bir tiyatro sahibi. Adam politik bir aileden gelse de, bu ideal bir durum değildi. "Lütfen devam edin." Bir el salladı. "Dove'dan geçmiş zamanda bahsettiniz. Öldü mü?"

Vining başını salladı ve son kâğıdı da yığının en altına yerleştirdi. "Birkaç yıl önce, kızlar gençken kalp yetmezliğinden vefat etti. Altmış altı yaşındaydı. *Times*'da kısa bir yazı buldum." Londra gazetesinden eski bir kupür çıkardı.

Devonworth kâğıdı geri vermeden önce şöyle bir baktı. "Ailesinden hiç söz edilmiyor." Ölümü hakkında sadece iki satır vardı ve bu da belki de bir Amerikan gazetesinden alınmış daha uzun bir ölüm ilanından alıntı gibiydi.

"Hayır, ama bu alışılmadık bir şey değil. Burada çok az tanınıyordu; ancak tiyatro camiasındaki bazı kişiler onun adını biliyor."

"Amcasının siyasette olduğunu söylediniz. O halde aile saygın bir aile mi?" "Yeterince iyi. Dove'lar Albany bölgesindendi, New York'tan değil. Şehir. Zengin." Vining bir başka kâğıdı daha gözden geçirdiğini gösterdi. "Tiyatrolar şüphesiz kaşları kaldırdı, ama hepsi opera binası türünden gibi görünüyor. Söylendiğine göre San Francisco'daki ilk operayı Kaliforniya'da açmış. Daha fazla bilgi almak için New York'a telgraf çektim, ama görünen o ki Amerikalı seçkinleri dostları ve yatırımcıları arasında saymış."

Devonworth, annesinin tiyatro sahibi bir aileden gelen müstakbel gelinine neler söyleyebileceğini hayal ederken gözlerini kapattı. Dove, Devonworth'un sınıfından olanlar dışında hemen herkes tarafından saygı görürdü. Yine de bu onun için yeterli bir saygınlıktı.

"Peki ya anneleri?" diye sordu. Neredeyse sonradan aklına gelmişti. Amerikalılara paraları yüzünden tahammül edilebilirdi, soyları yüzünden değil.

"Fanny Dove. O bilinmeyen bir varlık. Kızlık soyadı ya da evlilik kaydı bulunamadı. Chicago'dan geliyor. Bağlantım New York'ta evliliğe dair bir kayıt bulamayınca Chicago'ya telgraf çekti ancak birkaç yıl önce bir yangın çıktığını ve adliye binasının yandığını, evlendikleri döneme ait birçok kaydın yok olduğunu öğrendi. Manhattan'daki evlerinin tapusunun Dove'a ait olduğunu doğruladı. Tanıklar, Dove hayattayken kısa bir süre birlikte yaşadıklarını iddia ediyor."

Hayal kırıklığı oldu. Annesi herhangi biri olabilirdi. Yine de annesiyle evlenmeyecekti. Gerekirse tüm olası sorular ortadan kaldırılabilirdi.

"Kız kardeşler hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Ortanca kız kardeş Jenny, birkaç yıldır Paris'te opera eğitimi alıyor. Soprano olmasına rağmen henüz geniş çaplı bir turneye çıkmadı. Hâlâ Paris'te bir aile dostuyla birlikte yaşıyor." Vining kağıt yığınınından bir taslak çıkardı.

"Sizi temin ederim ki fiziksel görünüm önemsizdir." Güzellik meseleleri karmaşıklıklaştırma eğilimindeydi.

"Lord hazretlerine soruşturmamda titiz davranacağıma dair söz verdim. Ben her zaman sözümü tutarım."

O kadar kararlı konuşmuştu ki Devonworth çizimi ondan aldı. Kız, son derece güzel bir yüz ve vücudu ortaya çıkaran usta bir elle çizilmişti. Yüz hatları düzgün ve orantılıydı, mükemmel kemerli kaşları ve kolay bir gülümsemeyle eğilmiş güzel bir yay ağzı vardı. Çizimin yanında *kahverengi saçlar ve kahverengi gözler* yazıyordu. Görünüşe göre kendine yalan söylemişti. Fiziksel görünüm önemliydi. Devonworth hayatını onun aşıklarıyla savaşıyor geçirmeyecekti, ne de böyle bakışların yapabileceği büyüünün altına girmesine izin verecekti.

"Stonebridge Cottage'a gelecek mi?" Düşes'e futbol maçında sadece iki kadın eşlik etmişti.

Araştırmacı, "Evet, efendim, geç geliyor ama katılması planlanıyor," diye cevap verdi.

"Diğerleri hakkında ne öğrendin?" diye sordu.

Vining iki çizim daha verdi. "Oxfordshire'da düşesle birlikte yaşadıkları için diğer kız kardeşlerin de çizimlerini istedim. Kısa süre önce anneleriyle birlikte geldiler. Dove'ların evi Manhattan'ın bir zamanlar moda olan Bond Street bölgesinde satıldı, ancak bu bölge son yıllarda daha varlıklı ailelerin şehir dışına taşınmasıyla geriledi. Oradaki ortağım komşularla yaptığı görüşmelerden ailenin avukatının kısa süre önce evlerinin satışını ayarladığını öğrendi."

Aceyley kurşun kalemle çizilmiş daha ilkel resimlere baktı. *Cora Dove* olarak etiketlenmiş olanın yanında *kızıl saç* sözcükleri yazılıydı. *Eliza Dove* olarak etiketlenmiş olanın altında ise *kahverengi saçlar* yazıyordu. Yeterli benzetmelerdi ama kadınların kişiliklerini yansıtmıyordu.

Dikkati daha çok Vining'in bulduklarına yöneldiği için onları pek düşünmedi. Daha varlıklı aileler mi? "Zengin değiller mi?"

Adam omuz silkti. "Mali durumlarını araştıran biri var. Görüşmelere göre, her iki genç kadının da annelerine mahalledeki bazı çocuklara müzik dersleri vermelerinde yardımcı oldukları biliniyor, ancak bölge değiştikçe, bu derslere olan ihtiyacın da değiştiğini varsayabiliriz."

Müzik dersi mi? "Mirasçıların mahalle çocuklarına müzik dersi verme işinde ne işi olabilir ki?"

"Varisler mi, lordum?"

Devonworth ağzını kapattı. Kadınların unvan peşinde koştuklarından şüphelendiğini Vining'le paylaşmamıştı. İlk görüşmelerinde adamdan sadece Hereford Düşesi'nin ev partisine katılmayı planlayan gizemli konukları araştırmasını istemişti. Devonworth daha fazlasını söylemekten çekinmiş, gelişlerinin duyulmasını istememişti. Ona Vining'e güvenilebileceği söylenmişti ama sahip olunacak servetlerden bahsederken asla çok dikkatli olunamazdı. İngiltere'de Amerikalıların yanlarında getirmedikleri bir servet kesinlikle yoktu. Ya da aslında bir servet mi getiriyorlardı? Nasıl bir oyun oynuyorlardı?

"Majesteleriyle olan dostlukları ve onun kökeni göz önüne alındığında, doğal olarak onların da . . benzer donanımına sahip olduklarını düşündüm," diye açıkladı dikkatlice.

Düşes uygun fonlar olmadan onları topluma tanıtmayı planlıyor olamaz. Bu destansı boyutlarda bir utanç olurdu.

Vining anlayışla başını salladı. "Kızların annesinin, kocasının ölümünden sonra evlerinin satılmasıyla birlikte zor durumda kaldığı düşünülebilir. Bana söylenene göre kahverengi taş neredeyse bakıma muhtaç bir duruma düşmüş."

Bu kulağa pek umut verici gelmiyordu. "O zaman neden şimdi Londra'ya geldiniz?" "Kesin bir şey söyleyemem ve sadece spekülasyon yapabilirim."

"O halde lütfen spekülasyon yapın." Devonworth'un sabrı tükenmek üzereydi.

Evlenmek istememişti ama içinde bulunduğu mali durum göz önüne alındığında bu, zamanında yapılmış bir seçimdi. Şimdi bu seçim elinden alınabileceği için çok sinirlenmişti.

"Bağlantım," -Vining notlarını kontrol etmek için durakladı- "Bay Charles Hathaway'in ailenin koruyucusu olarak hizmet ettiğini tespit edebildi ... çocuklar için bir vaftiz babası da diyebilirsiniz. Hathaway, Manhattan'ın tanınmış Hathaway'lerinden."

Hathaway'ler New York'un kurucu ailelerinden biriydi ve yüzyıllardır burada gayrimenkul sahibi olmuşlardı. Şöhretleri Astor'larınkine yakındı ve isimleri zaman zaman gazetelerde yer alıyordu, genellikle finansal çabalar nedeniyle ama bazen de skandallar yaşanıyordu.

Koruyucu yüklü bir kelimeydi. Dove'un bir arkadaşı olarak küçük ailenin refahıyla ilgilenmeyi kendine görev edindiği anlamına gelebilirdi. Daha fazlası da olabilirdi. "Hathaway'in İngiltere'ye gelen kadınlarla bir ilgisi var mı?"

"Bu kesinlikle mümkün, lordum. Bağlantım, Liverpool'a giden bir vapurda yer ayırttığını ve Nisan ayında varacağını öğrendi. Londra'ya gelmeye niyetli olduğu tahmin edilebilir, ancak burada onun için ayarlanmış bir konaklama yeri henüz bulamadım."

"Ama evlerinin satışı ... yüklü çeyizleri finanse etmek için yeterli olur mu?"

Vining kıpırdandı. "Pek mümkün değil lordum."

Ayağa fırladı, kendisini tüketmekle tehdit eden sinirsel enerjiyi bastırmak için parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Onların

servet sahibi değil misiniz?"

"Bilemiyorum ama biraz daha zamanım olursa bunu tespit edebilirim. Ortağım özel hesaplarını inceliyor ama henüz bir şey bulamadı. Tek bildiğimiz *Lady Amelia*'da yan yana iki kamarada birinci sınıf yolculuk yaptıkları. Birinci sınıfta görev yapan bir hizmetçiyle görüştüm. Bana arkadaş canlısı oldukları ama içlerine kapanık oldukları söylendi. Giysileri mütevazı ama bakımlıydı. Hoşgörülüydüler."

Alevlere bakarken ağzını kapatan parmaklarının arasından "Hoş ama muhtemelen zayıf," dedi.

Dedektif kıpırdandı, boğazını temizledi ve sonra tekrar kıpırdandı. "Evet, Vining?" Adamın konuşmamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Burada henüz bildiğimizden daha fazlası olduğuna inanıyorum. İçimden bir ses Hathaway bağlantısında daha fazlası olduğunu söylüyor. İnsanları anlamamla tanınırım."

"Öyle misin? Benden ne anlıyorsun, Vining?"

Adamın dudakları büküldü ve deri çantayı eline alarak kâğıt yığını aralarındaki masanın üzerine koydu. "Saygısızlık etmek istemem ama lord hazretlerini araştırmak için para almadım."

Devonworth gülümsedi. "Bunların kopyaları var mı?" Bir yığın kâğıdı gösterdi.

"Hayır, lordum, asla iz bırakmam."

Memnun olan Devonworth başını salladı. "İyi akşamlar, Vining. Araştırmanıza devam edin, tabii ki sessizce ve daha fazla bilgi edinirseniz benimle temasa geçin."

"Pekala, lordum."

Kapı kapanır kapanmaz Devonworth kâğıtları topladı ve birbiri ardına ateşe attı. Eskizleri katladı ve cebine koydu. Stonebridge Cottage'a gidecek ve kız kardeşler ile annelerinden çeyizlerini tam olarak nasıl finanse etmeyi düşündüklerini öğrenecekti.

Yeterince açıklayabilirlerse, o zaman onlardan birine teklifte bulunacaktı. Bir kuzenle evlenmek ya da böyle bir hayata eşlik eden utanç ve utançla birlikte kibar bir yoksulluk hayatı yaşamak gibi alternatiflerden çok daha üstündü. Bu Harry'ye ne olacağını hesaba katmıyordu bile.

ÜÇ

THE İLERİ AKŞAM, DEVONWORTH GELDİ AT Heathercote, Strathmore Dükü'nün aile konağı. Devonworth, dükün kardeşi ve yakın arkadaşı Lord David Felding'i görmek için oradaydı. Kâhya Caffrey ceketini ve şapkasını almış ve içtenlikle misafir odasında beklemesini istemişti ama Devonworth'un buna ayıracak zamanı yoktu.

"Nerede o?" diye sordu.

Bir tahmini olmadığından değil. Bütün Londra, arkadaşının şu anda meşgul olduğu faaliyet üzerine bahse giriyordu. White's'taki deftere bir bahis girildiği söylenmişti.

Uşak gerçekten de kızardı. "Lordum, eğer beklerseniz onu getirebilirim."

Devonworth içini çekti ve üst kata çıktı. Caffrey nadiren kızarırdı, yani bu sadece efendisinin onunla meşgul olduğu anlamına gelebilirdi. Bunu bilmeliydi. O lanet kadın ve David'in huysuz eğilimleri başını belaya sokacaktı.

"Onu bulacağım. Teşekkür ederim, Caffrey." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken adamın cevap verip vermediğini duymak için duraksamadı.

David'le okul günlerinde tanışmış ve sayısız yaz ve tatili bu geniş arazide dolaşarak geçirmişti. Her odayı kendi eviymiş gibi bilirdi. Ayrıca arkadaşının Londra'da ortadan kaybolduğunu ve muhtemelen aynı tarihlerde kaybolan Prusya büyükelçisinin maiyetindeki bir adamın karısını eğlendirirken bulunacağını da biliyordu.

Merdivenler birinci katta, İyon pilastrlarla çerçevenmiş gömme köşelere yerleştirilmiş heykellerin bulunduğu gösterişli ama zevkli bir sahanlığa çıkıyordu. Gaz lambası aplikleri, Yunan tanrılarının özellikle tehditkâr görünmesine neden olan hafif bir ışıkla titreşiyordu ya da belki de Devonworth'un ruh hali buydu.

Koridorun sonunda David'in süitinin kapısı önünde belirdi. Devonworth adımları aradaki mesafeyi açarken öfkesini kontrol altında tutmayı başardı. Kapıyı hızlıca vurarak, "David, seninle konuşmam gerek," dedi. Tekrar vurmadan önce yanıt için tam beş saniye bekledi. "David!" Parmak eklemleri darbenin etkisiyle sızlıyordu. Beş saniye geçti. "Lanet olsun sana, hemen dışarı çık yoksa içeri gireceğim."

Kapı kolunu tutmak için uzandı ama içeriden gelen boğuk bir ses elini kontrol etti. Odanın içinden ayak sesleri ve giderek yükselen küfürler geldi, ardından kapı açıldı ve arkadaşının üstü başı perişan ve tıraşa ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Üzerinde aceleyle giydirilmiş bir sabahlık vardı ve siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu. Normalde bronz olan teninde biraz solgunluk vardı.

"Lanet olsun, dostum," dedi David, kesik gözlerle ona bakarak. "Ne?"

"Konuşmak istiyorum." Oda, belli belirsiz, mobilya şeklindeki gölgelerin ötesinde bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Süitin daha uzaklarından bir hışırtı sesi geldi ve iğrenç derecede tatlı bir parfüm koridora yayıldı. Kayıp kadının orada olduğunu anlamak için sormasına gerek yoktu. "Alt kattaki çalışma odasında. Biz konuşurken Caffrey'e akşam yemeğini göndermesini söyleyeceğim."

David ona aklını kaçırmış gibi baktı.

"Yemek yememiş gibi görünüyorsun," diye devam etti Devonworth. Alkolün buharı neredeyse üzerinden süzülüyordu. "Çeyrek saattir mi?"

David arkasından bakarken Devonworth uzaklaştı. Merdivenlere ulaştığında kapı arkasından çarparak kapandı. Devonworth onları rahatsız ettiği için kendini kötü hissetmeliydi ama gerçek şu ki, arkadaşını görmek bile kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Amerikalılardan biriyle evlenme fikri onu kabul etmek istediğinden daha fazla sarsmıştı. Kararı ikinci kez tahmin ettirdi ki bu onun için nadir görülen bir durumdu. Bir kez karar verdiğinde

Bir Őeye karar verdiĐinde, her zaman onu uygular ve nadiren üzerinde dűŐünűrdű.

Ama bu farklıydı. Bu daha derin hissettirdi. Sorun da buydu. Genelde duygularını denklemden çıkarabilir ve kararlarını mantık ve aklın rehberliĐinde verebilirdi. Yine de bu durum bir eŐ ve muhtemelen gelecekte olacak çocuklarla ilgiliydi. Yakın gelecekte. Bunun geri dűnűŐű olmayacaktı. Tűm hayatı deĐiŐecek ve bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bir kadınla zaten bir kez yanlış seçim yapmıŐtı; bunu tekrar yapmayacaĐına dair kendine gűvenmiyordu.

Devonworth yemek tepsiyi talebini ilettikten sonra çalıŐma odasına yerleŐti ve viskisini yudumladı. David huysuz bir ocuk gibi kasıla kasıla odaya girdiğinde ateŐ neŐeyle yanmaya baŐlamıŐtı. GiydiĐi sabahlığın dűĐmeleri sıkıca iliklenmiŐti. Pantolonunu ve terliklerini giymiŐ, saçlarını taramıŐtı. Yűzűnde kendini çok ezilmiŐ hisseden birinin kederli ifadesi vardı.

Devonworth kesme kristal bardaĐı ona uzatırken, "BeklediĐimden daha hızlı oldu," dedi. En azından bir kez sűitin kapısına dűnmeyi bekliyordu.

David kendi viskisini doldururken ona ters ters baktı ve sonra karŐısındaki sandalyeye öktű. Bir yudum alıp yutmadan önce aĐzında yuvarlarken gűzlerindeki ateŐ azalmadı. Sonunda öne doĐru eĐildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, kadehi dizlerinin arasında gevŐekçe tuttu. "Ne halt etmeye buradasın?"

"Evleniyorum." Bunu hiçbir zaman hissetmediĐi soĐukkanlılıkla sűyledi.

David ona baktı. Sűzcűklerin, içinde bulunduĐu hedonist sisi delip geçmesi biraz zaman aldı. Sonunda nűfuz ettiklerinde, "Siktir git," dedi.

Devonworth onun ūaka yapıyor olmasını diledi. "Dikkatimi çeken bir ūey var ki, belki de bir eŐe ihtiyaımız var."

David gűldű. "Bir eŐ mi?"

Devonworth kıpırdandı. "Bir eŐ. Hepimiz bunun bir gűn olacağını biliyorduk."

"Buna gerek yok." David koltuğuna geri oturdu. "Her şeyi Harry'nin çözmesine bırakabilirsin." Sesinde küçücük bir kızgınlık vardı.

David'in ağabeyi Strathmore Dükü, bekârlığı onaylanmış biriydi ve düklüğün David'e geçmesi için asla evlenmeyeceğini birçok kez dile getirmişti. Strathmore yakın arkadaşı Christopher Warwick ile birlikte yaşıyıp seyahat ettiğinden ve çoğu kişi aralarındaki ilişkinin arkadaşlıktan çok daha öte olduğundan şüphelendiğinden bu durum yavaş yavaş kabullenildi. Strathmore David'i varisi ilan etmişti ve sonunda aileler kızlarını ona itmekten vazgeçip küçük kardeşe yönelmişlerdi. David'in de Londra Mevsimi'nden kaçınmasının ve evli kadınları tercih etmesinin ana nedeni buydu. Evlenmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmak için acele etmiyordu. Devonworth da aynı şeyi hissediyordu ama görünüşe göre onun zamanı sona ermişti.

Harry'ye durumu açıkladıktan sonra, "Evlilikten başka bir yol göremiyorum. Mülk iflas etmiş durumda ve Harry de aptalın teki. Onu çok seviyorum ama yola getirilmesi gerekiyor."

David çok sessizdi, yüzü bir endişe maskesine dönüşmüştü. "Strathmore sana borç verebilir-"

"Hayır. Bir daha borç almayacağım. Tanrı biliyor ya, ölmeden önce geri ödeyemem. Çocuklarıma böyle bir borç bırakmayacağım."

Caffrey, arkasında bir uşakla birlikte odaya girdi. Her ikisi de sülün, kızarmış patates, brüksel lahanası, meyve kompostosu ve vanilyalı krema ile dolu bir tepsi taşıyordu. Akşam yemeğini cerrahi bir hassasiyetle, keten ve cabernet ile birlikte masaya koyduklarında oda sessizleşti. Devonworth'un midesi guruldayarak ona öğleden beri bir şey yemediğini hatırlattı.

"Başka bir şey var mı lordum?" Caffrey ikisine de birer kadeh şarap doldururken sordu.

Davut cevap vermeyince Devonworth, "Lütfen yukarıya bir tepsi gönderin," dedi. David'in kadını hizmetkârlara nasıl tanıttığını bilmiyordu. "Lord David'in misafirine."

Kâhya David'in müdahale etmesini bir saniye bekledi ve David viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra, "Pekâlâ lordum," dedi ve etkili bir selam verdi.

"Teşekkür ederim, Caffrey." Kapı hizmetkârların arkasından kapandıktan sonra Devonworth, "Onu besliyordunuz, değil mi?" diye sordu.

"Elbette." David düşünene kadar bu öneriden rahatsız olmuş gibi göründü. "Öyle sanıyorum. Dün yemek olduğundan neredeyse eminim. Caffrey bu tür konularda iyidir."

Devonworth bir bıçak ve çatal aldı. Her şey nefis kokuyordu. "Votkanın ötesine geçmişsiniz gibi görünüyor. Afyon değil mi?"

Gençliklerinde bu şeyi denemişler ve Devonworth'un hafızasından tamamen silinmiş olan birkaç hafta dışında zarar görmeden çıkmışlardı.

"Tanrım, hayır. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor." David yiyecek seçeneklerini inceledi. Ağzına bir parça patates attı. "Yanında bir şişe Vin Mariani getirdi. Sekiz saat boyunca aralıksız seviştik ve sen kapıyı çalana kadar hatırladığım son şey bu oldu."

"Tanrım. *Sekiz saat mi?* Abartıyorsun." İçki, şaraba batırılmış koka yapraklarından oluşan bir karışımdı ve her konuda dayanıklılığı artırdığı söylenirdi. Akademisyenler çalışmalarında konsantrasyonlarını artırmak için kullanırlardı. Papa, onu dua ederken Tanrı'ya yaklaştırdığına yemin etmişti. Devonworth bir kez denemiş ama neden olduğu sinirsel enerjiyi takdir etmemişti.

"Keşke abartı olsaydı. Taşaklarım henüz iyileşmedi." "Bu ihtiyacım olandan daha fazla detay."

"O zaman soru sorma." David sırttı. "Bana şu karından biraz daha bahset. Aklında biri var mı yoksa bu daha genel bir ifade mi?"

Aklıma kızıl saçlı bir kadın geldi.

"Hereford Düşesi Camille, kır evinde Amerikalıları ağırlıyor. Genç kadınlar. Kocalarını arayan kız kardeşler. Biri varis olduklarını varsayıyor." Yine de, Vining'le konuştuktan sonra, her şeyin görüldüğü gibi olmadığından endişeleniyordu.

David güldü. "Ah evet, New York'tan gelen genç kadınlar." Ayağa kalktı ve masanın arkasındaki dolaba doğru yürüdü. Küçük çekmecelerden birini açtı,

Devonworth'un masasındakine şüpheli bir şekilde benzeyen kalın, kremi bir parşömen parçası çıkardı.

"Siz de bir davetiye aldınız mı?" Devonworth sordu.

"Evet, ama açıkçası gitmeyi planlamamıştım. Bu hafta değil mi?" David, Camille'in elinde yazılı olan tarihe baktı.

"Evet." Endişe onu ayağa kaldırdı ve viskisine doğru götürdü. "Gitmeye karar verdim, ama ..."

"Ama gerçekten bir eş istemiyorsun?"

"İstemiyorum..." Bir içki aldı ve likörün dilini yakmasının tadını çıkardı. Aklının bir köşesinde, son zamanlarda çok fazla içtiğini anlıyordu ama yanmanın ve ona eşlik eden uyuşukluğun, ne kadar kısa sürerse sürsün, zihnini dağıtması hoşuna gidiyordu. "Bir yabancıyla evlenmek istemiyorum," diye itiraf etti.

Geçmişinin anısıyla ağırlaşan kısa bir sessizlik oldu. "Belki de bir yabancı en iyisidir. Yabancılar bize nadiren zarar verir." David'in ses tonu anlamla doluydu.

Devonworth irkilmemeyi başardı. Hissettiklerinden Sofia'nın en azından kısmen sorumlu olduğunu inkâr etmek için her şeyi denemişti. Ne zaman aklından bir eş fikri geçse, o kadın Sofia olmuştu. Gerçi bu, başka biriyle evlenmeden önceydi.

"Haklısın." Sesinin bu kadar kararlı çıkmasına şaşırmıştı. Bir ömür boyu unvanının getirdiği tuzaklardan kaçınmıştı ve en büyüğüne düşmeyi başarmıştı. Yine de sesindeki çelik ipliği güçlendirdi, ta ki kendisi bile buna inanana kadar, "Bu işlemsel bir evlilik olacak. Böyle bir anlaşmayı bir yabancıdan daha iyi kim yapabilir?"

"Kesinlikle," diye onayladı David.

Ama bu bile gerçeğin tamamı değildi. Devonworth bir yabancıyla evlenmek istemiyordu, çünkü bir yabancı bile eninde sonunda tanıdığı birine dönüşebilirdi. Potansiyel olarak değer verebileceği biri. Böylesine yakın bir ilişkide bu kaçınılmazdı. Sofia'yı seçmiş ve onun hakkında tamamen yanılmıştı. Tekrar yanılmak istemiyordu.

"Benimle gelersen çok memnun olurum," dedi.

"Koca avcılarıyla dolu bir partiye gitmemi mi istiyorsun?"

David'in etrafını saran ve onu zorla mihraba götürmek isteyen kadınların yarattığı görüntü Devonworth'ün gülerken viskiden boğulmasına neden oldu. "Onlardan biriyle evlenmek zorunda değilsin. Manevi destek için ve akıllıca seçim yaptığımdan emin olmak için gideceksin."

Arkadaşı rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Kaç kişiler?" "Üç."

"Bu iyi bir rakam. Kabul edilebilir bir tane mutlaka vardır." "Yani gelecek misin?"

"Ben de geleceğim," dedi David ve Devonworth hemen rahatladı. "Sadece ne kadar teklif ettiklerini öğrenmemiz gerekiyor. Bugünlerde unvanlar ucuza gelmiyor. Churchill'in fiyaskosundan hepimiz ders aldık." Lord Randolph Churchill birkaç yıl önce Amerikalı bir varisle evlenmişti ve hâlâ borç içindeydi.

Devonworth başını salladı. "Paralarının yeterli olduğunu varsayarsak, planım Cora adlı kişiyle evlenmek. O tamamen yabancı biri değil. Onunla bir kez tanıştım."

"Gerçekten mi?"

"Onun futbol maçında olduğuna inanmak için sebeplerim var." Hikayeyi anlattı. David takım arkadaşıydı ve maçta oynamıştı.

"İlgi çekici. Onu hayal meyal hatırlıyorum. Çok düzgün bir şekilde güzeldi."

"Evet." Kadının görünüşü onun için hiç de önemli değildi.

"Strathmore da muhtemelen gelmek isteyecektir."

"Kardeşin bir ev partisine gitmek isteyecek mi?"

"Hayır, ama seni kendi onayını alan biriyle nişanlanmış olarak görmek isteyecektir." Devonworth şaşkınlıkla ona bakınca David gözlerini devirdi. "Onun için bir oğul gibi olduğunu biliyorsun. Senin kötü bir evlilik yapmana göz yummayacaktır."

Bunu bilmiyordu. Strathmore'un tavırları en iyi ihtimalle okunamazdı. Parlamento'nun çoğunun ondan korkmasının nedeni de buydu. "Peki, hafta sonunda yukarı çıkarız." Toplantıda bütün bir haftayı geçirme fikri iğrençti ama bir akşamı idare edebilirdi.

DÖRT

STONEBRIDGE COTTAGE GÜZEL VE BÜYÜLEYİCİ BİR YERDİ Oxfordshire'ın pitoresk tepeleri arasında yer alan bir mülk. Yine de ona sadece bir kulübe demek inanılmaz derecede haksızlık gibi görünüyordu. Cora kışı New York'taki evinde, sazdan çatısı ve sıcacık şöminesiyle şirin bir kireçtaşı ev hayal ederek geçirmişti. Ev taştan bir cepheye sahip olsa da, çatısı dik yamaçlıydı ve kiler de sayılırsa dört kattan oluşuyordu. Kulübe tanımlamasından tek taviz, taş işçiliğinin çoğunu gizleyen tırmanan sarmaşıktı. Bir masal kitabından fırlamış gibiydi; karanlık peri masallarından biri. Güzel ve dingin ama her türlü talihsizliğe tanıklık etmek için yaratılmış. Ev partisinin kendisi bu suçlardan biri sayılmayabilirdi, ama bundan doğacak herhangi bir evlilik kesinlikle sayılırdı.

Toplantının ilk gününde Cora, bir asilzadenin gerçek evliliğinin başlangıçta düşündüğü kadar temiz ve düzenli olmadığını özel olarak kabul etmişti. Adaylar arasında saçları ağarmış ve kelleşmiş olanların çokluğu dikkatini çekmişti. Cora birçoğunun yaşlı olduğunu biliyordu. Son birkaç hafta içinde çoğunu şahsen görmüştü ama bu hepsini bir arada görmekle aynı şey değildi.

Son geceye gelindiğinde, hiçbiriyle evlenmek istemediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Bunun ironik yanı, çok iyi huylu ve kesinlikle mutlu olmayan bir son planlamış olmasıydı. Hiç tanımadığı bir adamla evleneceğini ve aralarında romantizm ya da şefkatli duygular olmayacağını biliyordu. Tüm plan günlüğüne yazılmıştı. Bu konudaki duygularını daha resmi bir şekilde ifade etmek için siyah mürekkep bile kullanmıştı. O

kararlı ve tereddütsüzdü. Ama bu, planın kağıt üzerinde olduğu ve önünde bir Shakespeare trajedisi gibi oynanmadığı zamanlardı.

Bu gece son geceydi ve Camille şenlikleri sona erdirmek için uygun bir kır suaresi düzenlemişti. Çevredeki soylu ailelerden birkaçı dans pistini doldurmaları için davet edilmişti. Canlı bir melodi Sör Barnaby Twistleton'la birlikte terasta durduğu yere kadar ulaştı. Onun hakkında topladığı bilgileri hafızasından aktarabiliyordu. Otuz sekiz yaşında. Hiç evlenmemiş. Ebeveynleri ölmüş. Talihsiz bir tütün alışkanlığı nedeniyle saç çizgisi gerilemiş ve dişleri şüpheli. Günlerini balık tutarak geçiren hevesli bir balıkçı, bu da Britanya Adaları'nda bir nehirden diğerine sık sık seyahat etmek anlamına geliyordu.

Aslında listesinin en başında o vardı, çünkü yılın uzun bir bölümünde dışarıda olacaktı ve nazik bir mizacı var gibi görünüyordu. İnsan bir kocadan daha fazla ne isteyebilirdi ki? Danslarından hemen sonra onu buraya getirecek şekilde ayarladığı için heyecanlanmalıydı. Adamın ona, Eliza'nın çocukken kurtardıkları o hendek kedisine baktığı gibi bakmasına sevinmeliydi.

Ama ağzını açtığı anda -bir teklifin geleceğini hissetmişti- midesi öylesine şiddetle çalkalandı ki, çalılar arasında hasta olacağından emin oldu.

"Bayan Dove, toplantıdan sonra annenize teklifler göndermemiz konusunda talimat aldığımızın farkındayım ve bunun doğru ve uygun bir şey olduğuna katılıyorum."

Aman Tanrım, evlenme teklif ediyordu!

Durgun bir sesle, gergin ve kararsız bir şekilde devam etti. "Seni kırmayı ya da onurunu zedelemeyi düşünmezdim ama bekleyemezdim. Sizi gelinim olarak istiyorum ve bunu size şahsen söylemek istedim."

"I . . ." Başka bir ses çıkarmayı başaramadı. Soğuk akşam rüzgârı saç tellerini gıcıklayarak yanaklarına doğru savuruyordu.

"Bayan Dove?" Kızın sessizliğini sürdürmesi üzerine, "Aman Tanrım, sizi şok ettim," dedi.

Cora bu planı aylar önce uygulamaya koymuştu ve artık her şeyi eski haline döndürmek için çok geçti. New York'a geri dönemezlerdi. Evleri gitmişti, altındaki arazi için satılmıştı, bu da demek oluyordu ki

muhtemelen yıkılmıştı. Bay Hathaway zaten onların geri döndüğünü görmekten mutlu olmazdı. Mirasını kaybedecekti. Evlilik bu karmaşadan kurtulmanın tek yoluydu.

Evet de. Şimdi kabul et ve bu işi bitir.

Tam da bunu yapmak için ağzını açtı; ne de olsa hangi talibi kabul ettiğinin bir önemi yoktu; boşanacak ya da en azından ondan ayrı yaşayacaktı. Ancak bakışları her zaman ağzının kenarına yerleşmiş gibi görünen tükürüğe takıldı. Buna sadece iki, en fazla üç yıl bakmak zorunda kalacaktı. Onu takip ediyormuş gibi görünen terle karışık hafif küf kokusu için de aynısı geçerliydi.

"Sör Barnaby-"

Bunu yapamadı. Ciğerleri sanki yeterince hava alamıyormuş gibi boş hissediyordu, ancak nefes almak sadece başının dönmesine neden oluyordu.

"Bayan Dove?" Zaten yüksek olan genizden gelen sesi, onun paniğini hissedince biraz daha yükseldi. Elleri işe yaramaz bir şekilde çırpınarak ona doğru uzandı ve yardım aramak için içeriye baktı.

Gözleri onunkileri takip etti. Bir başka polka başlamıştı ve Eliza Vikont Mainwaring'in kollarında dans ediyordu. Yirmi sekiz yaşındaki genç taliplerden biriydi. Onu Hyde Park'ta gözlemlemişler ve biraz kibirli görüldüğüne karar vermişlerdi, ama dilencilerin fazla seçici olma lüksü yoktu. Biraz soğuk olsa da kibardı ama Eliza'yı tercih ettiği açıktı. Cora onun kız kardeşi için teklifte bulunacağından neredeyse emindi.

Eliza'yı kaderine yalnız gönderemezdi. Kararını veren Cora, "Sör Barnaby, ben-" dedi.

Ama bir kargaşa onu kısa kesti. Görüş alanındaki dans pistindeki herkesin başı girişe doğru döndü. Birkaç çift, aralarına kimin girdiğini görmek için birbirleriyle çarpıştı. Girişte olan bitenin farkında olmayanlar *bunu* fark etti ve sonra onlar da adımlarında tökezledi. Çalmaya devam eden müzisyenler şarkıyı ağlamaklı bir notayla bitirdi.

Cora terastaki bakış açısından kimin geldiğini göremiyordu. Sanki kraliyet ailesi küçük partilerini ziyaret etmeye tenezzül etmiş gibiydi.

"Kim o?" Aklına hemen Lord Devonworth geldi ve midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Bu o olamazdı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sir Barnaby. "Belki Dük gelmiştir. Yolun biraz yukarısında oturuyor, biliyorsun."

"Dük mü?" Davet edilen bir dük yoktu ama öğrendiğine göre dükler istedikleri gibi gelip gidebiliyorlardı.

"Strathmore Dükü," dedi, sanki kadın kimi kastettiğini biliyormuş gibi.

Zihni ezberlediği isimlerle doluydu, bu yüzden bir tanesini yüzeye çıkarması birkaç vuruşunu aldı. Lord David Felding davet edilmişti ama herhangi bir teşekkür mesajı göndermemişti. Strathmore Dükü'nün küçük kardeşi ve muhtemel varisiydi.

O daha yorum yapamadan Sör Barnaby onu içeri aldı. Girişte iyi giyimli birkaç adam duruyordu. İçlerinden biri Lord Devonworth'tu. Saçları yağmurdan ve kendi terinden ıslanıp kıvrılmamıştı. Islak ve omuzlarına yapışan gömlek kolları giymiyordu. Yine de o gün futbol sahasında olduğu kadar yakışıklı ve çekiciydi. Ceketinin kesimi güçlü omuzlarını ve belinin düzgünlüğünü vurguluyordu. Sarı saçları yakasına doğru kıvrılacak kadar uzundu ve zarıflığın bu tarafında kalırken vahşiliğe yaklaşıyordu. Odanın diğer ucundan bile adamın profilindeki belirgin çizgileri fark etti ve midesi bulandı.

Bakışları odada dolaştı, bir çiftten diğerine geçti ve sonra uzak duvar boyunca uzanan oturma alanında toplanmış olan kadınların üzerinde gezindi. Teni beklentiyle karıncalandı. Adam onu arıyordu. Bunu biliyordu. Sonunda onu teras kapısının içinde buldu ve bakışları onunkilere yerleşti. Gözleri kilitlendi ve kadın nefes alamadı.

Bu yabancı evleneceği adam mıydı? Niyeti bu değilse neden ortaya çıkma zahmetine girsin ki?

"Dük geldi," diye fısıldadı Sör Barnaby. "Geldi."

"Dük mü?" Lord Devonworth'un başkalarıyla birlikte geldiğini çoktan unutmuştu.

Sör Barnaby başını salladı ya da en azından o öyle sandı. Lord Devonworth'tan gözlerini ayırmakta zorlanıyordu.

"İşte," diye ekledi. "Majesteleri onu selamlıyor."

Lord Devonworth'un yanında uzun boylu, yakışıklı, kırklı yaşlarının ortalarında bir adam duruyordu. Koyu renk saçlarının arasında ince gümüş teller vardı ve derin bakışlı gözleri her şeyi aynı anda kavırıyor gibiydi. Sanki buradaki herkes onun tebaasından biriymiş gibi odaya baktı ve hepsini hiç de eğlenceli bulmadı.

Camille onlara yaklaşarak yeni konukları karşıladı. Nişanlısı Bay Thorne da onun yanındaydı. Günün erken saatlerinde Paris'ten gelmişti. Odada bir dükün gelişinden rahatsız olmamış gibi görünen tek iki kişi onlardı.

Bu, büyüü bozmuş gibi görünüyordu. Kadınlar birbirlerine fısıldamak için yelpazelerini kaldırdıkça ve insanlar endişeyle ayaklarını sürüyünce oda yeniden hareketlendi. Ne yaptığını bile anlayamadan Sör Barnaby'nin yanından ayrıldı ve dans pistinin etrafından dolaşma zahmetine bile girmeden odanın içinde yürümeye başladı. Kimse fark etmedi, çünkü herkes yeni gelenlere bakmaya dalmıştı. Lord Devonworth tüm bu süre boyunca onu izledi, gözleri onu değerlendiriyordu. Kız grubun önünde durana ve Camille ona dönene kadar gözlerini ayırmadı.

Ne yazık ki Fanny sersemliğini üzerinden atmış ve tam da aynı anda gelmişti. Görgü kuralları Camille'in önce Cora'nın annesini Dük'e takdim etmesini gerektiriyordu. Yaşlı adam, eğilmesi için elini uzatan kadını selamlamak için yana kayd. Bu jesti gerçekten istemiş olsun ya da olmasın, kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Dük, "İyi akşamlar Bayan Dove," dedi. "Sizinle tanıştığma memnun oldum." Sesli harfler kırılmıştı ve Londra'da duymuş olduğu lüks aksanla konuşuyordu. Taşra eşrafının çoğu ve hatta Londra'da yaşayan Bay Thorne bile biraz daha rahat bir konuşma tarzına sahipti.

Fanny derin bir reverans yaptı. Yanaklarının kızarmasından ve gözlerini ondan ayıramamasından ona vurulduğu belliydi. "Sizinle tanıştığma da çok memnun oldum, lor-erm-Sizin

Grace. Kızlarımla tanışmaya geldiğiniz için çok mutluyum."

Selamlaşma olarak iyiydi ama Cora'nın yanaklarını yakan şey son cümleyi söyleme şekliydi. Adamın aksanını o kadar mükemmel taklit etmişti ki adam bir an için soğukkanlılığından sıyrıldı. Gözleri irileşti ve Cora'ya sanki bir cıvata mı gevşemiş yoksa Cora onunla alay mı ediyor karar verememiş gibi baktı.

Camille güldü ve Cora annesini kaburgalarından hafifçe dürtmeyi başardı. Ne zaman yeni bir aksanı olan biriyle tanışsa, Cora da sık sık onunkini taklit ederdi. Bu durum çocuklarını hayatları boyunca utandırmıştı. Cora, Fanny'nin çoğu zaman bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordu. Belki de ruhunda gizlenen aktris buydu.

"Aferin Fanny," dedi Camille. Düke dönerek ekledi: "Bayan Dove'un aksanları çok iyi kavradığınızı göreceksiniz. Dün baş sağdıçla sadece birkaç kelime konuştuktan sonra mükemmel bir İskoç aksanıyla konuştu."

"Gerçekten de öyle." Dük'ün ses tonu, bu kelimenin anlamını ve düşüncelerini yoruma bırakıyordu. Cora bunun pek de olumlu olmadığını düşündü.

Lord Devonworth'un ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Cora onun ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha fark etti. Saçları gaz lambalarının altında altın renginde parlıyordu ve yüz hatları iyi çizilmiş, belirgin ve güçlüydü, sanki bir ressam her biri için fazladan zaman harcamış gibiydi. Kirpikleri uzun ve açık kahverengiydi, kaşlarıyla aynı renkteydi. Dudakları, yumuşak bir alt dudağın üzerinde üstte iki belirgin kemerle mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

Adam onun dikkatle incelediğini fark etmiş olmalıydı, çünkü kadın bakışlarını yukarı doğru çekmeyi başardığında gözleri onunkileri tuttu. Bu gece daha koyu yeşildiler, sıvı zümrüt gibiydiler. Karnında bir sıcaklık titreşimi canlandı ve nefesini tekrar yakalamak için mücadele etti.

"Strathmore, lütfen sizi Bayan Dove'un kızlarıyla tanıştırmama izin verin. Bu Bayan Cora Dove," dedi Camille.

Cora neredeyse sırasını kaçıırıyordu ama Camille'in ona öğrettiği gibi reverans yapmayı başardı.

"Bayan Jenny Dove," diye devam etti Camille.

Jenny güzelce reverans yaptı. Yakut rengi etekleri ayaklarının etrafında uçuşarak aşağıya doğru süzülürken gülümsemesi mükemmel bir selamdı. Kestane rengi saçları, porselen teni ve şehvetli vücuduyla annelerinin tıpatıp aynısıydı. Yüzü, eski bir malikânenin büyük salonundaki portreleri süslemek için yaratılmıştı. "İyi akşamlar, Majesteleri."

Cora, Devonworth'un geleceğini düşünmemişti, bu yüzden böyle bir olasılık aklına gelmemişti ama şimdi burada olduğuna göre, Jenny'nin lehine onu unutmasının mümkün olduğunu fark etti. Erkekler genellikle onu tercih ederdi.

"Ve Bayan Eliza Dove."

Eliza nazikçe reverans yaptı. On dokuz yaşıyla aralarındaki en genç kızdı ve iri kahverengi gözleri Çu anda gençliğine ihanet ediyordu.

Dük onları kabul ettikten sonra Camille diğer tanışma faslını halletti. Dükün solunda arkadaşı Saygıdeğer Christopher Warwick duruyordu. Lord Devonworth onun sağında dururken, Dük'ün küçük kardeşi Lord David grubun biraz gerisinde duruyordu ama tanıştırıldığında öne çıktı. Lord David kardeşinden biraz daha genç görünüyordu. En iyi ihtimalle otuz yaşındaydı. Benzer yüz hatlarına sahipti ama eğer ağzının hafifçe kıvrılmasına inanılabilirse, dünyaya ihtiyatlı ve şüpheli bir perdenin arkasından bakıyor gibiydi.

"Daha önce tanıştığımıza neredeyse eminim, Bayan Dove," derken Lord Devonworth'un gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı.

Gülümsedi, onun kendisiyle alay etmesinden mantıksız bir şekilde memnun olmuştu. "Öyle mi? İngiltere'ye geldiğimizden beri o kadar çok tanışma oldu ki hatırlayamıyorum."

Lord David kıs kıs güldü ve Lord Devonworth neredeyse sırtıttı. Dudaklarının titrediğini gördüğünden emindi. Lord Devonworth gözlerini kaçırmadan önce bakışları onun yüzünde sıcaktı ve sonraki yorumlarını Camille ve Bay Thorne'a yöneltti. "Lütfen gecikmemi bağışlayın. Katılabileceğimden emin değildim."

"Özre gerek yok, Devonworth. Parlamento oturumdayken zamanlamanın zor olduğunu biliyorum. Bize katılabildiğiniz için çok mutluyum," dedi Camille.

"Gel Strathmore, bir içki al." Bay Thorne elinde bir tepsi taze şampanyayla koşarak gelen uşağa el salladı.

Devonworth dışında tüm erkekler kendilerine sunulan kadehleri kabul etmek üzere harekete geçti. "Teşekkür ederim Thorne, ama önce dans etmek istiyorum." Kolunu Cora'ya uzatarak, "Bana katılır mısınız, Bayan Dove?" diye sordu.

Aptalca başını salladı, aniden tutarlı bir kelime oluşturamadı. Gerçekten de onun dikkatini Jenny'ye çevirmesini bekliyordu. Cora kız kardeşine baktı, ancak Jenny gülümseyip onu cesaretlendirmek için başını salladı ve Lord Devonworth'un onu dans pistine götürmesine izin verdi. Arkalarından Lord David, "Bayan Jenny, büyüleyicisiniz," dedi.

Müzik yeniden başlamamıştı ama pistin ortasına geldiklerinde Lord Devonworth elini kaldırdı ve bir valsın açılış tınıları havayı doldurdu.

BEŞ

DEVONWORTH KARISI OLACAK KADINI ÇİZDİ kollarının arasına aldı. Etraflarındaki çiftler yer değiştirdi, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. *O neden buradaydı?* Devonworth yüz ifadesini kibar bir ilgiyle korumaya özen gösterdi. Nişanlandıklarında, bu gecenin söylentileri şehirde bir gece yarısı yangını gibi yayılacaktı. Hikayenin genç çiftin mutlu ve sevgi dolu olduğu şeklinde olmasını istiyordu.

Bu düşünceyle, dans etmeye başladıklarında dikkatini Bayan Dove'a odakladı. Saçları gaz ışığında dışarıda olduğundan daha kızıl ve daha kızıl görünüyordu. Cildi hatırladığı kadar solgundu, burnunda ve yanaklarında çok hafif bir çil serpintisi vardı. Gözleri mavi-gri ve genişti, burnu köprüsünde biraz belirgin olsa da düzdü ve mükemmel bir çiçek tomurcuğu ağzı vardı. Alışıl gelmiş güzellikte olmasa da oldukça hoştu. Ona karım demek hiç de zor olmazdı.

Bunun üzerine biraz rahatladı. İlk karşılaşmalarından bu yana geçen günler onun hatırladığı gibi olup olmadığını sorgulamasına neden olmuştu. Neyse ki kız kıvılcımını tamamlamıştı. Ancak o zaman kızın kendini biraz sert tuttuğunu fark etti. Bu, hareketlerini tahta gibi ve daha az akıcı yapıyordu. Adımlarına ara vermeden uzandı ve kızın parmaklarını elinin üzerine kapattı. Hazırola bekleyen minik askerler gibi ayaktaydılar.

"Dansçı değil misiniz Bayan Dove?" diye sordu elini kızın sırtına koyarak.

Kaşlarının arasında küçük bir çatık belirmeden önce gözleri neredeyse fark edilmeyecek şekilde genişledi. "Genelde değil, hayır. Belli oluyor mu?"

"Bunu sadece gergin görüldüğün için söylüyorum." Neredeyse onun kafasının içinde adımları saydığını görebiliyordu.

"Bağışlayın beni. Belki de sadece bu sefer beni yere sermemeni umuyorum."

Yakalayamadan ağzından bir kahkaha kaçtı. Birkaç çift göz onlara doğru döndü. "Beni hatırlıyorsunuz."

Ayaklarının ucundan başını kaldırdı, gözleri gülümsüyordu. "Geleceğinden ümidimi kesmiştim."

Bu yüzden onu gördüğü için mutluydu. "Sanırım senden af dilemeliyim. Seni ürküttüm ve sonra da dansa kaldırdım."

Onlar pistin etrafında dönerken bir an için sessiz kaldı. David boş yere onunla konuşmaya çalışırken kız kardeşi Jenny'nin onları izlediğini görmek için sadece kısa bir süreliğine başını çevirdi. Gülümsemekten kendini alamadı. Kadınlar genellikle David'le konuşmak için birbirlerini ezerlerdi. Görünüşe bakılırsa, David'in erkek kardeşinin bir dük olmasından hiç etkilenmemişti. Bu nedenle, kollarındaki Bayan Dove da kendi unvanından pek etkilenmiş görünmüyordu.

Tekrar ona baktı, onun sunduğu dış görünüşün ötesine baktı. Gözlerinde oldukça hoşuna giden bir zekâ vardı ama derinliklerinde alev alev yanan bir şey de vardı.

"O gün futbol maçında kim olduğumu biliyor muydun?" diye sordu.

"Tahmin etmiştim, evet. Gazetelerin mirasçılara yönelik bir Amerikan istilasısı hakkında sizi inandırmak istediklerine rağmen, taşrada dolaşan o kadar çok Amerikalı yok."

Buna gülümsedi. Güzel, insanlar birbirlerinden gerçekten hoşlandıklarını görsünler, bu doğru çıksa da çıkmasa da.

"Kimliğimi bildiğinizi varsayıyorum?" diye sordu.

Başını salladı. "Başta değil ama sonra. Camille asıl partiden önce mümkün olduğunca çoğunuzu görmenin en iyisi olacağını düşündü. Böylece karakteriniz hakkında daha iyi bir fikir edinebileceğimizi düşündü."

"Ah, bilimsel bir keşif; bizi doğal ortamımızda görmek, bizi gerçekten olduğumuz gibi görmektir."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Onun gibi bir şey."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama futbol sahası benim doğal yaşam alanım değil."

"Hayır mı?"

"Hayır. Oyundan hoşlanıyorum ve okul günlerimden beri oynuyorum ama ben bu değilim. Gelip beni Parlamento'da görmenizi ayarlamalıyım. Eğer kararınızı sadece buna dayanarak vermek istiyorsanız, bu size karakterim hakkında daha iyi bir fikir verecektir."

Kadın sertleşti, dikkat çekecek kadar değil ama adamın elini açığa çıkardığını anlamasına yetecek kadar. "Bu nasıl bir karar olacak?" diye sordu sonunda.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Hepimizin vermek için burada olduğunuzu bildiği karar, Bayan Dove."

"Yanılıyor muyum, yoksa bir karar verilmeden önce bir soru sorulması mı gerekiyor?" diye sordu.

"Bu soru kaçınılmaz bir sonuç değil mi?"

"Hiç de değil. Ya gördüklerin hoşuna gitmezse?"

Güldü. "Unutuyorsun, seni zaten bir kez gördüm. Gördüklerimden hoşlanmasaydım burada olmazdım."

Saç diplerine kadar kızardı. Hiç de modaya uygun değildi ama tuhaf bir şekilde büyüldüğünü fark etti. Dürüstlüğü ve yapmacıklıktan uzak oluşu hoşuna gitmişti.

Bir süre sonra, "Ama terimleri duymadınız" dedi.

"Yeterince doğru, ama makul bir takasa sahip olmasaydınız burada tapu avcılığı yapmazdınız diye düşünüyorum." Bu sözün sivri ucunun yere inmesini beklerken nefesini tuttu.

Yavaşça inceledi, bakışları onun yüzünü arıyordu. Orada ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama sonunda başıyla kısa bir selam verdi. "Haklısınız lordum. Sanırım memnun kalacaksınız."

"Güzel." Her zamanki gibi etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Yüzündeki iyi niyetli ilgi ifadesini korudu ama dili tutuldu ve başka bir kelime söyleyemedi. Bu tam olarak bir evlilik teklifi değildi ama yeterliydi. Parmakları elbisesinin ipeğine, altındaki bedenin sıcaklığına doğru bastırdı. Bu kadın onun karısı olacaktı. Ne kadar çok olursa olsun

Düşünce kafasının içinde defalarca tekrarlansa da, ona tutunamadı. Akıl almaz bir şeydi ama doğruydı.

Tabii ki beklenmedik bir sorun çıkmazsa.

"Bu gece daha sonra bu konuyu özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Çenesi güvenle bir çentik kalktı.

Başını salladı ve onun verdiği güvenceyle rahatladı. "Güzel. Partiden sonra o zaman. Majestelerinden bir buluşma yeri ayarlamasını isteyeceğim."

—

ADANSLARI BITTİKTEN SONRA LORD DEVONWORTH DEVAM ETTİ. hem Jenny hem de Eliza ile sırayla dans etti. Cora başka beyefendilerle de dans etmişti ama sıkıştırılsa hangileri olduğunu hatırlayamazdı. En doğru ifadeyle coşku olarak tanımlanabilecek bir bulutun içinde yüzüyordu. Aylar önce Hathaway malikânesinden ayrılırken belli belirsiz bir umutsuzluk ve planını gerçekleştirme becerisi konusunda temkinlilik hissetmişti.

Elbise ve önlüklerinin modası birkaç yıldır geçmişti. New York'ta davet edildikleri birkaç sosyal etkinliğin nedeni de merhum üvey babaları Bay Dove'a duyulan saygıydı. Bu etkinlikler kaçınılmaz olarak kendileri de modası geçmiş olan yaşlı matmazeller tarafından düzenleniyordu. Bay Hathaway'in etkisi nedeniyle davet edilmiş olabilecekleri davetler, Hathaway'in annesine duyduğu saygının öldüğü öğrenildikten sonra çoktan yok olup gitmişti. Tanınmış bir beyefendinin metresini ağırlamak entrikaya davetiye çıkarmak demekti. Tanınmış bir beyefendinin eski metresini ağırlamak ise sadece küçümseme getirirdi. Sonuç olarak, kız kardeşlerin sosyal becerileri iyiydi ama İngiliz balo salonuna hazır değillerdi.

Eski püskü taş evlerinin satışıyla yeni giysiler ve birinci sınıf geçiş kartı almışlardı. Bond Sokağı'nın dışında yer alan bu ev, Bowery'ye çok yakın olduğu için modaya uygun değildi. Saygın ailelerin çoğu yıllar önce bölgeyi terk etmişti. Çatı çökmek üzereydi, birkaç yıl önce sızıntıların sayısı onları onarma kabiliyetlerini aştığında en üst katı kapatmak zorunda kalmışlardı. Birinci sınıfın masrafları canlarını yakmıştı ama Cora ikinci sınıfta seyahat ettiklerinin bilinmesine izin veremeyeceklerini düşünmüştü.

ya da üçüncü sınıf. En ufak bir skandal, iyi maçlar için şanslarını mahvedebilirdi ve Dove kardeşler daha fazlasına gerek kalmadan yeterince skandalla geldiler.

Yapmak üzere olduğu şeyin gerçekliği ortaya çıktıkça geçen hafta pek de ideal geçmemişti. Sonra Kont geldi ve her şey yeniden mümkün görüldü. Balo salonuna bakarken yüzünde içten bir gülümseme belirdi. Kadınlar parlak ve ince satenlerden ve firfırlardan her renk tonunda elbiseler giymişlerdi. İnsanlar sanattan aileye ve politikaya kadar uzanan bir yelpazede sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Burası artık onların dünyası olabilirdi. İçinde yaşamaları gereken dünya. Şu son engeli de aşabilirlerse.

Bir kumaş hışırtısı hayalini böldü. Eliza yanına doğru yürüdü. Siyah dantellerle süslenmiş, leylak rengi saten bir elbise giymişti. New York'tan yola çıkmadan önce diktirdikleri birkaç elbiseden biriydi bu. Koyu renk saçları kıvrılmış ve Cora'ya yıllar boyunca ne kadar az giyinme fırsatı bulduklarını hatırlatan özenli bir topuzla tutturulmuştu. Kostüm onu on dokuz yaşından daha yaşlı ve dünyevi gösteriyordu.

Eliza, "Geldiğine inanamıyorum," demeden önce sözlerini örtmek için yelpazesini açarken gülümsüyordu.

"Ben de öyle. Camille ondan bir daha haber alamayınca ilgilenmediğini düşündüm."

"Görünüşe göre ilgileniyor. Buna sevindim. Çekici ve çok iyi bir dansçı." Sesinde Cora'nın ona bakmasına neden olan bir dokunaklılık vardı.

"Onu istiyor musun?" Cora tüm bu evlilik fikrine kendisinin öncülük ettiğinin farkındaydı. Annesi ve kız kardeşleri hemen kabul etmiş gibi görünüyorlardı ama şimdi bu konudaki duygularını doğru dürüst düşünmeden onları buna zorlayıp zorlamadığını merak ediyordu. Yapılacak en doğru şey, talip konusunda ilk tercihi küçük kız kardeşine bırakmak olurdu. "Eğer sen kabul edersen, ben kenara çekilebilirim."

Eliza tekrar gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, onu istemiyorum. Zaten senin için burada olduğu çok açık."

İçinde yeniden bir heyecan yükseldi ama kendini sakın kalmaya zorladı.

"Biliyorsun, senin bu planına seve seve katılırım," diye devam etti Eliza, "ama bir taşralı hödükle evlenmeye niyetim yok."

babam ol."

"Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak." Cora bir elini kız kardeşinin sırtında gezdirdi. "Vikont Mainwaring senden etkilenmiş görünüyor." Kız kontla dans ederken suratını asmıştı.

Eliza başını salladı ama bu fikir onu pek heyecanlandırmışa benzemiyordu. "Sanırım öyle."

"Talipleri bölüşüyor muyuz?" Jenny, arkadaşlığını kaybetmekten memnun görünmeyen Sör Barnaby'nin kolunu bırakarak onlara doğru koştu.

Cora, adamın kendisine yönelttiği araştıran bakışlardan kaçındı. Belli ki teklifine bir cevap bekliyordu. Bunun yerine dikkatini, erkeklerden herhangi birini kolayca elde edebilecek olan Jenny'ye çevirdi. Parlak samur saçları ve mükemmel oval yüzüyle gittiği her yerde hayranlar kazanan tartışmasız bir güzellikti. Şimdiye kadar hiçbir erkeğe ilgi göstermemişti. Cora kendini onun Devonworth'u seçmeyeceğini umarken buldu.

Cora onu susturdu. Etraflarındaki insan gruplarından o kadar da uzakta değillerdi. "Şimdi olmaz, hayır."

"En azından futbolcunuz geldi." Jenny sıırttı. "O geziyi kaçırdığım için hâlâ çok üzgünüm ama o burada ve Eliza'nın iddia ettiği kadar yakışıklı."

"Öyle." Hayatında gördüğü en yakışıklı adam olabilirdi.

"Adı neydi?" Jenny sordu. "Gerçek adı, Devonworth değil."

"Leopold Brendon," diye cevap verdi Cora, bakışları otomatik olarak onu kalabalığın içinde, yerel eşraftan bir çiftle konuşurken buldu. Hava kararmaya yüz tutmuştu ama gaz lambası ona gün batımının altın saati ışıltısını veriyordu.

"Leopold?" Jenny yüzünü buruşturdu. "O daha çok Leonidas'a benziyor, sence de öyle değil mi? Eski bir Yunan kralından ziyade . . . Bir yerlerde Leopold diye biri yok muydu?"

Kadın sessizce kabul etti. Apollo'nun canlanmış hali olabilirdi ama bu tür hayalleri yüksek sesle itiraf etmek aptallık olurdu. Sonra başını kaldırdı ve odanın öbür ucunda Cora'nın bakışlarıyla karşılaştı. Cora'nın yüzünde bir kızarıklık oluştu. Almak

İki kız kardeşini de kollarından tutarak, onları saksılı palmiye ağaçlarının olduğu bir çalılığın diğer tarafına götürdü. "Sanırım evlenme teklif etmiş olabilir."

İkisinin de nefesi kesildi. "Öyle mi düşünüyorsun? Yani bilmiyor musunuz?" Jenny sordu.

Cora dansları sırasında aralarında geçenleri anlatırken başının döndüğünü hissetti. Gözleri palmiyelerin yaprakları arasından onu tekrar buldu. Adam derin bir tartışmanın ortasında gibiydi. Adam dikkatle dinlerken kaşları birbirine çarpıyor, cevap vermeden önce ara sıra başını sallıyordu. O konuşurken birkaç adamın daha gruba katılıp adamın etrafını sarması dikkatini çekti. Onu dinliyor, söyleyeceği her neyse onunla ilgileniyor gibi görünüyorlardı. Ona saygı duydukları çok açıktı.

Eliza hikâyeyi bitirdiğinde kıkırdadı. Jenny o kadar memnun görünmüyordu. Aslında, "Yakışıklılara asla güvenemezsin. İyi bir koca olamayacak kadar yakışıklı."

Kız kardeşi buna karşı ilk kez uyarıda bulunmuyordu, bu yüzden can sıkıcı olmaya başlamıştı. İç çekti. "Neden yakışıklı erkeklerden iyi koca olmaz?"

"Tüm evliliğinizi onun nerede olduğu konusunda endişelenerek geçirmek istemezsiniz. Neredeyse kesinlikle bir zampara olacaktır."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki Cora'nın midesi bulandı. Jenny genelde zalim biri değildi ama bu, kendi güvensizliğine çok yakındı. Cora harika bir güzel olmadığını biliyordu ama aynada gördüklerinden memnundu. "Bu kesin bir şey değil."

Jenny onun hislerini doğru yorumlayarak eğildi. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Bak." Lord Devonworth'un erkeklerle birlikte durduğu yerin karşısındaki odayı dikkatle işaret etti. Genç kadınlardan birkaçı toplanmış ve ona doğru aval aval bakmak olarak tanımlanabilecek bir hareket yapıyorlardı. "Sen evlendin diye bunu yapmaktan vazgeçmeyecekler. Onunki gibi ayrıcalıklı bir konumda olan çoğu erkek onları geri çeviremez."

"Neyse ki onunla yakınlaşmayı planlamıyorum." İkisi de onun evliliklerini elinden geldiğince uzun bir süre için sadece bir kolaylık olarak tutma planını biliyordu.

"Kendinize bunu söylemeye devam ettiğinizden emin olun ve ona çok yaklaşmanıza izin vermeyin."

Cora ona dönüp baktı, bunun için çok mu ileri gittiğini merak ediyordu. "Diğer alternatif Sör Barnaby."

"O da teklif etti mi?" Eliza sordu.

"Lord Devonworth gelmeden önce terasta."

"İkisi arasında karar çok açık." Eliza fısıldamak için öne doğru eğildi. "En azından, eğer yakınlık konusunda fikrini değiştirirsen, ilişkinizi tamamlamak hiç de zor olmayacak."

Hepsi buna güldü, dikkatleri üzerlerine çektiler. Fanny elinde kristal bir kadeh şampanyayla süzülerek geldi. "Bu kadar komik olan ne kızlar?"

Eliza kıkırdadı. "Yok bir şey anne, sadece seçimleri gözden geçiriyoruz... olduğu gibi."

Anneleri kaşlarını çattı. "Ah evet, erkeklerin daha genç olmasını tercih ederdim. Sonraki koca ağırbaşlı ve sıkıcı olabilir ama ilk kocanın genç ve güçlü olmasını istersin. Dükün kardeşi ve kont gibi. Şimdi bu ikisi düşünmeye değer."

Fanny özel olarak, adını taşıdıkları Bay Dove ile tanışmadan önce evlenip boşandığını iddia ediyordu. Genç ve yakışıklı bir aktörle evlendiğinde Chicago'da on beş yaşında bir oyuncuydu. Adam kaçıp gitmeden önce evliliği sadece birkaç ay sürmüş ve terk edildiği için boşanmasına karar verilmişti. Cora, annesinin bir yetimhanede yetişmesinin mi yoksa sahnede geçirdiği zamanın mı ona evliliğe dair böylesine geleneksel olmayan bir bakış açısı kazandırdığından asla emin olamamıştı. Her iki durumda da, bu tür görüşler İngiliz toplumunda hoş karşılanmazdı.

"Anne." Cora ona ihtiyatlı olmaya çağırان bir bakış attı. "Burada olmaz."

Fanny sakın bir şekilde gülümsedi ama sözleri biraz daha keskindi. "İyi, ben de oyuna devam edeceğim ama sevgililerimin bakire kurbanlar gibi kurban edilmesine seyirci kalmayacağım." Beş yaşındaymış gibi onun yanağını okşadı. "Benden daha genç olmalı yoksa evlenmezsiniz."

Bununla birlikte, yeni bir şarkı başlarken aceleyle uzaklaştı. Şimdiye kadar her dans için oradaydı ve muhtemelen dansa son katılan kişi olacaktı.

Zemin. Tamamen enerjikti ve Cora tüm bunları nerede depoladığını anlayamıyordu.

"Sence kibar anne rolünü daha ne kadar oynayabilecek?" Eliza sordu.

Cora'nın midesi mide bulandırıcı bir endişeyle burkuldu. Anneleri onun aktris olarak geçirdiği yılları bir sır olarak saklamanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Eğer biri aramaya kalkarsa, sahne adı olan Fanny Fairchild'dan nadiren bahsedildiğini görecekti ama onu bu isme bağlayan kesin bir kaynak yoktu. Bay Dove'un geniş ailesi onun Smith adında, İç Savaş'tan çok önce zor günler geçirip ölmüş, iyi yetiştirilmiş Güneyli bir aileden geldiğine inanıyordu. Akrabalarının kısa ziyaretler için geldiği birkaç seferde, rolünü kusursuz bir şekilde oynamıştı.

"Geleceğimizin tehlikede olduğunu biliyor. Bu oyunu gerektiği kadar uzun süre oynayabileceğine inanıyorum."

Cora bunu söylerken bile buna tam olarak inanmıyordu. Anneleri ve gayrimeşru olmaları bu sıkı dokunmuş dokudaki gevşek ipliklerdi. Elbette, ileri görüşlü feminist bir yayın için yazdığı kendi geçmişi asla gündeme gelmeyecekti. Takma bir isim kullanmıştı.

ALTI

CORA KENDİNİ HİÇ BU İŞLERE BULAŞMIŞ OLARAK HAYAL ETMEMİŞTİ. Ama burada gece yarısından sonra Lord Devonworth'la buluşmak için merdivenlerden iniyordu. *Görevlendirme* çok güçlü bir kelime olabilirdi. Aklına öpüşme ve okşama gibi korkunç görüntüler getiriyordu ki yapacakları şey bu değildi. Yine de onun biçimli dudaklarını hatırlayınca midesi bulandı. Muhtemelen bir öpücüğe hayır demezdi.

Saatler gece yarısına doğru ilerlerken konuklar dağılmaya başlamıştı. Burada köy saatlerine uyuluyordu, bu yüzden davet, Camille'in Cora'yı Londra'daki partilerin uzun süreceği konusunda uyardığı kadar uzun sürmemişti. Müstakbel talipler ve onlara eşlik eden kadın akrabaları odalarına dönerken yerli halk evlerine gitmişti. Erkeklerle, arazideki bir başka ev olan eski bekçi kulübesinde yer verilmişti. Cora ve ailesinin New York'ta sattığı kahverengi taş evin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi, bu yüzden onlara acımıyordu. Saygınlık görüntüsünü korumak için ana evde geceleyenler sadece kadınlardı. İçinden bir ses "evde erkek yok" kuralının Bay Thorne için geçerli olmayacağını söylüyordu. Bütün gece Camille'in yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Cora ana katın gece boyunca dinlendiğinden emin olmak için merdivenlerin dibinde durakladı. Uzun vitrinli saatin tik takları sessizliğe karıştı. Saat biri çeyrek geçiyordu. Adam çoktan onu bekliyor olabilirdi. Camille'in ona buluşacaklarını söylediği evin arka tarafına doğru sessiz adımlarla ilerlerken midesi beklentiyle çalkalandı. Salon, hiç misafir kabul etmeyen, nadiren kullanılan bir odaydı. Rahatlığın bir övgüsüydü.

Cora'nın bir kır evinin sahip olacağını hayal ettiği iç mekân, battaniyeler ve minderlerin gelişigüzel bir şekilde aşırı doldurulmuş mobilyaların üzerine atıldığı bir yerdi. Partiden önceki günlerde Camille onları İngiliz üst sınıfı hakkında her türlü bilgiyle hazırlarken burayı sık sık kullanmışlardı ama ev partisinin resmiyeti sırasında oda biraz nadasa bırakılmıştı.

Cora odaya yaklaşırken gecenin sessizliğini yumuşak bir kıkırdama bozdu. Bunu daha derinden gelen erkeksi bir kahkaha ve ardından iki ağzın bir araya geldiği yabancı ama kusursuz ses izledi. Kapı, Cora'nın Bay Thorne'un dizine tünemiş Camille'i görebileceği kadar açıktı, eli şefkatle onun çenesini kucaklıyordu. Cora bu dokunuşa bakarken onu yerinde tutacak kadar güçlü, şiddetli bir özlem onu ele geçirdi.

Kişisel olmaktan çok işle ilgili bir anlaşmayla bir adamla evli olmak ne anlama gelirdi? Ya bir erkek ona hiç şefkatle bakmadıysa? Ya ondan pek hoşlanmıyorsa? Ya adam aralarındaki anlaşmayı feshetmeyi reddetseydi ve kadın onu seven birinin şefkatini hiç hissetmeseydi?

O koridorda dururken kendini hayatında hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Buna Bay Hathaway'in evine habersiz ve istenmeyen bir şekilde gelmesi de dahildi. Bir zamanlar çok emin bir yol gibi görünen şey şimdi ayaklarının altında parçalanıyordu.

"Cora!" Camille ayağa kalkarken Bay Thorne'un kucağından fırladı. Bay Thorne daha yavaş bir adımla ayağa kalktı, kolunu nişanlısına doladığında yüzündeki ifadeden eğlence okunuyordu. "Özür dilerim," dedi.

"Bu benim hatam," diye ekledi Bay Thorne. "Onun dikkatini dağıttım."

"Özür dilemeliyim. Pusuya yatmak istememiştim. Ben sadece ..." Cora sadece varoluşsal bir krizin ortasındaydı, bu geçtiğimiz yıl onun için yeterince yaygın bir durumdu.

"Yanlış bir şey yapmadınız. Biz de seni bekliyorduk." Camille kapının yanındaki duvarda asılı aynayı kullanarak neredeyse kusursuz sarı buklelerini düzeltti. Bay Thorne'un yansımasına sert bir bakış attı ama bu bakış onun gözlerinin şefkatle daha da ısınmasına neden oldu. Cora'nın eşikte tereddüt ettiğini fark edince, "İçeri gel, içeri gel," diye ısrar etti.

Cora başını salladı ve gülümsemeye zorladı. Zaten kalıcı aşka inandığı da söylenemezdi. İş için evlenmek çok daha mantıklıydı. Kendi kendine onların ilişkisini kıskanmak için bir neden olmadığını söyledi.

"Bay Hathaway'den gelen mektup," dedi, Bay Hathaway'in kendisi için yazdığı para belgesini kaldırarak. Bu belgenin bu nişanın geleceği için ne kadar önemli olduğunu düşünmemeye çalıştı. Lord Devonworth için onun tek değerini temsil ettiğini düşünmezse, o zaman bu konuda melankolik hissetmeyecekti.

Camille onun elini tuttu ve odaya doğru ilerletti. "Devonworth'un bu gece gelip seninle özel olarak konuşmak istemesinden ne kadar mutlu olduğumu ifade edecek kelime bulamıyorum. Bunun sadece iyi haberlere yol açacağını varsayabilirim. O senin için mükemmel olacak."

"Umarım öyledir. Çok yakışıklı."

"Öyle, ama bundan da öte, tipik bir aristokrat değil. Hem kadınların hem de sıradan erkeklerin haklarını desteklediğini gösterdi. Size çok uygun olacaktır."

O cevap veremeden koridordan ağır ayak sesleri geldi ve Lord Devonworth kapıda belirdi. Hâlâ gece takımını giyiyordu ve sanki dans pistinden çıkmış gibi görünüyordu. Saçları hafifçe yağlanmış ve alnından geriye doğru taranarak yüzünün güçlü ve aristokrat hatlarını vurgulamıştı. O kadar yakışıklıydı ki kadının nefesi kesildi.

Camille onu selamlamak için döndüğünde Bay Thorne, "Devonworth," dedi.

Lord Devonworth ikisine de hitap ettikten sonra Cora'ya baktı. "Bayan Dove."

"Lord Devonworth." Cora, adamın yüzüne yerleşmeden önce gözlerinin onu nasıl bir kez daha süzdüğünü kaçırmadı. İfadesi sıcaktı, bu yüzden bunu gördüğünü beğendiği anlamına aldı. Annesi ya da Jenny gibi harika bir güzel olmayabilirdi ama yeterince hoştu.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakacağız ama biz hemen yan odada olacağız." Camille, Bay Thorne'un koluna girerek onu bitişikteki odaya götürdü; bu oda iskambil masaları ve satranç takımının bulunduğu bir tür oyun odasıydı. Cora'ya cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve teknik olarak yalnız kalmamaları için kapıyı biraz açık bıraktı.

Camille ve Bay Thorne'un da yalnız kalmaması gerekiyordu ama yazın sonunda evleneceklerdi ve Camille dul kalmıştı. Londra'daki kötü şöhretli Montague Kulübü'nün sahibiydi ve bu şehirde yeni bir kulüp açmak için geçici olarak Paris'te yaşıyordu. Camille yanında annesiyle birlikte onu ziyaret ediyordu, bu yüzden Cora baş başa kalmaya can attıklarını düşündü.

Onların yokluğuyla birlikte oda sessizliğe gömüldü. O ve Lord Devonworth birbirlerine baktılar, bu anlaşmada bir sonraki adımın ne olacağından emin değillerdi. Sonunda Lord Devonworth sessizliği bozdu. "Oturmak ister misiniz?" Kanepeyi işaret etti.

"Evet, teşekkür ederim." Bir uca yerleşirken dizleri açıklanamaz bir şekilde titredi. Onun da diğer tarafa oturmasını bekliyordu ama onun yerine yandaki sandalyeye oturdu.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. Gece yarısı olduğu için üzgünüm ama yarın Londra'ya dönmemiz gerekiyor" dedi.

"Anlıyorum."

Kimsenin tanıştıklarından haberdar olmaması için gece geç saatlerde konuşmanın daha iyi olduğunu kabul etmiyorlardı. Eğer şartlarda hoşuna gitmeyecek bir şey bulur ve fikrini değiştirirse, o zaman dedikodu olmazdı.

Koridora açılan ve kısmen açık duran kapıya baktı. "Annenin gelmesini bekleyelim mi?"

"Annem gelmiyor. Sadece biz olacağız."

Adam kaşlarını çattı ve sandalyeye yerleşti. Kız, adamın omuzlarının mobilyanın arkası boyunca nasıl uzandığını fark etmekten kendini alamadı. Adamın kalın, kaba bir güç değildi ama yine de zayıf ve güçlüydü. Muhtemelen bunu fark etmek için daha az zaman harcamalı ve dikkatini müzakerelerine odaklamalıydı.

"Neden katılmıyor?" diye sordu.

Bu soru onu bir an için şaşırtmıştı. Cora toplantıyı annesiyle daha önce konuşmuştu ama Fanny'nin katılması gerektiği ikisinin de aklına gelmemişti. Evlerinde işler bu şekilde yürüyordu. Cora, kasapla pazarlık yapmak ya da aile evini satmak gibi elindeki işlerle ilgilenir, Fanny de ... şey, her neyse onunla ilgilenirdi.

İster mükemmel suflerde ustalaşmak isterse tiyatrocunun arkadaşlarından birinin bir role hazırlanmasına yardım etmek olsun, o anda ilgisini çeken şey buydu.

Düzgün bir sosyeteye takdim töreninde annesinin de bulunması beklenirdi. Üst dudağında bir ter belirdi. Çoktan bir gaf yapmışlardı.

"Başı ağrıyordu ve uzanmaya ihtiyacı vardı. Sanırım çok fazla şampanya içmiş olabilir." Kısmen doğrudu. Çok fazla şampanya içmişti, ama Cora yanlarından ayrıldığında, Fanny Eliza'yla yatak odasında dans ediyor, bir yandan da düğüne giden azgın bir adam hakkında müstehcen bir şarkı söylüyordu.

Yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi ama kısa sürdü. Sandalyesinde kaydı ve onunla yalnız konuşmaktan gerçekten rahatsız görünüyordu. "Belki de ertelemeliyiz. Evlilik" -dudaklarından dökülen bu kelimeyle kalbi göğsünde garip bir şekilde çarptı ama kendini dinlemeye devam etmeye zorladı

"Bu önemli bir konu. Bu tartışma hayatınızın geri kalanını etkileme potansiyeline sahip. Anneniz de burada bulunmalı."

Adamın endişesi bir parçasını etkilemişti. Bu görüşmede ondan faydalanılmadığından emin olmak istediği açıktı. Ama hayatını ondan daha iyi bildiklerini düşünen erkeklerden -aklına Bay Hathaway geldi- bıkmıştı.

"Katılıyorum. Evlilik çok önemli bir konu. Annen ne zaman gelecek?"

Adamın gözleri sonsuz derecede genişledi, sonra ağzının köşesi kızın takdir etmeye başladığı şekilde kıvrıldı. "Ben sadece tanıdığım bekâr kadınların böyle bir toplantıya asla yalnız katılmayacaklarını kastetmiştim."

"O genç kadınlar böyle bir toplantıya hiç katılır mı?" diye karşı çıktı.

"Adil." Tekrar kıpırdandı ve elini alnını sıvazlamak için kaldırdı, sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi düşünceli bir şekilde ona baktı.

Kendisini geri çevirmesine fırsat vermemek için acele etti. Belli ki huzursuzdu. Bu evlilik anlaşmasıyla nelerden vazgeçtiğini anlamaya başlasa da, gerçekleşmezse çok daha fazlasını kaybedecekti. "Bunun garip ve muhtemelen daha önce görülmemiş bir şey olduğunu kabul ediyorum. Muhtemelen pek çok sorunuz vardır."

"Birkaç tane. Bu tartışmaya sırlarla başlamak istemiyorum, bu yüzden ev partisinden önce kimliğinizi araştırması için bir dedektif tuttuğumu itiraf edeceğim."

Kanı dondu. Bir dedektif Cora'nın ondan ve dolayısıyla toplumdan saklamayı tercih edeceği pek çok şey bulabilirdi. Tüm küçük ailesi sırlar *sayesinde* büyümüştü.

Nihayet tekrar hareket edebildiğinde, dikkatini kucağındaki mektuba verdi. "Ne buldun?"

Onun bakışlarına karşılık veremedi, bu yüzden kâğıdı zarftan yavaşça ve bilinçli bir şekilde çıkardı ve çizgileri düzeltmek için büyük bir özen gösterdi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kınamasının başının tepesindeki saçları yaktığını hissedebileceğini hayal etti.

"Babanızın Amerika'da birçok tiyatro salonu olduğunu ve siz ve kız kardeşleriniz çok küçükken öldüğünü öğrendim. Ortağı Charles Hathaway bir tür aile koruyucusu olarak devreye girmiş. Bu anlaşma hakkında bana daha fazla ne söyleyebilirsiniz?"

Kendisini bir tür yasal inceleme altındaymış gibi hissetti. Dudağındaki ani ter sızıntısını yaladı ve hayatı boyunca alıştırdığı gerçekleri tekrarlardı. "Bay Hathaway ve babam yakın arkadaşlardı. Babamın ölümünden sonra Bay Hathaway bizim bakımımızı ve annemin harçlığını üstlendi. Artık büyüdüğümüze göre, annemizin evliliklerimizi ayarlamasına yardım etmeye kararlı. Aslında, mirasımızın bir koşulu olarak uygun kocalar bulmamız gerekiyor." Para belgesini uzattı. "Uygun bir koca konusunda çok titiz standartları var."

Kâğıdı aldı ve sessizce okudu. Kaşları şaşkınlıkla kalktı ama sonra onları tekrar aynı hizaya getirmeyi başardı. Bitirdiğinde, "Umarım miktar yeterlidir," dedi.

Boğazını temizledi. "Bu yeterli."

Öyle olacağını tahmin etmişti ama bir kontun ne tür bir servete ihtiyacı olabileceğini gerçekten bilmiyordu. Sırtındaki minderlere gömülüp rahatladığını hissetti. "Güzel."

"Hathaway Londra'yı ziyaret edecek mi ..." Onun duraksamasıyla, tüm bu durumun onun için ne kadar hassas olduğunu anladı. Onun için para

Mülkü için gerekli olan para mektupta yazılıydı, ancak böyle bir servet onun hesabına geçene kadar zayıf bir şeydi. "Fon transferini onaylamak için mi?"

"Evet ve olası düğünlere katılma planları var." Kadın Bu görüşmenin geri kalanının iyi geçtiğini varsayarsak, emin olmak için sabah ilk iş ona telgraf çekin.

"Bana annenin ailesinden bahset. Onun hakkında ne bilmem gerekiyor?"

Tekrar gerildi. Ona açıkça yalan söylememeyi tercih ediyordu ama durumu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Annesinin bir aktris olduğu gerçeği, ailesinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeği bir yana, kabul edilemezdi. "Güney Carolina'da doğmuş ama ailesi o çocukken ölmüş. Kolera. Ondan sonra Chicago'da uzak bir kuzeni tarafından büyütölmüş. Babamla da orada tanışmış."

Aslında Fanny ailesini hiç tanıımıyordu. Muhtemelen genç ve bekâr olan annesi onu yeni doğmuş bir bebekken Chicago'daki bir yetimhanenin merdivenlerine bırakmıştı. On dört yaşında sahne kariyeri yapmak için kaçana kadar orada büyümüşü. On beş yaşında genç ve yakışıklı bir aktörle evlenmiş ve neredeyse evlendiği kadar kısa bir süre sonra da ondan boşanmıştı. Birkaç yıl sonra Fanny, iş için Chicago'ya gittiğinde Charles Hathaway ile tanışmıştı. Bay Dove onları tanıştırmıştı, çünkü Fanny'yi tiyatro işindeki bağlantılarından, Bay Hathaway'i de uzun yıllara dayanan sosyal ilişkilerinden tanıyordu. Fanny hemen Bay Hathaway'in metresi olmuş ve New York'a taşınmıştı.

New York'a geldikten aylar sonra Fanny önce Cora'yı, ardından da Jenny ve Eliza'yı doğurmuştu. Fanny o yıllardan sanki büyük bir aşk yaşamışlar gibi sevgiyle söz ederdi. Fanny sık sık hamile kalmaya izin verdiği için Cora bunun romantik olduğunu düşünüyordu. Annesi, Fanny'nin ailesini bu fikre ikna edebildikten sonra evlilikten bile söz edildiğini iddia ediyordu. Hiçbir zaman onaylamamışlar ve adam başka biriyle evlenmiş, Fanny ve çocukları da yavaş yavaş onun boynuna dolanan birer ağırlık haline gelmişlerdi.

Aşk hikâyeleri mutsuz bir şekilde sona ermişti. Cora çoğu büyük romanın böyle olduğundan şüpheleniyordu. Sonunda, cazibe kayboldu ve her şey

başka bir şey araya girdi. Romantik aşk bu dünyada hayatta kalmak için değildi. Bay Hathaway'in onunla evlenmeyeceği anlaşıldığında, Fanny onun kendisi ve çocukları için bir düzenleme yapması konusunda ısrar etmişti. Brownstone'larına taşındıklarında Eliza henüz bebektir. Bay Dove uygun bir koca olmuştu. Cora, Bay Dove ile Bay Hathaway'in aralarında nasıl bir anlaşma yaptıklarını ve adamın küçük ailelerinin sorumluluğunu üstlenmesini nasıl sağladıklarını bilmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü adam bir yıl kadar sonra ölmüştü. Dürüst olmak gerekirse Cora, Fanny'nin Bay Dove'la evlendiğinden tam olarak emin değildi. Bunların hepsi uydurma olabilirdi.

Ama tabii ki Lord Devonworth'a bunlardan hiç söz edemezdi.

Adam kuşkuyla onu izliyordu ve kadın bir an için adamın müfettişinin kendileri hakkındaki skandal gerçeği öğrendiğini söyleyeceğinden emin oldu. Bunun yerine tekrar boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bana bu anlaşmaya ne getireceğinizi gösterdiniz ve her pazarlıkta olduğu gibi benim de kartlarımı göstermem uygun olur. Benim soyum, 8. Henry'nin atama verdiği on altıncı yüzyıla kadar uzanıyor."

"Nitelikli olduğunuza eminim Lord Devonworth. Aksi takdirde Camille sizi davet etmezdi. Bu konuda tüm talipler nitelikli." Boğazının arkasından bir onaylama sesi çıkardı. Bu çok derin, çok ilginç bir sestir ve kafa derisinde hoş bir karıncalanma hissine neden oldu. Bunu düşünmek istemedi. Onun fiziksel Onun için çekiciliğin bir önemi yoktu.

"O zaman rekabet içinde miyim?" diye sordu. "Başka bir teklifiniz var mı?"

"Şu an itibariyle evet, ancak hepsine tekliflerini sonuna kadar bekletmeleri söylendi."

Aniden ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. Bu bilgi onu bir şekilde tedirgin etmiş gibiydi. O zaman, teklif edecek tek kişinin kendisi olabileceğini ya da en azından kızın kabul etmek isteyeceği tek kişinin kendisi olabileceğini düşündüğünü fark etti. Rekabet beklemiyordu. Bu iyi olabilirdi. Daha önce vermek istemediği tavizleri verebilirdi. Ayrılık gibi tavizler. Ya da boşanma.

Birdenbire dönüp onunla yüzleşti. "Bayan Dove, beni tanımadığınızı biliyorum. Hatta hiçbirimizi tanımıyorsunuz. Ama size onurlu ve saygılı davranacağıma söz verebilirim. Her konuda isteklerinizi dikkate almak için elimden geleni yapacağım. Sizi tanımıyorum, bu yüzden sadece bir unvanın sizin ve vasiniz için son derece önemli olduğunu varsayabilirim. Eğer durum buysa, bende iki tane var. Oğlumuz doğduğunda ikincisini taşıyacak. O adamların size bunu sunabileceğini sanmıyorum. Sahip olabileceğimiz diğer çocuklarımız iyi ve düzgün bir eğitim, düşünceli ve anlayışlı bir baba-"

"Lord Devonworth!" Kadın ayağa kalktı, çünkü Lord Devonworth'un ciddi ifadesine daha fazla dayanamadı. "Sanırım daha fazla konuşmamız gerekiyor." Ocağa doğru ilerledi ama ona bakmak için değil. Tanrım, ona bakamıyordu. Yan odada Camille ve Bay Thorne'un olduğunu çok iyi biliyordu ve ona söylemesi gereken şeyi onların duymasını istemiyordu. "Lütfen, devam etmeden önce anlamanızı istediğim bir şey var."

Adam ona baktı; kadın parmaklarını karıştırırken adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Yapacağım evliliğin sadece ismen olmasını umuyordum. Bu işe çocukları karıştırmanın adil olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarını çatı. "Sadece isim olarak mı?"

"Evet, birkaç yıl sonra ayrılmayı, hatta belki de boşanmayı umuyordum." İşte, bu kelimeyi ilk kez yüksek sesle söylemişti. "Çeyiz parası ödendikten sonra," diye eklemek için acele etti.

"Boşanma mı?" Adamın yüzü kadının beklediği anlayışsızlığı yansıtıyordu. "Deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır." Ama kelime çok hızlı geldi. O da aynen böyle düşündü.

"Burada boşanmanın karmaşık olduğunu biliyorum ama duyulmamış bir şey değil. Yılda birkaç yüz boşanma olduğunu okumuştum."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu kaşları çatılmış bir halde.

"Bir gazete haberine rastladım. Açıkçası, ayrıntıları veya burada koordine etmenin ne kadar zahmetli olduğunu bilmiyorum. Sanırım Parlamento'dan geçmesi gerekiyor, ki gerekirse bunu sizin ayarlayabileceğinizi düşünüyorum. Bizim oralarda bir söz vardır: 'New York'ta evlen, Newport'ta boşan.' Bu söz onun endişelerini gidermiş gibi görünmüyordu. Kaşlarının arasındaki çukur sadece

derinleşti. "Rhode Island'daki boşanma yasaları terk ve geçimsizlik gibi terimlere izin veriyor," diye saçmalarken buldu kendini.

"Burada boşanmak o kadar kolay değil. En azından soylular arasında değil."

"Öyle olmayacağını düşünmüştüm." Onun uzaklaştığını hissetti, bu yüzden devam etti. "Boşanma, hiçbir karışıklık olmadan yollarımızı ayırmamıza izin verecek. Senin ya da benim dünyamda bunun ideal olmadığını biliyorum, dürüst olmak gerekirse, ama bu oluyor. İnsanlar her gün boşanıyor. Çeyiz konusunda bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum. Açıkçası, büyük bir kısmı sende kalacak. Ailenizi, mal varlığınızı ya da paraya ihtiyaç duyduğunuz her şeyi desteklemeye yetecek kadar."

Buna sinirlendi. Parayı böyle terimlerle tartışmak kabaydı ama bundan başka bir yol göremiyordu.

"Ya sen?" diye sordu bir süre sonra. "Ne saklamak istersiniz?"

"Senden benim için yıllık hatırı sayılır bir getiri sağlayacak kadar yatırım yapmanı istiyorum. Boşandığımızda, anlaşmada bunu bana devredeceksin. Kamu hayatından emekli olacağım ve Londra'dan uzak bir yerde yaşayacağım. İnan bana, Londra toplumu üzerinde herhangi bir etki yaratmak gibi bir niyetim yok. Belki taşrada ya da Amerika'da bir yerde emekli olacağım. Henüz bilmiyorum."

"Geldiğin yer New York değil mi?"

Gözlerini bir parça hüznün gölgeledi. "Hayır, New York olmaz. Gerekirse anneme ve kız kardeşlerime destek olmak istiyorum, gelirim lüks bir yaşam tarzı için harcamak değil. Sakin ve istikrarlı bir yer bizim için yeterli olacaktır." Kendi kadın hakları yayını başlatmak istiyordu, kadınların karışlaştığı engelleri ve bu sınırları besleyen adaletsiz yasaları tartışacak bir yayın. New York'ta yazdığı dergiyi örnek alacaktı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ve bunun için boşanmak mı istiyorsun?"

"En iyi ihtimalle evet; eğer mümkün değilse bir ayrılık. Bununla birlikte, erkeklerin soyunu ve bunun buradaki işleriniz için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum, bu yüzden boşanmanın ideal olduğunu düşünüyorum. Bu şekilde yeniden evlenebilir ve bir varis sahibi olabilirsiniz."

Geleceğini tartan bir adamın temkinliliğiyle ona bakarken burnundan uzun, yavaş bir nefes aldı. Bu mantıksız bir bakış değildi ama onu duraksatmıştı. Adam hayır derse ne yapacaktı? Ya onu her halükârda kabul edecek ya da Sör Barnaby'ye razı olacaktı.

"Beni zor bir duruma soktunuz Bayan Dove. Soyumu devam ettirmekle görevlendirildim. Bir sonraki Devonworth Kontu'nu yetiştirmek zorundayım. Eğer bu görevi ihmal edersem, bu iş kardeşim Harry'ye düşecek, o da bu görevi yerine getirmek için tamamen donanımsız bir çocuk."

"Bunun için üzgünüm lordum. Belki de mali açıdan sağlıklı bir mülkün bu riske değdiğini göreceksiniz."

Bir süre daha ona baktı. "Boşanmayı düşüneneğime söz verebilirim, ancak boşanmayı sağlamak zor olabilir ve siyasi geleceğimi de göz önünde bulundurmam gerek..."

Bu küçük imtiyaz karşısında yüreği hopladı.

"Ayrılmayı kabul edeceğim, ancak iki yıl boyunca birlikte yaşadıktan ve ideal bir karı koca görüntüsü verdikten sonra. Bence bu yeterli olacaktır."

Başını salladı, ona neredeyse her şeyi vermeye hazırdı. "Evet, bu makul."

"Eğer boşanmak mümkün değilse, o zaman bir varise *ihtiyacım* olacak."

İçinde bir şeyler canlandı. Karnının derinliklerinde küçük bir alev yandı ama o bunu görmezden geldi. "Anlıyorum."

Burnundan nefes verdi. "Beş yıl, Bayan Dove. Size verebileceğim süre bu kadar."

"Peki. Eğer boşanma ayarlanamazsa beş yıl içinde bir varisi kabul edeceğim." Elini uzattı.

Sonunda avucunun içine almadan önce ona baktı. Avucu sıcaktı ve parmakları uzun ama kalındı. Elinin onunkinde ne kadar hoş hissettirdiğini görmezden geldi. Önümüzdeki birkaç yıl içinde pek çok şeyi görmezden geleceğini hissediyordu.

"Bu benim karım olacağınız anlamına mı geliyor, Bayan Dove?"

O gece ilk kez, onu kaskatı tutan tüm gerilim boşalmış gibiydi.

"Evet, sizinle evleneceğim Lord Devonworth."

"Güzel, o zaman nikah ilanının okunmasından hemen sonra evleneceğiz. Bu da bizi Paskalya'dan sonra yapar. O zamana kadar annem ve erkek kardeşimle tanışmalısın. Bir akşam yemeği ayarlayacağım."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı; o anda kelimeler ağzından kaçmıştı. Üç hafta içinde Leydi Devonworth olacaktı.

YEDİ

S BİRKAÇ HAFTA SONRA, GÜVERCİNLER DEVONWORTH'UN düğün arifesinde aile. Hathaway ve Mainwaring de oradaydı. Orada bulunan herkes Vikont'un o akşam en küçük kız kardeş Eliza için teklifte bulunacağını düşünüyordu çünkü yemekten sonra Devonworth ve Hathaway ile özel olarak konuşmak istemişti. Hepsinin önce yemekten sağ çıkmaları gerekiyordu.

Devonworth gece ilerledikçe böyle bir başarının mümkün olduğuna daha az inanmaya başlamıştı. Birincisi, annesi her yemekte daha solgun ve ılık görünüyordu. Tatlıya doğru, annesinin masada hayal kırıklığından ölebileceğini düşündü. Evliliğini ve bunun mali sonuçlarını açıkladığında ve yemeğe ev sahipliği yapmayı önerdiğinde rahatlamıştı. Evlilikten kazanacağı son kuruşa kadar bahse girebilirdi ki bu, onun çatısı altında paylaştıkları son yemek olacaktı.

Birincisi, annesi ve Bayan Dove birbirlerine zıt kutuplardı. Annesi tam bir kontes görüntüsündeydi. Güvercin grisi satenle süslenmiş, yüksek yakalı ve mütevazı kollu zarif bir siyah elbise giymişti. Ellinci yaşına gelmiş birinden beklenecek şekilde gümüş rengine çalan koyu renk saçları, her bir teli bandolinle tutturulmuş, saygın bir tarzda toplanmıştı. Bayan Dove ise şarap rengine daha koyu bir kadifeyle süslenmiş bordo bir elbise giymişti; dekoltesi uygunsuz olmasa da kaşları kaldıracak kadar düşüktü ve omuzlarını açıkta bırakıyordu. Bir balo salonuna, sade bir yemek masasından daha çok yakışırdı. Kıvrılmış saçları bir omzunun üzerinden bukleler halinde düşecek şekilde tutturulmuştu ve tek bir gümüş parıltısı bile göstermiyordu. Bu

Bunun doğal mı -kırklı yaşlarının başındaydı- yoksa boyanın etkisi mi olduğunu kimse tahmin edemezdi. Karşılaştıklarında annesinin yüzüne bir kez bakan Devonworth onun hangisine inandığını anladı.

O andan itibaren işler iyice sarpa sardı. Yemek boyunca Bayan Dove en az altı farklı aksanla konuşmuştu, bunların çoğunun kasıtlı olduğuna inanıyordu, ama birkaç tanesi onu bile şaşırtmış gibiydi. Bunlar gecenin ilerleyen saatlerinde bir şişe şarabı tek başına bitirdikten sonra olmuştu. Devonworth onu eğlenceli buluyordu. Annesinin ise bulmadığını söylemek yanlış olmazdı.

Ailelerindeki farklılıklar bununla da bitmiyordu. Kız kardeşleri ve anneleri konuşmalarında daha hareketli ve coşkuluymuştu. Yıllar süren terbiye, ailesinin ve onlar gibi diğerlerinin son derece verimli hareketlerle yemek yemesini sağlamıştı ve onlar da aynı şekilde konuşuyorlardı. Bunu daha önce pek fark etmemişti ama kız kardeşlerin yeni bir bilgi karşısında gülmek ya da haykırmak için başlarını arkaya atmalarını izlemek onları daha canlı, sanki dünyada yaşıyormuş gibi gösteriyordu. Buna kıyasla kendi ailesi sadece varmış gibi görünüyordu ve dünya onların etrafında dönüyordu. Kendilerini neşeye kaptırmıyorlardı. Eğlence, geçici kahkahalar ve yüzlerini zar zor buruşturan gülümsemelerle gösteriliyordu. Hiçbir şeyden zevk alınmıyor ya da hiçbir şeyin aşırı derecede tadına varılmıyordu.

Harry de kendi adına bu farklılıkları fark etmiş görünüyordu. Oh, bıkkın ve yirmi bir yaşından büyükmüş gibi davranıyordu, ama aileye hayranlıkla bakmaya devam etmesi dikkatini çeken herkes için açıktı. Belki de bakışlarının genç Dove kardeşlere geri dönmelerini sağlayan şey hayranlıktan daha fazlasıydı. Devonworth, kardeşinin aylardır gitmek için yalvardığı Kıta turunu finanse etmek için zihnine bir not düştü. Kız kardeşler güvenli bir şekilde evlenene kadar bu onu yolundan alıkoyacaktı.

"Lordum?"

Devonworth, bir uşağın kendisine çikolata ikram etmesiyle şimdiki zamana geri döndü. Başını salladı ve adam Bayan Dove'a doğru ilerledi. Gelini birkaç tanesini kabul ederken gözleri parladı.

"Çikolatayı sever misin?" diye sordu alçak bir sesle, seyahatleriyle ilgili yeni bir hikâye anlatmakta olan Hathaway'i rahatsız etmemek için.

Onun hakkında kişisel olarak neredeyse hiçbir şey bilmemesi ona garip geliyordu ama yarın evlenmeleri gerekiyordu. Pek çok Sosyete evliliği görücü usulüydü ama aileler birbirlerini yüzyıllardır olmasa bile on yıllardır tanıyorlardı. Bayan Dove ile olan tuhaf anlaşması neredeyse ortaçağdan kalmaydı. Bu durum ona karşı korumacı hissetmesine neden oluyordu.

Başını salladı. "Bu benim favorim." Bir tanesini ağzına götürdü ve dikkatini masanın ilerisindeki Hathaway'e çevirdi.

Devonworth onu tanımak için kendine bir an izin verdi. Şişe yeşili ipekten uygun bir akşam yemeği elbisesi giymişti. Bu renk, saçındaki kırmızı röfleleri çekici bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Modaya uygun olmasa da, saçları muhtemelen onun en ilgi çekici özelliği idi. Kendisini bir kereden fazla saçlarının bağısız halinin nasıl görüneceğini merak ederken bulmuştu.

Bir sonraki en ilgi çekici özelliği dudaklarıydı. Normalde hoş ama pek de güzel olmayan bir yüzde beklenmedik derecede şehvetliydi. Dudakların yumuşak dolgunluğu çikolata parçasının etrafını sardı ve kasıklarında inkâr edilemez bir uyarılma hissi uyandı. Beklenmedik çekime karşı boğazını temizledi ve kızın bakışlarını üzerine çekti. Kadın onu bakarken yakaladı. Adam edep sınırlarını aştığı için irkildi ve başını onaylarcasına eğdi, sonra da dikkatini şimdi onlara bir aslan avı hikâyesi anlatmakta olan Hathaway'e vermese de bakışlarını ona yöneltti.

"Belki lordum, bir sonraki avımda bana eşlik etmeyi düşünebilirsiniz," dedi Hathaway. "Bana sizin de bir avcı olduğunuz söylendi."

"Ben yemek için avlanırım, spor için değil. Aslan yemekle ilgilenmiyorum." "Ama büyük bir avı takip etmenin verdiği heyecan gibisi yoktur ve-"

"Charles," diye araya girdi Bayan Dove. "Kutsal olan her şey aşkına" - annesi bu söz karşısında irkildi- "kimse senin Afrika'daki kaçamakların hakkında konuşmak istemiyor. Yaklaşan evliliklerini kutlamak için buradayız. Bundan daha çok, senden daha az bahsetmeye ne dersin?" Bayan Dove kadehini masadakilerin şerefine kaldırdı ve tatlı şarabından bir yudum aldı.

Onun cesaretinden oldukça hoşlanmıştı. Cora'nın gözleri telaşla açıldı. Jenny eliyle gülümsemesini gizledi ve Eliza ağzı bir karış açık, gözleri faltaşı gibi açılmış bir sessizlik içinde oturdu.

"Konuşmaya ambargo konulduğunu bilmiyordum, *Bayan Dove*." Bay Hathaway, sanki onun ilk adını kullanmasına karşı çıkıyormuş gibi, adının üzerine fazladan vurgu yaptı.

İkisi arasında garip ve biraz da hırçın bir ilişki varmış gibi görünüyordu. Bir zamanlar sevgili olup olmadıklarını merak ediyordu ama bu düşünce daha sonraya kalmıştı.

"Teşekkür ederim, Bayan Dove." Devonworth uşaklara işaret etti, onlar da büfede bekleyen şampanyayı doldurmak için acele ettiler. İçlerinden biri Devonworth'un eline bir kadeh tutuşturdu ve Devonworth da kadehi hemen kaldırdı. "Bu anı gelinimin şerefine kadeh kaldırmak için kullanmak istiyorum." Masadakiler dikkat kesildi ve Devonworth herkese birer kadeh uzatılmasını bekledi. "Hiç de beklediğim gibi biri değilsiniz, Bayan Dove. Aslında, hayal edebileceğimden çok daha fazlasısınız." Kız çok güzel bir şekilde kızardı ve adam ekledi, "Çok tatlı, nazık ve zekisiniz. Kontesimde daha iyi nitelikler isteyemezdim."

"Siz çok iyi bir adamsınız lordum ve koca demeyi tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum."

"Birlikte geçireceğimiz geleceği dört gözle bekliyorum." Bunların hepsinin doğru olduğunu fark etti. Kızın gözlerindeki muziplik pırıltısı ve saklamaya çalışmadığı zekâ parıltısı hoşuna gitmişti. Ondaki bir şey onu kendine çekiyordu ve bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama çok hoşuna gitmişti.

"Ben de öyle lordum."

Bunu söyleme şekli bile hoşuna gitmişti. Gülümsedi ve bardağından içti, ona henüz kendi bardağından içmediğini hatırlattı. Bir yudum geri attı. Etrafta onay mırıltıları vardı ve Bay Hathaway bile yine memnun görünüyordu.

"Misafir odasına çekilelim mi?" Devonworth özellikle kimseye söylemedi. Bu akşam ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Bayan Dove'a odadan çıkarken eşlik etmesi için kolunu uzattı. Bay Hathaway Leydi Devonworth'u aldı. Fanny, Harry ile birlikte çıktı ve Vikont'u iki kız kardeşe eşlik etmesi için bıraktı. Diğerleri salonda gözden kaybolurken, Devonworth bilerek Bayan Dove'u geride tuttu.

"Nasılsın?" diye sordu ona.

Ona mahcup bir bakış attı. "Annenin ailemin ince niteliklerini takdir ettiğini sanmıyorum."

Güldü. Bu doğrudu ama annesi başka seçenekleri olmadığını biliyordu. "Annemi seviyorum ama biraz züppe olabiliyor."

Buna güldü. "Korkarım bu konuda hiçbir sıkıntı olmayacak." "Yarın mı demek istiyorsun?"

"Düğün kahvaltısı için endişeliyim."

James's'de bir avuç arkadaş ve ailenin hazır bulunacağı küçük bir törenle evleneceklerdi. Düğün kahvaltısı çok daha büyük olacak, sosyetenin ve Parlamento'nun önde gelen üyeleri onunla tanışmak için katılacaktı.

"Endişelenmenize gerek yok. Sizden beklenen fazla bir konuşma olmayacak. Herkes evliliğimizin hayırlı olmasını dilemek için sıraya girerken biz sadece orada duracak ve nazik görüneceğiz."

"Unutmayın, aval aval bakmaya gelenler olacaktır."

Alay etti. "Bunlar her zaman olacak. Gazetelerin düğün hediyelerimizin çetelesini tutacağına şüphe yok."

Belindeki kurdeleyle oynadı, bu onun yanındayken yaptığı gergin bir alışkanlıktı. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Parmakları elinin altında hareketsiz kalana kadar bunu yaptığının farkına varmadan elini tuttu. Kızın elinin avucunun içinde verdiği his hoşuna gitmişti. Sağlam ve sıcaktı ama aynı zamanda da yumuşacıktı. "Hakkımızda yazacakları hiçbir şeyin ilişkimizi etkilemesine izin vermeyeceğimize şimdi karar vermeliyiz. Bunların hepsi bizim dışımızda var olan şeyler. Önemli olan birlikte sahip olduklarımızdır."

"Neyimiz var lordum?" Gözleri bu gece griden çok maviydi ve adamın içindeki şefkati ortaya çıkaran bir belirsizlikle doluydu.

"Bir dostluk . . . Umarım."

Kadın ona gülümsedi ve ikisi dışında her şey kaybolurken adamın içindeki bir şey irkildi.

"Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadı.

"Güzel," dedi, gözlerinin derinliği onu daha fazla büyümeden önce gözlerini kaçırarak. Elini sıktı ve onu salona götürdü. Yarından itibaren, ikisine karşı

Dünya. Onu çok az tanıyordu ama şimdiden ne pahasına olursa olsun onu savunmaya hazırdı. Ona ve kardeşine bir gelecek veriyordu; onun için daha azını yapamazdı.

SEKİZ

D EVONWORTH HAD NEREDEYSE YÖNETİLENK CONVINCED

Evliliğin ürkütücü bir ihtimal olmadığını kendisi de biliyordu. Bayan Dove ile işleri yoluna koyduktan sonraki hayatını daha önce olduğu gibi yaşadı. Günlerini ofisi ve Lordlar Kamarası arasında geçiriyor, akşamlarını ise evindeki çalışma odasında geçiriyor, arada sırada da siyasetin ana yemek olduğu akşam yemeklerine katılıyordu. Bu da müstakbel eşi üzerine düşünmek için pek zaman bırakmıyordu. Dün akşamki yemek ve hizmetçisinin onun için bir yatak odası hazırlaması dışında, hazırlanmak için pek bir şey yapmamıştı.

Hayatının değişmek üzere olmadığına dair kendini kandırması, Bayan Dove'un St. James'teki mihrapta ona katıldığı ana kadar işe yaramıştı. Dügün, yakın aile üyelerinin, David ve Strathmore'un ve birkaç kişinin katıldığı küçük bir tören olmuştu. Sade olduğunu söylemek, her şeyin ne kadar az tantanayla yapıldığına büyük bir haksızlık olurdu. Karşılıklı yemin etmişler, sonra da papaz onları karı koca ilan etmiş, bunu da sessiz sedasız iyi dilekleri izlemişti.

Ancak şimdi, Mayfair'in kalabalık caddelerinde ilerleyen özel arabasında onunla birlikte otururken, bunu onunla paylaştığı gerçeğini görmezden gelmek imkânsızdı. Gelecek yıllarda da bunu onunla paylaşacaktı. En az iki yıl. Onun karısıydı.

Karısı.

Arabada onun karşısında oturuyordu ve yüzü pencereye dönüktü. Hava hafifçe lavanta kokuyordu, bu kokuyu onunla özdeşleştirmeye başlamıştı. Kadının kaymaktaşıdan teni daha da solgun görünüyordu.

Normaldi. Burnunun ve yanaklarının üzerinde serpiştirilmiş çiller, teninin beyazına karşı altın tozu gibi duruyordu. Elleri kucağında o kadar sıkı kenetlenmişti ki eldivenleri parmak eklemlerine fazla gerilmiş gibiydi.

Muhtemelen hâlâ kahvaltı konusunda endişeliydi. Yemin dışında birbirleriyle konuşmamışlardı. Onu rahatlatacak bir şeyler söylemeliydi. İnsan karısına ne söyler ki?

"Tören sizi tatmin etti mi?" Kulağına bile tahta gibi geliyordu.

Kıpırdandı ve geniş bakışlarını onunkilere dikti. "Evet, güzel bir törendi." Sanki arabanın en ufak sarsıntısı onu paramparça edecekmiş gibi görünüyordu.

"Katılıyorum." Hiçbir yere varmayan başarısız bir girişimdi bu. Adama belli belirsiz bir gülümseme verdi ve sonra tekrar pencereye doğru baktı.

Bir kadının yanında hiç bu kadar garip hissettiğini hatırlamıyordu. Zihni onu rahat hissettirmek için söyleyecek şeyler aradı ama hiçbirini doğru gelmedi. Ona kendisinden korkmasını gerektirecek bir şey olmadığını hatırlatmak şüphelenmesine yol açacaktı. Genellikle, zarar vermek isteyenler zarar vermeyeceklerine söz verenlerdi.

Belki bir iltifat yardımcı olabilir. Her gelin düğün gününde güzel görünmek isterdi. "Çok güzel görünüyorsun."

Beyaz satenden sade bir elbise giymiş ve duvağını yüzünden geriye doğru tutturmuştu. Beyaz, sulu sabah ışığında koyu kırmızı görünen saçlarına karşı çok çarpıcıydı. Aslında onun ağırbaşlı bulduğu bir şekilde oldukça güzeldi. Güzelliğini henüz açmamış bir gül gibi taşıyordu. Güzelliği gösterişli değil, abartısız ve sınırlıydı. Sofia'nınki gibi değildi.

Lanet olsun. Düğün gününde o kadını düşünmeyecek ve karısını kesinlikle onunla kıyaslamayacaktı. Bayan Dove bundan daha fazlasını hak ediyordu. Evliliklerinin bir alışverişten ibaret olmasına rağmen, ona bu nezaketi gösterecekti.

Sanki bu iltifatı bekliyormuş gibi küçük bir baş hareketiyle onayladı. Sanki bu onun samimi bir ifadesi değil de alışılmış bir şeymiş gibi.

hissediyorum. İkisi de doğru çıktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Siz de çok yakışıklı görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Mavi sabahlığını giymişti.

Kadın hemen pencereden dışarı baktı ve adam iç geçirdi. Sohbet buraya kadarmış. Annesi, Bayan Dove ve iki kızıyla birlikte arabasıyla onu takip etti. Onun daha iyi durumda olduğunu umuyordu. Onun tam tersi bir sorun yaşadığına dair her şeye bahse girerdi. Dove ailesi sohbete ve hafif tiyatralliğe eğilimliydi - Bayan Dove birkaç kez ne kadar mutlu olduğunu yüksek sesle haykırmişti. Annesi sessizliğe eğilimliydi.

Konuşmak söz konusu olmadığına göre, belki de bilgi daha faydalı olabilirdi. Ne zaman yeni bir durumla karşılaşsa bilgi topluyor ve bunun kaçınılmaz olarak kendisini daha rahat hissetmesine yardımcı olduğunu görüyordu. Bu yeni temeli daha güvenli hale getiren küçük yapı taşları gibi.

Boğazını temizleyerek, "Hathaway ve ben dün akşam yemekten sonra Mainwaring'le konuştuk ve görünüşe göre Eliza'yla evlenmeye niyetli." dedi.

Başını salladı. "Evet, bir not gönderdi." Bunun onu memnun edip etmediğini anlayamadı.

"Kahvaltıdan sonra seni yerleştirmek için evimize gideceğimizi düşündüm. Sen Londra'ya yerleştikten sonra Timberscombe Park'a doğru yola çıkacağız. Böylece hem orayı görme fırsatın olur hem de ben de onarımların nasıl gittiğini görebilirim."

"Tamirat mı?"

Ah, evliliğe olan ihtiyacını tam olarak açıklamamıştı. Müzakereleri sırasında, evliliğin sadece ismen olması konusunu gündeme getirmişti ve ondan sonra ona ayrıntıları tam olarak vermemişti. Bu evlilikle kendini ne kadar savunmasız bıraktığını bir kez daha fark etti. Onu savunacak ya da doğru soruları soracak kimse yoktu. Hathaway Londra'daki avukatı aracılığıyla gerekli tüm evrakları imzalamıştı ama Devonworth'un sorması gerektiğini düşündüğü soruları sormamıştı. Devonworth'un kendi kızı adına sorabileceği sorular

ya da koğuş. Müstakbel kocasının onun iyiliğini düşündüğünü doğrulayacak sorular.

Ona Mart ayındaki tuhaf hava koşullarının malikânesinin çatısına zarar verdiğini ve bunun kendisini evlilik konusunda nasıl zorladığını kısaca anlattı. "Bu pek düğün gezisi sayılmaz, biliyorum ama yazın ilerleyen zamanlarında istediğin bir yerde planlayabiliriz."

"Sorun değıl." Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Düğün gezisine ihtiyacım yok."

Bu açıklama onu bir an için suskun bıraktı. Evet, düğün gezisi birbirlerini tanımaları içindi ama belki de daha önemlisi bu beklenen bir sosyal gelenektir. Eğer bunu ihmal ederlerse, insanlar bunu kayda değer bulacaktı, bu da dedikoduya değer olacağı anlamına geliyordu. Bu evliliğin getireceğı kaçınılmaz dedikodular bir yana, kariyeri gereksiz konuşmaları kaldıramazdı. Koltuğı kalıtsal olabilirdi ama oyları kendi tarafına çekmek için skandala meydan vermeyen bir itibar gerekiyordu.

Olayları ona en hassas şekilde nasıl açıklayacağını düşünürken boğazını temizledi. "Bir yere gitmeliyiz. İnsanların bizi çiftlerin yaptığı olağan şeyleri yaparken görmesi işleri kolaylaştıracaktır."

"Ah." Gözlerini kapatıp başını sallamadan önce gözleri genişledi. "Evet, haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim. Lordlar Kamarası'ndaki işinizin sizin için ne kadar önemli olduğı düşünöldüğünde özellikle endişeli olmalısınız. Bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemem."

Koltuğı yaslanarak rahatladı. "Anladığına sevindim. Evliliğimiz dedikodu değirmeni için yeterince yem olacak. Çoğı evliliğin hâlâ görücü usulü olduğı doğru; bizimki biraz daha ... paralı askerlik gibi görölecek. Herkesi aşık olduğumuza inandırmak zorunda değiliz ama birbirimize karşı belli belirsiz bir sevgi ve hoşlanma göstermemiz gerekiyor."

"Tabii ki. Ben çok sıkıcıyım, bu yüzden dedikoduların er ya da geç biteceğini düşünüyorum."

O sıkıcı olabilirdi ama annesi kesinlikle değildi, bu da başka bir sorunu gündeme getirdi. "Annen Londra'da mı kalacak?"

"Evet, Camille annem ve kız kardeşlerimin yaz boyunca Kasaba'da onunla birlikte kalmalarını teklif etti. Camille Paris'te Bay Thorne'u ziyaret edecek.

o zamanın çoğunda."

Güzel. Annesinin sonbaharda yanlarına taşınabileceğini düşününce ürperdi ama bu başka bir günün savaşıydı. Belki o zamana kadar kız kardeşleri evlenmiş olur ve içlerinden biri onu yanına alabilirdi.

"Annenden bahsetmişken. Kızlık soyadı nedir? Araştırmacım evlilik cüzdanı yandığı için bulamadı."

Dondu kaldı. Neredeyse fark edilmiyordu, ama kontrol altına almadan önce yüz ifadesinde anlık bir panik vardı. Müzakereleri sırasında ona karşı tamamen dürüst olmadığına dair içini kemiren bir şüphesi vardı. Artık emindi. Kadının geçmişinde onu tedirgin eden bir şeyler vardı.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Aile defterine kaydedilebilsin diye." Sebeplerden biri buydu. Diğer büyük neden ise sürprizlerden hoşlanmamasıydı. Kendisine en uygunsuz zamanda sunulmadan önce ne sakladıklarını anlamayı planlıyordu.

"Smith," dedi.

Ne kadar uygun. "Teşekkür ederim, Bayan Dove."

Gülümsedi ve bu kez gerçekten samimiydi. "Artık evli olduğumuza göre bana böyle hitap etmemelisin."

Yüzünün kızardığını hissetti. "Çok doğru. Neredeyse unutuyordum." Ona ilk ismiyle hitap etmek fazla samimi gelmişti ama yapacak bir şey yoktu. "Cora."

"Sana nasıl hitap edeyim?" diye sordu. "Herkes bana Devonworth der."

"Unvanınız mı? Bu oldukça resmi görünüyor. Anneniz size ne diyor?"

"Devonworth." Onun Karısı yapmamıştı. henüz öğrenilmiş nasıl nişastalı resmi her şey burada olabilir. Onun ne kadar rahat olduğu göz önüne alındığında garip görünüyor olmalı. kendi ailesi birbiriyle birlikteydi.

"Annen seni unvanınla mı çağırıyor?" Kaşlarını çattı, bu durumdan hoşnut değildi. "Babam yıllar önce öldü, bu yüzden unvan bana çocukken miras kaldı. Herkes bana Devonworth der."

Kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Bu çok ... kişiliksiz görünüyor. Size adınızla hitap etsem sorun olur mu? Sence de bu samimiyet, bahsettiğin sevginin gerçekmiş gibi görünmesine yardımcı olmaz mı?"

İyi bir noktaya değindi. "Yeterince adil. Bana ilk adımla hitap edebilirsin."

Kız tekrar gülümsedi ve bu o kadar parlaktı ki adamın nefesi kesildi. İçine sıcak, rahatlatıcı bir his sızdı ve onun kendisine tekrar böyle gülümsemesini sağlamak için zihnine bir not düştü.

"Güzel. Leonidas olsun o zaman."

Güldü. "Korkarım bu Devonworth'tan çok daha fazla konuşulmasına neden olur."

Farkına varmadan önce soru dolu gözlerle ona baktı. "Leopold!" Utanç içinde yüzünü kapatan ellerinin arasından konuştu. "Senin adın Leopold, Leonidas değil." Sonra neredeyse dalgın bir şekilde ekledi, "Bu Devonworth'tan da kötü." Elleri ağzını kapatmak için hareket etti, bu düşünceyi yüksek sesle söylediği için dehşete düşmüştü. Bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Çok güzel bir isim," diye eklemek için acele etti.

"Hayır, haklısın. Leopold eski bir aile ismi, bu da onu havalı ve gösterişli yapıyor. Dürüst olmak gerekirse hiç umursamadım. Leonidas daha krallara layık." Adam gülmeden duramıyor gibiydi ve bir süre sonra o da güldü. Yumuşak ve soluk soluğaydı. Bunu o kadar hoş bulmuştu ki, onu tekrar ve yakında güldürmeye yemin etti.

"Belki Leo'dur o zaman?" diye sordu.

Daha önce kimse ona böyle hitap etmemişti. Bu evlilik için ona ödediği meblağ karşılığında, kendisine neredeyse her şeyi demesine izin vermeye hazırды, ama kendini kabul ederken buldu çünkü bu alışverişten gerçekten zevk almıştı ve onun rahat hissetmesini istiyordu. Beklenmedik bir şekilde, karısından hoşlanıyordu.

Derin, sakın bir nefes aldı. Biraz zamanla birlikte yollarını bulacaklarına dair umut vardı. Evlilik korkunç bir lanet olmak zorunda değildi. Daha fazla konuşmadan, araba Rothschild Dükü'nün Kasaba'daki evi Sterling House'un önünde durdu. Dük ve düşesi, birkaç yıl önce evlendiği Amerikalı bir varis olan

evliliğe destek gösterisi olarak düğün kahvaltısına ev sahipliği yapmasını istedi. Devonworth, August ve aynı yıl Leigh Kontu ile evlenen kız kardeşi Violet'in niyetinin, Dove kardeşleri kanatları altına alarak topluma kabul edilmelerini sağlamak olduğuna inanıyordu. Tanrı'dan bunun işe yaramasını umuyordu. Aksi takdirde o akbabalar onu canlı canlı yiyebilirdi.

Gemiden indi ve Cora'ya elini uzatmak için geri çekildi. Cora elini kabul etti ve yüzünde gergin bir ifadeyle aşağı indi. Annesinin arabası arkalarından yanaştı. Kapı açılır açılmaz önce annesi, ardından da Dove ailesi dışarı döküldü. Cora'nın kız kardeşleri aceleyle yanına gelirken, Bayan Dove daha yavaş yürüyor, seçkin mahalleyi incelerken başını çeviriyordu. Buradaki evler Mayfair'in diğer bölgelerinde bulunan teras evlerden daha büyüktü ve birçok önemli insana ev sahipliği yapıyordu. Başbakanın kendisi de sokağın hemen aşağısında oturuyordu.

Bayan Dove yaklaşırken, "Ne kadar güzel bir sokak," dedi. Bugün annesininkini tamamlayacak şekilde tasarlanmış yüksek yakalı bir yürüyüş elbisesi ile daha uygun bir şekilde giyinmişti. Her ikisi de mavinin açık tonlarındaydı, düğmeleri ve süslemeleri daha koyu maviydi. "New York'ta yeni olan daha iyidir. Yaşın böyle bir güzellik katabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ve karakter," diye ekledi annesi anlam dolu bir ses tonuyla. "Yaş karakter kazandırmalı."

"Biz ?" Kolunu yeni karısına uzattı, ancak kız kardeşlerinin onu aralarına aldıklarını ve onu içeride görmek istediklerini fark etti.

Omzunun üzerinden ona mahcup bir bakış attı. "Misafirler gelmeden önce biraz kendime gelmem gerekiyor."

O cevap vermeden Harry yaklaştı. David, Strathmore ve Warwick'le birlikte Güvercinlerin arkasındaki arabaya binmişti. O ve David törende onunla birlikte ayağa kalkmışlardı. Harry kahverengi saçları ve gözleriyle babalarına benziyordu. Ayrıca babalarının yüzüne göre fazla büyük olan burnu da Harry'ye geçmişti, ama o bu burnu şeytani bir tavırla taşıyor ve pek çok kadını etkiliyordu. Bayan Dove da onlardan biriydi.

"Lord Harry, sevgilim," dedi üst sınıf Londra aksanının en ufak bir ipucuyla. "Beni içeride görürsün, değil mi?" Harry cevap vermeden önce onun koluna yapıştı ve merdivenlerden yukarı yürümeye başladı. Kardeşi

evin Georgian cephesinin güzel yönlerine dikkat çekerken aldırıyor gibi görünüyordu.

"Bizi ne biçim bir kadınla evlendirdin, Devonworth?" diye fısıldayan annesi, bu yorumun Bayan Dove'un Harry'ye yanlış unvanla hitap ederek yaptığı gaftan mı, yolda yaptıkları bir konuşmadan mı, yoksa Bayan Dove'un genel tuhaflıklarından mı kaynaklandığını merak etmesine neden oldu.

Doğrusu ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sorusuna cevap vermek yerine ona döndü ve "Bugün çok güzel görünüyorsun anne," dedi.

Bu doğrudu. Hâlâ tonun güzellerinden biri olarak kabul ediliyordu. Onun kemik yapısına ve yüksek elmacık kemiklerine sahip olduğu için şanslıydı.

Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkında olarak, koluna girip grubu merdivenlerden yukarı doğru takip etmeden önce ona hızlı bir kınama bakışı attı.

"Cora'yı daha çok beğeneceğinize eminim," dedi. "Ben onu zeki ve düşünceli buldum. Bayan Dove'a olan kızgınlığınızı ona karşı kullanmayın."

Annesi burnunu çekti. "Umarım ikisi de öyledir, ama senin için dilediğim gibi biri değil. Eğer baban-"

Sözünü kesti ve gözleri parladı. Bu şekilde düşünmenin hiçbir faydası yoktu. Babası bu kadar genç ölmeseydi, ona sunulan yatırımların yarısını bile yapsaydı, modernleşmek için *bir şeyler* yapsaydı, o zaman bu durumda olmayabilirlerdi. Sofia bu sabah evlendiği kadın olabilirdi. Onunla her şeyi nasıl bıraktığına rağmen, onu gelini olarak hayal etmekten kendini alamıyordu. Onu düşüncelerinden ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın, öyle olmadığı gerçeği ağzında acı bir tat bırakıyordu.

"Bağışlayın beni." Kolundan bir mendil çıkardı ve gözlerinin kenarlarını sildi. "Senin için istediğim bu değildi."

"Anlıyorum ama işler böyle olmak zorunda." Ellerini tutarak, "Cora'nın hoş karşılandığını hissetmesi sağlanmalı. Bunların hiçbiri onun suçu değil. Aslında, o olmasaydı başımız sandığından çok daha fazla belada olurdu." Harry'nin kumar oynadığını annesiyle paylaşmaya cesaret edememişti. "Bunu yapmama yardım edebilir misin?"

Başını salladı. "Hoş karşılanmadığını hissettirecek hiçbir şey yapmayacağım. Söz verebileceğim tek şey bu."

Bu yeterli olmalı.

DOKUZ

IONA YANLIŞ ISIMLE SESLENDİ!" KELIMELER YIRTILDI

Cora, düğün kahvaltısından önce kullanması için kendisine tahsis edilen yatak odasına güvenli bir şekilde yerleşir yerleşmez. Kız kardeşleri ona üst katta eşlik etmişti.

"Ne yaptın?" Eliza dehşetle baktı, gözleri inançsızlıkla irileşmişti.

Jenny kıkırdadı ama sesi bastırmak için dudaklarını hızla birbirine bastırdı.

"Nasıl oldu bilmiyorum." Cora sokağa bakan pencerenin önündeki kanepeye doğru körlemesine ilerledi. Odanın gösterişli süslemelerinin belli belirsiz farkındaydı: beyaz pervazlar, geniş bir Doğu halısı, kıpkırmızı kumaşlar ve içine girebileceği kadar uzun bir şömine. Başka bir zaman olsa etrafına hayranlıkla bakabilirdi ama o sırada kendi aptallığına hayıflanmakla meşguldü.

"Tam olarak ne oldu?" Jenny omzuna rahatlatıcı bir el koymak için yanına gelerek sordu. Şu anda gülümseliyordu ama gözlerinde bundan fazlasıyla keyif aldığını gösteren şüpheli bir pırıltı vardı.

"Bana Bayan Dove diye hitap etti, ki artık evli olduğumuz için ikimiz de bunun saçma olduğunu fark ettik, o yüzden bana Cora dedi. Ben"-düşünmesi bile yüzünün alev almasına neden oldu-"tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı ona Leonidas dedim."

Jenny elini ağızına kapatamadan bir kahkaha çılgılığı attı. Eliza sempatiyle başını salladı ama o bile artık gülümsüyordu.

"*Bunu sen yaptın. O ismi kafama sen soktun,*" diyerek Jenny'yi suçladı.

Bu sadece kız kardeşinin daha çok gülmesine neden oldu. "Özür dilerim! Ona gerçekten böyle hitap edeceğini düşünmemiştim."

Cora başını ellerinin arasına aldı, öfkesi ortaya çıktığı gibi hızla uçup gitti. Aslında bu kız kardeşinin suçu değildi. Yanlış ismi söyleyen Cora'ydı. Bütün bu düğün günü boyunca kafası o kadar karışık ki, hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyordu. "Tam bir aptalla evlendiğini düşünecek."

"Öyle düşünmez." Eliza onu teselli etmekte gecikmedi. Onun yanındaki kanepeye oturdu ve Cora'nın gelinliğinin eteklerini hafifçe kenara itti. "Olsa olsa gergin olduğuna inanır. Ayrıca, senin güzel olduğunu düşünüyor. Öyle değil mi?" Destek için Jenny'ye baktı. Kız kardeşleri hevesle başlarını sallayınca dikkatini tekrar Cora'ya çevirdi. "Düğün sırasında onu yakından izledik. Senden oldukça etkilenmiş görünüyordu."

"Bu doğru. Seni ilk gördüğünde yüzü aydınlandı." Jenny küçük oturma alanındaki kanepenin yanındaki sandalyeye tünedi ve Cora'nın elini tuttu. "Senin aptal olduğunu düşünmediğinden eminim. Birbirinizi çok az tanıyorsunuz. Böyle şeyler olur."

Cora o gün milyonuncu kez hata yapıp yapmadığını merak etti. Bir yabancıyla evlenmişti. Onu bu gece evine götürebilir ve ona ne isterse yapabilirdi ve kimse müdahale etmezdi ya da edemezdi. Ama böyle düşüncelerin ne faydası vardı ki? Artık iş işten geçmişti.

Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü kız kardeşlerinin birbirlerine endişeli bakışlar attığını fark etti. Onları bir saniye bile üzdüğü için kendini daha kötü hissetti. Ne de olsa bu onun fikriydi. "Bu konuda birlikte güldük," diyerek durumu yumuşatmaya çalıştı ama bu onun kendisini aptal yerine koymasını engellemedi. "Benden hoşlandığını sanmıyorum. Bu bir iş anlaşması, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığın için teşekkür ederim."

"İşlemsel bir evlilik olabilir ama bu, o elbisenin içindeki güzelliğinizi takdir etmediği anlamına gelmez. Büyüleyici görünüyorsun." Jenny ona gülümsedi ve duvağını yüzünden geriye doğru itti. Kenarları öne doğru düşmüştü.

Cora kız kardeşine içten bir gülümseme verdi. O sabah Camille'in evindeki aynada güzel görüldüğünü düşünmüştü. O sabah Camille'in evindeki

En azından evliliklerini sadece ismen sürdürmeye karar verdikleri için, ama onun kendisinden etkilenmesi fikri hoşuna gitmişti. Kilisede pek bir şey fark edemeyecek kadar gergindi ama onun kendisine takdirle baktığını düşünmek bile midesini hoş bir duyguyla doldurdu.

"Gel, şu peçe konusunda bir şeyler yapalım. Bütün gün onu yüzünden itip durmak zorunda kalmak istemezsin." Jenny Cora'nın elinden tuttu ve onu odanın köşesindeki makyaj masasına götürdü. Cora oturdu ve kız kardeşi tokaları çıkarıp saçlarını düzenlemeye başladı.

"Yakışıklı erkeklerden ve onların ilgi alanlarından bahsetmişken, Lord David'in gözlerini Jenny'den nasıl alamadığını fark eden oldu mu?" Eliza alay etti.

Kız kardeşleri nedimleri olarak dururken, Lord David ve Devonworth'un erkek kardeşi de onunla birlikte duruyordu.

"Bunu fark ettim," dedi Cora, ilginin kendisinden uzaklaşmasından mutluydu. İlgi odağı olmaya alışık değildi. Her zaman ilgilenmesi gereken annesi ya da kız kardeşlerinden biri vardı. Aynadan Jenny'nin gözlerini devirmesini izledi.

"Bana evlenme teklif etse bile Lord David'i düşünmem, ki henüz teklif etmedi ve edecek gibi de görünmüyor. Camille onun evliliğe hiç ilgi göstermediğini söyledi," dedi Jenny.

"Neden onu düşünmüyorsun?" Eliza pencere pervazına yaslanarak sordu.

"Çünkü o sadece benimle yatmak istiyor. Bunu elde etmek için evlenme teklif etse bile, bir hafta dolmadan başka bir kadının yatağında olurdu."

"Ve bu seni rahatsız eder miydi?" Bu Cora'nın düşünmesine izin verdiği bir şey değildi ama Devonworth'u başka bir kadınla düşündüğü zaman (yaşadığı utanç hâlâ tazeyken onu Leo olarak bile düşünemiyordu) içinde bir şeylerin acı verici bir şekilde büküldüğünü inkâr edemezdi. Onun üzerinde kâğıt üzerindeki evlilikleri dışında hiçbir hakkı yoktu, bu yüzden mantıklı ve adil değildi. Bildiği kadarıyla bir metresi de olabilirdi. *Tanrım, lütfen bir metresi olmasına izin verme.*

"Evet . . ." Jenny duraksadı ve ekledi: "Transaksiyonel bir evlilik yapabileceğimi sanmıyorum. Bu konuda çok düşündüm ve

daha fazlasını istediğimi düşünüyorum. Gerçek bir evlilik istiyorum ... bu ne anlama geliyorsa."

Ellerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Anneleri o kadar uzun zaman önce ölmüş olan Bay Dove'dan sonra bir daha hiç evlenmemişti ki Cora onun hakkındaki silik anılarının gerçek mi yoksa annesinin sakladığı küçük dagerreyotipinden mi esinlendiğinden emin değildi. Cora kesin olarak bilmiyordu ama evliliğin de alışverişe dayalı olduğundan şüpheleniyordu. Fanny'nin arkadaş seçkisi çoğunlukla tiyatrocular ve seyahatlerinin onları şehre getirdiği zamanlara göre aralıklı olarak evlerine girip çıkan spiritüalistlerden oluşuyordu. Bazıları evliydi elbette, ama Fanny bu evliliklerin ev hayatı yönünü hiç görmemişti. Mahalleleri çöküşe geçtikçe, anneleri onları daha çok içeride tutmuş ve çocukken tanıdıkları ailelerin çoğu taşınmıştı. Yıkık dökük evlerinde geride kalan dul kadınlar kocalarından sevgiyle söz ediyorlardı ama bu evlilik için bir model değildi.

"Ama bu mirası kaybedeceğin anlamına gelebilir," dedi Eliza.

"Bu doğru," diye ekledi Cora. "Bay Hathaway bizi New York'tan uzaklaştırmak istediğini açıkça belirtti. Herhangi birini kabul etmeyecektir."

Jenny omuz silkti ve saç tokalarından birini Cora'nın saçına biraz sertçe geri soktu. Cora yüzünü buruşturdu ama kız kardeşi fark etmedi. "Evlilik konusunda şüphelerim var zaten. Şarkı söylemek istiyorum ve hiçbir koca buna izin vermez. Belki de yıllarca evlenmeyeceğim."

Jenny saçlarıyla uğraşırken bir süre sessiz kaldılar. Cora'nın başına tutturulmuş buklelerin altından çıkıp sırtından aşağı akacak şekilde duvağı düzenliyordu. Kendi saçındaki portakal çiçeklerinden bazılarını alıp Cora'nın saçına taktı.

Cora, "Bir evlilik ayarlayabilirsin ... ardından da boşanabilirsin," dedi.

Eliza da Jenny gibi şok olmuş görünüyordu, ta ki Eliza, "Yaptığın bu mu? Boşanmayı mı ayarladın?"

"Bahsetmiştim. Devonworth bunu düşünüyor."

"Yapmadın!" Eliza'nın gözleri yine kocaman olmuştu. Cora onun şaşırdığını mı yoksa öfkelendiğini mi anlayamadı.

Cora ikisiyle de yüzleşmek için döndü. "Neden yapmayalım? Bay Hathaway şartlarını kendi çıkarı için koydu. Onları önemseydiği için yapmadı.

Bizim hakkımızda. Eğer umurunda olsaydık, annesinin istediği gibi bize mirasımızı doğrudan ya da en azından seçtiğimiz herhangi bir adamla *evlendiğimizde* verebilirdi. Gitmemizi istedi ve İngiltere'de onun yolundan çekileceğimizi düşündü. Bu beni sosyal bir dışlanmış yapsa da umurumda değil. Zaten pek sosyal biri değildim." En azından bu şekilde sonunda kendi mali durumunu kontrol edebilecekti, bu da kendi hayatının kontrolü anlamına geliyordu.

Sessizlik odayı kapladı, ağır ve iğrençti. Sonunda dışarıdan bir takırtı geldi. Eliza pencereden dışarı baktı ve, "Aşağı inmeliyiz. Konuklar geliyor."

Cora ayağa kalktı ve dışarıya bakarak, yolcularını indirmek için sıralarını bekleyen bir dizi arabanın yoldan aşağıya doğru geldiğini gördü. Konukların hepsi Devonworth'un tanıdıkları olacaktı. Evden tanıdıkları insanların hiçbiri Atlantik ötesi yolculuğu karşılayamayacak, karşılaşalar bile hoş karşılanmayacaklardı. Evdeki kasap dükkânının sahibi olan Kowalski'lerin, karısı onu birkaç kez sohbet etmek için içeri davet etmiş olsa da, kendisine iyi dileklerini iletmek için uğrayacaklarını hayal bile edemiyordu. Küçük ailesi dışında artık burada yalnızdı.

Kapı hafifçe vuruldu ve Eliza kapıyı açmaya gitti. Camille gülümseyerek odaya girdi. "Hazır mısınız? Konuklar geliyor," dedi Cora'ya.

Belki de o kadar da yalnız değildi. Camille ona iyi davranmıştı, Crenshaw kardeşler de öyle. Hayatı basitçe değişiyordu ve bu yeni kısmı anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Ben hazırım."

Üçü birlikte Camille'i takip ettiler ve Devonworth'u merdivenlerin dibinde beklerken buldular. Ona bakmak hâlâ nefesini kesiyordu. Devonworth ona elini uzattı ve Camille onun sıcak, güçlü kavrayışıyla rahatladı. Ona güvenmemesi için hiçbir neden vermemişti ve daha önceki korkularına ve utancına rağmen, güvenmemeye çalışacaktı.

Bakışları kızın yüzüne yerleşmeden önce, şimdi arkasına tutturulmuş duvakla daha da ortaya çıkan saçlarını inceledi. Kız kardeşleri haklıydı. Şimdi fark etmek için fazla endişeli olmadığından, onun gözlerinde onay görüyordu.

"Misafirlerimizle tanışmaya gidelim mi?" Adamın yumuşak ve zengin sesi kadının içindeki sınırları yatıştırdı.

Başını salladı, ona karşı aniden hissettiği minnettarlığın neredeyse üstesinden gelmişti. Adam onun yanında duracak ve ona güç verecekti.

O da öyle yaptı. Onu birkaç yeni insanın beklediği salona götürdü. Her birini selamlamak için durdular ve adam onu karısı olarak tanıttı. Üçüncüsünde sesini yeniden keşfetmiş ve adamın onu duymak için öne eğilmesine gerek kalmayacak kadar yüksek sesle konuşmayı başarmıştı. Sonra kocası onu odanın sonuna götürdü, partinin geri kalanında orada duracaklardı.

Sonsuz bir insan seli onu karşılamaya ve tebrik etmeye gelmişti. Bir büfe kurulmuştu ve uşaklar kalabalığın arasında dolaşarak şampanya kadehleri sunuyorlardı. Cora'nın beklediği kadar korkunç değildi ve sonunda gülümsemesini buldu. Her şey, hakkında okuduğu Amerikan Sosyetesı düğünlerinden daha sakin görünüyordu. O kutlamalar her zaman gösterişli balolarla sona ererdi. Burada ise daha ağırbaşlı, daha az kutlama havasında, sanki başka bir toplantı varmış gibi bir hava vardı. Arada sırada birkaç erkeğin kocasına kıkırdarak yaptığı iğneleyici yorumları saymazsak, öyle de olabilirdi. Konuklar kahvaltıda pastalarını bile yemediler. Dilimlerini mavi kurdeleyle sarılmış beyaz kutularda evlerine götürdüler.

Birkaç saat sonra Devonworth ona Mayfair'deki yeni evini gezdiriyordu. Ev, tuğla cephesi, uyumlu çatı pencereleri ve ön tarafında kısa bir ferforje çiti olan, Gürcü döneminden kalma güzel bir evdi. Çok görkemli ve zarıftı ve içerişi de farklı değildi.

Giriş mermer zeminli, gül ağacından bir paneldi. Ana kattaki odalar arasında ilerledikçe Cora, dekor için titiz bir ayrıntıya dikkat edildiğini anlayabiliyordu.

"Annen süsleme yaptı mı?" diye sordu.

"Bazıları, ama genellikle sadece yıllar içinde eklendi."

Anlayabiliyordu. On yıllar boyunca toplanan antikalar her odayı kaplıyor, sadece bir iki parça modern görünüyordu. Rahat değildi ama sade de değildi. Arada bir yerde oyalanıyordu. Güzeldi, ama o

şimdiden Stonebridge Kulübesi'nin şişirilmiş sandalyelerini ve yumuşak yastıklarını özlediğini fark etti.

Devonworth sert bir resmiyetle, "Size odanızı göstereyim," dedi.

İşler sarpa sardığında, ki şu anda kesinlikle öyleydi, buna başvurduğundan şüpheleniyordu. Edgecomb adında yaşlı bir adam olan uşak dışında hiç hizmetçi görmemişti ve onların da daha sonra kendisiyle buluşmak üzere saklandıklarından şüpheleniyordu. Ev bir kilise kadar sessizdi. Odası koridorun sonunda, evin arka tarafındaki küçük bahçeye bakıyordu. Oda seyrek döşenmişti ama dört direkli maun bir yatak, yan sehpa, bir gardırop ve bir yazı masasıyla iyi bir şekilde donatılmıştı. Mercan ve orman yeşili tonlarında dekore edilmişti. Tam olarak onun zevkine göre değıldi ama iş görürdü.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "İstedğin gibi kullanabilirsin. Bir şey değıştirmek istersen mağazalarda hesaplarım var."

"Hayır, bunun iyi olduğuna eminim."

Başını sallayarak onu durdurdu. "Rahat olmanı istiyorum Cora. Bu oda yıllardır kullanılmıyor. Annem mümkün olan en kısa sürede, mobilyalarının çoğunu da yanına alarak çeyiz evine taşındı. Bunların hepsi diğerk odalardan toplandı." Mobilyaları gösterdi.

"Eğer eminseniz."

Gülümsedi ve onun önünde durmak için yürüdü. Dudakları neredeyse uygunsuz bir şekilde şekillendirilmişti, dolgun ve yumuşaktı ve ona nasıl hissettirebileceklerini düşündürüyordu, ama bu düşünceleri uzaklaştırdı. Böyle şeyleri fark etmemesi gerekiyordu, özellikle de burada, ne kadar yumuşak olduklarını kesinlikle öğrenemeyeceğı yatak odasında. "Öyleyim. Bu hayalini kurduğunk evlilik olmayabilir ama mutlu olmanı istiyorum. Lütfen burayı eviniz yapın."

Başını salladı çünkü kelimelerle anlatmak mümkün değıldi. Hissettiklerini sıralamaya başlamak için bile hiçbir şey anlamıyordu.

"Ah evet, işte burada," dedi yazı masasının üzerinde bir kâğıt görerek. Kâğıdı alıp kısa bir süre göz gezdirdikten sonra ona uzattı. "Bankamda sizin adınıza bir hesap açtım ve paranın size düşen kısmını buraya yatırdım. Daha sonra senin olacak."

Evliliklerinden sonra demek istemişti. Bununla ilgili bir şey onu üzdü ama bu duyguyu çok yakından incelemeye zaman ayırmadı.

Sayfada hesap bilgileri ve mevcut bakiye yer alıyordu. Her şey tam olarak konuştukları gibiydi. Sadece adamın adı da yazılıydı çünkü bir kadın olarak, özellikle de evli bir kadın olarak, sadece kendi adına para bulundurmasına izin verilmiyordu. Kelimeleri okudu ve tekrar okudu, karanlıkta bir atış olarak başlayan şeyin sonunda meyvesini verdiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Bir soyluyla evliydi ve finansal bağımsızlık yolunda ilerliyordu.

Bu parayla, gerekirse kız kardeşlerine ve annesine bakabilecekti. Bir daha hiçbir erkeğin merhametine kalmayacaklardı. Teknik olarak hesabın sahibi olan Devonworth hariç.

"Teşekkür ederim." Kelimeleri sadece fısıldayabildi; yüksek sesle söylenemeyecek kadar değerliydi.

Kâğıdı öpmek istedi ama kapının kısa bir süre için çalınması onları böldü.

Sanki biraz önce Cora'ya geleceğinin anahtarını vermemiş gibi, "Bu Polly," dedi.

Kız hızlı bir reverans yaptı. On altı yaşından büyük olamazdı. Saçları örgülü bir şekilde başının etrafında toplanmıştı ve üzerinde önlüklü, sıradan siyah bir elbise vardı. "O bir oda hizmetçisi ve biz sana bir hizmetçi tutana kadar senin leydinin hizmetçisi olmayı kabul etti, değil mi Polly?"

"Evet lordum." Kız ona bakmadı ama Cora kızın yüzünde korku da görmedi. Cora, kızın da kendisi gibi Devonworth'tan etkilendiğinden şüphelenmesine neden olan bir allık yanaklarını lekeledi.

"Bu hafta birkaç kişiyle görüştüm ve birini işe aldım bile." Onun sorgulayan bakışları karşısında, "Camille ve Crenshaw kardeşler yerel bir hayır kurumunu destekliyor, London Home for Young Women?" diye ekledi. Adamın bunu duyup duymadığından emin değildi.

"Ah evet, bekar anneler için ev."

"Pozisyonla ilgilenen birkaç kadın gönderdiler."

Adam onaylarcasına başını salladı ve kadının içini bir zevk dalgası ısıttı. Adamın, evlerine gelen birini hoş karşılamayacağından biraz endişelenmişti.

Bu yüzden evine taşınmadan önce onu işe almıştı.

Yuvada kalanların hepsi anne değildi. Pek çok kadın ve kız çocuğu sorunlu koşullardan geliyordu ve yuva onlara barınak sağlarken durumlarını iyileştirecek beceriler edinmelerine de yardımcı oluyordu.

"Eugenie Monroe yarın başlayacak."

"Güzel, Edgecomb'a onu aramasını söyleyeceğim." Edgecomb odadaki diğer kapıya dönüp, "Benim odam şurada, ortak banyo odamız. İhtiyacınız olan başka bir şey yoksa üstünüzü değiştirip dinlenmeniz için sizi yalnız bırakayım."

Polly, "Hanımefendinin sandıklarını çoktan boşalttım ve tavan arasına gönderdim," diye teklif etti.

"İyi iş Polly," dedi.

Cora daha fazla bir şeye ihtiyacı olmadığını belirtmek için başını salladı. Daha fazlasını yapabilecek durumda değildi çünkü hâlâ birinin ona hanımefendi diye hitap etmesinin *etkisindeydi*. Kulağa ne kadar açıklanamaz gelse de, o artık bir leydiydi. Bir kontesti.

Cora'ya, "Yemekte görüşürüz," dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Polly bir şeyler mırıldandı ve gardıroptan Cora'nın gül rengi sabahlığını aldı. Kendisine bu kadar tanıdık gelen bir giysiyi bu yabancı yerde görmek tuhaftı. Daha iyi düşünmeden aceleyle bağlantı kapısına gitti ve kapıyı kilitledi. Polly şaşırmış görünmüyordu. Sadece, "Üzerinizi değiştirmenize yardım edeyim mi leydim?" dedi.

"Evet, teşekkür ederim." Cora'nın sesi yumuşaktı ama duyulabiliyordu. Kız aceleyle ileri atıldı ve elbisesinin arkasındaki bağları çözmeye başladı.

Sanki bu sabah bir kişi olarak uyanmış ve şimdi başka biri olmuştu. Öyle olduğunu sanıyordu. O artık Leydi Devonworth'tu. Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydi.

İKİNCİ BÖLÜM

Kadınlık onun hayatındaki en büyük olgudur; eş ve annelik sadece tesadüfi ilişkilerdir.

-Elizabeth Cady Stanton

ON

TVARISIN EVLİLİĞİ GÜZEL VE ÖNGÖRÜLEBİLİR BİR DÜZENE OTURDU. önümüzdeki hafta boyunca rutin olarak devam etti. Cora günlerini ya mağazalarda seyrek gardırobunu tamamlayarak ya da yatak odasını dekore etmek için duvar kâğıdı ve mobilya bakarak geçiriyordu. Devonworth zamanının çoğunu, Cora'nın kendisini bir kez ziyaret ettiği Lords'da geçiriyordu. Devonworth onu yeni hayatına alıştırmak için bu ziyareti önermişti ama kız bunun aynı zamanda herkese mutlu bir evliliği olan gerçek bir çift olduklarını göstermek için yapıldığından da şüpheleniyordu. Beckham adında otuzlu yaşlarında bir adam olan sekreteriyle tanışmış ve ardından kocasıyla çay içmişti.

Kocasının hükümetteki rolüne biraz fazla takıntılı olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Haftada birkaç kez yaptığı futbol antrenmanları dışında neredeyse tek aktivitesi buydu. Evde olduğu zamanlarda bile genellikle çalışma odasında bulunurdu. Onu günde birkaç dakika görüyordu, o da hiç değilse. Hizmetçi Bayan Anderson'ın her sabah gönderdiği kahvaltı tepsisinde tek bir parça çikolata olmasına rağmen, bundan onun sorumlu olup olmadığını merak ediyordu, bu da onu ara sıra düşündüğü anlamına geliyordu. Evliliğin onun için neden sadece maddi kaygılar yüzünden bir öncelik haline geldiğini şimdi anlıyordu. Hayatında bir eşe ayıracak zamanı kesinlikle yoktu.

Bu onun için sorun değildi - ya da öyle olmalıydı - çünkü özellikle bir koca istemiyordu. Ama her akşam yemek odasındaki geniş masada tek başına yemek yemek yalnızlık vermeye başlamıştı. Adam sadece ilk iki gece ona katılmıştı. Kocasının daha sık gelmesinin iyi olacağını düşünmeden edemiyordu. Sorunun bir kısmı da yalnız kalmaya alışık olmamasıydı. Annesi ve kız kardeşleri

Paris'te biraz zaman geçirerek, Jenny'yi opera şarkıcılığı hevesine yardımcı olması için yanına alan Fanny'nin arkadaşı Bayan Wilson'ı ziyaret etti.

Bayan Wilson, kızlar daha küçükken Fanny ile arkadaş olmuş bir şarkıcıydı. Kadın daha sonra Paris'te yaşayan zengin bir Amerikalı diplomatla evlenmişti. Yıllar boyunca iletişim halinde kaldılar ve Jenny müziğe heveslenmeye başladığında, o sırada dul olan Bayan Wilson onu sanat eğitimi alması için Paris'e davet etti.

Ailesi gittiğinden, Cora'nın gelin olarak geçirdiği bu ilk günlerde yanında hiç kimse yoktu. Dul kontes taşradaki arkadaşlarını ziyaret ederek ortalıktan kaybolmuştu. Cora onların yokluğunun yeni evlilere evlilik hayatına alışmaları için zaman kazandırma çabası olduğuna inanıyordu ve bu gerçek bir evlilik olsaydı bunu takdir edebilirdi ama bu onu yalnız bırakmıştı. Düzenli olarak gördüğü tek kişi Harry'ydi, o da her gün en az bir kere gelip gitmeyi başarıyordu.

Aslında onu şimdi duymuştu ve önündeki kâseye çorba doldurmakta olan uşağı ürküterek yemek masasından geriye doğru itti. Eşlik etmesi için getirdiği defterdeki yerini işaretleme zahmetine bile katlanmadan, aceleyle masadan kalkıp kapıyı açtı. Harry koridorda durakladı, gözleri kamaşmış ve biraz şaşırmıştı.

Geliyor mu gidiyor mu anlayamıyordu. Giysileri her zaman biraz dağınık görünüyordu ve gözlerinin altında, çok fazla alkol almış olmasından kaynaklandığından şüphelendiği mavi bir renk vardı. Üniversiteden daha geçen bahar mezun olmuştu ve kocasının kardeşinin serseri çabalarına atıfta bulunduğu gibi henüz "yolunu bulamamıştı".

"Gel benimle yemek ye." Adam ya İngilizceyi unuttuğundan ya da akıl sağlığını değerlendirdiğinden şüphelenmesine neden olacak şekilde kaşlarını çatınca, kapıyı daha geniş tutmak için geri adım attı. "Lütfen? Seni daha yakından tanımak istiyorum. Sen artık benim kardeşimsin."

Başını sallamadan önce bir an daha tereddüt etti. "Pekâlâ. Biraz zaman ayırabilirim."

Kendini bir zafer kazanmış gibi hissediyordu ve adam odaya girip de kapıyı arkasından kapatana kadar, yalnız parmaklarının arasından kayıp gitmesin diye yerinden kıpırdamadı. "Oliver, lütfen Bay Brendon'a masada bir yer ayarla."

Uşak hızlı bir cevap mırıldandı ve Harry'ye onun karşısında bir yer ayarlamak için acele etti. Kayınbiraderi yerine yerleşirken onu dikkatle izledi. Harry'ye yaşça kendi kocasından daha yakındı. Harry ondan sadece bir ya da iki yaş küçüktü, ama çevresiyle ilgilenmeyen genel tavrında onu daha genç ya da en azından daha olgunlaşmamış gösteren bir şeyler vardı. Kendisine verilen oyuncaklarla ilgilenmeyen bir çocuk gibi, hayattan biraz kopuk bir şekilde dolaşıyordu. Ya da kısa tanışıklıklarından sonra onun algısı buydu.

Devonworth'a pek benzemiyordu. Daha önce denemişti ve şimdi bile aralarında pek benzerlik bulamıyordu. Neredeyse aynı boydaydılar ve benzer bir yapıya sahip olabilirdi, ama Harry neredeyse cılız bir görünüşe sahipti.

"Bu akşam için bir planın var mı?" diye sordu kaplumbağa çorbasından bir kaşık almadan önce.

O yapmadı. Kimse onunla ne yapacağını bilmiyordu. Umarım gelecek hafta başında Lord ve Leydi Leigh'in balosunda düzgün bir şekilde tanıtıldığında bu durum değişirdi. Bu onun ilk cemiyet etkinliği olacaktı. Paskalya bittiğine göre, sosyal sezon tüm hızıyla devam ediyordu.

"Montague Club'da birkaç arkadaşım ile buluşacağım." Bu kulüp Bay Thorne, üvey kardeşi Leigh Kontu'na aitti. "Oh, orayı seviyor musun?"

"Sorun değil," dedi ağzındaki çorba lokmasının etrafında. "Kadın üyelere izin verdiklerini duydum. Gidip kendin görmelisin."

"Öyle mi?" Burada kadın ve erkeklerin bir arada olabileceği şaşırtıcı derecede az yer vardı. Gerçi memlekette de pek fazla yer yoktu. "Sanırım yapabilirim."

"Yurtdışı tatilimizi planlıyoruz," diye aceleyle devam etti. "Tatil mi?"

Başını salladı. "Gelecek hafta ayrılıyorum."

"Nereye gideceksiniz?" Onun seyahat planlarını ilk kez duyuyordu.

"Kıta. Yunanistan'dan başlayıp geri döneceğiz. Yaz sonuna kadar gitmiş olacağız. Mainwaring de bizimle gelecek." Onun bu adamı tanıdığını hatırlayınca neşelendi.

"*Vikont* Mainwaring mi?" "İşte o."

"Ama o kız kardeşimle nişanlı."

Henüz bir nişan sözleşmesi imzalandığını düşünmüyordu, ama şartlar hemen hemen belirlenmişti. Yazın bitmesine aylar vardı. Düğünün o zamandan önce olacağını varsaymıştı.

Harry başını salladı ve yutkunduktan sonra, "Doğru," dedi. Bu yolculuk zincirlenmeden önce yapılacak son şey, öyle değil mi?"

Başını salladı çünkü onunla bir anlaşmazlığa düşmek istemiyordu ama bu konuda bir şeyler ona doğru gelmiyordu. Bunun görücü usulü evliliklerin pratik doğasından kaynaklandığını düşündü. Her zaman kız kardeşleri evlendiğinde neşeli günler olacağını ve eşlerinin de erkek kardeşleri gibi olacağını düşünmüştü. Ama bu Bay Hathaway'den ve mirasları için koyduğu saçma koşuldan önceydi. Bir kez daha, evliliğin bir iş anlaşması olduğu gerçeği pratikte kafasındakinden daha acımasızdı. Eliza için daha iyi bir şey istiyordu.

"Gitmem gerek. Seninle sohbet etmek güzeldi." Masadan geriye doğru itti.

"Ama sen sadece çorba içtin." Önlerinde daha birkaç yemek vardı ve o henüz gizemli kocası konusunu açmamıştı. Harry bir bilgi hazinesi olabilirdi, ama önce bunu ondan öğrenmesi gerekiyordu.

"Merak etme. Gitmeden önce seni tekrar göreceğim. Baloya katılacağım ve seninle düzgün bir şekilde dans edeceğim."

"Seni sadece baloda mı göreceğim?" Çılgınca onu görmek için başka bir neden aradı. Bu ailede kendisine yabancı olmayan en az bir kişiye ihtiyacı vardı. "Benimle tekrar akşam yemeği yer misin? Birbirimizi tanıyabiliriz." Adam tereddüt edince ekledi: "Yemek yemen gerek. Benim de yemeye ihtiyacım var. Mantıklı olan bu."

Bu onu güldürdü ve gözlerindeki bir şey değişip ısındı. "Pekâlâ. Çorba için uğrayabilirim."

Gülümsedi ve başını salladı. Bu kadarı yeterli olmalıydı. "Hadi git o zaman. Sanırım kardeşinizin çalışma odasında karnının doyduğundan emin olmam gerekiyor."

Ayağa kalktı ama kadın bunu söyleyince durakladı. "Çalışma odasında değil."

"Ne?" Onu akşamın erken saatlerinde ortak banyo odalarında duymuştu. Akşam yemeğinde görünmeyince, çalışma odasında çalıştığını düşünmüştü.

Harry omuz silkti. "Tatil ödeneğimi konuşmak için erkenden oraya gittim. Orada değildi ve masası temizdi, yani bu gece orada çalışmamıştı."

Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama midesi rahatsız edici bir şekilde burkuldu. "Peki, yarın akşama kadar." Gülümsemeyi başardı ve ona iyi geceler diledi.

Kapıda bir kez daha durdu ve ona baktı. Belki de hayal görüyordu ama yüzündeki ifadenin yalnızlık olduğunu anlayabilirdi. "Bütün zamanını bu eski evin etrafında dolaşarak geçirme. Bu seni deliliğe sürükler." Kadın cevap veremeden adam gitmişti ama kadın adamın haklı olduğundan şüpheleniyordu.

Bundan sonra canı fazla bir şey yemek istemedi, bu yüzden yemeğinin geri kalanını aceleyle bitirdi ve odasına çekildi. Yeni edindiği hizmetçisi Monroe geceliklerini giymesine yardım ettikten sonra okumak için yatağına yerleşti ama kelimelere konsantre olamadı. Çok geçmeden kendini karanlık evin içinde başıboş dolaşırken buldu ve sonunda kocasının çalışma odasının önünde durdu. Kapı açıktı ve kocası evde yokken içeri girmemesini söylememişti -evlendiklerinden beri ona pek bir şey söylememişti- bu yüzden içeri girdi. Belli belirsiz sandal ağacı kokuyordu. Onun kokusu. Artık tanıdık ve hoş bir sıcaklık midesinde yuvarlandı.

Masa lambasını yaktı ve iki duvarı raflarla kaplı, kütüphaneyi andıran odayı aydınlattı. Bunlardan biri ocağı çevreliyordu. Masasının arkasındaki pencere duvarı evin yan tarafına bakıyordu ama şimdi ağır perdeler onları örtüyordu. Harry, Devonworth'un masası konusunda haklıydı. Arkasındaki alçak büroyu kaplayan kâğıt yığınları ve deri ciltler dışında çoğunlukla temizdi.

Odanın içinde dolaştı, tek tük kitapları çıkardı, kimliği belirsiz küçük bir heykelciği inceledi ve içinde ince purolar bulunan metal bir kutuyu açtı. Tatlı ve keskin tütün kokusu odayı dolduruyordu. Daha önce onun üzerinde bu kokuyu almamıştı ve sık sık tütün içip içmediğini merak etti. Kapağı kapatarak masanın arkasındaki kâğıt yığınlarına doğru ilerledi.

Düğününden önceki haftalar çok yoğun geçmişti, ama onun hakkında ve Parlamento'daki çalışmaları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bulabildiği kadar gazeteye ulaşmaya zaman ayırmıştı. Adı pek sık geçmiyordu ama bir Halk Sağlığı Yasa Tasarısı ile ilgili olarak arada bir adı geçiyordu. Okuduğu makaleler ayrıntıya girmiyordu ama parşömenin üst sayfasındaki kelimeler dikkatini çekmişti: *Halk Sağlığı Yasası lehine*.

Hiç düşünmeden oturdu ve on sayfalık belgenin tamamını okudu. Bir tür konuşma ya da inceleme gibi görünüyordu ve ayrıca sanki onunla sorun yaşıyormuş gibi görünüyordu. Kelimeler ve bütün bölümler, kenarlarına karalanmış okunaksız notlarla işaretlenmişti. Belge çok kısa ve özdü. Tüm İngiltere'deki konutlarda temiz su ihtiyacını ortaya koyuyordu. Köyler onlarca yıldır kolera ve diğer hastalıklarla boğuşuyordu. Bu hedefin nasıl gerçekleştirilebileceğini, böyle bir çabanın teknik özelliklerini, malzemelerini ve mali kaynaklarını tartışırken çok fazla yer kapladı, ancak harekete geçmemenin insani bedelinden bahsetmedi. Hastalanan ve ölen insanların istatistiklerini vermek ve yakındaki fabrikalarda üretimin nasıl olumsuz etkilendiğini anlatmak dışında, hayatını kaybedenlerin veya sevdiklerinin kişisel hikayeleri üzerinde durmadı.

Cora, kız kardeşleriyle birlikte New York'un taşrasında kısa bir süre devam ettiği küçük yatılı okulda yazılarıyla her zaman iyi notlar almıştı. Birkaç yıl önce, kadınların oy kullanma hakkını savunan bir yayının editörüne mektup yazmıştı. Mektubunda, yerel erkek politikacıların politikalarının Bowery'deki kadınlar üzerindeki olumsuz etkilerini tamamen göz ardı eden bir makaleyi eleştirmişti. Yayın onun mektubunu basmış ve editör bir makalede görüşlerini genişletmesi için ona ulaşmıştı. Takma bir isim kullanmıştı

ve ölen kocalarından işlerini miras alan bazı kadınların, yasal hakları tam olarak korunmadığı için sürekli olarak işlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarını yazdı. Eğer başka bir erkek akraba sahiplik iddiasında bulunursa, kadınların pahalı bir yasal mücadele olmadan başvurabilecekleri çok az yol vardı. Bu kadınlar, çoğu durumda, işletmeleri kurmak için kocalarının yanında çalışmışlardı, ancak zorla çıkarılabiliyorlardı. Bu makale, Lavender Starling takma adıyla birkaç tane daha yazılmasına yol açmıştı, ancak Bay Hathaway ile olanlardan sonra Cora dikkatini ailesini İngiltere'ye taşımaya yöneltmiş ve daha fazla yazmamıştı. En büyük dileği bir gün yeniden yazarak önemli konulara dikkat çekmekti.

Devonworth'un taslağını düzeltmek için can atıyordu. Bahsettiği istatistikler, sorunu çözmek için gereken adımlar gibi önemliydi. Ancak, insani bağlantı eksikti.

Dolma kalemi tutucusunda duruyordu. Gümüşten yapılmış gibi görünen çok ince bir kalemdi ve tepesinde bir kartal vardı. Geçmeli çelik uç, kullanmaya alışkın olduğundan daha sağlam görünüyordu. Kalemi eline aldı, ağırlığını test etti ve ne yaptığını fark edene kadar neredeyse bir sayfa not yazmıştı. Muhtemelen onun kişisel belgeleri bir yana, çalışma odasına burnunu sokmasından bile hoşlanmayacaktı. Kalemin ucu kâğıdın üzerinde gezinerek bir mürekkep lekesi bıraktı. Hayır, onun işlerine karışmamalıydı. Zaten Parlamento'nun işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kalemi masasındaki yerine geri koyduktan sonra kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı. Çalışma odasından çıkıyordu ki alt katta bir hareket duydu. Adam eve gelmişti.

ON BİR

T WHITECHAPEL SOKAKLARI KIRLI VE KARANLIKTİ. sidik kokuyorlardı. Mayfair'i kaplayan gazlı sokak lambaları hiçbir yerde bulunmuyordu. Onların yerini ara sokaklardaki açık ateşler ve yağ lambaları almış, bu da zaten kötü olan havayı yağlı ve iğrenç bir hale getirmişti. Devonworth sokak lambaları için lobi yapmıştı ama oylamada reddedilmesine pek de şaşırılmamıştı. Politikacılar her zaman temsil etmeye yemin ettikleri insanlardan ziyade kendi çıkarları için oy kullanırlardı. Gizli afyon batakhanelerinden ve yasadışı genelevlerden akan kazançlar onları suç ortağı yapmaya yetiyordu. Bazı işlerin karanlıkta kalması daha iyiydi.

Burayı hiç sevmiyordu ve buraya gelmesinin tek bir nedeni vardı. Whitechapel'ı James Brody yönetiyordu. Bir zamanlar bölge çeşitli çeteler arasında bölünmüştü ama son birkaç yıldır bölge kaba kuvvet ve kan dökme yoluyla birleştirildi. Burada hâlâ faaliyet gösteren küçük gruplar bu ayrıcalık için ona para ödüyordu. Harry'nin borçlanacak kadar aptal olduğu şeytan buydu.

Devonworth yakasını kulaklarına doğru çekti ve belindeki tabancaya uzandı. Tabancayı çekmedi; sadece tabancanın varlığının verdiği güvenceyi hissetmek istedi. Ceketinin iç cebinde taşıdığı banknotların ağırlığı, burada bulunma nedeniydi. Harry'nin borcu sonunda ödenecek ve Devonworth hayatının geri kalanını Brody'nin Londra'dan kovulmasını sağlayarak geçirecekti.

"Scarlett Cock hemen ileride. Eğer orada değilse, onu aradığınızı duyacaktır." Cavell sol tarafından konuşuyordu. Gelmek için ısrar etmişti ve Devonworth ona eşlik ettiği için memnundu. Bu adam

Bu sokaklarda doğmuş ve büyümüştü, bu yüzden onları Devonworth'un bulabileceği herkesten daha iyi tanıyordu.

Cavell, Devonworth'e Montague Kulübü'nde güvenlik görevlisi olarak çalışan Dunn ve Sanford'u tutmasını önermişti ve onlar da Devonworth'ün genellikle güvenlik ihtiyacı olduğunda çağırdığı iki adamla birlikte arkadan geldiler. Lordlar Kamarasının bir üyesi olarak asla çok dikkatli olamazdı. Herhangi bir sayıda iğrenç alçak onu ölü görmek için şükredebilirdi. Gruplarının toplamı altı kişiydi; bu sayı görevin başlangıcında oldukça fazlaydı ama Whitechapel'in derinliklerine indikçe azalıyor gibiydi.

Gecekondu mahallesinin pisliği içinde yürürken dikkat çektiklerini inkâr etmek mümkün değildi. Önlerindeki kaldırım onlar yaklaştıkça temizlendi. Birkaç adam ara sokaklara girerken, diğer yayalar da başlarının belaya gireceğini tahmin ederek kapı aralıklarına saklandılar. Yanlarından geçtikleri bir kadın arkadaşına seslendi: "Buraya bak, Dottie. Batı Yakası delikanlıları sana doğru geliyor."

İleride, üzerinde solmuş kırmızı bir horoz bulunan eski bir ahşap tabela dar sokağa doğru uzanıyordu. Bir başka kadın kapı aralığına yaslanmıştı, arkasındaki merdivenler meyhanenin bulunduğu binanın birinci katına çıkıyordu. Şüphesiz orada kadınların işlerini yürüttükleri odalar vardı. Kadın ona gülümsedi, yüzü doğal olmayan bir şekilde beyaza boyanmıştı ve dudakları parlak kırmızıydı. "Ne diyorsun, aşkım? Sikini içime sokmak ister misin tatlım?"

Devonworth onun yanından geçecekti ama kadın onun yoluna çıktı. "Hayır. Teşekkür ederim."

Başını geriye atarak güldü. "Çok kibar biri, değil mi Mabel? Hem de hoş biri."

Arkasındaki gölgelerdeki hareket ona bu görevin ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlattı. Sanford bilinmeyen tehdidi engellemek için harekete geçti ama Devonworth bir elini kaldırarak onu durdurdu. Bu başka bir fahişeydi. Bu daha gençti ama gözleri çoktan çizgilerle kırışmış, altlarındaki çukurlar gölgelenmişti.

"Janie'ye bir şans ver. Henüz doğru dürüst bir centilmenle tanışmadı." Yaşlı kadın genç olanı kollarının arasına aldı. Ağır bir şekilde ucuz parfüm ve içki kokuyordu.

Devonworth onu düzeltti ve bir bozuk para uzattı. "Brody'yi arıyoruz."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve geri çekildi. "Eve gitmelisin."

"İçeride mi?"

Flört ediyormuş gibi davranmayı bıraktı. "Ona bulaşma. Yüzün çok güzel." Parayı alma zahmetine bile girmeden geri çekildi.

Genç olan arkadaşından ona baktı ve başıyla onayladı. Adam parayı kıza fırlattı ve kız parayı kapıldığı gibi eteğinin görünmeyen bir cebine soktu.

Brody muhtemelen burada olduklarını zaten biliyordu. Muhtemelen Commercial Street'e adım attıkları anda adamlarından biri onları fark etmişti. Böyle bir bölgeyi nöbetçiler olmadan kontrol edemezsiniz.

Kadınlar karanlığın onları yutmasına izin verirken, "Teşekkür ederim," dedi.

En iyi nasıl ilerleyeceklerini zaten konuşmuşlardı, bu yüzden bara vardıklarında, iki kiralık adam takviye gelirse onları uyarmak için kapının dışında bekledi. Cavell'ın adamları onları içeri kadar takip etti. Meyhane, dikdörtgen bir barın birleştirdiği iki odadan oluşuyordu. İlk oda topluluk masalarında oturan erkeklerle doluydu, birkaç kadın da ellerinde bira ve yiyeceklerle dolaşıyordu, kokusuna bakılırsa sosislerdi bunlar. Kalabalığın daha gürültülü olduğu uzak odada biri piyanoda müstehcen bir şarkı çalıyordu. İçeri girdiklerinde birkaç kafa onlara doğru döndü. Barın arkasındaki adamlardan biri hemen döndü ve başka bir odaya açılan bir kapıdan aceleyle geçti. Devonworth ve Cavell onu takip etmeye başladıklarında, iki adam yollarına çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu içlerinden biri. Kirli ve rütbesizdi ve nefesi günler öncesinden kalma bira gibi kokuyordu.

Devonworth, "Brody'yi görmeye geldik," diye cevap verdi.

Adam sırtı, tütünden lekelenmiş dişleri yetersiz ışıpta neredeyse simsiyah görünüyordu. "Kim o?"

Cavell, eski aksanı ortaya çıkararak, "Çekil," dedi. "Onu herkes tanır."

"Hatırlat bana. Belki de o kadar zeki değilimdir." Adamın şeytani sırıtışı genişledi. "Öyle görünüyor," diye onayladı Cavell, bu da adamın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Hakaret.

Onlarla dövüşecekmiş gibi ayağa kalktı ama o sırada odanın öbür ucundan bir ıslık sesi duyuldu. Barmen geri dönmüş ve onlara eliyle işaret etmişti. Adamın yanından geçmek için hamle yaptılar ama adam yerinde duruyordu, belli ki hâlâ hakarete uğramıştı.

"Bırak onu Jim," diye bağırdı barmen.

Jim yavaşça kenara çekilirken ayaklarının dibine bir tomar tütün tükürdü.

Dört adam kapıya doğru yürüdü ve barmen dönerek onları dar bir koridora yönlendirdi. Bardaki adamlardan herhangi birinin takip etmeye karar vermesi ihtimaline karşı Dunn'ı salonun girişinde bıraktılar. Onları yokuş aşağı götüren ve Devonworth'u bir sokağın altında olduklarına ikna eden birkaç dönüşten sonra kemerli bir kapıya geldiler. Burası bir zamanlar depo olarak kullanılmış olmalıydı ama şimdi Brody'nin işlerini gözlerden uzakta yürüttüğü bir tür ofisti. Tek ofis olamazdı. Brody saklandığı yeri bulmalarına asla izin vermezdi.

Cavell ve Devonworth içeri girerken Sanford barmenle birlikte kapının dışında kaldı. Brody yanında başka bir adamla bir masanın arkasına uzanmıştı. Bu adam etli kel kafası ve gözlerindeki yarıklarla acımasız görünüyordu. Brody biraz daha gösterişliydi. Takım elbise giymişti ve siyah saçları arkaya doğru taranmış, dişlerinin arasına sıkıştırdığı purosuyla onlara gülümsüyordu. Devonworth'ün afyonla dolu olduğunu tahmin ettiği deri çantalarla birlikte para yığınları masanın üzerine yığılmıştı.

"Hoş geldiniz, lordum . . . Cavell." Eski meslektaşına bakarken coşkusu azaldı. Devonworth geçmişlerinin ayrıntılarını bilmiyordu ama pek de iyi görünmüyordu. "Sokaklar oldukça ıssız. Düşündüğümde daha uzun sürdü." Buradaki herkesle aynı aksanla konuşuyordu ama sanki diğerlerinden daha iyi olduğunu bilmelerini istiyormuş gibi biraz daha gösterişliydi.

Devonworth, Brody'nin adamlarının onların ilerleyişini izlediğini düşünmüştü ama haklı olduğunu bilmek canını sıkıyordu. "Kardeşimin borcunu ödemeye geldim."

"Biliyorum." Brody'nin kendinden memnun sırıtışı neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı. "Hadley, defteri getir."

Meslektaşı masanın altına uzandı ve yıpranmış, deri ciltli bir cilt çıkarıp masanın üzerinde çevirerek açtı. Sayfalarca haksız kazançla ilgili neredeyse okunaksız karalamalarla doluydu. Devonworth burada olduğu için öfkeliydi; parasının bu kötülüğe katkıda bulunmasından daha da çok utanıyordu. Erkekler ve kadınlar ara sokaklarda yatıyordu, Brody'nin onlara verdiği zehir yüzünden tüm hayatları mahvolmuştu. Çocuklar kendi başlarının çaresine bakmak ya da kendilerini geçindirmek için kaçakçı ve hırsız olarak bu işe katılmak zorunda kalıyordu. Whitechapel'e giren her para eninde sonunda Brody'nin operasyonuna akıyordu. Harry'ye yeniden saldırmak istedi.

Brody sağ sayfaya dönüp sütunları kaydırarak bir gösteri yaptı.

"On bin pound," dedi Devonworth gösteriye bir son vermek için. Purosunu ağzından çıkardı ve yere attı. "On bir." "On." Devonworth dişlerini sıkarak konuştu.

Brody sırtıttı. "Ondu, ama şimdi on bir oldu. Üzülme, küçük varisinle evlendiğine göre artık faizini karşılayabilirsin."

Brody'nin evliliğini duymuş olması sürpriz değildi. Evliliği herkes biliyordu çünkü tüm gazetelerde ve magazin dergilerinde, gerekli ısırgan yorumlarla birlikte yer alıyordu ama Cora'nın Brody'nin dünyasına teğet bile geçmesi onu rahatsız etmişti.

Onun tereddüt etmesi üzerine Brody ekledi, "Söylesene, Amerikalı bir varisi becermek nasıl bir şey? Şu anda Londra'da çok fazla var, ama fırsat bulamadığım için üzgünüm-"

"Al." Devonworth paketi masanın üzerine fırlatmadan önce neredeyse ceketini yırtıp atıyordu.

Brody kıkırdadı ve emrindekine başıyla bir işaret verdi. Adam dikkatle sarılmış olduğu kâğıdı yırtarak açtı ve saymaya başladı. Devonworth böyle bir şey olmasını bekliyordu. Brody onurlu bir suçlu değildi. Şartları değiştirmek konusunda hiç tereddüt etmezdi. Devonworth bir tomar banknot daha çıkarıp üstüne attı. Cora'nın Brody'nin pençelerinde olduğu düşüncesi onu hem soğuk hem de sıcak hissettiriyordu.

aynı zamanda. İstemediği bir eş olabilir ama Brody gibi bir pisliğin dikkatini çekmeyi hak etmiyordu.

Kel adam tomarı alıp toplama eklemekten önce ona kesik bir bakış attı. "On bir bin."

Brody başıyla onayladı. "Himayeniz için teşekkür ederim lordum."

Devonworth'un tüm vücudu öfkesinden ve bastırılmış hıncını karşısındaki adamdan çıkarma ihtiyacından titriyordu. "Karımdan ve kardeşimden uzak dur."

"Ben bu tür sözler vermem. Ayrıca, kardeşin bana geldi. Kimse onu kazanamayacağı bir oyunu oynamaya zorlamadı. Çocuğu anlamadığı oyunlardan uzak tutun."

Devonworth istemeden öne doğru bir adım attı. Cavell onu kontrol altında tutmak için elini uzattı. "Eğer bir daha kardeşime yaklaşırsan, bunun acısını çekeceğinden emin olabilirsin, Brody."

Brody başını salladı ama artık durumdan eğlendiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Talihsiz bir şey olmadan önce onu buradan götür Cavell."

"Gidelim, Dev. Bu gece daha fazla bir şey yapılamaz," dedi Cavell, avucunu Devonworth'un karnına bastırarak.

Devonworth haklı olduğunu biliyordu ama mantıksız öfke şimdi onu yönlendiriyor ve olduğu yere çakılıp kalmasına neden oluyordu. Cavell onunla Brody'nin arasına girene kadar dönüp kapıdan çıkmayı başaramadı. Gitmek zorundaydılar. Brody'yle dövüşebilirdi ama kazansa bile koloniden canlı çıkamazlardı.

Barın dışına doğru ilerlerken grup tekrar bir araya geldi ve altı kişi oldular. Brody'nin onlar için tatsız bir şey planlayıp planlamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak bölgeden olabildiğince çabuk çıkmak en iyisiydi. Ancak, ilk ara sokağı geçer geçmez, gölgelerin arasından bir adam onlara doğru koştu. Devonworth geri sıçradı ve Jim ışığa çıktı, tütün lekeli dişlerini gıcırdatarak ona doğru hamle yaptı, şüphesiz daha önceki karşılaşmadan dolayı hâlâ öfkeliydi. İhtiyacı olan öfke çıkışıydı. Yumruğunu sıkarak adamın çenesine sertçe vurdu ve onu yere düşürdü.

yere düştü. Orada kaldı, çenesini kavradı ve inledi, şüphesiz barda içtiğı içkiler onu engellemişti.

Bir kadın çığılık attı ve koşarak yanlarına geldi. Cavell onun saldırısına hazırlandı ama kadın sadece yere düşen adamı kontrol etmek için eğildi. "Onu öldürdün." Kadın başını kaldırıp Devonworth'a baktı ve Devonworth onun kapı aralığındaki genç kadın olduğunu anladı.

"Ölmemiş. Yaralı ama hayatta."

Ayağı kalktı, adama bakarken kaşları çatılmıştı, nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Ancak bir elini karnındaki şişliğe dayadığında adam onun hamile olduğunu anladı. Jim'in onun erkeğı mi yoksa pezevengi mi olduğunu bilmiyordu, belki de bunlar burada aynı anlama geliyordu. Elini göğüs cebine attı ve bir kart çıkardı. Adam kartı çıkardığında kadın sanki bir bıçak olduğunu düşünmüş gibi irkildi.

Loş ışıktı ona saldırmadığını görebilmesi için bir an durakladı. "Al bunu." Kadın tereddütle elini uzattı ve adam aradaki mesafeyi kapatıp kartı kadının eline sıkıştırdı. "Orada yardım bulabilirsin."

Kadın küçük dikdörtgen kartı incelerken kaşlarını çattı ve adam onun okuyamadığından şüphelendi.

"Arkasında Londra Genç Kadınlar Evi'ne ait bir harita var," dedi. Haritayı çevirdiğinde, sokakların yanı sıra tanınmış simge yapıların ve varış noktasını gösteren büyük bir yıldızın işaretlendiğı bir kroki ortaya çıktı. "Yardıma ihtiyacı olan bekâr kadınlara yardım ediyorlar."

"Ben bekâr değilim." İnlmeleri horlamaya dönüşmüş olan Jim'e baktı.

"Fark etmez," dedi. "Sana yardım edecekler."

Dudakları kavgacı bir şekilde gerildi ama kartı atması gerektiğı gibi yere atmadı. Bunun yerine, madeni paranın daha önce kaybolduğı yere, eteklerinin arasına sıkıştırdı.

Cavell, "Buradan defolup gidelim," diye ısrar etti.

Şimdiye kadar daha derindeki gölgelerden bazıları huzursuzlanmaya başlamıştı. Devonworth onların Jim'in yurttaşları mı yoksa Brody'nin adamları mı olduğunu bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu. Altısı sokaklarda aceleyle ilerledi ve

Evinin merdivenlerini tırmanana kadar rahat bir nefes alamadı. Edgecomb onu kapıda karşıladı ve ceketini, eldivenlerini ve şapkasını aldı.

"İyi akşamlar lordum." "İyi akşamlar, Edgecomb."

"Lord Hazretleri akşam yemeğine ne dersiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Daha önce yedim." Yola çıkmadan önce Cavell'la birlikte Montague Club'da yemek yemişlerdi. "Hanımefendi nasıl?"

"Evet, lordum. Bay Brendon akşam için ayrılmadan önce onunla kısa bir süre yemek yedi," dedi kahya.

İçini bir suçluluk duygusu kemiriyordu. Geçtiğimiz hafta borçlarını ve yatırımlarını kapatmak ve Timberscombe Park'taki tadilatı ayarlamak için avukatları ve muhasebecileriyle görüşmekle o kadar meşgul olmuştu ki onu neredeyse hiç görmemişti. Onun çok kötü bir koca olduğunu düşünüyor olmalıydı ama yapacak bir şey yoktu. Edgecomb'a iyi geceler dileyerek aceleyle merdivenleri çıktı ama merdivenlerin en üstündeki ilk kapı olan çalışma odasının önünde neredeyse Cora'yla çarpışacakken durdu.

Gül rengi sabahlığıyla duruyordu ve saçlarını bir omzunun üzerinden örmüştü. Adamın şaşkınlık dolu haykırışı, onu daha önce hiç görmediği kadar doğal bir halde incelerken yerini sessizliğe bıraktı. Elleri bağlı değildi ve şüphesiz geceliklerinin altında çıplaktı. Bu şekilde daha yumuşak ve savunmasız görünüyordu. Her zaman yanında taşıdığı lavanta kokusu üzerine sinmişti. Taze ve temizdi, o kadar güzel ve yumuşaktı ki onu kollarının arasına almak istedi. Az önce yaşadığı gecenin çirkinliğine karşı beklenmedik bir merhem gibiydi. Ona sarılmayı bu kadar çok istemesi onu şaşırtmıştı.

"Lordum," dedi, elini gecikmeli olarak sabahlığının kenarlarının boynunda birleştiği yere doğru kaldırarak.

"Özür dilerim. Hâlâ uyanık olacağınızı düşünmemiştim."

Hafif bir kızarıklık yüzünü aydınlattı, yanaklarını benek benek yapan yavaş bir ahududu lekesi. "Uykum yoktu."

Çalışma odasının açık kapısına baktı, aniden onun içeride olduğundan çok emin oldu. Orada ne yapıyor olabilirdi ki?

"Akşamınızdan memnun kaldınız mı?" diye sordu, bakışları adamın buruşuk görüntüsüne takılmıştı.

Barın dışındaki adama yumruk attığında bir şey yırtılmıştı. Devonworth bunun kolundan kaynaklandığından şüpheleniyordu ve yakası o zamandan beri düz durmayı reddediyordu. Saçını düzeltmek aklına bile gelmemişti. Genç fahişenin iğrenç parfümünün hâlâ üzerinde olduğunu fark ettiği anda Cora'nın burun delikleri alevlendi ve gözleri büyüdü. Onun bir kadınla birlikte olduğunu düşünmüştü. Onu rahatlatmalıydı ama o zaman ne yaptığını merak edebilirdi. Nedense böyle düşünmesine izin vermek, gerçeği itiraf etmekten daha kolaydı. Brody ile uğraşmak zorunda kalmaktan duyduğu utancı onunla paylaşamayacak kadar büyüktü. Zaten bir metresi olmasının onun için ne önemi vardı ki? Birbirlerine yakın değillerdi.

Kendi seçimiyle olmadığını fark etti. Ne anlama geleceğini hiç düşünmeden onun şartını kabul etmişti ama burada onun yanında soyunmuş bir halde dururken gerçek bir pişmanlık hissetti. Onunla yatmak hiç de zor olmayacaktı. Gerçekten de tüm vücudu onun varlığıyla yankılanıyordu.

"Yeterince iyi," diye teklif etti, daha fazla açıklama yapma zahmetine girmeden. Bir süre sonra başını salladı ve "İyi geceler o zaman," dedi.

"İyi geceler." Koridordan odasına doğru yürüdü ve kendini içeri bırakırken arkasına bile bakmadı. Altından geçtiği lambanın ışığı, geceliğinin altındaki vücudunun şeklini ortaya çıkarmıştı ve adam kendini, kadın gözden kaybolana kadar kalçalarının dış hatlarını izlerken buldu.

Çalışma odasına dönmeden önce odasına doğru bir adım attı. Masasındaki lambayı yaktı ve odayı gözden geçirdi. Hiçbir şey bozulmamıştı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Belki de raflardaki kitapları merak etmişti. Ancak hiçbiri gitmiş gibi görünmüyordu. Işığı kapatmak için eğildiğinde çöp kutusundaki tek bir kâğıt topunu fark etti. Onu alıp masasının üzerinde düzeltti ve kadının çekici ve düzenli bir elle yazdığı notlara baktı.

Halk Sağlığı Yasa Tasarısı'nın kabul edilmesi için yaptığı konuşmayı okumuştı. Konuşmayı ancak yaz sonunda, tatilden önce yapacaktı. Henüz kimse okumamıştı, Beckham bile. Bu bilgi onu hemen

Ama sandalyesine kaydıldı ve notları tekrar okudu, kadının bahsettiği yerleri tekrar okumak için konuşmasını eline aldı. Eleřtirisi dűřünceliydi ve köylülerden birinci elden bilgi almasını önerdiğinde birkaç geçerli noktaya değindi. Sadece bu da değil, yazısı iyi akıyordu ve sert ya da soğuk olmaktan ziyade sohbet havasındaydı. Haklıydı da. Kiřisel hikayeler, istatistiklerin bir anlam ifade etmesi için uzun bir yol kat edecektir.

Onun neşesine kendi kendine güldü ve buruşturduğu kâğıdı masasının çekmecesine koydu. Belki de ondan fikirlerini daha fazla paylaşmasını isteyecekti. şubat ayında Camille'in oy hakkı grubunun, kocasının halefi tarafından finanse edilen suçluların saldırısına uğradığı Parlamento önündeki gösteriden bu yana Parlamento'daki gruplar saf değiştirmeye başlamıştı. Bazıları, Hereford'un olaya karıştığına dair neredeyse tartışılmaz kanıtlar olmasına rağmen onu desteklerken, bazıları da Devonworth'u destekliyordu. Bu karmaşanın sağlık yasa tasarısı oylamasını etkilemesinden korkuyordu. Tanrı biliyor ya, tasarının geçmesi için bulabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

ON İKİ

TCORA VE AİLESİNİ TANITMAK İÇİN DÜZENLENEN BALO

Leigh Kontu ve Kontesi'nin Belgravia'daki evinde yapıldı. Londra Sezonu resmen başlamıştı, bu yüzden Yukarı Belgrave Caddesi'nde bir araba akını vardı ve içindekiler yeni Devonworth Kontesi'ne özel bir bakış atmak için bekliyorlardı. Cora kendi kendine bunun düğün kahvaltısından daha kötü olmayacağını söylemişti ve onlar gelene kadar da öyle olmayacağını düşünmüştü.

"Sen iyi misin?" Devonworth vagonun karşısındaki yerinden sordu.

"Ben iyiyim." Onu neyin ele verdiğini bilmiyordu. Belki de eteklerini bir can simidiymiş gibi tutmasıydı. Onları serbest bıraktı ve narin ipeği nazıkçe düzeltti.

Ailesi bir gün önce Paris'ten döndüğünde annesi ona orijinal bir Worth elbisesi ile sürpriz yapmıştı. Elbette hiçbirinin buna parası yetmemişti, bu yüzden nereden geldiğine dair şüpheleri vardı.

"Bunu giyemem," demişti.

"Kesinlikle yapabilirsin, aşkım." Fanny, Cora'nın yatağının üzerine saygıyla yerleştirdiği kutudan çıkarıp ona doğru uzattı. "Şuna bir bak! Senin için mükemmel."

Ve gerçekten de öyleydi. Lavanta en sevdiği renkti. Bu yüzden takma ad olarak bunu seçmişti. Elbise o güne kadar gördüğü en zengin lavanta ipeğinden yapılmıştı. Tek süsleme olan altın iplik, ince malzemenin içinden özenle dokunmuştu. Worth elbiseleri abartılı süslemeleriyle bilinirdi - mücevherler, kristal boncuklar ve zengin bir

Bu da onu benzersiz ve sadeliğiyle daha da güzel kılıyordu. Eteği arkadan bağlıydı, bu da büstiyere ihtiyaç duymayacağı ve hafif kıvrımlarına uyum sağlayacağı anlamına geliyordu. İlk görüşte bayılmıştı ve Fanny onu aynanın karşısına geçirdiğinde bu aşk daha da derinleşmişti.

Annesi zaferle gülümsedi. "Gördün mü? Renginle mükemmel oldu. Mağazadaki modelin üzerinde gördüğüm anda böyle olacağını biliyordum. Cora, o mağazaya inanamazsın. Sana şampanya getiriyorlar ve tüm bu kızları bu muhteşem kreasyonlarla dışarı çıkarıyorlar . . ."

Cora aynada elbiseyi incelerken Fanny'nin sesi arka planda kayboldu. Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şeye sahip olmamıştı. "Hayatımda gördüğüm en güzel elbise," diye fısıldadı yansımasına huşu içinde. Gölge saçlarındaki kızıl tonları ortaya çıkarmıştı, genelde bundan nefret ederdi ama bu renk ona güzel görünmüştü. Hatta arzu edilir.

"Oh, güzel." Fanny ellerini çırttı. "Böyle düşünmene sevindim."

"Nasıl bu kadar çabuk aldın?" Cora elbiseyi okşamaktan kendini alamıyor, üzerinde nasıl duracağını hayal ediyordu: Omuzlarından aşağıya doğru inen, gövdesini saran ve altın ipliğin bir güneş patlaması gibi bir araya geldiği hafif bir trenle son bulan şık bir kumaş şelalesi.

"Buna inanamayacaksınız. Onlara sizin ölçülerinizi verdim ve modelle neredeyse birebir eşleşti. Etek ucundan birazcık almaları gerekti ama onun dışında mükemmeldi. Monroe'nun yapacağı birkaç ayarlamayla yarın gece giymeniz için hazır olacak."

"Mümkün değil." Ama ah, ne kadar da istiyordu. Reddetme düşüncesi bile göğsünü ağrıtıyordu. Onu karşısında görmenin görsel cazibesinden kaçınmak için aynadan uzaklaştı. "Bunu karşılayamayız."

"Artık her şeyi karşılayabilirsin, sevgilim. Sen bir kontessin, unuttun mu?" Fanny onun yanağını okşadı ve sonra kâğıt mendili kutuya geri koymaya koyuldu. "Nasıl gidiyor bu arada? Evli bir kadın olarak ilk günlerinden keyif aldın mı?"

"Konuyu değiştirme anne. İyiydi. Ama bu elbise hakkında konuşmalıyız. Sana geri ödememi ister misin? Elbette ödeyebilirim, ama ben

bunun fonlarımızı en iyi şekilde kullanmak olduğundan emin değilim." Cora her zaman Devonworth ile evliliklerini sona erdirdikleri zaman için para biriktirmek zorunda olduğunun bilincindeydi.

"Hayır, öyle demek istemedim. Kimseye geri ödemek zorunda değilsin. Bu bir hediye."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey şüphe uyandırmıştı. Annesi iyi bir oyuncu olsa da berbat bir yalancıydı. Sesi yalan söylerken belli bir yüksek tona bürünürdü.

"Kim satın aldı?"

"Fark eder mi?" Fanny kutuyu yataktan kaldırarak sordu.

"Evet. Kim?"

Fanny içini çekti. "Bay Hathaway, bilmeniz gerekiyorsa." Cora içgüdüsel olarak elbiseyi kendisinden uzaklaştırarak itiraz etmeye başladı ama annesi aceleyle devam etti. "Telaşlanma Cora. Bunu sana borçlu. O da balonun konuklarından biri. Ben sadece ona vaftiz kızının" -ilişkilerini tanımlamak için kullandıkları terim buydu

-"Baloda bir Worth'tan daha az bir şeyle göründü. İnsanlar konuşur. Zaten bunun bir önemi yok çünkü Jenny ve Eliza da kendi Worth'larını kabul ettiler ve sen Worth giymeden gelersen bu nasıl görünür?"

House of Worth elbiseleri Amerikan toplumunda en çok aranan elbiselerdi. Bir ya da birkaçına sahip olmak, zirveye ulaşmış olmanın özeti sayılırdı. Yeni zenginler her zaman paralarını göstermenin yollarını ararlardı ve bu savurganlık, fiyatına değer olarak kabul edilirdi. Evin kalitesi ve tarzı o kadar dikkat çekiciydi ki Knickerbocker ailelerindeki kadınlar bile onlara imrenmeye başlamıştı. Cora bu elbiselerin Londra sosyetesine girip girmediğini bilmiyordu ama Crenshaw kardeşlerin bu evden bahsettiklerini duymuştu. Onları giydiklerini varsayıyordu.

Savurganlık o kadar uzun zamandır ulaşamayacağı bir şeydi ki, bir gün sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Bay Hathaway'den herhangi bir şey kabul etmek, ona göre şeytanla anlaşma yapmak gibiydi, ki bunu zaten bir kez yapmıştı. Ondan elini eteğini çekmek istiyordu ama Eliza ve Jenny evlenene kadar hayatlarından çıkmayacaktı, tabii miraslarından vazgeçmeyi seçmezlerse. Eğer onu yatıştırmak da ona istediğini verecekse, o zaman çok daha iyiydi. Elbiseyi saklamıştı.

Araba trafikte tekrar durduğunda Devonworth, "Çok güzel göründüğünüzü söylememe gerek yok, o yüzden bu konuda endişelenmeyin," dedi. Birkaç uşak konukları indirmekle görevliydi, bu yüzden oldukça iyi bir hızda ilerliyorlardı.

Bunu duymayı umursamazdı ama iltifat için balık avlamaya tenezzül etmezdi. Onu evde merdivenlerin dibinde karşılamıştı ve aşağı inerken gözlerinin onu yuttuğuna yemin edebilirdi. Adam kızın elini tutmak için elini kaldırmıştı ve kız onu ne kadar güzel bulduğunu söylemek istediğini düşünmüştü ama kız kardeşleri tarafından kuşatılmışlardı. Adamın eli yanına düşmüştü ve hepsini arabalarına doğru götürürken söylemek üzere olduğu her şey unutulmuştu. Fanny ve kız kardeşleri de arkalarından geldiler. Harry de annesine baloda eşlik edeceği için onlarla birlikteydi.

"Aslında, elbisemi beğenip beğenmediğini hiç söylemedin." Belki de biraz balık tutmaktan çekinmiyordu.

"Çok güzel, tıpkı senin gibi." Adam yine o soğukkanlı haline dönmüştü, kelimeler neredeyse yapmacıktı, bu yüzden bunu gerçekten kast edip etmediğini anlayamadı. Merdivenlerde geçirdikleri anın yarıda kesilmiş olması çok kötüydü.

"Teşekkür ederim. Bu gece yakışıklı göründüğünü söylememe gerek yok sanırım." Onun sözlerine karşılık verirken gülümsedi. Her zamanki gibi doğruydı. Gece siyahı, bronz tenini ve altın sarısı saçlarını ortaya çıkarıyordu. Ayrıca bir şekilde gözleri yüzünün ve çenesinin pürüzsüz açlarına çekiyordu.

Onun şakası karşısında gözleri parladı. "Umarım bu gece herkesle tanışacağın için endişelenmiyorsundur. Çok hoş görünüyorsun, bu da işin yarısı."

"Diğer yarısı ne?" Onu en çok endişelendiren kısım buydu. "Yumuşak başlı ve nazik görünmek." Ağzının köşesi bir an için acı bir mizah. "Bunu yapmamayı tercih edersen seni bunun için suçlamam."

Yüzü kızardı. "Yumuşak başlı ve nazik mi?"

"Eminim farkındasınızdır, toplum genç kadınlarından güzel ve uysal olmalarını ister. Hizaya girenleri ödüllendirirler."

Onu dikkatle izledi. "Ama siz onlarla aynı fikirde değilsiniz. Seni toplumdaki diğer insanlardan farklı kılan nedir?"

Omuz silkti. "Ben farklı şeylerle ilgilenmeyi tercih ediyorum. Dünyayı daha iyi hale getirecek şeylerle."

Kalp atışları hızlandı. "O zaman kadınların zevk alması gerektiğine inanıyorsunuz. . ." Yutkundu, onun kadınların erkeklerle eşit olması gerektiğini düşünebileceğine inanmaktan korkuyordu. Onun hakkında bildiği kadarıyla, adalete ve eşitliğe inanıyor gibi görünüyordu, ama pek çok bilgili erkek de aynı şeye inandığını söyleyecek, sonra da bu inançlarına sıkı sıkıya bağlı kalacak iradede yoksun kalacaktı.

"Kadınların söz sahibi olmayı hak ettiklerine inanıyorum. Ne de olsa erkekler yeryüzünde yürüyor çünkü kadınlar var."

Ona daha fazla soru sormak istiyordu ama araba ileriye doğru yuvarlanmıştı ve durduğunda bir uşak kapıyı onlar için açtı. Devonworth dışarı çıktı ve kızın inmesine yardım etti. Kız kardeşlerinin ve annesinin arkalarından yürüdüğünün farkındaydı ama sinirleri geri gelmişti.

Eğildi ve şakağına değen ılık nefesi kadının içinde bir titremeye neden oldu. "Tek yapman gereken her tanışma faslında mırıldanarak selam vermek. Kimse bundan fazlasını beklemiyor. İki kez dans edeceğiz, daha fazla değil. İki saat içinde ayrılacağız. Siz farkına bile varmadan bitmiş olacak."

Akşam temelde ev partisindekiyle aynıydı, ancak bu kez ikisi için de riskler farklıydı. Artık onun geliniydi ve kocasının akranları arasında en azından temel bir kabul görmesi gerekiyordu. Başbakanın kendisi de katılacaktı, bu da kocasının kariyeri için iyi bir yüz ifadesi takınması gerektiği anlamına geliyordu. Ağzı yutkunamayacak kadar kuruydu, bu yüzden yüzünü iyi niyetli bir gülümsemeyle sabitledi ve onu utandırmadan tüm bunları atlabileceğini umdu.

Balo salonuna vardıklarında küçük bir sıra vardı, ama kısa sürede anons edildiler, onları Fanny, Jenny ve Eliza izledi. Ona sadece birkaç yüz davetlinin katılacağı söylenmişti ve görünüşe bakılırsa çoğu zaten buradaydı. Bazılarının onların gelişini fark ettiği belliydi ama gruptakilerin birçoğu sohbetlerine devam ediyordu. Leigh ve Violet onları selamladı ve ardından Bay Thorne ve Camille onlara yaklaştı. Onlar ilerleyene ve Benjamin Disraeli'nin yüksek alnı ve sert yüz hatlarını tanıyana kadar tanıdık yüzler onu rahatlatı.

"Lordum, bu Bayan Dove-erm . . . karım."

Utanç duyduğunun tek işareti çenesini sıkması ve hatasını fark ettiğinde gözlerinin hafifçe açılmasıydı. Belki de sinirleri bozulmuştu ama Cora kıkırdadı. Başbakan gülümsedi. Gözlerine ulaşmamıştı ama eğlendiği belliydi. "Kendi karınla bu kadar resmiyete gerek yok Devonworth," diye espri yaptı adam.

"İyi akşamlar, Lord Hazretleri." Reverans yapması gerekip gerekmediği konusunda kafası karışmıştı; kısa bir süre önce akran ilan edilmişti ama o bir başbakandı

-Cora uzlaştı ve ona kısaltılmış bir tane verdi, o da kabul etmiş görünüyordu. "Sizinle tanışmak bir onurdur."

Ailesini kısaca tanıttıktan sonra yoluna devam etti ve o an sona erdi.

"Bu çok güzeldi." Kocasına gülümsedi. Yaşadığı sinir krizi kocasının hatasıyla geçmişti.

Yüz hatlarını her zamanki vurdumduymaz haline getirmeden önce ona kısa bir süre sırtıttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun *Leo*." Evlendikleri gün yaptıkları konuşmayı hatırlatarak onunla dalga geçti. Aslında ona tekrar Leo diyecek cesareti kendinde bulamamıştı.

"Korkarım neye atıfta bulunduğunuz hakkında en ufak bir fikrim yok." Dudakları büküldü ama bunun dışında kendini tutmayı başardı.

"Beni Bayan Dove olarak tanıttığınızı hatırlamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Alay etti. "Eğer gerçekleşmiş olsaydı bu korkunç, hatta dayanılmaz olurdu." Sanki birini arıyormuş gibi kalabalığa baktı.

"İşler böyle mi yürüyor? Sadece tatsızlıklar olmamış gibi mi davranıyoruz?"

"Nesiller boyunca işe yaradı. Neden şimdi değiştirelim?"

Kadın buna yüksek sesle güldü ve adam da ona parlak bir gülümseme fırlattı. Kısa bir an için gözleri buluştu ve sanki odada birlikte yalnızlarmış gibi hissetti. Herkese karşı onlar vardı. Adam onun elini sıktı ve başka bir lordla tanışması için onu öne doğru çekti. Kısa süre içinde bir beyefendi diğerine karıştı ve kız kiminle tanıştığını takip etmekte zorlandı. Bir noktada annesi ve kız kardeşleri ayrıldı ve kocasının kolunda iyi dilekte bulunanlarla yüzleşmek için yalnız kaldı ve bundan nefret etmediğini fark etti. Kocas

İstediği zaman komik ve çekiciydi. Ona etrafı gezdirirken yanında sağlam bir varlıktı.

Bir keresinde tanışma faslına kısa bir ara verildiğinde, "Sana Leonidas demek daha iyi geldi," dedi.

"Bunu hiç hatırlamıyorum, Bayan Dove." Adam ona göz kırptı ve kadının karnı hoş bir şekilde dönmeye başladı.

İlk dansları olan Liszt'in *Mephisto Valsi No. 1* için onu dışarı çıkarana kadar bir daha konuşamadılar. Bu, Fanny'nin memleketinde sık sık gittiği müzikhollerin favorisiydi ama Cora bunu daha önce hiç orkestra eşliğinde dinlememişti.

Pozisyonlarını aldıkları ve çiftler etraflarında dönmeye başladıkları anda sinirleri geri geldi. Adımları biliyordu ve onunla daha önce de dans etmişti ama şimdi risk daha büyük görünüyordu. Önümüzdeki yıllarda hayatını anlamlı bir şekilde oluşturacak herkes buradaydı ve onları izleyeceğini biliyordu.

"Nefes al, Cora." Gözlerini Cora'nınkilerden ayırmıyordu ve yüz ifadesi hoş bir şekilde nötrdü. Sesi müzikten duyulacak kadar alçaktı ama çok uzağa taşınmıyordu.

O bunu söyleyene kadar nefes almayı bıraktığını fark etmemişti ve havayı içine çekti. Ciğerleri genişledi ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Adam onları dans pistinde dolaştırdı ve kadın onun yumuşak ritmine ayak uydurdu.

"İzliyorlar mı?" "Kim izliyor?"

Başka tarafa bakıp sayımını kaybetmek istemiyordu, bu da ritmini bozacaktı. "Herkes."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Kimse izlemiyor." "Bu doğru değil."

"Öyle. Dans etmeyenler alt kattaki salonda içki içiyor ya da kumar oynuyor."

Üst kata çıktıklarında ana kattaki bir odadan gelen şenlik seslerini hayal meyal hatırlıyordu. Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Yani erkekler izlemiyor mu?"

Kaşları bir an için çatıldı. "Herkesi kastetmişim. Neden sordunuz?"

Ancak o anda adamın gerçekten bilmediğini anladı. "Sanırım farkında değilsin ama birçok kadın seni izliyor."

Güldü ama daha çok alay eder gibiydi. "Uzun zamandır bundan vazgeçtiler. Anneleri her sezon başında onları bir kenara çeker ve kime göz koyabileceklerini söyler. Talihsiz koşullarım nedeniyle ben o listeye hiç giremedim."

Sesinde daha önce fark etmediği acı bir ton vardı. Beş parasız bir lord olmak ne kadar zordu? Gücü ve nüfuzu vardı ama genellikle bunlarla birlikte gelen paranın hiçbirisi yoktu. "Sanırım bu doğru olabilir, ama bu seni izlemedikleri ve sahip olamadıklarının yasını tutmadıkları anlamına gelmez. Eminim annelerinden birkaçı seni kendileri için kabul ederdi."

Bunun üzerine kıkırdadı.

"Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olmalısın." Bunu rahatça söylerse, kabul ederse, görünüşüne duyduğu bu hayranlık ortadan kalkacaktı ya da öyle umuyordu.

Başını kısa bir süre salladı ve onu bir dizi dönüşe yönlendirdi. Tekrar bir araya geldiklerinde, "Yüzeysel şeylere fazla önem vermem, Bayan Dove. Defterler, temiz su, işlevsel bir çatı ... bunlar beni ilgilendiren şeyler."

Kadınların ilgisini çekme konusunda tamamen kayıtsız görünüyordu ama belli ki cinsel konularla ilgileniyordu. Bir metres tuttuğu ve Cora'nın onu iş üstünde yakaladığı gerçeği o gecedan beri aklını kurcalıyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu. İlişkilerinin bir parçası olmadığı için zevk arayışlarına hakkı vardı. Yine de bütün gece o kadının bu odada olup olmadığını merak etmişti. Belki de iş arkadaşlarından birinin karısı ya da dul bir kadındı. Bunların hiçbirini ona söyleyemezdi. Bunun yerine, "Peki ya aşk? O yüzeysel değil."

"Aşk." Ses tonu ilgisizdi. "Geçici ve aptalca bir duygu."

Tekrar döndüler ve kadın beklenmedik dehşeti içinde kendini toparlamak için bir an durdu. Alaycı olmasının ne önemi vardı ki? O da bunu yaşamıştı.

birden fazla kez düşündüm. Romantik aşk geçici bir duyguydu. Uzun sürmezdi. Ona aşık olduğunu düşünmüyordu ama nedense kendini hayal kırıklığına uğramış buluyordu. "Geçici mi?" diye sordu tekrar bir araya geldiklerinde.

"Evet, ben bunu kara sevda ve şehvetli saplantı olarak tanımlardım. Geçici ve kendini beğenmiş."

"Peki ya aile sevgisi?"

"Ne olmuş yani? O genç kadınlar beni aile sevgisi yüzünden izlemiyor, değil mi Bayan Dove?" Adamın gözleri, sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi ona doğru hafifçe kısıldı. Ne kadar münasebetsiz olsa da, aralarında geçen konuşmadan keyif aldığını fark etti.

"Hayır, öyle dememeliyim, Devonworth." Ama onu endişelendiren genç kadınlar değildi. Devonworth gibi prensip sahibi bir adamın onlardan birini metresi yapacağını düşünemiyordu. Onun metresi sosyeteye takdim edilen bir kızıdan daha yaşlı bir kadın olmalıydı. Belki de şu anda onu izleyen biri. Bakmaya başladı ama adam tekrar konuştu.

"Unutmadan . . . Konuşmam hakkında. Notlarınızı gördüm."

Donup kaldı ama adamın eli sırtındaydı ve ilerlemesini sağladı. Kızgın mıydı? Sesi kızgın gibi gelmiyordu, ama o zaman bunu söylemek zordu. Onu hiç öfke içinde görmemişti. Muhtemelen yüzünde sadece belli belirsiz bir hayal kırıklığı ifadesiyle içten içe yanan bir tipti.

"Ve?" diye sormayı başardı sonunda.

"Ve birkaç mükemmel noktaya değindiniz." "Oh?" Bu beklenmedik bir şeydi.

"Seninle bu konuyu daha sonra konuşmak isterim."

Başını salladı ama müzik çoktan solmaya başlamıştı. Şaşkınlığını nötr bir ifadeye dönüştürmeyi başardı ve Harry'nin selamına kısa bir reverans yaptı. Harry birden ortaya çıktı ve onun elini tuttu.

"Benimle dans eder misin, kardeşim?" Saçlarını düzgünce toplamış ve kravatını düzeltmiş, normalden biraz daha az dağınık görünüyordu.

"Elbette, Harry."

Devonworth onlarla vedalaştı ve kalabalığın arasında ilerlemek için döndü. Farkında olsun ya da olmasın, çok sayıda kadınsı göz onu takip ediyordu

Yürürken. Çoğu muhtemelen dans etmeyi umuyordu ama o pisti terk etti. Muhtemelen onu bir süre daha göremeyeceğini biliyordu, çünkü danslarının çoğu onu etrafına tanıtırken kibarca talep edilmişti. Ayrılmalarından kısa bir süre önce, daha sonra bir quadrille için planlanmışlardı.

Müzik yeniden başladı ve Harry'yle dans etmeye koyuldu. Yine de kendini Devonworth ile fikirlerini paylaşma fikriyle meşgul buldu.

ON ÜÇ

DEVONWORTH KARISINI HARRY İLE DANS EDERKEN BIRAKTI VE arkadaşlarının onu uygun bir viskiyle bekleyeceğini bildiği odanın en uzak köşesine doğru ilerledi. Baloların çoğunu gerçek bir iş yapmasını engelleyen hantal etkinlikler olarak görürdü. Balolara olabildiğince seyrek katılırdı ama bunun gerekli olduğunu o bile kabul edebilirdi. Karısını sosyeteye tanıtmak için bundan daha iyi bir yol olamazdı. Annesi, arkadaşının Cornwall'daki lüks malikânesinden gönderdiği mektupta bunun önemini vurgulamıştı ama kendisinin katılma zahmetine katlanmamış olması onu şaşırtmamıştı. Sahip olmadıkları parayı harcayarak haftanın her lanet gecesini dışarı çıkıyor gibi görünen Harry dışında, sosyal kelebeklerden oluşan bir aile değillerdi.

Bu gece bile zihni, hafta için planladığı toplantılar ve Timberscombe Park'taki yenileme planlarıyla çalkalanıyordu. Mimar başka yapısal sorunlar da bulmuştu, bu yüzden basit bir çatı değişiminin ötesine geçmişti, ki bu da birkaç yüz yıllık bir mülkün tarihi estetiğini korumaya çalışırken asla basit bir iş değildi. Ancak Cora'yla konuşurken her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Yine de bu özel alışverişle ilgili bir şey onu rahatsız etti. Bir iş arkadaşını selamlamak için durakladı ve kendini tekrar ona bakarken buldu. Adamın vagonun başındaki iltifatında samimiyetsiz olduğunu düşünmüştü ama kadın bu gece gerçekten göz alıcıydı. Elbise bir güzellik eseri idi ve onu çok iyi giymişti. Saçlarının koyu kırmızı tonu ve soluk teniyle elbisenin içinde adeta parlıyordu. Göğüsleri tahmin ettiğinden daha dolgundu. Onun

Gelinlik ve ev partisinde giydiği elbise, her gün giydiği kıyafetler kadar mtevazıydı.

Futbol sahasında onun altında nasıl hissettiğini hatırlayınca gülümsedi. Onu temizlemeye çalışırken göğsüne ve avuçlarının altına bastıran gğslerini hissetmiş ve sonra hepsini unutmuştu. Sahadaki o kadın bu gece valsleri sırasında ona bakmıştı. Onun ruhunu sadece hayal ettiğinden korkmuştu ama kadın saklandığı yerden çıkmıştı.

Harry onu başka bir erkeğin bekleyen kollarına doğru döndürürken, hareketli dans eş değiştirmelerini gerektirdi ve kızın görüş alanından çıkmasına neden oldu. Devonworth yoluna devam etti ve arkadaşlarına ulaştığında hâlâ gülümsüyordu.

"Yüce Tanrım, gülümsüyor." David sahte bir dehşet ifadesiyle baktı.

"Sana iyi bir yatışa ihtiyaı olduğunu söylemiştim." Eton'dan çocukluk arkadaşı olan Prens Edward Singh, Devonworth'e neredeyse ağzına kadar dolu bir sürahi uzattı. "Buna ihtiyaın olacağını düşünmüştüm ama içimden bir ses evliliğin seninle aynı fikirde olduğunu söylüyor."

"Katlanılabilir." Kalabalığın arasında lavanta rengi elbisesine dair bir ipucu ararken bir yudum aldı. "Doğruyu söylemek gerekirse, benim için pek bir şey değişmedi."

David, Edward'a, "O becerilmedi," diye açıkladı. "O hâlâ bir keşiş. Değil mi Dev?"

Devonworth arkadaşına ters ters baktı. "Siktir git."

Edward güldü ve David'e, "Peki sen nereden biliyorsun?" diye sordu. David sırtarak, "Dedikodular, baloların en güzel yanı," diye cevap verdi.

"Evliliğimin durumu hakkında şimdiden dedikodular çıktığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Evliliğinizin durumu hakkında şimdiden dedikodu stnları yazıldığını söylemek istiyorum."

"Ne?" Devonworth tam anlamıyla dehşete düşmüştü.

"Lanet olası hizmetçiler. Hiçbirine güvenemezsin. Her zaman doğru fiyat karşılığında bir dedikodu gazetesine bir hikâye satmaya isteklidirler." David ikisini geri fırlattı.

Prens başıyla onayladı. "Ne zaman evleneceğinize dair bahisler bile var. Söylenenlere göre henüz yapmamışsınız."

"Ve bu lanet şeyi tamamlamış olmamız neden birilerinin umurunda olsun ki?"

David omuz silkti. "Belki de kimse bu konuda bir tez yazıp okumanız için size vermediği için fark etmediniz ama evliliğiniz güzel şehrimizdeki kadın duyarlılığının hassas dengesini altüst etti."

Edward bir kahkaha attı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, evli olmayanların, onun" - dans eden çiftleri işaret etti - "yatağınızı paylaştığı için kıskançlıktan yeşile döndüğü ve evli olanların, bir şansa sahip olabilmeleri için ne zaman ayrılacağınızı merak ettikleri anlamına geliyor. Tabii ki dedikodu sayfaları henüz bu işi yapmamış olmanızı sansasyonel bulacaktır. Kitlelere istediklerini vermeliyiz."

Tüm ülkenin onun yatağında neler olup bittiğine dair spekülasyon yapmaktan başka yapacak daha iyi bir işi yok muydu? Cora onları izleyen kadınlar konusunda haklı mıydı? Bakışlarını kalabalığın içinde dolaştırarak her bir çifti ve grubu inceledi. Muhtemelen son bir ya da iki yıl içinde ilk kez sahneye çıkan bir grup genç kadınla göz göze gelmesi uzun sürmedi. Kıkırdadılar ve safları sıklaştırdılar, çemberin bu tarafındakiler ona arkalarını döndüler.

Nefesinin altından küfretti. "Ne kadar saçma bir toplumuz."

Bu sadece arkadaşlarını güldürdü. "Seks dünyanın dönmesini sağlar," dedi Edward.

"Söz açılmışken, izin verirsiniz, ilgilenmem gereken bir Dove kardeş var." David ona doğru başını salladı ve şüphesiz Jenny'yi aramak üzere yürümeye başladı. Ona olan hafif takıntısı pek de belli belirsiz değildi.

Devonworth doğru ve yerinde olanın, arkadaşını karısının kız kardeşi üzerindeki şehvet düşkünlüğünden vazgeçirmek olduğunu düşündü. "David, buna izin veremem. Kanunen kız kardeşim olduğu için ona yaklaşmamalıyım."

"Sen ve ben, olması gerekenlerle uğraşmıyoruz. Biz sadece gerçekten başarılabilir şeylerle uğraşıyoruz." Bununla birlikte kalabalığın içinde kayboldu.

"Bırak gitsin." Edward elini onun omzuna koydu. "Bu ezilmişlik içinde ondan sadece bir dans alabilir."

Edward haklıydı. Jenny kalabalık balo salonunda David'in ilgisinden dolayı tehlikede değildi. Cora'nın kendine özgü elbisesi ışığı yakalayarak David'in gözlerini ona çekti. Kendisi farkında olmadan dans eden Cora'yı bakışlarıyla takip etti. Kumaşın Cora'nın göğüslerine yapışması, ellerinin ağırlığını bilmek istemesine neden oldu. Avuçları onu okşamak için kaşınıyordu. Evliliğin tamamlanmasıyla ilgili tüm bu konuşmalar düşüncelerini o yöne çevirmişti ve onları geri çeviremiyordu. Edward konuşmaya devam etti, Northumberland'deki maden haklarıyla ilgili bir şeyler söyledi ama Devonworth gözleri karısını takip ederken sadece belli belirsiz başını sallayabildi.

Sözlü evlilik sözleşmelerinde gayet makul bir şart gibi görünen şeyin kanlı bir baş belasına dönüşeceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Kendi karısını istiyordu.

-

THE DANS İLE HARRY WAS TAKİPEDİLİYOR BY BİR İLE
Lord Leigh ve sonra da kardeşi Bay Thorne. O zamana kadar Cora tanıdık yüzlerin desteğiyle kendini çok daha güvende hissediyordu, bu yüzden gecenin geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Bir süre sonra kendini dansa arma verme ihtiyacı içinde buldu.

Kız kardeşlerini en son gördüğünde Vikont Mainwaring ile konuşuyorlardı ama bu uzun zaman önceydi. Onları bulma umuduyla odanın çevresini araştırdı. Birkaç kişi ona üstünkörü başını sallayıp selam verdi ama kimse onunla konuşmakla ilgilenmiyor gibiydi. İçlerinden birkaçı ona sadece bilgili olarak tanımlayabileceği bakışlar attı, ama bildikleri her neyse, anlayamadı. Kız kardeşlerini bulamayınca, çok ihtiyacı olan dış havayı içine çekmek için açık bir pencereye doğru ilerledi. İçerideki oda havasızdı ve onca beden yüzünden sıcaktı.

"Şaka yapıyorsun herhalde!" Bir kadının hafif sarhoş sesi kalabalığın gürültüsü üzerinde yükseldi ve arkadaşları kahkahalara boğuldu. Sanki pencerenin yanındaki saksı palmyenin diğer tarafındaymışlar gibi geliyordu.

Cora kaşlarını çattı ama açık pencereye doğru eğildi ve serin havanın yüzüne ne kadar iyi geldiğine odaklanmaya çalıştı. Bir süre için başardı

Bir iki dakika sonra sarhoş kadın, "Onu gördünüz mü?" diye sordu. "Görmek mi? Onunla tanıştık," diye cevap verdi bir adam. Sesi sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi geliyordu.

orta yaşın üst tarafında.

Muhtemelen karısı olan ikinci kadın, "Tuhaf bir aksanı var," diye cevap verdi.

Cora kendisinden mi, Fanny'den mi yoksa kız kardeşlerinden mi bahsettiklerini bilmiyordu. Onlardan biri olduğuna hiç şüphesi yoktu. Annesinin uslu durması ve kendi aksanıyla konuşmaya başlamaması için sessizce dua etti.

"Nasıl biriydi?" diye sordu ilk kadın.

"Nereden bilebilirim ki? Sessiz, ürkek küçük bir şeydi," diye cevap verdi ikinci kadın.

O zaman Fanny'i tartışmıyorlardı.

"Mousy? Evet, belli bir cazibesi varmış gibi görünüyordu." Adamın sırtışı sözlerinin tonlamasından anlaşılıyordu.

Bir tur kıkırdama oldu. Cora artık onu kastettiklerinden emindi ve seslerini ayırt etmekte zorlanıyordu. Devonworth onu tanıştırdığında en basit selamlaşmalardan fazlasını veremeyecek kadar korkmuştu. Bu çift o gece tanıştığı herhangi biri olabilirdi.

"Şaşırdım," diye ekledi ilk kadın, sesinde düşünceli bir ton vardı. "Sanırım Devonworth'u Leydi Sofia'ya daha çok benzeyen biriyle hayal etmişim."

İkinci kadın sesini alçalttı ama yine de Cora'ya ulaşacak kadar yüksekti. "Ortanca kız kardeşi gördün mü? O, Leydi Sofia'ya denk olabilir."

Diğer kadın da aynı fikirdeydi ve adam söze girmeden önce Cora'nın acıyı hissetmesine fırsat kalmamıştı: "Hanımlar, bu finansal bir anlaşma. 'Sınıf için nakit' falan."

Sanki çok zekiymiş gibi hepsi güldü. Bu deyim, Amerikan varisleri ile aristokrasi arasındaki evliliklere atıfta bulunmak için basın yarattığı tanıdık bir deyimdi. Bazı ailelerin toplumda yükselmek için bu kadar çaresiz olduğunu kabul etse de, bu en iyi haliyle sınıfçılıktı. Ancak evlenme nedeni bu değildi. O sadece hakkı olan mirası istiyordu.

"Sınıf için nakit," diye tekrarladı karısı, sonra neredeyse umutsuzca iç geçirdi. "Sanırım o aile artık tüm etkinliklere katılacak, değil mi?"

Cora saksıdaki palmiye'nin diğer tarafında görünmek için ayağa kalkarken ilk kadın ekledi, "Öyle görünüyor. Gerçi evliliğin tamamlanmadığını söylüyorlar, belki de kısa süre içinde feshedilir."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu karısı.

"Herkes Devonworth'un onunla yatmaya zahmet etmediğini söylüyor," diye cevap geldi.

İnsanlar evlilik yatakları hakkında mı konuşuyorlardı? Neden birileri bunu umursasın ki?

Dayanabileceği tek şey buydu. Burada durup onların özel hayatını tartışmalarını dinleyemezdi. Cora omuzlarını geriye çekti ve çenesini kesinlikle gerekenden biraz daha yukarıda tuttu ve kendini gösterirken doğrudan gruba baktı. Adamı ve karısını daha önce tanıştığı bir çift olarak tanıdı. Adamın rütbesini unutmuştu ama adı Bolingrave'di. Devonworth ile birlikte Lordlara hizmet eden, sivri yüzlü ve sert bakışlı, ufak tefek bir adamdı. Onunla tanışması biraz çekingen olmuştu, bu da arkadaş olmadıklarını düşünmesine neden olmuştu.

"Lord ve Leydi Bolingrave," diye onları selamladı.

Karısının rengi soldu ama o yine de başıyla onayladı. "Leydi Devonworth."

Cora üçüncü kişiyi onaylamak için başını eğdi ve kalabalığın arasından ilerledi. Arkasından öfkeli fısıltılar yükselmeye başladı.

Onları ve onların kötü niyetli dedikodularını pek umursamıyordu. Ancak bu Leydi Sofia'nın kim olduğunu önemsiyordu. Bu onun gizemli metresinin adı olabilir miydi? Bir zamanlar değer verdiği ve muhtemelen hâlâ değer verdiği biri miydi? Bilmek istiyordu ama kime soracağını bilmiyordu. Neyse ki, bir grup genç kadınla hararetli bir tartışma içinde olan kız kardeşlerine rastladı. Onlara katıldı ve gülümseyip uygun bir şekilde cevap vermeyi başardı ama ilk fırsatta ikisini de yakalayıp uzaklaştırdı.

"Hadi dinlenme odasına gidelim. İkinizle de konuşmam gerek," dedi Cora.

"Eğleniyor musun? Ne kadar eğlenceli bir parti, değil mi?" Yürürlerken Eliza sordu, gözleri sevinçle parlıyordu.

Cora kabul etti ve odanın içine girene kadar balo hakkında iyi niyetli gözlemler yaptı. Burası birkaç mahremiyet perdesi ve sohbet alanlarıyla donatılmış bir tür salondur. Birkaç kadın uzanmış sohbet ediyordu. Cora onlara başıyla selam verdikten sonra kız kardeşlerini uzak bir köşeye çekti. "İkinizden biri bu gece Leydi Sofia adında bir kadınla tanıştı mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Neden sordunuz?" diye sordu Jenny.

Eliza, Sofia adındaki kadının onları odaya kadar takip edecek kadar nazik olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Kulak misafiri olduğu şeyleri, kendisiyle ilgili tatsızlıklar hariç, çabucak onlara anlattı. "Acaba onun için önemli biri mi?"

Jenny nazıkçe gülümsedi. "Önemli derken çok yakın bir çocukluk arkadaşını mı yoksa daha fazlasını mı kastediyorsun?"

Cora omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım daha fazlası var."

"Neden umursuyorsun ki? Evliliğin sadece ismen olduğunu söylediğini sanıyordum." "*Umurumda değil*. Ben sadece merak ediyorum," diye açıkladı Cora. "Devonworth

Benim için ilgi çekici ve kendimi onun hakkında daha fazla şey bilmek isterken buluyorum." "Hmm . . ." Jenny'den gelen ses biraz şüpheliydi.

"Sen . . ." Eliza zaten alçak olan sesini alçalttı. "Sence bir metresi var mıdır?" Son sözcük sestem çok şekildi.

Cora onlara ne kadarını söyleyeceğini düşündü ama hemen sonra bunun pek de önemli olmadığını fark etti. Evliliğinin bir aşk evliliği olmadığını biliyorlardı. "Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Birkaç gece önce geç geldi, üstü başı dağınıktı ve parfüm kokuyordu. Sanırım bir kadını görmeye gitmişti. Acaba bu Sofia mıydı?"

"Ve onun bir kadınla birlikte olması senin için sorun değil mi?" Jenny şüpheli bir ses tonuyla sordu.

"Neden olmayayım ki? Aşıkımız gibi davranmıyoruz. Sadakatsizlikten özellikle rahatsız olan sensin. Sana ne kadar yakışıklı olduğunun bir önemi olmadığını söyledim çünkü böyle bir ilişkimiz olmayacak. Onu sevmiyorum." Bu konuda neden bu kadar savunmacı hissettiğini bilmiyordu. Belki de onu düşündüğünden daha çok sevdiği içindi.

ama bunu kız kardeşlerine açıklamak istemiyordu. Devonworth ile olan ilişkisi şimdiden pl an l a d ı ğ ı n d a n daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

Jenny kaşlarını çattı ve Eliza sorgulamayı devraldı. "Ama bu bir ihanet gibi hissettirmiyor mu?"

Olmamalıydı, ama oldu... kabul etmeye hazır olduğundan daha fazla.

Jenny onun tereddüt ettiğini fark etti ve yanlış bir sonuca vardı. "Öyle, yani evliliğinizi tamamladınız!"

Son birkaç kelimeyi o kadar yüksek sesle söyledi ki odadaki diğer kadınlar başlarını çevirip baktılar. Eliza ve Cora onu susturdular.

"Hayır, yapmadık," diye fısıldadı Cora.

Jenny hayal kırıklığına uğramış gibi bakmaya cüret etti. "Sanırım dedikodu sayfaları bir kez olsun haklı çıktı."

"Dedikodu sayfalarında mı?" İnsanların konuşması bir şeydi, ama bu konuya ayrılmış bir mürekkep olması daha da kötüydü. "Bunu okudunuz mu?"

İkisi de yüzlerinde suçlu bir ifadeyle omuz silkti.

Cora bir elini şakağına götürdü. Bunun bir önemi yoktu. Evliliklerinde ne yaptıkları ya da yapmadıkları ikisinin arasındaydı. Ayrıldıklarında ya da boşandıklarında bundan daha büyük bir sansasyon yaratacaktı, bu yüzden buna alışabilirdi.

"Hadi partiye geri dönelim. Eğer ikinizden biri Leydi Sofia ile karşılaşırsa, lütfen bana haber verin?"

İkisi de kabul etti ve baloya geri döndüler. Önemli olmaması gerektiğini bilse de Cora gecenin geri kalanında Sofia adında bir kadını aramaktan kendini alamadı.

ON DÖRT

CORA ASLA BULUNDU LADY SOFYA AT THE KÜRESEL
VE

orada olmadığı sonucuna vardı. Doğal olarak, hayalet kadını hemen aklından çıkardı. Bunu yapmak kolaydı çünkü ilgisi sadece entelektüel bir meraktı. Evlendiği bu muamma adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ve görünüşe göre onun ilgisini çeken tek kadını bulmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? İnsanların ondan keşiş diye bahsettiğini duymuştu. Başka bir şey olarak görülemeyecek kadar çalışkan ve erdemliydi. O gece geç saatlerde darmadağınık ve parfüm kokarak nasıl geldiğini bilmiyorlardı. Elbette bilmiyorlardı, çünkü o diğer erkekler gibi metresleriyle gösteriş yapmazdı. Zevklerini sessizce ve özel olarak alırdı çünkü edep onun için son derece önemliydi. Onun bu yönünü seviyordu.

Bu yüzden o gece eve dönerken Leydi Sofia'yı pek düşünmedi ya da daha sonra yatağında gözleri kapalı yatarken, Devonworth'un onu elbisesinin içinde gördüğünde daha da öteye giden o yoğun bakışlarla ona nasıl baktığını hatırladı. Muhtemelen o yoğunluğu yanlış hatırladığını biliyordu ama kendi yatağının güvenliğinde yatarken bunun ne zararı olabilirdi ki? Adamın onu birazcık olsun arzuladığını hayal edebiliyordu. İki dansları sırasında ellerinin onun üzerinde nasıl hissettirdiğini hatırlayabiliyordu. Sıcak ve güçlüydüler ve vücudunun dokundukları yerlerini aydınlatmışlardı. Adamın parmaklarının çıplak teninde gezindiğini ve arkalarında lezzetli karıncalanmalar bıraktığını bile hayal edebiliyordu. Evlilikleri gerçek olsaydı bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal edebiliyordu.

Hayal ürünü bir şeydi. Bir hoşgörü. Bunu istediği anlamına gelmek zorunda değildi. Fanteziler sadece öyleydi. Fantezi. Gecenin derinliklerinde zihnini yüzdürmenin bir yoluydu, böylece huzur bulabilir ve uyuyabilirdi, ki olan da tam olarak buydu. Rüyalarında yeni kocasının yatakta kendisiyle sarmaş dolaş olduğunu görmediği kesindi. Ve bu rüyaların gerçek olmasını arzulayarak uyanmadı.

Ertesi sabah ev normal ritüellerine devam etti. Hizmetçiler görevlerini yerine getirirken ayak sesleri koridorda ilerliyordu. Cora gecenin ve şampanyaya biraz fazla düşkünlüğünün etkisinden kurtulmak için geç saatlere kadar uyumuştı. Baloyla ilgili her şeyi hatırlıyordu ama akşam yemeğinde sadece bir kadeh şarap içmeye alışkın olduğu için başı ağrıyordu.

Monroe kahvaltı tepsisi, çikolata ve giyinmesine yardım etmek için içeri girdi. Tepsinin üzerinde düz kahverengi bir kâğıda sarılmış küçük bir kutu duruyordu. Kutuyu açtı ve kapağını açtığında kıpkırmızı bir minderin üzerinde duran bir dolmakalem buldu. Gümüş olması bakımından Devonworth'unkine benziyordu ama tepesine yakın bir yere lavanta dalı işlenmişti. Küçük yastığın altındaki kutuda ekstra uçlar ve bir stand saklıydı. Parmak uçları lavantanın üzerinde gezinirken bu tatlı hediye karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Bu kokuyu sevdiğini nereden biliyordu? Kokuyu sürdüğünü fark etmiş miydi?

Takma adı olan Lavender Starling'i öğrenirse ne derdi? Kalemın onun öğrendiği anlamına gelip gelmediğini merak ederek bir dakika bile kaybetmedi. O makaleleri bulmuş olsaydı ona söylerdi, bundan hiç şüphesi yoktu.

Giyinmek için ayağa kalktığında içinde heyecan dönüyordu. Menekşe rengi sabah elbisesini seçti. En güzel ve lavantaya en yakın renk olduğu için değil, gardıropta gördüğü ilk elbise olduğu için. Sabah elbiselerinin tipik uzun kolları ve yüksek yakası vardı ama önden açılan ve köprücük kemiklerinin hemen üzerinde duran bu özel yakayı her zaman sevmişti. Boynu uzun ve zarıftı, bu ona Fanny'den miras kalan birkaç güzellikten biriydi. Lavanta suyunu nabız noktasına sürerken, Fanny'nin onun bu yönüne hayran olabileceğini düşünmesine izin vermedi.

Monroe saçını düzeltirken o da kahvesini içti. Devonworth ile paylaştığı banyo odasından gelen sesleri dinliyordu,

ama her şey sessizdi.

"Bu sabah kocamı gördünüz mü?" diye sordu, umursamaz bir ton takınmaya çalışarak.

"Sanırım Lord Hazretleri çalışma odasında iş başında."

Çarşamba günüydü, bu da Parlamento'nun toplanmayacağı anlamına geliyordu. Odasının penceresinin dışında yağmur yağıyordu, bu yüzden muhtemelen dışarı çıkmamaya karar vermişti. Karnı heyecanla zıplıyordu çünkü konuşmasında yaptığı notlardan bahsetmişti, onu görmeyi dört gözle beklediği için değil.

Monroe işini bitirdiğinde Cora koridorun sonundaki çalışma odasına doğru ilerledi. Kapı açıktı, ocakta ateş yanıyordu ve masasındaki lamba yanıyordu ama adamın kendisi hiçbir yerde görünmüyordu. Çalışmakta olduğu masanın üzerinde kâğıtlar dağılmıştı. Kadın dayanamayıp kâğıtlara baktı, bakışları adamın el yazısının keskin hatlarını takip etti. Hayatındaki diğer her şeyi gerçekleştirdiği aynı verimlilikle yazıyordu.

Parşömenin yanında bir yığın gazete kâğıdı vardı. Kalın harflerle yazılmış bir cümle gözüne çarpıyordu, bakışları yığının üzerinden geçip gidebilirdi: *Endişe Evliliği*. Kısa bir göz gezdirme, bilinmeyen yazarın isimsiz, zıfafsız bir evliliğin durumundan endişe duyduğunu anlamak için yeterliydi. O evliliğin kendi evliliği olmasından korkuyordu.

Başka bir gazete katlanarak açılmıştı ve şöyle başlayan bir makale vardı: "Onun Lord Hazretleri Amerikalı gelini tarafından defalarca dışlandı. Söz konusu hanımefendi, kocasına karşı görevlerini yerine getirmektense yeni aldığı tacını parlatmayı tercih eden bir şirret olarak bilinmektedir."

Mide bulantısı midesinde dönüyordu. Bunun altındaki gazete, daha alaycı bir tonda bir sayfaya açılıyordu.

Küçük Bayan D-

Oturup çay içerek

saatlerini geçirdi;

Ta ki Lord D- yanına gelip ona

binmeyi teklif edene kadar.

Ve Leydi D'yi korkutup kaçırdı.

Bu bayağılıktan irkildi ve gazeteyi itti, ancak birkaç tane daha ortaya çıktı. Hepsinde de kocasıyla aynı yatağı paylaşmamış olmasından yakınan, onunla alay eden ya da ona gülen yazılar ve mektuplar vardı. Dehşet vericiydi.

"Cora." Kocasının gömlek kolları ve yeleğiyle kapının önünde çerçevelemiş bir şekilde duruyordu. Saçları sanki parmaklarını birkaç kez geçirmiş gibi hafifçe dağılmıştı.

Adamın yakışıklılığından dolayı içinde bir zevk girdabı oluştu ama şimdi buna izin veremezdi.

"Nedir bu?" diye sordu. Jenny evliliğiyle ilgili bir şeyler okuduğundan bahsettiğinde, Cora seviyesiz bir yayının kaba saba bir şey bastığını düşünmüştü. Bu kadar çok olacağını tahmin etmemişti. Çatık kaşlarındaki endişe yavaş yavaş yerini hayal kırıklığı ve belki de pişmanlık dolu bir ifadeye bıraktı. "Bu yazıyı görmeyeceğinizi ummuştum. Şunlar." Yavaşça odaya girdi ve temkinli bir şekilde ona yaklaştı.

"Anlamıyorum. Bunu neden bassınlar ki?"

"Çünkü gazete ve reklam satmak istiyorlar." Başını iki yana salladı.

"İnsanların konuşmasını bekliyordum ama bunu hiç hayal etmemiştim." Tekrar elindeki kâğıda baktı. "Bir tekerleme uydurduklarını gördün mü?"

Kâğıdı nazikçe ondan aldı ve diğerlerinin yanına koydu. Sonra kadının omuzlarından tuttu. "Bu konuda endişelenmeni istemiyorum" derken gözleri ciddiye.

"Ama o bir-" Sözünü kesti ve özellikle endişe verici bir manşetin yer aldığı gazeteyi çekip ona uzattı. "Bu, *endişeli bir milletvekili* tarafından imzalanmış bir mektup. Sanki bu işi tamamlamazsak uluslararası bir olay çıkmasını bekliyor. Evliliğin feshedilme riskine açık olduğunu ve kontluğun bir varisile güvence altına alınması gerektiğini söylüyor."

"Cora, lütfen, hepsi geçecek. Yaptıkları şey bu. Sizi kızdırmak için böyle şeyler yazıyorlar, ama yeni bir evlilik, skandal ya da onlara yeni yemler verecek kadar büyük bir balo olur olmaz hepsi unutulup gidecek.

Saçmalık." Başparmakları kadının omuzlarında yavaş daireler çiziyor, öfkesine rağmen dikkatini dağıtıyordu.

"Ama kim böyle bir mektup yazar ki?" "Gerçek bir mektup değil ... muhtemelen."

Ona inanmak istedi. Gazetenin mektubu uydurduğunu ve isimsiz bir Parlamento üyesi olarak imzaladığını düşünmek istiyordu ama adamın bakışlarının aniden onunkilerle buluşmaması şüphelerini uyandırdı.

"Parlamentoda düşmanlarınız var mı?"

Ellerini kadının omuzlarından indirdi ve kağıdı nazikçe kadının elinden aldı. "Bunun için endişelenmeni istemiyorum. Bununla ben ilgileneyeğim ve eğer ateşi beslemezsek kısa sürede sönecektir." Diğer gazete kâğıtlarını da toplayarak ekledi: "Ancak bu çöpü tam da gitmesi gereken yer olan ateşe atacağım."

Kâğıtları teker teker içine attıkça alevler daha parlak yanmaya başladı. Kağıtlar ısıya yenik düşüp küle dönüşmeden önce kenarlarından kıvrılıyordu. Bu yıkım sadece sembolik olsa da -dünyada yüzlerce, belki de binlerce kopyası vardı- katartıktı. Onları masasında bulduğundan beri ilk kez derin bir nefes alabildi.

Kendinden memnun bir ifadeyle döndü. "İşte."

"Teşekkür ederim. Korkarım küçük bir noktada aynı fikirde değilim."

Kız ona yaklaşırken sorgulayan bir kaş kaldırdı. Şimdi yeniden nefes alabildiğine göre, onunla ilgili daha önce fark edemeyecek kadar üzgün olduğu tüm küçük ayrıntıları fark etmişti. Gömleğinin kollarının omuzlarına nasıl uzandığını mesela. Ya da yeğelinin kömür grisi brokar ipeğinin, parmaklarının onu göğsünde yumuşatmak için nasıl kaşınmasına neden olduğunu. Alnına düşen bir tutam gür sarı saçın onda nasıl da geriye doğru taranma isteği uyandırdığını. Kaba mı yoksa ipeksi mi hissettirecekti?

Bunu öğrenmesinin tek bir yolu vardı. Sadece bu değil, aynı zamanda tüm söylentileri ortadan kaldırırken dün gece yaşadığı tüm fantezileri de sona erdirecekti. Bu fikir aklına o kadar çabuk geldi ki, bilinçaltında ne kadar zamandır saklandığını merak etmek zorunda kaldı. Kendi kendine ne olduğunu söyledi

Evlenme teklif etmek sadece mantıklıydı ama o bile bu düşüncenin damarlarındaki kanı nasıl coşturduğunu inkâr edemiyordu.

"Dedikoduların o kadar kolay ortadan kalkacağından emin değilim. Dün gece insanların bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

"Kim bundan bahsediyordu?" Gözleri kısıldı ve etrafındaki enerji o kadar yoğunlaştı ki, neredeyse etrafındaki çatırdamayı hissedebiliyordu.

Bu hiç de nahoş bir duygu değildi. Hatta biraz fazla hoşuna gitti ve bir adım geri çekildi. Tüyleri diken diken oldu. "Söylemeli miyim bilmiyorum."

"Cora," dedi sinirlenerek. "Bana söylemezsen onları durduramam."

"Onları zaten durduramazsınız, benim de demek istediğim bu. En azından yüzleşerek değil. Bazı şeyleri hafifletebileceğimize inanıyorum."

"Nasıl?" Kaşları çatıldı ve gözleri o kadar dikkatle ona odaklandı ki, sözcükleri bulamadı.

Ancak o yanındayken ateşe doğru döndüğünde, "Belki de bunu yapmalıyız," diyebildi.

"Y a p m a k mı?" Adamın kafası gerçekten karışmış gibiydi ama kız ona bakmaya cesaret edemedi.

"Evet. Tabiri caizse işi bitir."

Bir duraklama oldu. "Tapuyu yapmak mı?"

Ona söyletecekti. Tamam. "Evet, bu işi bir an önce tamamla ve bu işi bitir."

Bu kez o kadar uzun süre durakladı ki, bu gecikme kadının ona bakmasına neden oldu. Yüz ifadesi ciddiye ama bu öneriden dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Adam çatık kaşlarıyla ona baktıkça, kadın yerde bir delik açılıp kendisini yutmasını daha çok istiyordu. Adamın onun aptal olduğunu mu yoksa çaresiz olduğunu mu düşündüğünü anlayamıyordu.

"Eğer bu işi bitirmeye karar verirsek, bunun nedeni dedikoducuların bizi buna zorlaması ya da sizin bu işin bir *an* önce *bitmesini* istemeniz olmayacaktır, Bayan Dove."

Hayır, bu işin hemen bitmesini isteyeceğini sanmıyordu. Erkeklerle çok fazla deneyimi yoktu ama onunla yatmanın büyüülü olacağını bilecek kadar anlıyordu. Ya da en azından, bir şey

hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı. Bunun tadını çıkarmak istememesine imkân yoktu.

"Alındın mı?" diye sordu tekrar konuşabildiğinde. Ona Bayan Güvercin dediğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu ama dikkat çekip durmasını riske atmak istemiyordu. İncelemek istemediği bir nedenden ötürü, onun bunu yapmasından hoşlanıyordu. Bu onu çok düzgün ve yozlaşmış gösteriyordu.

"Hâlâ karar aşamasındayım ama bu ne burada ne de orada. İyi bir noktaya değindin." Adam kadının etrafında dolandı ve kadın gerilim dolu bir nefes verdi. "Evliliğimizi tamamladığımızı *düşünmelerini* sağlayabiliriz."

Bu kulağa daha mantıklı geliyordu. Bu öneri onu hayal kırıklığına uğratmış olsa bile muhtemelen önce bunu düşünmeliydi. "Nasıl?" diye sordu.

"Bunu bir düşünün. Gelmediğimizi kesin olarak bilmelerinin hiçbir yolu yok. Bir hizmetçi onlara odanızı hiç ziyaret etmediğimi söylemiş olmalı. Sadece geceleri birkaç kez odanızı ziyaret etmem gerekiyor. Sorun çözüldü."

"Evet, bu çok mantıklı." O kadar mantıklıydı ki, daha uç bir çözüme atlamadan önce bunu kesinlikle düşünmeliydi. Yüzü biraz daha alev alabilseydi, bir kül yığınınna dönüşecekti. "Gazetelerle konuşan hizmetçinin benim hizmetçim olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Böyle düşünmek istemiyordu ama birlikte yatıp yatmadıklarından şüphelenecek kişinin Monroe olacağını da inkâr edemezdi.

"Evet, ama bu sabah Bayan Anderson'a hizmetçileri sorgulattım. Polly olduğundan şüpheleniyoruz, ilk gününüzde size yardımcı olan oda hizmetçisi."

"Polly mi?" Cora'ya çok nazik davranmıştı. Bu nezaket sadece pozisyonunun gerektirdiği nezaket?

"Evet, Bayan Anderson paraya ihtiyacı olduğuna inanıyor. Hasta bir teyzeyle ilgili bir şey."

Öfkesi yerini endişeye bıraktı. "Belki biz yardımcı olabiliriz."

Dudakları düzleşti. "Eğer bunu yaptıysa, görevden alınacaktır."

"Bu çok acımasızca."

"Ne yapmamı istiyorsun? Evimde güvenemeyeceğim birini barındıramam."

"Hayır, tabii ki yapamazsınız. Belli ki çaresiz durumdaydı. Keşke ona yardım etmenin bir yolu olsaydı."

Kapının çalınması onları böldü. "İçeri gelin," dedi Devonworth.

Sekreteri elinde küçük bir gazete kâğıdı destesiyle içeri girdi. Onu görür görmez arkasına sakladı. Yüreği ağzına geldi. Evliliklerinin durumu hakkında daha fazla dedikodu vardı. Diğer gazetelerle birlikte ateşe aitti.

Devonworth boğazını temizledi. "Bize izin verirsiniz, Beckham ve benim bu öğleden sonra yapacak daha çok işimiz var."

Başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

"Cora." Sesi onu kapıda durdurdu. "Bu gece görüşürüz."

Bunu söyleme şekli, ne demek istediğine dair aklında hiçbir şüphe bırakmadı. Bu gece işi yapıyormuş gibi davranacaklardı. Yanakları yandı ve başını salladı. Onunla odasında yalnız vakit geçirme düşüncesi bile vücudunun daha önce hiç olmadığı kadar canlanmasına neden oldu.

ON BEŞ

DEVONWORTH GECENİN NASIL GEÇECEĞİNİ DÜŞÜNMEMİŞTİ. Karısının odasının kapısını çaldığı ana kadar devam etti. Zihni iş ve evlilikleri hakkında dönen lanet olası söylentilerin yarattığı öfke tarafından tüketilmişti. Karısının onu içeriye çağıran yumuşak sesi, ona kendi ortamının dışında olduğunu fark ettirdi. Gecenin durgunluğunda sesin boğukluğu, içinde bu gece uyandırılmaması gereken şeyleri uyandırdı. Ya da onun tarafından. Kapının mandalını çevirip kızın odasına girmeden önce kalbinin çarpıntısı yatışana kadar bekledi.

Gelişini, hizmetçisinin hâlâ onunla ilgileniyor olacağı bir zamana ayarlamıştı. Kadının kendisini odada görmesinden zarar gelmezdi. Evinin dışındaki dedikodulardan nefret etse de, alt kattaki konuşmalar konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Kontrolden çıkmaması için Bayan Anderson'ın konuşmaları sıkı bir şekilde dizginleyeceğine güveniyordu. Hizmetkârların bir şeyler, hatta kişisel konuları bile tartışmaları doğaldı. Ne olduysa oldu, bu özel gece hakkında konuşmalarına ihtiyacı vardı. Evliliklerinin tamamlandığı varsayıldığında, Polly'yi kovacaktı.

"İyi akşamlar," dedi.

Cora makyaj masasında oturduğu yerden ona baktı. Monroe kısa bir reverans yaptı ve gözlerini yere indirdi. Bir kızarıklık hizmetçinin kulaklarının kızarmasına neden oldu. Sabahlığı ve terlikleriyle gelmişti ama kız onu daha önce hiç günlük kıyafetlerinden başka bir şeyle görmemişti. Bu kadar geç saatte karısının odasında olmasının tek bir nedeni olabileceği gerçeği de buna yardımcı olmamıştı.

"İyi akşamlar." Cora ona gülümsedi. Hizmetçiye, "Teşekkür ederim, Monroe. Hadi git ve bu gece için çekil."

Monroe başını eğdi ve aceleyle odadan çıkmadan önce ikisine de iyi geceler diledi. Kapı arkasından sıkıca kapandıktan sonra, "Garip bir his, değil mi?" dedi.

"O da ne?" Cora alçak arkalıklı sandalyeden kalktı.

Beyaz bir gecelik gibi görünen bir şeyin üzerine önden bağlanan mavi bir şal giymişti. Belden büzgülü olan bu gecelik daha önce hiç görmediği kadar vücudunun şeklini ortaya çıkarıyordu. Eve geç geldiği o gece koridorda giydiği gecelik, vücuda oturmaktan çok dökümlü bir kıyafetti. Vücudu hafif ama çekiciydi; uzun bacakları ve hoş bir şekilde dolgun göğüsleri vardı. Korseler en zayıf bedenleri bile süsleyebilirdi. Göğüslerinin belirgin yumuşaklığı ve kalçalarının kıvrımıyla biraz fazla meşgul olduğunu fark ettiğinde, aşağıya doğru baktı. Çıplak ayak parmakları şalın eteklerinin altından görünüyordu. Bu beklenmedik çıplaklık, karnında arzu gibi bir şeyin zonklamasına neden oldu. Kadın giysilerinin altında çıplaktı, adam onun odasındaydı ve yalnızdılar.

Ve onun karısıydı.

Hayır. Böyle olmazdı. Dikkatini ondan uzaklaştırıp odanın diğer tarafına çekti. Orada bir dizi duvar kâğıdı ve kumaş örneği seriliydi.

Sorusuna cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Dedikoduları ortadan kaldırmak için bir hizmetkâra güvenirken aynı zamanda hizmetkârların hakkımızda dedikodu yapmasını istememe hissi. Bu durumun üstesinden gelinemez."

Kadın usulca güldü ve bu sesin samimiyeti adamın vücudundaki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Kadının ayak izleri halı kaplı zeminde o kadar yumuşaktı ki, yanında konuşana kadar yaklaştığını fark etmedi. "Sanırım kabul etmek zorundayım. Hizmetçileri yönetmeye ya da büyük bir evi idare etmeye alışık değilim, bu yüzden benim için her şey yeni." Kadın ona bakmak yerine örneklerle baktı. Saçları bir omzunun üzerinden sarkan bir örgü halindeydi. Gaz ışığı saç tellerindeki altın ve kızıl tonlarını ortaya çıkarıyordu.

"New York'ta hizmetçileriniz yok muydu?" Vining'in ona, modaya uygun olmasa da saygın bir evde yaşadıklarını söylediğinden neredeyse emindi.

"Bazen yapardık ama çok resmi bir anlaşma değildi. Bayan O'Brien bizim hizmetçimizdi. Yeğenleri de bizimle çalışırdı. Pennsylvania ve New York'ta çiftlik işleri olmadığı zamanlarda farklı mevsimlerde farklı kişiler. Evlendiklerinde, her şeyi satana kadar sadece o vardı."

"Uşak yok mu?"

"Kendi başımıza halledemeyeceğimiz işler için bir tamirci tuttuk."

"Baban seni rahat ettirecek kadar para bırakmadı mı?" Vining hâlâ araştırma yapıyordu ama olağandışı bir şey ortaya çıkmamıştı. Devonworth onda bilmediği daha fazla şey olduğu hissinden kurtulamıyordu. Ama sonra, kız onun için neredeyse bir yabancıydı.

"Rahattık. Ama hayır, hiçbir fazlalık yoktu." "Çeyizler hariç."

"Çeyizler hariç," diye kabul etti.

Duvar kağıdına tekrar baktı. Çeşitli renk ve desenlerde en az bir düzine örnek olmalıydı. Özellikle bir tanesi dikkatini çekti. "Bunu beğendim." Mor bir örneği eline aldı. Balo elbisesinin rengine benziyordu ve üzerinde altın renginde ince bir asma ve yaprak deseni vardı. "Bana senin elbiseni hatırlatıyor."

Gülümsedi ve güzelce kızardı. "Hatırlıyorsun."

"Daha dün geceydi. Unutacak kadar yaşlı değilim, özellikle de içinde bu kadar güzel görünüyorken," diye alay etti.

İltifat karşısında gözleri büyüdü ve dili tutulmuş gibiydi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı sonunda.

Yazı masasına doğru yürüdü, kalçaları örtüsünün altından hafifçe sallanıyordu. İçinden onlara dokunmak, avuçlarıyla belinin genişliğini incelemek geldi.

"Bunun için teşekkür ederim." Dolma kalemi eline aldı. "Çok düşüncelisiniz."

"Sende olduğunu sanmıyordum. Konuşmamda bana yardım ederken ihtiyacın olacak. Dediğim gibi, çok iyi içgörüleriniz var. Onları eklememe yardım etmeyi düşünür müsün?"

Numuneyi diğerlerinin yanına koyarak ona katılmak için yürüdü.

"Şimdi mi demek istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silktili. "Neden olmasın? En az bir saat burada olacağımı varsayıyorum. Kimsenin karımı yatağa atarken iyi bir iş çıkarmadığımı düşünmesine izin veremem."

Gözleri büyüdü ve karnının derinliklerinde bir şeyler sıkıştı. Bir şeyleri zorluyordu, biliyordu ama durmak da istemiyordu. Bir yanı, evliliklerini düzgün bir şekilde tamamlamak için burada olmayı diliyordu. "Haftada birkaç gece birlikte bir saat kadar vakit geçirebiliriz."

"Evet, çok isterim." Kadının nefesi kesilmişti ve adam gözlerinin büyüdüğünden neredeyse emindi.

Ama burada olma nedeni bu değildi. Ondan bir adım geri çekildi ve "Burada bekle." dedi.

Aceleyle odasına gitti, uşağının etrafta dolaşmadığından emin olmak için kapıyı yavaşça açtı ve daha önce orada bıraktığı evraklarının bulunduğu deri çantayı aldı. Geri döndüğünde kadın yazı masasında oturuyordu. Odadaki diğer tek sandalye olan küçük bir kanepeyi de yanına çekmişti.

"Gel otur." Yine iş konuşarak sandalyeyi gösterdi. "Bana bu tasarının sizin için neden önemli olduğunu anlatın."

Ona kent nüfusunun eşi benzeri görülmemiş artışından bahsetti. İnsanlar çiftçi topluluklarındaki evlerini terk edip çalışmak için şehirlere taşınyordu. Sanayi geliştikçe, şehirlerdeki daha fazla iş fırsatı erkekleri ve kadınları şehir merkezlerine getirdi. Tipik olarak teraslı evler şeklinde daha fazla konut inşa edildi, çünkü en küçük alanda daha fazla sayıda insanı barındırabiliyorlardı. Bunlar genellikle su veya kanalizasyon erişimi düşünülmeden inşa edilmişti. Daha da kötüsü, temiz su erişimini inşa etmenin ve sürdürmenin yüksek maliyeti nedeniyle hükümette ya da teras evleri inşa etmekten sorumlu ev sahiplerinin pek çoğu bu konuyla ilgilenmiyordu. O, Parlamento'daki diğer birkaç kişiyle birlikte bunu değiştirmeye çalıştı.

Daha fazla bilgi edinmek için birkaç uygun ve akıllıca soru sordu ve ardından "Bunların hiçbirisi asıl sorumu yanıtlamıyor. Bu sizin için neden önemli?"

"Bunun açık olduğunu düşünmeliyim. İnsanların hayatlarını daha iyi hale getirmek gibi bir sorumluluğum var."

"Açıkçası, bunu anlıyorum, ancak söyleyebileceğim kadarıyla, ortaklarınızın çoğu aynı fikirde değil ya da en azından kararsız. Neden bu konuda bu kadar tutkulu hissediyorsunuz?"

Şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu. "Başka seçeneği olmayanlara karşı empati duyduğum gerçeğine inanmak istiyorum. Belki bir kısmı budur ama bence babamdan kaynaklanıyor. Londra'da Soho'da bir kolera salgını olduğunda ben sadece birkaç yaşındaydım. Bir Dr. Snow salgının Broad Caddesi'ndeki bir kuyuya kadar uzandığını tespit etti. Altı yüzden fazla insan öldü, çoğu o pompanın yarıçapı içindeydi. Diğerleri bölgeden geçtikleri için pompaya ulaşabiliyorlardı. Kimse iyi doktora inanmadı. O dönemde çoğu kişi hala hastalıkların havadaki buharlardan ya da Tanrı'nın isteğinden kaynaklandığına inanıyordu. Tanrı çalışan yoksulları cezalandırıyordu.

"Üzücü gerçek şu ki Snow pratik kanıtlarını sunduğunda bile insanlar ona inanmamayı tercih etti. Birkaç yıl sonra Pasteur'ün bilimsel kanıtları bu yeni mikrop teorisini doğruladığında bile, iktidardakiler bir şeyleri değiştirmek için zahmete ve masrafa girmek istemediler ... babam da dahil."

"Baban mı?"

"Anlatılanlara göre, umurunda bile değildi. Bir şeyleri değiştirecek her türlü tedbire karşı oy kullandı. Sanırım onun yaptığı tüm yanlışları düzeltmeyi kendime görev edindiğimi söyleyebilirsiniz."

"Bunu beklemiyordum. Sanırım babanızla iyi geçinemediğinizi söylemek doğru olur."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Bunu söylemek doğru olur, evet. Büyürken onu aktif olarak hor görmedim. Dürüst olmak gerekirse onun hakkında çok az şey biliyordum. Yıl içinde onu birkaç kez gördüm."

"Onunla ilgili anılarınız neler?"

"Soğuk ve az mizah yapan bir adamdı. Etrafındakilerden çok şey talep ederdi, en çok da benden."

"Özür dilerim. Onun gibi bir babayla büyümek korkunç olmalı."

"Babasız olmak kadar korkunç mu?"

Omuz silktili. "Ben de öyle düşünüyorum. Birçok açıdan Bay Dove'u olmasını istediğim gibi bir adam haline getirebilirim. Bunu gölgeleyecek çok fazla anım yok."

"Neden babanıza Bay Dove diyorsunuz?"

Utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Annem ondan hep böyle bahseder, bu yüzden kız kardeşlerim ve ben de ondan böyle bahsediyoruz."

"Onu tanımış olmayı ister miydin?" "Elbette, ama sadece iyi biri olsaydı."

Onun cazibesine kapılarak gülümsedi. Kız kesinlikle beklediği gibi biri değildi ama en hafif tabiriyle eğlenceliydi.

"Düşünüyordum da," dedi ve bakışlarını tutamayarak tekrar başka tarafa baktı. "Eğer bu şeyi gerçekten tamamlıyor olsaydık ... sesler çıkmaz mıydı?"

"Sesler mi?" Kadının ne demek istediğini anlayınca yatağa doğru baktı. "Evet, sesler ve eğlendiğimizi gösteren diğer işaretler."

Güldü ama bu zihnindeki görüntüyü örtbas etmek içindi. Altında yatarken nasıl görüneceğini merak ediyordu. İçine girerken gözlerini kapatacak mıydı yoksa açık mı tutacaktı? Vücudu onu sımsıkı kavrarken dudaklarından hangi sesler dökülecekti? Aleti bu düşüncelerle uyandığında aniden ayağa kalktı. Belki de David haklıydı ve gerçekten bir kadına ihtiyacı vardı.

Kadının yatağına doğru yürüdü ve kendini yatağın ortasına doğru zıplatarak kadının bir kahkaha atmasına neden oldu. "Böyle mi?" diye sordu ve yatak gıcırdayıp gıcırdayana kadar birkaç kez daha zıpladı. Kadın kıkırdamasını engellemek için ağzını kapattı. "Sanırım çarşafları biraz karıştırmalıyız." Çarşaflar iyice buruşana kadar etrafta dolaştı ve yatağın ucundaki battaniye ve örtüyü çekiştirdi. Sonra ayağa kalktı ve yaptığı işi inceledi.

"İşte oldu. Şimdi görevi düzgün bir şekilde tamamlamış gibi görünüyoruz." "Çok titizdiniz lordum... ve hızlıydınız," diye alay etti.

Ona alaycı bir bakış attı ve yatak direğini tuttu. Kimse onun yatağını aldığına inanmasın diye ritmik bir şekilde duvara doğru itmeye başladı.

çok aceleci.

Dudağını ısırdı ve gerçekten seks yapıyorlarsa yatağın yapması gerekeni yapmasını izlerken yanaklarına bir allık bulaştı. Bu onun yarı uyarılmış halini azaltacak hiçbir şey yapmadı.

"İşte," dedi sonunda ve küçük bir selam vermek için ona döndü.

Çok yüksek sesle konuşmadığından emin olarak ona yaklaşıırken alaycı bir şekilde performansı alkışladı. "Çok iyi. Sanırım bundan sonra cesaretini sorgulamalarına gerek kalmayacak."

"Bir şey daha var." Uzandı ve saçlarını bağlayan kurdeleyi çözdü. Gözleri irileşti ama ne geri adım attı ne de onu durdurdu. O kadar uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı ki, bu dürtünün ne zaman başladığını hatırlayamıyordu. Onu örgüsünden kurtardı ve parmaklarını saçlarının ipeğinde gezdirdi. Ellerinde verdiği hissi çok seviyordu. Ne yazık ki anatomisinin diğer kısımları da öyle. Kasıklarında bir arzu titreşimi belirlediğinde onu bıraktı. Eğer durmazsa, onun saçlarıyla durmayacaktı. Kendini bastırırken onu tutmak için kalçalarını ellerine alacaktı-

"İşte." Bir adım uzaklaştı ve kurdeleyi cebine koydu. "Monroe'nun bazı şeyleri sorgulamasına gerek kalmayacak."

"Sanırım hayır, ama küçük bir sorun var ..." Sanki ne demek istediğini anlaması gerekiyormuş gibi ona baktı.

"Neyin?" diye sordu, kadının devam etmeyeceği belli olunca.

"Bakire kanı," diye fısıldadı. "Sence bunu beklerler mi?"

Omuz silkti. "Sorgulayabilirler ..."

"Bu barbarlık," diye mırıldandı. Yıkanma odasına girerek çekmeceli dolaptan bir bez aldı ve ıslattı. Ona geri getirerek, "Toparlanmış gibi yapamaz mıyız?" dedi.

Yüzüne yayılan rahatlamayla başını salladı. "Evet, yapabiliriz. En mantıklısı bu."

O da rahatlamıştı. O şeyi bu derece gerçekçi bir şekilde canlandırmasının imkânı yoktu. "Güzel." Bezi yere fırlattı.

ve başını eğdi. "O halde sizi yalnız bırakayım. Yeterince zaman geçti. Konuşmam sizde kalsın. Bir dahaki sefere ilk birkaç sayfayı gözden geçirebiliriz."

Başını salladı, onu kapıya kadar göremeyecek kadar rahatlamıştı. "Yapmam gereken başka notlar da var. Bir dahaki sefere kadar, iyi geceler, Devonworth."

Kendisi için seçtiği isim yerine unvanına dönmüş olmasından nefret ediyordu. Ama bunu kabul etmesine neden olan da bu güçlü duyguydu. Ona fazla bağlanmaya dayanamıyordu. İlişkileri konusundaki duygularını zaten açıkça belirtmişti.

"İyi geceler, Cora." Hayatının en garip ama en keyifli gecelerinden birini geçirdiğinden emin bir şekilde odasına çekildi.

ON ALTI

TCORA'NIN YAPMAYA BAŞLADIĞI GIBI
aldatmacalarının işe yaradığını düşündüler. Sonraki birkaç gün boyunca, evliliklerinin durumu hakkında bir şeyler yazmayı uygun gören neredeyse her gazete, birlikteliğin resmileştiğini yazmıştı. Bu manşetler de en az ilkleri kadar göz yaşartıcıydı. "Hak ettiğini buldu "Son" ve "Hanımefendi teslim oluyor", onu rahatsız etmeye devam eden en sinir bozucu olanlardan ikisiydi. İlk geceden sonra hafta boyunca iki kez daha odasına gelmiş olması söylentilere hiç şüphesiz yardımcı olmuştu. Bu süreyi konuşması üzerinde çalışarak ve ülkenin sıhhi ihtiyaçlarını tartışarak geçirdiler. Çok şehvetli bir konu değildi, ama kendini ona daha da fazla çekilmiş bulmuştu. Ancak bu duyguları birçok nedenden ötürü bir kenara bırakması gerekiyordu. En önemlisi de adamın onunla anlaşmalarının ötesinde bir ilgisi olmamasıydı.

Bunu yapmak için kendini meşgul tuttu. Yatak odası için duvar kağıdına karar vermekle kalmamış, yeni perdeler ve mobilyalar da sipariş etmişti. Onun beğendiği deseni seçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ne de olsa en iyisini o seçmişti. Artık evlilik hayatına alıştığına ve toplumla tanıştığına göre, evlerinin dışındaki hayatla yüzleşme zamanının geldiğine karar verdi.

İlk sosyal gezisi Londra Oy Hakkı Derneği'nin bir toplantısıydı. Toplantıya kız kardeşleri ve Violet, Leydi Leigh ile birlikte katıldı. Toplantı, grubun bahar ve yaz etkinliklerini tartışacağı aylık bir strateji planlama oturumuydu. Cora onların projelerine dahil olma fırsatını memnuniyetle karşıladı. Kendisini hâlâ Amerikalı hissediyordu ama hiç şüphesiz

İngiltere'nin önümüzdeki yıllarda onun evi olacağına karar verdi. Buradayken yardım etmek için elinden geleni yapmayı umuyordu.

Herkes ona karşı çok nazik ve misafirperverdi, ancak Parlamento Meydanı'nda yapılacak gösteriyi konuşmaya başladıklarında havada bir şeyler değişti. Gösteri, Evli Kadınların Mülkiyet Yasası ile ilgili tartışmalarla aynı zamana denk gelecek şekilde planlanmıştı. Toplantıda yaklaşık otuz kişi vardı, çoğu kadındı ve aralarına birkaç erkek de karışmıştı. Grubun başkanı Bayan Burgess konuştuğunda her biri daha dik oturuyor gibiydi.

"Evli Kadınların Mülkiyet Yasasını geçirmeyi bir sonraki hedefimiz olarak belirledik. İhtimallerin bize karşı olduğunu söylememe ya da yolumuza çıkan tehlikeleri hatırlatmama gerek yok. Şubat ayında yaşananlar hala hafızalarımızda taze." Kalabalıktan bir öfke mırıltısı yükseldi. Bayan Burgess sessizlik için elini kaldırdı. Beyaz saçları ve heybetli duruşuyla yaşlı bir kadındı. Yasaklayıcı görünmesinden ziyade, kendine güveni ve ciddiyeti vardı. Konuştuğu zaman önemliydi. Grup sakinleşti. "Muhalliflerin yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğiz. Bu amaçla, hedefimizi desteklemek için Parlamento duvarlarının dışında bir gösteri daha planladık. Kadınlara kendi hayatlarının kontrolü verilene kadar rahat edemeyiz. Mülkiyet Yasası bu yolda atılmış çok önemli bir adımdır."

Evli Kadınların Mülkiyet Yasası, kadınlara evliliğe getirdikleri varlıkların kontrolünü vermeyi amaçlıyordu. Diğer önlemler onları korumak için yeterince ileri gitmemişti. Cora'nın, çeyizinin bir kısmının kendisinde kalmasına izin vermesi için Devonworth'a güvenme konusunda bu kadar endişeli olmasının bir nedeni de buydu. Ona güveniyordu ama aralarındaki anlaşmaya yasal olarak uyulmasını sağlayacak bir önlem alınmalıydı. Yine de Bayan Burgess'in yasadan bahsederken söyledikleri kafasını karıştırmıştı.

Bir izleyici planlanan gösterinin lojistiğini sorgularken bir durgunluk yaşandığında Cora Violet'e "Şubat'ta ne oldu? O gösteride bir tür tehlike var mıydı?"

Violet ona doğru eğildi. "Tüm gösterici grubu saldırıya uğradı." Cora'nın nefesi kesildi ama dikkat çekmemek için sesini gizledi.

Violet sözlerine şöyle devam etti: "Başlarına çuval geçirmiş bir grup adam ellerinde coplar ve havai fişeklerle dışarı çıktı. Kimse ciddi şekilde yaralanmadı. İnsanlarımız karşılık verince bazı düşmeler ve itişmeler oldu. Bu bizi korkutmak için yapılan bir gösteriydi. Neyse ki birkaç milletvekili ve Lord ile birlikte birkaç seyirci olaya müdahale etti. Eşiniz yardıma koşanlardan biriydi."

Cora, o zamanlar onu tanımamasına rağmen bu durumdan saçma bir şekilde memnun olmuştu. "Polis sorumluları yakalayabildi mi?"

Violet başını salladı. "Bir ya da iki, ama hepsi değil. Onları nüfuzlu birinin kiraladığını iddia ettiklerini duydum ama bu doğruysa bile henüz cezalandırılmadı."

"Kim o?"

Violet'in sesi daha da alçaldı. "Hereford Dükü. Kocam bu konuda fazla bir şey söyleyemez, bu yüzden sadece gazetelerin haberlerini biliyorum, ama ona karşı kanıt topladılar ve uygun bir şekilde sundular."

"Ne korkunç bir adam."

"Evet, Hereford unvanının hakkını veriyor," diye onayladı Violet.

Cora, Violet ve kız kardeşi August ile İngiltere'ye geldikten sonra tanışmıştı ama onu sanki sonsuza dek tanıyacaklarmış gibi karşılaşmışlardı. Violet bu yüzden onun onuruna bir balo düzenlemişti ve Cora'nın da bu yüzden onu tonların arasında istemeye istemeye kabul ettiklerinden hiç şüphesi yoktu. Başka biri saldırıyla ilgili olarak Hereford'dan bahsetmekten kaçınabilirdi ama Violet, Cora'nın şimdiye kadar tanıştığı en dürüst insandı. Bu da ona Devonworth hakkında harika bir bilgi kaynağı olabileceğini düşündürüyordu. Ancak LSS toplantısı böyle bir tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Toplantı kısa süre sonra sona erdi ve Cora ile kız kardeşleri Violet'in arabasına bindiler çünkü kontes onları eve bırakmayı teklif etmişti. Cora, Violet'e bütün gece canını sıkan kocasıyla ilgili soruyu sormak için Camille'in evinin önünde kız kardeşleriyle vedalaşana kadar bekledi.

Arabanın loş feneri, kadının güzel yüz hatlarına yayılan sıcak bir ışıltı yarattı. Pelüş kadife döşemenin üzerinde daha az resmi ve daha rahat bir şekilde oturması, elbisesinin altındaki zar zor fark edilen yumruyu öne çıkarıyordu. Farkında olsun ya da olmasın, Violet elini sevgiyle karnında taşıdığı bebeğin üzerine koymuştu. Cora kendi çocuğuna duyduğu özlemi hissetti.

Annesi ve kız kardeşleriyle yaşamı biraz kaotikti. Fanny'nin başı ya bir tahsildarla ya da kapılarına sarhoş gelen terk edilmiş bir sevgiliyle sürekli belaya giriyordu. Cora, son birkaç yılın çoğunu bunlarla uğraşarak ve azalan fonlarını genişletmeye çalışarak geçirmiş ve bir aile isteyip istemeyeceğini hiç düşünmemişti. Miras bir olasılık haline geldiğinde, evlendiği adamla gerçek bir aile kurmak aklının ucundan bile geçmemişti. Ama son zamanlarda Devonworth'un çocuğunu taşıma düşüncesinin aklının bir köşesinde dolaştığını da inkâr edemezdi. Devonworth, aristokrat bir koca olarak hayal ettiğinden çok daha farklıydı.

Bunu düşünmemek en iyisiydi. Boğazını temizleyerek, "Birkaç kişinin kocamla ilgili olarak Leydi Sofia adında bir kadından bahsettiğini duydum. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Kız kardeşleri onun hakkında henüz hiçbir şey öğrenmemişti ve bu konuyu onların önünde açmaktan çekiniyordu çünkü merakının gerçekte olduğundan daha fazla şey ifade ettiği konusunda ısrar edeceklerdi. Kadının onun metresi olup olmaması umurunda değildi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Camille hâlâ Paris'teydi, bu yüzden Cora ona soramazdı.

Violet gülümsedi. "Leydi Sofia Jameson. Onunla bir ya da iki kez karşılaştım. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Ne bilmek istiyordu? Aklına *sevgili olup olmadıkları* geldi ama Violet'i bu konuşmayı yapacak kadar iyi tanımıyordu. "Yakınlar mı?"

"Devonworth'u sadece kocam aracılığıyla tanıyorum. Aynı sosyal etkinliklere katılmışlığımız var ama onun kulağına sahip olduğumu sanmıyorum. Size şunu söyleyebilirim ki, ikisinin evleneceğine dair yaygın bir kanı vardı."

Bu Cora'nın beklediğinden daha fazlaydı. Göğsü sıkıştı. "Belli ki yapmamışlar. Ne oldu?"

"Emin değilim. Somerset'te birbirlerinin yakınında büyümüşler. Kız sadece birkaç yaş küçüktü ve anlatılanlara göre iyi arkadaşlardı. Evlenmeye direnmiş ama o kadar güzelmış ki kimse *evde* kalmış kelimesini kullanmaya cesaret edememiş. Sanırım ailesi onu bu konuda şımartmış. Sonunda evlenmesi an meselesiydi. Çok zengin bir baronet ile evlendi ve o zamandan beri dünyayı geziyorlar. Söylemeye gerek yok ama Devonworth yerine onu seçmesi epey dedikodu konusu oldu."

"Aralarında ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Evleneceklerine dair dedikoduların doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Onun başka biriyle evlenmesine pek üzölmüş gibi görünmüyordu ama Devonworth söz konusu olduğunda onun gerçek duygularını asla bilemeyeceğinizi düşünüyorum. Yıkılmış olabilirdi ama bunu göstermezdi."

Bu kadarı doğrudu. Cora onu çok iyi tanıdığını iddia edemezdi ama şimdiye kadar tanıştığı en çekingen insandı. İngiliz ve üst sınıf terbiyesinden dolayı böyle olması gerektiğini düşünmüştü ve muhtemelen bunun bir parçasıydı; şimdi, bunun diğer kısmının kendini koruma yöntemi olup olmadığını merak ediyordu.

"Bu doğru, yapmazdı." Bu, hayatında başka bir kadın daha olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa Leydi Sofia şehirde miydi? "Hâlâ uzakta mı yoksa İngiltere'ye geri mi döndü biliyor musun?"

Violet bir an düşündü. "Emin değilim. Yollarımız pek kesişmedi. İstersen öğrenebilirim?"

"Hayır, sorun değil." Bunun gerçekten kendisiyle hiçbir ilgisi yokken ortalığı karıştırmasına gerek yoktu. "Tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra araba evinin önüne yanaşınca Cora Violet'e iyi geceler diledi ve aceleyle merdivenleri çıktı. Uşak kapıyı açarken, "İyi akşamlar Edgecomb," dedi.

"İyi akşamlar leydim." Her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde hazır olda durdu. Kadın hâlâ adamın kendisini onaylayıp onaylamadığına karar veremiyordu.

"Lord Hazretleri evde mi?" diye sordu. "Çalışma odasında leydim."

Dış giysilerini teslim ettikten sonra aceleyle merdivenleri çıktı. Monroe onu bekliyordu ve ikisi birlikte hızlıca üstlerini değıştirdiler.

Geceliklerini giydirdi. Hizmetçi eşyaları yerleştirmek için kalacağı zaman Cora ona akşam için çekilmesini soyledi. Saat çok geç olduğu için bu gece ona gelme ihtimali zayıftı ama yine de gelebileceğini umuyordu.

Yalnız kaldığında aynada kendine hızlıca bir göz attı. Son zamanlarda onu görebileceğini dşündüğu zamanlarda görünüşüne daha çok dikkat ediyordu. Aralarında romantik bir şey olmayacaktı ama yine de güzel görünmek istiyordu. Parmağını Jenny'nin ona verdiği küçük bir dudak allığına daldırdı. Dudaklarının doğal rengini ortaya çıkaracak soluk bir gl rengiydi; genellikle bunu özel geceler için saklardı, ama onu ziyaret ettiği gecelerde sürmeye alışmıştı. Ayrıca saçlarının yerinde olduğundan emin oldu, ama örgüyü bıraktı çünkü onu çıkardığında gizliden gizliye hoşuna gidiyordu.

Ona geldiği ikinci gece, detaylara gösterdiği dikkatin ilki kadar kapsamlı olmayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı. Odasında kaldığı bir saatin tamamını, istatistiklerine ve diğer rakamlara ekleyeceği kişisel hikayelere olan ihtiyaç tartışarak geçirmişlerdi. Bir dereceye kadar kabul etmişti ama en çok hangi hikyelere ihtiyaç duyulacağına karar verememişlerdi. İnsanların acılarını sömürmek ile herkesin duyması gereken gerçekleri anlatmak arasında ince bir çizgi vardı.

"Ancak bu insanların bu politikalar yüzünden acı çektiğini bilmeliyiz. Onların hikayelerini anlatmalıyız." Konuşmanın zerine eğilmiş, bir kolera hastasının gerçek yaşam öyküsünü eklemenin uygun olacağını dşndüğu yerlerde kenarlara notlar alıyordu. Kafasını kaldırdığında, adam ona bakıyordu. Hayır, ona değil, ağzına. Gözleri yoğun ve canlıydı, nefesini kesen bir sıcaklıkla canlıydı.

Sinirli bir şekilde alt dudağını dişledi ve onun gelişinden hemen önce bir çılgınlık anında sürdüğünü unuttuğu rujun tadını aldı. By bozulduğunda bakışları onunkilere kaydđ. Onun üzerinde bıraktığı bariz etkiye içten içe gülümsedi.

"Yatağa gitmeliyiz," dedi ve midesi, birlikte demek istemediğini kendine söylemeden önce sıçradı.

İkisi de ayağa kalktıktan sonra onu nazikçe çevirdi ve örgüsünü çözme işlemine başladı. Bu, kızın dağınık görünmesini sağlayarak oyunlarını ilerletmek için yapılan göstermelik bir hareketti ama parmakları bu işle oyalanıyor gibiydi. Parmaklarını örgünün bıraktığı dalgalar arasında yavaşça gezdiriyordu, sanki bu his hoşuna gidiyormuş gibi. Kadın, adamın bu hareketine karşılık kafa derisinin karıncalanmasına bayılıyordu.

Şimdi allığı dudaklarına sürdükten sonra biraz parlaklık katmak için fazlasını yanaklarına sürdü. Son olarak, geceliğinin dantelinin daha iyi görünebilmesi için V kısmını açmak üzere şalının bağını gevşetti. Geleceğinden değil. Geç olmuştu. Ama üzülmektense tedbirli olmak daha iyiydi.

Aklı, oy hakkı gösterisindeki şiddetten Leydi Sofia'ya kadar bu gece öğrendiği her şeyle meşguldü, bu yüzden uyumaya çalışmadan önce okumaya karar verdi. Yastıklarını arkasına koyarak yatağına yerleşti -her ihtimale karşı en iyi şekilde görünmek için ekstra özen göstererek- komodinin üzerindeki kitabına uzandı. *Gurur ve Önyargı*, kocasının soğukkanlılığı göz önüne alındığında uygun bir başlık gibi görünüyordu. Ama kitap orada değildi. Daha önce banyo sırasında okumuştı ve ortak banyo odalarında bırakmış olmalıydı. İç çekerek ayağa kalktı ve odanın kapısına doğru yürüdü.

Kapı aralıktı ama biraz daha açana kadar odanın içinde yanan lambayı fark etmemişti. Hava ağır ve nemliydi, sanki biri son zamanlarda banyo yapmış gibiydi. Odanın derinliklerinden tanımlayamadığı bir ses geldi. Islak ve erkeksi bir sestti. Teni karıncalandı. İçeride biri vardı. Havada yüklü bir his vardı, neredeyse nefes alamayacak kadar ağırdı. Çıkıp kapıyı arkasından çekebilirdi ama kulağına boğuk bir ses daha geldi. Bir homurtu. Devonworth yaralanmış ya da acı çekiyor muydu?

Tuvalet, lavabo ile birlikte sağ tarafındaydı ve odanın geri kalanı sol taraftaydı. Kocasının odasının kapısı tam karşısındaydı ve kapalıydı. Ses pencereye yakın taraftan geliyordu. Ayaklı küvet mermer bir levha üzerine yerleştirilmiş ve bir paravanın arkasına gizlenmişti, ama bu açıdan başını görebiliyordu ve boş görünüyordu. Nilüferlerle boyanmış paravan odanın o köşesini tamamen gizliyordu. Küvetin yanına yastıklı bir sandalye ve ayna yerleştirilmişti çünkü

Genelde banyodan çıktıktan sonra havlulanır ve giyinirlerdi. Sandalye gizliydi ama odaya doğru bir adım daha attığında köşedeki ayna görüldü. Gördüğü yansıma, şaşkınlığını gizlemek için elini ağzına götürmesine neden oldu.

Kocası sandalyeye yayılmıştı, etrafındaki havlu sanki kendini kuruturken oturmuş gibi duruyordu. Yalnızca havlu tamamen açılmış ve kocası tamamen ona görünmüştü. Saçları ıslaktı, banyodan çıkmış gibi kirli bir sarıya boyanmıştı ve yüzünden geriye doğru itilmişti. Yüzünün düzlemlerini ve açılarını vurguladığı için yakışıklı görünümünü neredeyse yıkıcı hale getiriyordu.

Hayal ettiği kadar zayıf, kaslı ve formdaydı. Geniş ve güçlü ama hantal olmayan göğsünü hafif bir kumral saç örtüyordu ve düz ve kaslı karnından aşağıya, seksine doğru iniyordu. Penis deneyimi heykellerde ve tıbbi metinlerde bulunanlarla sınırlıydı. Bir erkek için her biri sarkıktı ve kayda değer değildi. Adamınki uyluklarının tepesindeki bukleler yuvasından karnına doğru yükseliyor, damarlarla kabarıyor ve pembe, şişkin bir başı oluyordu. Eli bir ritimle uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettirirken nemden parlıyor gibiydi. Gerçekten de ucundaki yarıktan inci gibi bir sıvı akıyordu.

Kadın büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Uylukları, yumruğunun her pompalanışında daralıp gevşeyen kaslarla sarılmıştı. Çıplak ayakları fayans döşeli zeminde genişçe açılmış, ayak parmakları bariz zevke karşı sıkılmıştı. Başını arkaya atmış, gözleri sınıksıkı kapalı, dudakları hazzın peşinden koşarken başka bir homurtuyla ayrılmıştı. Adam ne kadar çekici olsa da, önündeki yasak görüntü ne kadar cazip olsa da, onu etkileyen şey bu sestti. Fiziksel bir dokunuşun olabileceğini hayal ettiği kadar sürükleyiciydi. Çakıllı ses tonu kadının derinliklerine işliyor, her sinir ucunu ona karşı duyarlı hale getiriyordu. Tekrar yaptı -bu sefer bir inilti- ve sesi kadının üzerine doğru tırmandı. Vücudunun her tarafındaki küçük tüyler diken diken oldu ve kendini sıcak, tenine göre fazla büyük hissetti.

Gözlerinin önünde, eli daha hızlı hareket ediyor ve nefesi daha sert geliyordu. Kalçaları yukarı doğru sarsıldı ve kadın onun bir şeye yakın olduğunu anladı. Göğüslerinin şiştiğini hissetti ve içinde bir şey sıkıştı, dokunulmak için yalvardı. Nefes nefese kaldı ve dizlerinin bağı çözüldü. Yanına gitmek istedi ve

Ona dokunmak, yaptıklarını paylaşmak istiyordu ama aynı zamanda taş kesilmişti ve kararsızdı. Bu bariyeri daha önce hiç geçmemişlerdi ve zihninin derinliklerinde bir yerde izlememesi gerektiğini biliyordu ama hareket edemiyordu. Ayakları yere sabitlenmişti. Kendi arzusu ve neler olacağını görme merakı karşısında çaresizdi.

Adamın eli titredi ve kızın bakışları aynadaki yüzüne doğru kaydı. Gözleri buluştu ve kalbi durdu. Yakalanmıştı. Adamın çenesi kaskatı kesilmişti ama bunun öfkeden mi yoksa kendi uyarılmışlığından mı kaynaklandığını anlayamadı. O an sonsuza dek zamanda asılı kalmış gibiydi. Kendi ahlakı ona gitmesi için bağırırken bile nefes almaktan korkuyordu.

"Cora," diye fısıldadı ve ses tırtıklı ve çığdı, o kadar çok istekle doluydu ki, neredeyse çığlık atacaktı.

Gitmek yerine, zaten jöleli olan bacakları gevşedi ve kapı pervazına yaslandı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bir yarışta koşabilirdi. Ama tüm bunlara rağmen, artık ona bakmamaya dayanamayana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Gözleri tekrar onun o kısmına kaydığı anda, adam kendini tekrar eline aldı. Bu sefer homurtuları daha yüksekti, sanki artık onları tutmaya çalışmıyordu. Yumruğunun her pompalanışında kalçaları yukarı doğru itildi ve çok geçmeden haykırmaya başladı.

Adamın salıverilmesinin ilk patlaması kadının yüksek sesle solumasına neden oldu. Eylemin genel mantığını bilmesine rağmen böyle bir şeyin olacağı ona hiç söylenmemişti. İnci gibi beyaz sıvı karnını uzun çizgiler halinde boyadı ve adam sandalyeye yığılana kadar çekiştirmeye devam etti, her damlasını dışarı çıkardı, tükenmiş ve doymuştu.

Ancak o zaman kendini harekete geçmeye zorlayabildi. Pervazdan uzaklaştı ve aceleyle odasına dönerek kapıyı arkasından kapattı.

YEDİ

SOMETHING STRANGE HAPPENED K DEVONWORTH THE Ertesi gece arabanın penceresinden dışarı baktığında karısının yaklaştığını gördü. Nefesi kesildi ve göğsünde garip bir his oluştu. Kendine yalan söyleyip bunu hazımsızlığa bağlayabilirdi ama o sabah erkenden başlayan bitmek bilmeyen toplantılar yüzünden bütün gün yemek yemeye ancak vakit bulabilmişti.

Dün gece onu düşünerek kendini tatmin ederken içeri girdiğinden beri onu ilk kez görüyordu. En kötüsü bu bile değildi. Medeni olmayan bir ahmak gibi onu da davet etmişti.

Bundan sonra bir kadına ne söylenebilirdi ki? Özellikle de her anından zevk almış gibi görünürken. Ta ki sonuna kadar. Ancak kadın kapıyı arkasından kapattığında, tüm durumu yanlış okumuş olabileceğini fark etti.

Ama bu tam olarak açıklamıyordu, çünkü bu gece garip hisler yaşadığı ilk gece değildi. Neredeyse sürekli bir olay olmuştu. Değişim, evliliklerini sahte bir şekilde tamamladıkları sırada gerçekleşmişti. Ona gittiği ve konuşması üzerinde çalıştıkları her gece, öncesinde beklenti gibi bir şey hissediyordu. Onun odasındaiken, kanlı konuşmaya konsantre olmayı neredeyse imkansız hale getirecek şekilde onun farkındaydı.

Ön merdivenlerden hızla inerken yüz ifadesi okunamıyordu. Saçları zarif bir şekilde toplanmıştı ve eteklerinin koyu mavi ipeği pelerininin altından görünüyordu. Kadın yaklaşırken kıpırdandı, paltosunu düzeltti ve keşke bir an önce saçlarını düzeltmiş olsaydım diye düşündü.

aceleyle ofisinden çıktı. Beckham günün erken saatlerinde ona bu akşam dışarıda yiyecekleri yemeği hatırlatan bir not göndermişti. Devonworth'ün kendisi ise bütün gün onunla hiç temas kurmamıştı. Yarı yarıya onu görünce tahrik olacağından korkuyordu ve yarı yarıya da onu bir daha asla görmek istemeyeceğine inanıyordu.

Kapı açıldı ve bir uşak içeri girmesine yardım etti. Kadın hemen göz teması kurmadı ama onun yerine eteklerini karşısındaki koltuğa yerleştirmeye koyuldu. Kadının taze lavanta kokusu adamın burun deliklerini okşadı ve kasıklarına doğru bir heyecan gönderdi. Dün gece olanları unutmak istese de aleti her şeyi hatırlıyordu. Boğazını temizledi ve kıza arabanın battaniyesini uzattı, kız da sözsüzce kabul etti.

"İyi akşamlar, Cora."

"İyi akşamlar." Bakışlarını adamın omzunun yakınlarında bir yere dikti.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Kaçınılmaz olarak alıkonuldum. Bana katıldığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

Ondan nefret ediyordu. Muhtemelen ondan iğreniyordu. Kadının küçümsemesi, bu gece neredeyse dayanılmaz derecede güzel olduğunu fark etmesini engellemedi. Saçları onun tercih ettiği gibi açık olmasa da, arabanın yetersiz ışığı tutturulmuş buklelere yanık bir parlaklık veriyordu. Yanakları pembeydi ve yüzünde belli bir ışıltı vardı. Gözleri bile daha canlı görünüyordu, mavi-gri rengi derin ve güzeldi. Boynunun uzun çizgisi, bugünlerde sık sık olduğu gibi adamın gözlerini çekti.

Akşamları yatak odasında birlikte çalışırken, başını yana eğmiş, yazdığı kelimeleri incelerken kendini onun bu kısmına bakarken buldu. Bir kadının vücudunda takdir edilecek daha pek çok canlı bölge varken, bu bölgeye hayranlık duymak saçmaydı. Ama işte buradaydı, buna takıntılıydı. Nabızı orada çaresiz bir kuşun kanatları gibi atıyordu. Teni görüldüğü kadar yumuşak olabilir miydi?

Karısını süzmenin muhtemelen geceye başlamak için en iyi yol olmadığını anlayarak, birkaç sokak ötedeki Mayfair evine giderken önlerinden geçtikleri evlere baktı. Tekrar boğazını temizledi. "Biz

Lord ve Leydi Albright ve baloda tanıştığınız Lord ve Leydi Bolingrave ile yemek yiyeceğiz. Onur konuğu ise Çin'in İngiltere'deki bakanı Bay Guo Song Tao. Kendisi Fransa'ya resmi büyükelçi olarak atandı ve önümüzdeki birkaç ayı Paris'te geçirecek. Bu gece bir veda yemeği."

"Beckham'ın notu açıklandı. Bilmem gereken ya da yapmam gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?" Pencereden dışarı bakma sırası ondaydı.

"Hayır, kontes olarak iyi iş çıkarıyorsunuz. Korkarım çok fazla küçük konuşma var."

Kadın başını salladı ve sessizliğe gömüldüler. Gerilim neredeyse dayanılmazdı. Bütün bir geceyi birbirlerine bakmadan geçirmeleri mümkün değildi. Şey, kızın ona bakmaması. Ona bakışlarını kaçırmadan duramıyordu. İşleri onlar için daha da zorlaştırmış olmasına katlanamıyordu.

"Cora-"

"Lütfen beni affet," diye başladı aynı anda. Adam irkilerek sustu, o da aceleyle devam etti. "Gitmem gerektiğini biliyorum. Sizin özel zamanınıza müdahale etmeye hakkım yoktu. Muhtemelen affedilemez bir şeydi ama umarım-"

"Tanrım, Cora. Hayır." Öne doğru eğilip Cora'nın ellerini tuttu ve Cora'nın ondan kaçmaması ya da ellerini çekmemesi onu memnun etti. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Seni asla böyle bir duruma sokmak istemedim. Bir daha olmayacak."

Kadın ona baktı ama adam yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamadı. Sıkıntılı olduğu kesindi ama bunun öfkeyle mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu söyleyemiyordu.

Aceleyle devam etti. "Kendi odamda kalabilirim."

"Hayır." Başını salladı, kaşlarının arasında ikiz çizgiler vardı. "İsteddiğini yapabilirsin. Kalmamalıydım ..." Birbirlerine kenetlenmiş ellerine baktı ve şimdi onun yüz ifadesinde gördüğü şeyin utanç olduğunu anlıyordu.

"Sizi temin ederim ki özre gerek yok." Durakladı. "Zor olmadı."

Bakışları adamın yüzüne kaydı ve adam onu gördü ... aynı arzu ipucunu. Burun delikleri hafifçe alevlendi ve gözleri karardı. Yanaklarını boyayan allık, kıyafetlerinin ortaya çıkardığının ötesine yayılmış gibiydi. Birdenbire hava, önceki gece aralarında geçenlerin hafifçe kabul edilmesiyle yoğunlaştı. Adamın görebildiği tek şey kızın gül goncası şeklindeki ağzıydı. Dudakları ayrılmıştı ve adam onları tatmak istiyordu. Dilini onun içine daldırmak ve onu hissetmeyi öğrenmek istiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Aralarındaki ilişkinin nasıl olacağını zaten konuşmuşlardı. Ona bu kadar hayranlık duyması için hiçbir neden yoktu. Belirli bir kadınla bu şekilde meşgul olduğu diğer tek sefer kötü sonuçlanmıştı.

Tanrı'ya şükür ki araba durdu. Arkasına yaslandı ve kapı açılır açılmaz dışarı fırladı.

-

CORA CHARLES CADDESİNDEKİ EVE GİRDİ
Devonworth'un kolunda. Onun tarafından eşlik edilmenin verdiği his her zaman hoşuna gitmişti. O bir odaya girdiğinde insanlar dikkat kesilirdi. Herkes ona bir edep ve hürmet duygusuyla yaklaşırdı. Bunun bir nedeni unvanı ve buradaki hiyerarşide taşıdığı roldü ama daha büyük bir nedeni de kendisini nasıl taşıdığıydı. Kendinden emindi ve dürüstlük ve doğruluk konusunda bir üne sahipti. Bu da çoğu insanın ona en iyi benliklerini sunmalarına neden oluyordu. Bunun bir kısmı ona da sızmıştı ve bu hoş bir histi.

O ve kız kardeşlerinin eve döndüklerinde karşılaştıkları tuhaf bakışlardan çok daha güzeldi. Uptown'a gitmeye cesaret ettikleri zamanlarda, birileri kaçınılmaz olarak onları ya da isimlerini tanıyordu. Bu da fısıldaşmalara, asık suratlara ve onaylamayan bakışlara yol açardı. Fanny kendi mahallelerinde bile tuhaflıklarıyla ün salmıştı. Bu bakışlar onu o kadar rahatsız etmiyordu ama bir kez olsun saygının gölgesinde gizlenmek hoş bir değişiklikti.

Bu duyguya odaklanmaya çalıştı. Onunla birlikte Topluma çıkmakla ilgili en sevdiği şey buydu. Ne yazık ki, aralarında vızıldayan farkındalık yüzünden buna yer yoktu. Geçen gün saatlerce uyanık yatmıştı.

Gece onun nasıl göründüğünü ve zevkini bulurken çıkardığı sesleri hatırladı. Ona katılabileceği her türlü yolu hayal etmişti. Sonunda, elleri kendi zevkini bulmak için geceliğinin altında yolunu bulmuştu. Adam ona dokunduğunda hissettiklerinin yanında soluk kalıyordu ama yeterliydi ... ta ki bu gece onu görene ve her şey yeniden başlayana kadar. Sadece kaynamaya yetecek kadar birikmiş bir ateş gibiydi, onu yeniden tutuşturacak doğru çırayı bekliyordu. Onu görmek yeterliydi, ama sonra o da gidip kendisini izlemesinden hoşlandığını itiraf etmişti ve kadın doğru düzgün göremez olmuştu. *Bu hiç de zor değildi.* Bu itirafla ne yapması gerekiyordu?

Ev sahipleri Lord ve Leydi Albright, misafir odasına girdiklerinde onları karşıladı. Cora kendini hareketleri yapan bir otomat gibi hissetti. Odayı fark etmek için kendini zorlaması gerekti. Görünüşe göre diğer herkes çoktan gelmişti. Devonworth herkesi selamlarken özürlerini sundu. Birkaç milletvekili eşleriyle birlikte, Bay Guo'nun yanı sıra başka bir Çinli yetkili ve tercümanları da oradaydı. August ve kocasının da orada olduğunu görünce çok sevindi ama Lord ve Leydi Bolingrave ile konuştuklarını fark edince bu sevinci kursağında kaldı. Aynı çift Leigh balosunda onun hakkında dedikodu yaparken kulak misafiri olmuştu.

Grubu sıcak bir şekilde selamlamayı başarmıştı ama Devonworth onda bir gariplik olduğunu fark etmiş olmalıydı. Dörtlüden ayrıldıklarında eğildi ve fısıldayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Adamın eli sırtının alt kısmına bastırdı ve kadın onun dokunuşunu giysilerinin katmanları ve korse kemerleri arasında olması gerekenden çok daha fazla hissetti. Adamın şakağına değen nefesinin okşaması dikkatini dağıtmış, muhtemelen gereğinden fazla konuşmasına neden olmuştu.

"Evet, sadece ..." Omzunun üzerinden bakınca yaşlı çiftin mutlu bir şekilde düğün ve düşesle sohbetlerine devam ettiklerini gördü. "Baloda evliliğimizin durumunu tartışırken kulak misafiri oldum." *Düğün* ne demek istediğini anladığını umuyordu, çünkü bu toplulukta evlilik kelimesini kullanamazdı.

Sertleşti ve onlara bakarken gözleri sertleşti. "Bolingrave de tartışmanın bir parçası mıydı?"

"O, karısı ve tanışmadığım başka bir kadın."

Gruptan uzaklaşırken çenesindeki bir tendon esnedi. "Şaşırmamalıyım."

Gözlerini o tendon parçasından ayırmak zorunda kaldı. Bunu nasıl bu kadar ilgi çekici bulabildiği kafasını karıştırmıştı. "Onunla sık sık anlaşmazlığa düştüğünüz oluyor mu?"

"Halk Sağlığı Yasa Tasarısı'nın önünde duruyor. Yaratacağı masrafların belediyelere ve ev sahiplerine haksız bir yük getireceğine inanıyor. Ne yazık ki elinin altında birkaç adam ve işleri geciktirmek için yeterli sayıda milletvekili var."

"Ne korkunç bir adam."

"Evet, birçok kez daha kötüsünü düşündüm."

Gözleri buluştu ve tamamen uygunsuz cazibesi hâlâ devam ederken, buna bir aidiyet duygusu da katıldı. Bolingrave'lerle geçirecekleri geceyi atlatmaları gerekiyordu ve bunu birlikte yapacaklardı. Kadın gülümsedi ve adam da ona gülümsedi.

Kâhya yemeği anons etti ve Devonworth'un eli sırtından kaydı. Ona kolunu uzatacağını sanmıştı ama Devonworth onun elini tuttu. Adamın parmakları Devonworth'un parmaklarına dolandığında bir an için nefes almayı bıraktı ve kendi ayaklarına takılmadan onun yanında yürümek için elinden gelen her şeyi yaptı. Masaya yaklaştıklarında, adam elini bırakmadan önce nazikçe sıktı. Oturduktan uzun süre sonra bile bunun yankısını hissetti.

Yemekte her şey yolunda gitti, ta ki Lord Bolingrave onun karşısında oturup, "Majesteleri bana Londra Oy Hakkı Derneği'ne katıldığınızı söyledi, Leydi Devonworth," diyene kadar.

Masanın biraz ilerisinde oturan August'a baktı. Düşes, Bay Guo ve ortağıyla demiryolları ve Çin'e demiryolu ve telgraf hatları getirme potansiyeli hakkında derin bir tartışma içindeydi. Düşes, ailesinin şirketi Crenshaw Iron Works'te çalıştığı ve demiryollarıyla yoğun bir şekilde ilgilendikleri için konu hakkında bilgiliydi ve hararetili bir tartışmanın ortasındaydı. Bu, onun

ne kadar tatsız olursa olsun, bu konuşmada Cora'nın yardımına gelemeyecekti.

Belki de yanılıyordu ama Cora, işçi sınıfına temiz su götürme fikrine karşı olan birinin onlara oy hakkı verilmesine de karşı olacağını varsaymanın adil olacağını düşündü.

Dengesini korumayı başardı ve şöyle dedi: "Evet, biliyorum. Oy hakkı özgür bir toplum için elzemdir. Sizce de öyle değil mi?"

Zar zor da olsa gülümsedi ve masanın aşağısındaki kocasına baktı. Lord ve Leydi Albright eşlerin bir arada oturmaması gibi artık alışılmış bir geleneğe uyuyordu. Bunun sohbeti teşvik etmesi ve birbirlerine hoş bir ara vermelerini sağlaması gerekiyordu. Şu anda kocasının desteğine ihtiyacı olabilirdi. Bolingrave ile aralarında oturan yaşlı kadınla sohbet ediyordu. Kadın tek başınaydı.

Cora hükümetteki önemli adamlarla büyük akşam yemeklerine alışık değildi. Bununla birlikte, erkeklerin kendisiyle aşağılayıcı bir şekilde konuşmasına alışkındı, bu yüzden bu işin onun için kolay geçmesine izin vermeyecekti.

"Oy hakkı, evet," diye başladı, "ama bunun kazanılmış bir hak olması gerektiğine inanıyorum. Herkes yasaların karmaşıklığını ve yansımalarını anlayamaz. Zeki olduklarını kanıtlamış olanların bile kendilerini bu konularda eğitecek zaman ya da motivasyona sahip olmaları beklenemez."

"O zaman bu insanların ne yapmasını istersiniz? Gidip başkalarının kanun yapmasına izin mi versinler?"

"Neden, evet. Yüzyıllardır iyi işliyor. Burada işlerin nasıl yürüdüğüne alışık olmadığınızı biliyorum, ama aslında çok basit ve Amerika ile hemen hemen aynı." Kadehindeki şarabı döndürdü ve şöyle dedi: "Sistem işliyor çünkü oynamamız gereken farklı roller var. İşçiler, çiftçiler ve benzerlerinin halkımızı besleyen ve doyuran önemli işleri var. Toprak sahipleri ise bakıcılar, kâhyalar. Onların rolü ülkenin refah içinde olduğunu görmektir. Tabii bir de toprak sahibi aristokrasi, yani soylular var ve bizler de birer kâhya olsak da rollerimiz bundan daha büyük. Biz ülkeyi ileriye taşıyoruz."

"İşçi sınıfının yalnızca sizin üstün aklınızın altında çalışmak ve emek vermek zorunda olduğuna inandığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ben öyle bir şey demedim leydim. Ben sadece bazı şeylerin eğitimsizlerin katılamayacağı kadar karmaşık ve gerçekten de karmaşık olduğuna inanıyorum. Bu insanlardan bazılarının doğumlarının üzerine çıkabileceğine inanıyor muyum? Evet, buna inanıyorum. Bunun gerçekleştiğini gördük. Ama herkes eğitilmiş olamaz, çünkü o zaman kim çalışacak ve çiftçilik yapacak?"

"Sanayiciler bu hiyerarşinin neresinde yer alıyor?"

"Ah, işte güzel bir soru." Şarabından bir yudum aldı. "Bu modern zamanlar bazı şeyleri değiştirdi. O kadar ileri gideceğim ki, sanayicilerin meydan okumanın üstesinden gelen ve soylarını aşan emekçiler olduğunu iddia edeceğim. Onlar gerçekten de oyu hak ettiler."

"Peki kadınlar nereye ait?"

"Evlerinde Rablerine ve ailelerine hizmet ederler. Kadınlar büyük toplumumuzun ahlaki omurgasıdır, erkekler ise yöneticilerdir, rasyonel akla sahip olanlardır. Fabrikalarda çalışan çok sayıda kadınla birlikte ailelerimizin başına gelen trajediyi zaten gördük. Bebek çiftlikleri olarak bilinen bu korkunç kurumları duydunuz mu?"

Cora cevap veremeden, adam açıklamaya devam etti. Cora bu terimi Londra Genç Kadınlar Evi ile olan ilişkisi sayesinde duymuştu. Başlangıçta bu çiftlikler, ebeveynleri genellikle imalat işlerinde olmak üzere şehirlerde çalışan bebekleri ve küçük çocukları kabul eden ailelerdi. Çiftlikteki yetişkinler çocukları iş bulabilecekleri yaşa gelene kadar büyütüyorlardı. Zaman geçtikçe aile çiftlikleri, bebekleri birincil gelir kaynağı olarak kabul eden para kazanma makinelerine dönüştü. Bu çiftliklerin birçoğu, birçok çocuğun bakımları altındayken ihmalden ölmesinin ardından, içler acısı yaşam koşulları nedeniyle kapatıldı. Uygulamaya karşı büyük bir öfke vardı, ancak yine de bir dereceye kadar devam ettiğini anlıyordu.

"Bu çiftlikler, kadınlar çalıştığında ve odak noktaları evden uzaklaştığında ortaya çıkan şeydir."

"Daha rasyonel bir zihne sahip biri için bu biraz abartılı oldu." Bunu söyler söylemez içten içe irkildi. Bunun ne zamanı ne de

gerçek olsa da kişisel saldırıların yeri değildir.

Sanki ondan böyle bir şey bekliyormuş gibi, sanki o bir kedi yavrusuymuş ve tabii ki ona tırmalayacakmış da o da ona şaka yapacakmış gibi sırttı. Sanki burada tüm gücün kendisinde olduğunu ve kızın söyleyebileceği hiçbir şeyin bir anlam ifade etmeyeceğini biliyormuş gibi. Ondandır nefret ediyordu.

"Kabul etseniz de etmeseniz de bu doğru. Eğer kadınlar dünyaya çıkıp erkeklerin yerini alsaydı, toplum en iyi ihtimalle elli yıl içinde çökerdi."

"O zaman belki de evrimleşmesi gereken toplumdur. Kadınların istedikleri gibi yaşamalarına izin verecek şekilde adapte olabilir ve değişebilir."

Güldü. "Sevgili bayan, bu *kadınlara* uyum sağlamak için herkesin kim olduğunu değiştirmesini mi öneriyorsunuz?" *Kadınlar* kelimesini sanki nüfusun yarısından değil de birkaç baş belasından bahsediyormuş gibi kullandı. Onları hayatının aksesuarları olarak görüyordu, tam anlamıyla işlevsel insanlar olarak değil.

"Toplumun eşitsizliğin gelişmesine izin verecek şekilde yapılandırıldığını ve bunu ele almanın zamanının geldiğini öne sürüyorum. Değişim kolay olmayacak, bu konuda sizinle hemfikirim, ancak başlamalı yoksa bir hesaplaşma olacak."

"İşte burada yanılıyorsunuz," dedi. "Hayal ettiğiniz gibi eşitsizlikler yok. Bu ayrıntılı sistemler büyüyen bir toplumun ihtiyaçlarını karşılamak üzere evrimleşti ve yüzyıllar boyunca işe yaradı. Çiftçiler çiftçilik yapıyor, işçiler çalışıyor ve toprak sahipleri de eğitimleri ve eleştirel düşünceye ayıracak zamanları sayesinde yönetiyorlar. Kadın, tüm ihtişamıyla evi korur ve büyük toplumumuzu ilerletmek için çocuklar üretir. Bu, her şeyin doğal düzenidir."

"Hiç de idealist olmayan bir ideal uğruna nüfusun yarısının gerçek ihtiyaç ve isteklerini bastırmanın doğal bir yanı yoktur; bunun yerine, çok az sayıda kişiyi zirvede tutmak ve diğerlerini sürekli bir kulluk ve itaat durumunda tutmak için kurulmuş yozlaşmış bir sistemdir." Sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu.

"Duyduk, duyduk." August şarap kadehini kaldırırken Cora'ya onaylayan bir baş selamı verdi.

İşte o zaman Cora, sesleri hâlâ medeni olsa da, masanın en az yarısı tarafından duyulacak kadar yükseldiğini fark etti.

"Siz mücadele etseniz de etmeseniz de değişim gelecek, Lord Bolingrave," diye devam etti August. "Herkesin sesini duyurmasının zamanı geldi. Oy hakkı ile sesini duyuramayan kadınlar ve erkekler yakında bunu bulacaklar."

Bolingrave'in göğsü sessiz bir iç çekişle kabardı. "Göreceksiniz ki" - August'a baktı- "Majesteleri" -sonra Cora'ya baktı- "Leydim, Britanya ne zaman değişeceğini ve ne zaman sağlam duracağını bildiği için başarılı olmuştur. Parlamento'da iyi adamlar olduğu sürece, geleneklere sadık kalınacaktır."

"Kocam da o iyi adamlardan biridir lordum ve oy hakkı verilmeyenlerin durumuyla yakından ilgilenir. Sesi olmayanlar için savaşacaktır." Konuştuktan sonra yersiz konuştuğunu fark etti. Onun adına konuşmaya hakkı yoktu, özellikle de o masada otururken. Ona baktı, neredeyse kendisine kızacağından korkuyordu ama yüzündeki ifade kızgınlık değildi. Ona acınası bir onay ve hatta belki de takdirle bakıyordu.

"Devonworth biliyor-" diye başladı Bolingrave.

"Karım hayatımı sesi olmayanlar için konuşmaya adadığımı biliyor. Her konuda bunu yapmaya devam edeceğim, Bolingrave, senin de çok iyi bildiğin bir gerçek," dedi Devonworth.

Kocasına gülümsedi ve o da ona gülümsedi. Kısa bir an için masadaki diğer herkes arka planda kaldı. Uzanıp ona dokunmak için duyduğu özleme şaşırdı. Onun varlığında teselli bulmak için. Onunla gerçek bir bağ kurmayı beklemiyordu ama bu onun bilgisi ya da rızası olmadan gerçekleşmişti.

Leydi Albright nazik bir tavırla, "Belki de hanımların salona çekilip erkeklerin purolarını tüttürerek siyaset konuşmalarının vakti gelmiştir," dedi.

Cora hafifçe azarlanıp azarlanmadığından ya da bu tür konuşmaların siyasi yemek masalarında uygun olup olmadığından tam olarak emin değildi. O da herkesle birlikte ayağa kalktı ve diğer kadınların yanına gitti. Giriş odanın diğer tarafındaydı, bu yüzden erkekler kadınlar yerlerine geçtiğinde yerlerine oturmak üzere yerlerinde kalırken o masanın etrafında yürüdü.

gitmişti. Devonworth'un yanından geçerken, adam uzanıp onun kolunu okşadı. Bu dokunuş o kadar beklenmedik ve çılgınca hoştu ki neredeyse yüksek sesle nefesi kesiliyordu. Adam ona gülümsedi, gözleri şefkat doluydu ve fısıldadı, "Yakında seninle olacağım."

SEKİZ

CORA TUTARLI BİR DÜŞÜNCE OLUŞTURAMAMIŞTI
ona böyle dokunduktan sonra. Adamın bunu yeni evli, şefkatli bir çift rolü oynadıkları için yaptığını biliyordu ama yine de gerçek gibi gelmişti. Belki de öyleydi. Bolingrave'e karşı bir araya gelmişlerdi. Arkadaşlıkları gerçektir. Kontun eski moda ideallere bağlı kalma kararlılığının getirdiği hırçınlığa boyun eğmek kolay olabilecekken, bunun doğrulanması moralini yüksek tutuyordu.

Yemek masasında olanlardan kimse söz etmedi, August hariç, o da gelip onunla birlikte kanepeye oturdu ve şeri içtiler. "Orada kendine hakim oldun."

Düşes, etraflarındaki konuşmaların duyulmaması için alçak sesle konuştu. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındaydı ve şık giyinmişti. Çekici olmasına rağmen, görünüşü üzerinde çok fazla zaman harcamadığı izlenimini veriyordu.

Cora, giyinmesine yardım edecek bir hizmetçisi olduğundan emindi ama saçlarını sade bir şekilde toplamıştı ve en az takı olan kolye ve alyansını takıyordu. Modadan çok iş odaklı görünüyordu.

bilinçli.

"Teşekkür ederim. O saçmalamaya devam ederken sessizce oturamazdım."

August gülümsedi. "Bu saçmalık onun kendini güvende ve emniyette hissetmesini sağlıyor. Buna inandığından bile emin değilim."

"Öyle olmamasını umabiliriz."

"LSS'de bize katılmaya karar vermenize sevindim. Tartışmanızda belagatliydiniz ve bizim tarafımızda sizin gibi daha fazla insana ihtiyacımız var."

Toplantıdan beri aklında bir fikir oluşuyordu. "Üç aylık bülten için bir şeyler yazabilirim diye düşünüyordum. İngiliz hukuku hakkında çok fazla bilgim yok, o yüzden bu konuya özel bir şey olmaz ama kadınların deneyimleri hakkında yazabilirim." Ona kendi mahallesindeki dul kadınlardan ve onların durumları hakkında nasıl yazılar yazdığından bahsetti. "Londra Genç Kadınlar Evi'ne gelen bazı kadınlarla röportaj yapabilirim. Kimliklerini gizli tutarlar tabii ki."

August bu fikirden heyecanlanmış görünüyordu ve adamlar bir süre sonra onlara tekrar katılana kadar bu konu hakkında konuştular.

Çok geçmeden Cora kendini eve dönerken kocasıyla birlikte arabada buldu. Loş ışıklı vagonda karşısında oturan adamın mükemmel çenesi gaz ışığında belirginleşiyordu. Ona baktığında midesinde oluşan o küçük kıpırdanmanın hiç geçip geçmeyeceğini merak ediyordu.

"Lord Bolinggrave ile yersiz konuştusam özür dilerim," dedi. Adamın karşısına dikilecek olsa da, bunu ona meydan okumadan daha nazik bir şekilde yapabiliirdi.

Güldü, boğazında yaşayıp ölen boğuk bir ses. Bu ona dün gece duyduğu diğer alçak sesleri hatırlattı ve içinde bir farkındalık uyandı. Şimdi onunla bu kadar yakinken nasıl hayatta kalacaktı? Dün gece o kadar ustaca kullandığı eli şu anda kalçasının üzerinde duruyordu. Devonworth, onun ve o elin dün gece rüyalarında nasıl yer aldığından habersiz görünüyordu.

"Özür dilemeye gerek yok. Bolinggrave bahtsız bir aptal gibi konuştuğunda kendisine meydan okunmasını hak ediyor."

Kıkırdamaktan kendini alamadı ve bakışlarını adamın elinden çekti. Adamın kapüşonlu gözleri gölgede kalmıştı ama eğlenirken parladıklarını hayal etti. "Sen de ondan hoşlanmıyorsun o zaman, Halk Sağlığı Yasası dışındaki nedenlerden dolayı?"

"Bu yetersiz bir ifade. Adam kendi görüşünün yanılmaz olduğuna inanıyor."

Tekrar güldü ve adamın gözlerinin yüzünde gezinmesinden keyif aldı. O kadar uzun zamandır onun önce bakışlarına sonra da aklına hayranlık duyuyordu ki

onu izlemeye alışmıştı. Şimdi sanki onu daha fazla görüyormuş gibi hissediyordu. Onu sık sık onaylıyor ve konuşmasında yardımını hevesle kabul ediyordu ama bu gece farklıydı. Bu gece aralarında yeni bir tür yoldaşlık gelişmişti. Onunla birlikte kapalı bir anlayış çemberinin içinde olma hissi neredeyse sarhoş ediciydi.

"Onunla konuşmak beni LSS'ye katılmakla doğru şeyi yaptığıma ikna etti. Bir şeyler yapmam gerekiyor ve bu benim tutkuyla bağlı olduğum bir amaç. Eylem yaparken Bolingrave'i düşünüyor olacağım. O benim öfkeme bir yüz verdi."

Gülümsemesi hemen kayboldu. "Eylem mi? Başka bir gösteri mi planlıyorlar?"

Bir şeyler ters gidiyordu. "Evet," dedi temkinli bir şekilde ve sonra bunun bir sır olması gerekip gerekmediğini merak etti. Gösteriyle dikkatlerini çekmeye çalıştıkları adamlardan birinin de o olabileceğini hiç düşünmemişti. Ya önceden öğrenmesi onları durdurmaya çalışması anlamına gelirse? Bunu yapabilir miydi? Böyle bir gücü var mıydı? Bunu bilmiyordu.

"Katılmamalısın, Cora. Size yalvarıyorum. Son kez-"

Rahatlama onu neredeyse patlayacak kadar doldurdu. Adam onun için endişeleniyordu ve her şeyi durdurmaya çalışmıyordu. "Violet bana olan biten her şeyi anlattı. Tehlikeli bir olay olduğunu biliyorum ama bana Hereford'un zan altında olduğunu ve kimsenin onun bir daha böyle bir şey yapacağına inanmadığını söyledi."

"Haklısınız. Kendisi zan altında ve bir duruşma ile karşı karşıya kalacak, ancak bu etkisiz hale getirildiği anlamına gelmiyor. Tekrar bir şeyler denemekten çekinmeyecektir. Aslında, endişe edilmesi gereken tek kişinin Hereford olduğuna inanmıyorum. Pek çok güçlü erkek kadınların oy kullanmasını istemiyor. Şu anda olduğu gibi, tüm erkekler bile oy kullanamıyor. Oy hakkının toprak sahipleri ve gücü elinde tutmak isteyenler arasında kalması için yoğun bir çaba var. Bunu Amerika'da beyaz olmayan erkeklerin oy kullanmasını engelleme çabalarında gördünüz. Burada da aynı şey söz konusu ama tüm işçiler için.

"Gitmeni istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

"Benim için endişeleniyor musun?" Bunu o kadar da sevmek istemiyordu ama bu, içinin ısınmasına ve uzun zamandır hissetmediği bir şekilde dolmasına neden oldu.

çok uzun bir süre.

"Evet, hem de çok. Cora, sen benim karımsın. Seni güvende ve iyi tutmak benim görevim."

Bu da en az onun ilk baştaki endişesi kadar hoşuna gitmişti ama onun da karısı rolünü üstlenen herhangi bir kadın için aynı şeyi söyleyeceğinden oldukça emindi. O özünde bir bakıcıydı ve ailesindeki herkesi güvende ve iyi tutmayı bir görev olarak görürdü. Onun bu yönüne hayranlık duyuyordu ama aynı zamanda ondan daha fazlasını istiyordu ki bu hiç de adil değildi. Ona asla daha fazlasını teklif etmemişti.

"Bana bir şey olmaz. Güvenlik tutmuşlar. Bana söylenene göre geçen seferkinden daha fazla."

Bir elini saçlarında gezdirdi, bundan memnun olmaktan çok tedirgin görünüyordu. "Bu iyi ve güzel, ama bu şiddet ya da hata olmayacağı anlamına gelmiyor. Sadece birkaç kişi kavgaya katılırsa yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilir. Gruba katılmanızın bir sakıncası yok ama daha güvenli bir yol bulun."

"Sakıncası yok mu? Devonworth, başlangıçta benim kendim olacağım ve senin de kendin olmaya devam edeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Kadın haklarına olan ilgimi sürdüreceğimi açıkça belirtmiştim. Seni metresinden ayırmadım ya da geceleri nereye gittiğini sormadım. Senin de bana aynı nezaketi göstereceğini düşünmüştüm."

"Hanımım mı? Cora, ne-" Ama durdu ve yüzünde bir anlayış belirdi. "Benim bir metresim yok. Hiç olmadı."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Pazarlığımız sırasında sevgililer hakkında hiçbir şart koşmadık." Sonra boğazını nemlendirmek için yutkundu ve adamın yüzüne karşı yalan söyledi. "Benim için sakıncası yok."

"Sana yalan söylemem. Böyle bir şeye tenezzül etmek için hiçbir nedenim yok-" Araba sokağın köşesini dönerken sallanıyordu.

"Gerçekten, Devonworth, umurumda değil." Umurundaydı ama bunu ona açıklamak kıskançlığını açığa vurmak olurdu ve ona karşı savunmasız olmasına izin veremezdi. Ona aşık olması kendi suçuydu. Jenny'nin onu yakışıklı bir adamla evlenmesi konusunda uyarmasının nedeni buydu, ama bundan daha fazlası da vardı. Cora kendini

Yakışıklıydı ama onun bu kadar çok takdire şayan başka özelliği olmasını beklemiyordu.

Kapı açıldı ve her zaman yaptığı gibi aceleyle dışarı çıktı. Sonra ona yardım etmek için geri uzandı ve elini uzattı. *O* eli değil, gerçi bu elin mükemmel bir ustalıkla kullanılabileceğini hayal ediyordu. Yüzü granitten oyulmuştu, ifadesi taş gibiydi. Bu onun için alışılmadık bir şey değildi ama bu kez işin içinde biraz da öfke vardı. Kaldırımında güvendeydi, elini bırakacaktı ama adam parmaklarını onunkilere doladı, sıktı ve hemen bıraktı. Kadın eldivenli eline bakmak zorunda kaldı, bir çeşit iz görmeyi bekliyordu ama bu sadece eldiveniydi. Uzun adımlarla merdivenleri çıkıp Edgecomb'un beklediği ön kapıya doğru ilerleyen adamın sırtını izledi.

İçeri girdiğinde, Devonworth paltosunu silkerek çıkarıyordu. Omuzlarının sağlamlığını her zaman fark etmişti ama şimdi giysilerinin altında nasıl göründüğünü bildiği için daha da sağlam görünüyorlardı. Bu zayıf kas çizgilerinin anısı sonsuza kadar onunla kalacaktı. İşini bitirdiğinde ona iyi geceler dilemedi. Bunun yerine, merdivenlerin dibinde onun tüm dış giysilerini teslim etmesini bekledi.

"Gidelim mi?" Ona kolunu uzatırken bir amaç uğruna konuşuyordu.

Onun ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu. Bu da oyunlarının bir parçası mıydı? Hizmetkârlar gecenin geri kalanını birlikte geçirmelerini mi bekliyorlardı, yoksa konuşmalarına arabada devam etmek niyetinde miydi? Başıyla onayladı ve yukarıya kadar onun yanında yürüdü.

"Bir kadını ziyaretten döndüğüme inandığınız gece neler olduğunu açıklamak istiyorum."

"Devonworth-"

"Lütfen."

Bu bir emirden çok bir ricaya benziyordu ama merak ettiği için "Tamam" dedi.

"Güzel."

Monroe onu yatak odasında bekliyordu. Ayağa kalktı ve bakışlarını indirmeden önce meraklı bir ifadeyle Devonworth'a baktı.

"Bu gece sana ihtiyaç olmayacak, Monroe. Bu akşam için emekli olabilirsin."

"Lord Hazretleri." Kadın hızlı bir reverans yaptı ama tereddüt etti.

Cora onu rahatlatmak için, "İyi geceler ve beni beklediğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Hizmetçi aceleyle odadan çıkarken Cora'nın teni heyecanla uğulduyordu. Devonworth'un bu gece aynı yatağı paylaşmaya niyetli olmadığını bilse de, bunu hayal etmekten kendini alamadı ve eğer gerçekten de yeni evli bir çift olsalardı, gecenin tam olarak böyle geçebileceğini düşündü. Ayrıca, bu elbiseyi çıkarması için birinin ona yardım etmesi gerekcekti ve bu kişinin o olması fikri, hislerini alt üst etti. Kıyafetleri şimdi evde olduğundan daha süslüydü. Görünüşe göre bu, bağlantıların küçüldüğü ve tek başına ulaşmanın daha da zorlaştığı anlamına geliyordu.

Pencereye doğru yürüdü, ellerini kalçalarına koyarak geceye baktı. Metresinin bu konuşmasından rahatsız olduğu belliydi.

"O gece metresinle birlikte olduğunu sandığımı nereden bildin?" Adamın eve geç geldiği ve çalışma odasının dışında karşılaştıkları akşamı kastettiğini düşündü.

"Yüzünüz. İfadeniz. Böyle düşündüğünden emin değildim ama o anda buna inanmana izin vermek amaçlarıma uygundu."

İlginç. "Ve şimdi değil mi? Ne değişti?"

Sanki bilmesi gerekiyormuş gibi ona baktı, ama özellikle de ondan gelecek küçük sevgi kırıntılarına bu kadar açken, ona bazı şeyleri açıklamaktan çekinmiyordu. "Artık arkadaşız ya da en azından ben öyle olduğumuza inanıyorum." Onu cesaretlendirmek için başını salladı. "Herhangi bir kurnazlığa devam etmek adil görünmüyor."

Boğazındaki ani kuruluğa karşı yutkundü. Onun göremeyeceğini umduğu suçluluk duygusunun tek işaretiydi bu. O haklıydı. Son zamanlarda gayrimeşru olduğunu ondan saklamaya devam etmek çok yanlış geliyordu. Muhtemelen fark etmezdi ama bu konu onun için çok can yakıcıydı.

"Pekâlâ," dedi ve ateşin önündeki küçük kanepeye oturdu. Daha bu hafta teslim edilmişti, gelecek hafta asılacak duvar kağıdına uyması için ince bir altın rengi.

"O gece Whitechapel'daydım. Harry kumar yüzünden başını biraz belaya sokmuştu. Bu onun için her zaman kötü bir alışkanlık olmuştur. Kumar oynardı.

okulda ve hatta sonrasında. Orada ya da burada yüz pound. Kendi kişisel eşyaları: bir saat, mücevher ve benzerleri. Whitechapel'deki kulübe nasıl bulaştığını bilmiyorum ama borç içindeydi. On bin pound ve borç giderek artıyordu." Sanki sonraki sözler özellikle acı vericiymiş gibi bir nefes aldı. Sonra yüzünü ona döndü. "Bu evliliğe ihtiyaç duymamın nedenlerinden biri de buydu. Timberscombe Park'taki yıkımdan sonra o kadar paraya erişimim yoktu. Nişanlandığımız akşamki konuşmamız sırasında bunu sana söylemedim, ama söylemeliydim."

Ona doğru yürüdüğü ve yanındaki kanepeye oturduğu süre boyunca gözlerini ondan ayırmadı. Küçük bir mobilya parçasıydı, bu yüzden kalçası onunkine değdi. "Bunun için beni affedebilir misin?"

"Benimle kardeşinin hatırı için mi evlendiğini söylüyorsun?"

"Kısmen, evet." Kaşları sanki bunun kendisine karşı bir tür işaret olmasından gerçekten korkuyormuş gibi çatıldı.

Düşüncelerinin o gece yaşananlar üzerinde çalkalanmasına izin verirken bir an sessiz kaldı. Adamın ona doğruyu söylediğine inanıyordu ama hâlâ açıklanması gereken bir koku vardı. "Sende parfüm kokusu aldığımı sanıyordum?"

Başını salladı. "Yeni bir müşteri edinmeye hevesli bir fahişe. Onu geri çevirdim." Kadın hemen cevap vermeyince, "Sana Harry'nin borcundan bahsetmediğim için beni affedecek misin?" diye sordu.

Elini onun elinin üzerine koymak istedi ama kendini tuttu. Ona dokunmak, hiç de hoşuna gitmeyecek tehlikeli duygularla dolu hale gelmişti. "Devonworth, aile ve kanatlarının altına aldığın kişilere bu kadar bağlı olmanı takdir ediyorum. Affedilecek bir şey yok. Kardeşinle ilgilenmek için yapman gerekeni yaptın. Harry bu yüzden mi yolculuğa çıkıyor?"

"Evet, onu ortaya çıkabilecek herhangi bir tehlikeden uzaklaştırmanın en iyisi olacağını düşündüm. Kulübün sahibine parasını ödedim ama bu tiplerden asla emin olamazsınız."

"O gece orada mıydın?" Bir yanı hâlâ onun kardeşi için kendini böyle bir tehlikeye atabileceğine inanamıyordu. "Whitechapel'da kardeşinin kumar borcunu mu ödüyordun?"

Başını salladı. "Bunu kendim görmeliydim."

Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama ona daha da çok hayranlık duyuyordu. "Ona kendi çocuğunmuş gibi bakıyorsun."

"Tıpkı senin kız kardeşlerine baktığın gibi," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsedi ve onun gözlerinin ne kadar yeşil olduğuna hayran kaldı. Sıvı kadife havuzları gibiydiler. "Sanırım düşündüğümüzden daha fazla benzerliğimiz var."

"Bunu o kadar da şaşırtıcı bulmuyorum. İkimiz de genç yaştan itibaren ailelerimizin bakımı ve refahı ile görevlendirildik. Belli ki anneniz bu işi yapmaya zahmet edemediğinde ebeveynlik rolünü onunla paylaşmışsınız."

"Bu onun hatası değil." Cora omuz silkti. "Eksantrik biri ve hiç ailesi olmadı. Bizi seviyor ve elinden geleni yapıyor."

Başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum ama sen boşlukları kolayca dolduruyorsun. Bu sayede yaşının ötesinde büyüdün. I . . ."

Sesi uzaklaştı ve kendini ona daha yakın eğilmiş, vücuduyla devam etmesi için onu zorlarken buldu. "Ne yaptın?" diye sordu bu da işe yaramayınca.

Uzandı ve dün geceden beri takıntı haline getirdiği eliyle kızın yanağındaki bir tutam saçı fırçaladı. Kızın ruhu bu dokunuşun altında zevkle dalgalandı. "Kendimi seninle ilgilenmek isterken buluyorum," diye devam etti. "Seni güvende ve mutlu tutmak istiyorum."

Kendini onun bunu ailevi bir anlamda söylediğine ikna etmeye çalıştı ama buna inanamadı. Hele de şu anda ona nasıl baktığını görünce. Gözleri sıcaktı ve son kelimeyi söylerken onun dudaklarına baktığını hayal ettiğini sanmıyordu. O kadar yakındılar ki adamın nefesindeki konyakla karışık nane kokusunu alabiliyordu. Vücudu ağrıyor ve hislerle canlanıyordu.

"Ben de bunu istiyorum," dedi.

"Güzel." Başparmağı yine kızın yanağını okşadı ama ayağa kalktı. "Gel, seni soyalım."

Bunu çok rahat bir şekilde söylemişti ama kadının sinir uçları yıpranıyordu. Kadın cevap vermekte yavaş davranınca, adam elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Kadın ona itaat etti ve hatta adam sırtındaki inanılmaz küçüklükteki düğmelere erişmek için onu kendisinden uzaklaştırdığında destek için yatağın direğine tutundu. Boynuna yakın düğmelerden başlarken hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Eğer

Gösteriden bahsetmenizden dolayı biraz sinirlenmiş gibiyim, o yüzden. Değer verdiğim herhangi birinin tehlikede olduğu düşüncesine katlanamıyorum."

"Beni önemsiyor musun?" diye sordu aptalca.

İlk birkaç düğmeyi hızla gözden geçirdi. "Demin öyle demedim mi? Artık ailemin bir parçasısın."

Doğru. Tanrım, ikisini birbirine karıştırmakla ne kadar aptallık etmişti. Kanepedeki o bakış kardeşçe olmasa da, onunla yatmaya hazır olduğu anlamına da gelmiyordu. Adam özellikle inatçı bir düğmeyi ilmeğinden çekip onu da düğmeyle birlikte hareket ettirdiğinde içinden bir heyecan geçti. Adam çalışırken parmak eklemleri kızın omurgasında küçük zevk dokunuşları yarattı. Gözlerini kapadı ve alnını yatağın direğine dayadı, bundan ne kadar zevk aldığını belli etmeden bunu atlatmaya kararlıydı.

"Kız kardeşlerinizi benim de sorumluluğum olarak görmeye başladım. Harry'den Mainwaring hakkında rapor vermesini istedim. Nedenini söyleyemesem de niyetinin iyi olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim."

"Yani onun da sizin gibi paralı askerlik niyetleri olabileceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

Kısa bir kakhaha attı, bu kakhaha dün gece çıkardığı ses olan inlemeye yakındı. Muhtemelen hiç de yakın değildi, belki de inilti gibi göğsüne hapsolmuş bir sestir ve hain bedeni her şeyi yanlış yorumluyordu. Kalçalarını birbirine kenetledi.

"Kesinlikle, ama ona kendime güvendiğim kadar güvenmiyorum. Ona iyi bakacağından emin olmamız gerekiyor."

"Evet, katılıyorum."

"Anlaştığımıza sevindim..." Belindeki bağları incelemek için eğildiğinde sesi kesildi. "Bu da ne?"

Düğmeler yerini metal kancalara ve kumaşın içine dikilmiş minicik metal halkalara bıraktı. Sarsıldı ama kalçalarının ona doğru çekilmesi dışında hiçbir şey olmadı. Direği daha sıkı kavradı.

"Zor olabilirler. Monroe bir alet bulunduruyor-"

"*Lanet olsun.*" Ayağa kalktı ve parmağını ağzına götürdü.

"İyi misin?" Arkasını döndü ve onun elini tuttu. İşaret parmağında sanki çimdiklenmiş gibi pembe bir çizgi vardı. Tırnağının kenarından küçük bir kan damlası akıyordu.

Kadın aceleyle bir mendil alırken, "Sorun değil," dedi.

Onu geri getirdi ve elini kendi elinin içine alarak ince kumaşı parmağının etrafına sardı. "Özür dilerim, seni uyarmalıyım. Alçıya ihtiyacın olacak."

Başını iki yana salladı. "Önemsiz bir şey. Basit bir bağlantı elemanının nasıl çalıştığını anlayabileceğimi sanırdım."

Cora, Monroe'nun kullandığı küçük kancalı aleti aldı ve ona uzattı. "Bunu dene."

Adam kabul etti ve kadın ona sırtını vermek için döndü. Birkaç başarısız denemeden sonra, nasıl kullanılacağını anladı ve kancaların geri kalanını kısa sürede halletti. Elbiseyi başının üzerinden kaldırdı. Dantel etek ucu bir saç tokasına takılana kadar her şey yolunda gitti. Tokayı çıkardığında kadın kıkırdamaya başlamıştı ve saçlarının yarısı sırtından aşağı dökülmüştü. Elbiseyi bir sandalyenin arkasına sarkıtırken kaşlarını çattı, görevi verimli bir şekilde tamamlayamadığı için tedirgindi.

"Surat asma, belli ki bunu daha önce hiç yapmamışsın. İlk seferinde doğru yapmanı bekleyemezsin," diye alay etti.

"Bu kadar karmaşık olması çıldırtıcı. Kadınlar uzun zaman önce daha basit giysiler talep etmeliydi." Kadının kombinezonuna henüz çözemediği bir matematik denklemiymiş gibi baktı.

"Yaptılar, ama işte buradayız, sonsuz iç çamaşırı ve bağlama katmanlarına geri döndük."

"Her şeyin canı cehenneme demek için iznim var." Uzandı ve kadının sırtındaki korsenin bağcıklarını çekiştirdi.

Gülümsedi ve adamın bu işte ne kadar beceriksiz olduğunun tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmaması nedense onu memnun ediyordu. Bu, bunu daha önce başka bir kadınla yapmadığı anlamına geliyordu. *Bunun* önemli olmadığını kendine hatırlattı. Korse nihayet gevşeyip çıkarabilinceye kadar, her yanlış dönüşte bir zevk kıvılcımı daha çaktı. Bu onu kombinezonu, çekmeceleri ve

Çorapları. Onun karşısında i  çamaşırlarıyla durduğunun farkında olsa bile, bunları kendi başına halledebileceğine pişman oldu.

"Teşekkür ederim," dedi ona dönerken. Gözlerini kaçırmadan önce, bakışları bir an için kombinezona ve onun bağlanmamış göğüslerine takıldı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu boğazında kuşkulu bir kabukla.

"Hayır, gerisini ben hallederim."

Başını salladı. "Gitmeden  nce Timberscombe Park'taki mülk müdürüm dışarı çıkıp bazı iyileştirmelere bakmamı istedi. Cuma  ğleden sonra yola çıkıp Pazar günü geç saatteki trenle dönmeyi planlıyorum ve senin de bana eşlik etmeni istiyorum."

"Kulağa çok hoş geliyor. Arazinizi görmek isterim."

"Güzel, ancak sizi uyarmalıyım ki futbol takımım bir maça katılacak. Bazı eşler gidiyor ama siz katılmak zorunda değilsiniz."

Haftalardır evliydi ve adam onu hiçbir maça davet etmemişti. Bu önemli bir şeydi. Daha düşünmeye bile fırsat bulamadan kabul etti. "Gitmek istiyorum. Daha önce hiç doğru düzgün bir maç izlememiştim, sonuna kadar."

"Güzel." Rahatlamış gibi gülümsedi. "Uyarayım, annem de orada olacak."

Oh. Her ne kadar annesinin ondan hoşlanmadığından şüpheleniyor olsa da, eninde sonunda kadınla vakit geçirmek zorunda kalacaktı. "Sorun değil."

Ona başıyla selam verdi. "O zaman size iyi geceler dilerim."

"İyi geceler." Adamın giderken bakışlarının tekrar göğüsüne döndüğünden ve yürüyüşünde şüpheli bir sertlik olduğundan neredeyse emindi. Adam kapıyı arkasından kapatırken kendi kendine gülümsedi. Daha önce merak ederken, şimdi onun kendisini istediğine inanıyordu.

Soyunmayı bitirdiğinde, her ikisinin de istediği şeye ulaşacak kadar cesur olup olmadığını düşünmeden edemedi. Ya da en iyisi

ilişkilerinin bu kısmını yalnız bıraktı. Ne de olsa hiçbir şey değişmemiştir. Hâlâ kendi yollarına gideceklerdi.

Ama onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu bilerek onu terk etmek daha iyi olmaz mıydı? Fanny'nin bu konuda ne diyeceğini biliyordu. Ona cesur olmasını ve istediğini almasını söyleyecekti. Ancak Fanny'nin mantığına her zaman güvenilemezdi. Cora oturdu ve kız kardeşlerine notlar yazdı. Onların tavsiyelerine ihtiyacı vardı.

NINETEEN

TÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA TIMBERSCOMBE PARK'A DOĞRU YOLA ÇIKTILAR. Cuma günü. Devonworth, Paddington İstasyonu'nun birinci sınıf peronunda volta atıyordu. Cora, taşraya yapacakları kısa yolculuk için bavullarıyla birlikte gelecekti. Hiçbir şekilde geç kalmamıştı ama Devonworth kendini ileri geri yürürken ve tekrar tekrar saati kontrol ederken buldu. Cora onu banyodan sonra gördüğünden beri bu haldeydi. Kendini gergin ve endişeli hissediyordu. Evdeki çalışma odasına ne zaman biri girse, onun geleceğini düşünüyordu... onun geleceğini *umuyordu*. Haftada bir kez aşırı uyarılmadan kurtulmak zorunda kalmaktan her lanet olası güne geçmişti ama bunu artık kendi odasının mahremiyetinde yapıyordu. Burası onun varlığıyla şereflemediği tek yerdi.

Ama diğer her şekilde oradaydı. Uyanırken düşüncelerinde, uykudayken de rüyalarındaydı. Birlikte uyuma numaralarına devam etmek için ona gittiği gecelerde saç örgülerini bağlayan her kurdeleyi cebine atmıştı, bu yüzden kokusu da onunla birlikteydi. Sabahları rahatsız bir şekilde uyandığında, kendini ellerine alır ve lavanta parfümü etrafını sararak onu rahatlatırdı.

Ona olan neredeyse saplantısı anlayabileceğinden çok daha hızlı gelişmişti. İki hafta içinde onun varlığına tahammül etmekten onu arzulamaya geçmişti. Bu son kısım onun için bir yenilikti. Bu yoğunlukta bir duygu uyandırmaya yaklaşan tek kadın Sofia'ydı. Bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü onu yıllardır tanıyordu. Sofia güzellik ve zarafet abidesiydi ve aralarındaki ilişki kaçınılmazdı.

Cora'nın durumu öyle değildi. Onu o kadar iyi tanımıyordu. Her zaman *farklı* hissetmişti çünkü sıradan cinsel ilişkilerden hoşlanmıyordu. Gençliğinde belli belirsiz birkaç tatmin edici denemeden sonra, bu kadar az şey için hamilelik, hastalık ve şantaj riskine girmenin bir anlamı olduğunu düşünmemiştir. Sonra Sofia hayatına tekrar girmiştir.

Ondan sadece birkaç yaş küçüktü ve komşu bir sitede yaşıyordu, bu da birbirlerini çocukluklarından beri tanıdıkları anlamına geliyordu. Bir yetişkin olarak, zamanının çoğunu Londra'da geçirmiş ve iletişimlerini kaybetmişlerdi. Birkaç yıl önce Londra Sezonu sırasında onunla yeniden bağlantı kurana kadar işler arkadaşlıktan çok daha derin bir şeye dönüşmemiştir. Kısa sürede sevgili olmuşlar ve ona evlenme teklif ettiğinde, o da kabul etmiştir. Ailesinin araya girdiğinden neredeyse emindi, çünkü birkaç gün sonra Sör William'la nişanlandığını gazetelerde okumuştur. Ona şahsen söyleme nezaketini bile göstermemiştir.

Tam da bu duygulardan, bu lanet olası zayıflıktan kurtulduğunu düşündüğü anda Cora karşısına çıkmış, onu baştan çıkarıyordu. Bu daha da anlamsızdı çünkü içinde bu vahşi duyguları uyandırmayan bir eş seçmişti. Onu seçmişti çünkü onu uzakta tutabileceğini düşünmüştü. Ama denemiş ve başarısız olmuştu. İşin en kötü yanı da denemeye devam etme kararlılığını yavaş yavaş kaybediyor olmasıydı.

Etrafında insanlar koşuşturuyordu. Trenler yolcularını beklerken birkaç ray üzerinde gürültüyle duruyordu. İstasyondan ayrılmakta olan doğuya giden trenin motorundan dumanlar yükseliyordu. Kaotik bir manzaraydı ama Cora perona adımını atar atmaz onu kalabalığın arasından seçebildi.

Lacivert renkte, siyah kadife biye süslemeli bir seyahat kostümü giymiştir. Başındaki şapka, altına tutturduğu kızıl saçlarının üzerinde yamuk duruyordu. Monroe, uşağı Crawford ile birlikte onu takip ediyordu. Yanında daha önce hiç tanımadığı genç bir Kızılderili kadın yürüyordu. Bir şey hakkında tartışıyorlardı. Kadın sade kahverengi bir takım elbise giymiştir ve yirmi yaşlarında görünüyordu. Omzunda bir kamera çantasına benzeyen bir şey vardı. Karısı neyin peşindeydi?

Gruba doğru ilerlemeye başladı. O gelmeden önce hepsi yerlerini bulmaya gitti ve Cora'yı orada ayakta bıraktılar.

"Devonworth!" diye seslendi ona ve yaklaşırken el salladı.

Gülümsedi ve ona doğru yürüdü, onu gördüğü için mutluydu. O da kendini ona gülümserken buldu. Evlendiğı bu kadın onun için bir muammaydı ama bu yönünü seviyordu.

İkisi de diğereine ulaştıklarında durdular, ilişkilerinin yeni keşfedilen yakınlığından ve bunun tren istasyonlarındaki selamlaşmalara nasıl yansıdığından emin değillerdi.

"Sen geldin," diye teklif etti ona.

Başını salladı. "Söyledim. Yapacağımı söyledim."

Belki Londra'dan ayrılıyor olmalarından, belki de beklenmedik misafiriyle ilgili planlarından kaynaklanıyordu ama parlıyor gibiydi. Mutluluğı tüm varlığını aydınlatıyordu ve adam orada durup buna hayranlıkla bakmaktan memnun olduğunu fark etti.

"Biletler sende mi?" diye sordu saçma sapan uzun bir aradan sonra.

Biletlerin göğüs cebinde saklı olduğı paltosunu okşadı. "Evet."

"Oliver bavullarla ilgileniyor." "Peki o zaman, binelim mi?"

Kadın başıyla onayladı ve adam çantasına uzanıp onunla birlikte birinci sınıf vagona doğru yürüdü. Onlar yürürken peron boyunca insanlar yer değıştirdi ve onlar için hareket etti. Sanki gerçek bir çiftmişler gibi. Sanki gerçekten karı kocaydılar ve dünyayı bir bütün olarak dolaşacaklardı. Bu basit ama baş döndürücü bir duyguydu ve çok hoşuna gitmişti.

Trene bindiğinde yavaşladı. Birkaç kişi koltuklarını bulma aşamasındaydı ama önlerinde kimse yoktu. Yüzüne bir bakış, içeriyi incelediğini doğırladı. Bakışları zümrüt yeşili kadife döşemeli pelüş koltuklardan, koyu ceviz ahşap işçiliğine ve tavandan sarkan pirinç aydınlatma armatürlerine kadar uzanıyordu.

"Hiç trene binmedin mi?" diye sordu, sesini alçak ve kızın kulağına yakın tutarak. Anlaması zordu ama mümkündü.

Titredi ve ona baktı, yanaklarında çekici bir kızarıklık vardı. Onu bu kadar kolay etkileyebildiği için kasıklarının derinliklerinde cevap niteliğinde bir çekilme hissetti. "Evet, ama ..."

Gözlerini onunkilerden ayırdığı anda, söylemeden bıraktığı ifadenin geri kalanını anladı. "Ama sen hiç birinci sınıf bir tren vagonuna binmedin."

"Hayır." Başını eğdi, muhtemelen bu itiraftan utanmıştı.

Bir hamal yaklaşarak değiş tokuşu sona erdirdi. Bavullarını aldı ve ancak Devonworth biletlerini uzattığında Exmoor'a doğrudan gitmediklerini fark etti. Edgecomb kendisinin ve Cora'nın biletlerini sabah erkenden ofisine göndermişti ve kontrol etmek için zarftan çıkarmayı bile düşünmemişti. Adam onları yerlerine oturttu ve Cora omzunun üzerinden ona konuşur gibi bir bakış attı. Onun bilmediği bir şey biliyordu. Kamera çantası olan o kadınla ilgili olmalıydı. Devonworth ona katılmadan önce Cora'nın pencere kenarına yerleşmesini bekledi.

Yalnız kaldıklarında, "Biletler-" dedi.

"Bir durak ayarladım," diye açıkladı ona gülümseyerek. "Umarım kızmazsınız. Clarkston'da birkaç saat geçirebileceğimizi düşündüm. Konuşmanızda o kasabadan bahsetmişsiniz, ben de orayı görmenin ve mevcut durumu belgelemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Crenshaw Iron'ın orada bir demir fabrikası olduğu için August ile konuştum ve yöneticilerden birinin bize fabrikayı gezdirmesini sağladı. Ayrıca bölgede bizimle konuşmak isteyen başka işçiler de tanıyor.

"Bir fotoğrafçı getirdim, Bayan Sharma. Onunla Londra Genç Kadınlar Evi'nde tanıştım. Orada gönüllü olarak çalışıyor ve fotoğrafçılıkla ilgileniyor. Onunla konuşmanız hakkında konuştum ve çok etkilendi. Temizlik eksikliğini ve tipik bir işçinin yaşam koşullarını fotoğraflamak için kendi kamerasını getirdi. Konuşmanızda kullanabileceğimiz pek çok not almayı planlıyorum. Umarım, kişisel hikayeleri aktararak oy kullanacakların empatisine hitap edebiliriz."

"Cora. . ." Ne kadar kızgın *olmadığını* ifade edebilecek hiçbir kelime bulamadı. "Teşekkür ederim."

"Tasarının sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu yaptığınız asil bir şey. Başarılı olmasını ben de en az sizin kadar istiyorum."

Ona bakamadı. Onun yerine, pencerelerinin dışındaki peronda yaşanan koşuşturmaya baktı. Çiftler, bazen çocuklar tarafından takip edilerek, koşuşturmanın içinde ilerliyordu. Takım elbiseli adam grupları acele ediyordu, şüphesiz çok önemli bir iş için toplantıya gidiyorlardı. Duygusallığa kapılmanın ne yeri ne de zamanıydı ama boğazındaki yumruyu yutamıyor ya da gözlerinin arkasındaki acıyı yok edemiyordu.

"Devonworth?" Elini nazikçe adamın yanağına koyup yüzünü kendisine doğru çevirirken sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Nasıl olmuştu da onun sadece fena sayılmayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştü? Hayatında gördüğü en nazik, en derin gözlere sahipti. Fırtınayla dalgalanan bir deniz gibiydiler, sınırsızdılar, sakladıkları sırlar sonsuzdu. Onun sırlarının her birini keşfetmek ve hepsinin tadını çıkarmak istiyordu. Burnunun köprüsündeki belirgin eğim onu eşsiz kılıyor ve giderek daha fazla takdir etmeye başladığı bir güven görünümü veriyordu. Ağzının çok hoş bir şekli vardı. O sabah, o yumuşak dudakların üzerinde nasıl hissettirebileceğini hayal etmekten zevk almıştı.

O güzeldi.

"Sen . . . ?" diye sordu.

"Hayır," diye başardı sonunda, sesi boğazındaki ağrıyı sıyrıp geçerken pürüzlüydü. "Ben gayet iyiyim." Başını çevirdi ve ne yaptığının farkına bile varmadan eldivenli avucuna bir öpücük kondurdu. Kadın irkildi ve avucuna baktı. Adam nazikçe bileğini tuttu ve elini kucağına indirdi. Avucunu öpücüğün etrafına nasıl kapattığını fark etmekten kendini alamadı.

Bunların hepsi yanlıştı. Onlar böyle değildi.

Açıklamak zorundaydı ama kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. İlerleyen dakikalarda bir şekilde ona uygunsuz bir şekilde yaklaştığını fark edince doğruldu ve omuzlarını dikleştirerek ön tarafa baktı. Ceketini çekiyordu, bu yüzden onu düzeltmek için yakasından çekti. "İnsanların bana yardımcı olmak için kendi yollarından çıkmalarına alışık değilim."

"Beckham-"

"Evet, Beckham takdire şayan bir iş çıkarıyor." Konuşmanın burada bitmesini umuyordu ama kadın çok dikkatli ve meraklıydı.

"Aile mi demek istiyorsun?"

Boğazındaki o lanet yumruya lanet ederek başını salladı.

"Sen herkesle ilgileniyorsun," diye devam etti. "Kimse seninle ilgilenmiyor." Ona bir daha bakamadı. Eğer yüzünde belireceğini bildiği şefkatli ifadeyi incelemesine izin verirse, kendi savaşını kaybedecekti. soğukkanlılıkla. "Pek şikayet edemem. Uşaklar, uşaklar, kahyalar ..." "Ama seni önemseyen kimse yok." Tam on ikiden vurdu ve sonra daha da sertleştirdi. "Kimse yükü omuzlamanıza yardım etmiyor."

Bu ilgi saldırısı altında nasıl dayanacaktı? Kâhyanın cüppesindeki pirinç düğmelerden birine baktı. Yeterince sert bakarsa acısı azalacaktı.

İşe yaradı ve paramparça olmadan ona bakabildi. "Cora. . ." Açıklanamaz bir şekilde, söyleyebildiği tek şey buydu.

Ona gülümsedi ve kolunu onun koluna doladı, avuç içi onun ön koluna yerleşti. Adam söze gerek duymadan onun elini kendi eliyle kapattı ve tren uyarı düdüğünü çalıp yavaşça istasyondan çıkarken sessizce oturdular.

-

CORA VE DEVONWORTH GELDİ AT TIMBERSCOMBE
O akşam parkta. Güneş batmıştı ama ay neredeyse dolunaydı ve Cora'ya geç ortaçağ evini ilk kez görme fırsatı veriyordu. Hendeği geçip surların önünden geçerken arabanın içinde daha dik oturdu. Surlar artık büyük ölçüde yıkılmıştı ama babası araba yolunun yanındaki taşları korumaktan büyük gurur duyuyordu. Devonworth yüksek kemerden geçmenin eve dönüşü belli bir tören kattığı konusunda hemfikirdi.

Hizmetçiler onlar olmadan gelmişti, bu yüzden arabada sadece ikisi vardı.

"Gerçek bir hendek beklemiyordum." Cora araziye daha iyi görebilmek için boynunu bükerken gülümsedi.

Uzakta birkaç ahır ve taş müstemilatın bulunduğu bir tarladan geçmeden önce eski kapı evini geçtiler. Ev, ay ışığında arkadan aydınlatılmış bir şekilde önlerinde belirdi.

"Bu bir kale mi?"

"Hayır, geç ortaçağ döneminde inşa edildi. Bir kale değil ama yakın. Büyük bir oda ve iki yanında kanatları olan bir avlu var."

Devonworth, babasının evin bakımı için ne kadar çok para harcadığından yakınlıkla çok zaman geçirmişti. Babasının zamanının çoğu kendi egosunu tatmin etmekle geçtiğinden, malikânenin bakımı için harcanan paranın çoğunun kozmetik olması şaşırtıcı değildi. Yağmur sularının mahzene aktığı kuzey tarafındaki yapıyı güçlendirmemişti. Devonworth bunu kendisi yapmıştı. Babası çatı onarımına para harcamamış, güneşliklerin tavanını freskle kaplamayı ve büyük salondaki ahşap tavana ve pervazlara yeni oymalar eklemeyi tercih etmişti. Tüm hayatı, olduğundan daha iyi görünmek için, aslında bambaşka olan şeyleri başka türlü göstermekle geçmişti.

Devonworth zor işlerle baş başa kalmıştı. Hayatında ilk kez babasının ciddiyetsizliğine minnettar olduğunu fark etti. Eğer Cora burayı sevdiyse, o zaman buna değebilirdi.

Araba durdu ve adam kızın inmesine yardım ederek evi incelemesini izledi. Evin dış cephesi taş ve tuğladan yapılmıştı, her iki ucunda da iki kalkan ve cumbalı pencereler vardı. Kız ona gülümsedi. "Çok güzelmiş."

"Artık senin," dedi, ama onun bu şekilde görmediğini biliyordu. Hâlâ kullandığı her şey ödünç alınmış gibi davranıyordu ve orijinal planlarına sadık kalırlarsa öyle olacağını düşünüyordu. Sorun şu ki, ondan oldukça fazla hoşlanmaya başlamıştı. Lavanta kokusu aklına onu getiriyordu. Her kızıl saçlı kadın onu düşünmesine neden oluyordu. Onu rüyasında bile görmeye başlamıştı. Arsız, yaramaz rüyalar.

Malikânede yaşayan hizmetkârlar onları karşılamak için dışarı çıkmışlardı. Merdivenlerde sıraya girdiler ve Devonworth onu tanıtmak için bir dakikasını ayırdı. Özellikle de çatı onarımı nedeniyle bir kanadın tamamı kapatıldığından, ülkede iskelet bir personel bulunduruyorlardı. Annesi en üst basamakta bekliyordu.

"Anne." Yanağına bir öpücük kondurarak onu selamladı.

Bunu nazıkçe kabul etti ve Cora'ya baktı. "İyi akşamlar Cora. Timberscombe Park'a hoş geldiniz. Bayan Sims size odanızı gösterecek. Eminim akşam yemeğinden önce biraz dinlenmek istersiniz."

Cora selamına karşılık verdi ve teklifi kabul etti. Hizmetçi onu almaya geldi ve yola çıktılar. Devonworth ona etrafı gezdiremediği için üzgündü ama annesinin konuşmak istediğini anlamıştı.

Cora içeride kaybolur kaybolmaz, "Çok geç kaldınız," dedi. Hizmetçilerin geri kalanı görevlerinin başına dönmek üzere dağıldı.

"Bir yerde durduk."

Gezi verimli bir gezi olmuştu. Son yirmi yılda aceleyle inşa edilen teraslı konutların bulunduğu mahalleleri gezmişlerdi. Bu evler aşırı kalabalıktı ve çoğu zaman yeterli havalandırmadan yoksundu. Tek bir dar evde yaşayan birkaç aile bulunabiliyordu. Bayan Sharma yakın zamanda boşalan evlerden birinin fotoğrafını çekmişti. Karanlık ve pis bir yerdi ve Devonworth, bırakın birkaç aileyi, bir ailenin bile orada yaşayabileceğini hayal edemiyordu.

Sonra küçük imalat kasabasının kenarına atılmış çöp yığınlarını gezdiler. Küçük olanlar neredeyse omuzlarına kadar atılmış ev eşyaları, hurdalar ve lağım gibi kokan şeylerle doluydu. Kanalizasyon sistemi, hızlı nüfus artışıyla birlikte uzun süredir dolup taşmıştı. Birkaç yıl önce yerel bir yetkili görevlendirilmişti, ancak konuştukları insanlar yolsuzluğun fonların başka yerlere aktarılmasına yol açtığını kuvvetle ima ediyorlardı. Gözetime şiddetle ihtiyaç vardı. Hazırladığı yasa tasarısı bunun gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Yolculuk sadece bu yasanın geçmesi konusundaki kararlılığını pekiştirmekle kalmamış, aynı zamanda bugün Cora'nın kararlılığını da fark etmişti. Titizlikle notlar almış ve tüm doğru soruları sormuştu. Ona yaklaştığında sığ bir eş bekliyordu. Parasını onun unvanıyla takas etmek isteyen birini. Kendi para ihtiyacının yüzeysel olarak görülebileceği göz önüne alındığında adil bir takas. Ama pazarlıkta çok daha fazlasını elde etmişti.

Cora bir eşten isteyebileceği her şeye sahipti. Gün ilerledikçe, aklını kurcalayan özel bir düşünce bulmuştu. Cora'nın belirlediği iki yıllık süreyi geçirmesini sağlayacak bir yol bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Annesi kayıtsız bir mırıltı çıkardı ve içeri girmek için döndü. "Yemekten önce konuşalım."

Gözlerini devirdi -karısından öğrenmiş olması gereken bir hareket olduğunu fark edince gülümsedi- ve onu takip etti.

Merdivenlerin arkasına sıkışmış küçük misafir odasına yerleştiler. Bahçeye bakan kemerli bir penceresi vardı ve annesinin yıllar önce kendisine ait olduğunu iddia ettiği bir odaydı. Dedikodu değirmenini çalkalamak dışında bilinen tek hobisi olan nakışlarını burada saklardı. Annesini çok severdi çünkü her zaman onunla ilgilenmiş ve ona en iyisi için yol göstermeye çalışmıştı ama çok yakın değillerdi. Aralarında bir mesafe bırakmayı tercih ediyordu, Cora'nın da her zaman hoşuna gittiğini düşündüğü bir şeydi bu. Ta ki Cora ona daha fazlasını özletene kadar.

"Dedikodu sayfalarını okudum." Oturur oturmaz hemen konuya girmek için hiç vakit kaybetmedi.

Aniden yükselen öfkesini kontrol etmek için bir nefes aldı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

"Ve?" diye sordu, ama

biliyordu. "Tamamlanma."

"Bu eski bir haber anne."

Ses tonundan hoşlanmadığı ona attığı bakıştan anlaşıyordu. "Gazeteleri düne kadar görmemiştin ama bu bana bir fikir verdi. Evliliği iptal ettirmek için çok geç değil."

Elini kaldırdı. "Artık çok geç anne. Güncel gazeteleri okumamışsın. Onlar sana her şeyin halledildiğini söylerdi."

Yüzünü buruşturdu ve başını pencereye doğru çevirdi.

"Bu evliliği kabul etsen iyi olur. Yeni çatı bu evlilik sayesinde. Kiracılarımızın açlıktan ölmemesi, yeni koyunlar alabilmemiz bu evlilik sayesinde. Cora o kadar da kötü değil. Ona bir şans verin, göreceksiniz."

"Cora değil. O kadın."

İçini çekti, teslim olmuştu. "Fanny Dove."

"Bizimle alay ediyor. Hoffman'ların balosunda bir şarkı patlattığını söylüyorlar, tekrarlayamayacağımdan emin olduğum müstehcen bir melodi. Ferguson yemeğinde aşırı şımarmış. İsmimiz yüzünden toplumun gözüne girmeye çalışıyor ve onu sadece o gece nasıl bir gösteri yapabileceğini görmek için davet ediyorlar."

"Peki, hangisi anne? Bu tür şeylere davet edilmesini sağlayan bizim adımız mı yoksa yarattığı gösteri mi?"

Gözleri kısıldı. "Onun Bertie'nin metresi olduğunu söylüyorlar." Son kelimeyi fısıldadı.

"Galler Prensi mi?" Duyduklarına inanamıyordu. "Anne, Bertie kasabada bile değil."

Bu konu önemsizmiş gibi elini salladı. "Konuşuyorlar ve insanlar buna inanıyor. Önemli olan tek şey bu. Bu ... bu ... kadın karşısında saygınlığımızın hiçbir anlamı olmayacak."

İçini çekti ve kanepede onun yanına oturdu. "Bir aile olarak saygın itibarımız küstah bir Amerikalıya dayanamıyorsa, o zaman zaten şüpheli bir itibardı. Bu da geçecek. Önümüzdeki sezon başka bir evlilik olacak ve başka bir aile bu mücadeleye girecek. Her yıl daha fazla Amerikalı geliyor."

Başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. "Ondan gelecek daha çok şey olacak."

"Olabilir ama Cora benim karım ve onun yanında olacağım. Bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı ve ben de onun için daha azını yapmayacağım."

Annesi kaşlarını çattı ama bu kez daha az kızgın ve daha çok meraklı görünüyordu. "Onunla ilgileniyor musun?"

Trendeki o an aklına geldi ve boğazındaki hassas sızıyı da beraberinde getirdi. Onun burada mutlu olmasını o kadar çok istiyordu ki. "İstiyorum."

"Dikkatli ol evlat. Ne olduğunu bilmiyorum ama o ailede bizim bildiğimizden daha fazlası var. Sözlerimi unutma."

Onu görmezden gelmek istedi ama yapamadı. Cora'nın ona söylemediği bir şey vardı.

YİRMİ

DINNER HAD BEEN A KABUS. IT WAS AÇIK K
Dikkat eden herkes, dul kontesin Cora'dan hoşlanmadığını bilirdi. Dışarıdan düşmanca görünmüyordu. Konuştuğunda doğru şeyler söylüyordu ve gözleri hançer gibi saplanmıyordu. Sorun, bütün akşamı Cora'ya bakmaktan bile kaçınarak geçirmesiydi. Cora kendisine bakmaya tenezzül ettiğinde gözlerini onun sağ omzunun üzerinden ayırmıyordu. Sonuç olarak, yemek tamamen uzun süren garip bir ilişki olmuştu. Daha da kötüsü, Cora neredeyse hiçbir şey yiyememişti. Yemek boyunca midesi düğüm düğüm olmuştu, bu yüzden o gece geç saatlerde kendini evin içinde parmak uçlarında mutfak ararken buldu. Guruldayan midesi asla sabaha kadar dayanamayacaktı.

Evin kendisi hoş bir sürpriz olmuştu. Yükselen ahşap kirişli tavanlarıyla oldukça genişti ama yine de rahattı. Yatak odası ana odaya bitişikti - Devonworth'un içeride dolaştığını duymuştu ama kapı açılmamıştı. Kendi odası şişe yeşili kumaşlar ve zarif kıvrımlı hatlara sahip maun mobilyalarla döşenmişti. Çimenliğe bakan cumbalı pencerede bir pencere koltuğu bile vardı. Pencere kurşunlu camdan küçük elmaslardan oluşuyordu ve sabah güneş ışığının camlarda nasıl parlayacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Bulabildiği her türlü yiyeceği geri götürmeyi ve orada tadını çıkarmayı planlıyordu.

Ama önce mutfak bulması gerekiyordu. Yemek odasından başlamış ve uşağın yemeklerini getirdiği kapıdan içeri girmişti. Yan odada uşağın mutfak ya da servis garsonu yoktu, bu yüzden

mutfağın bu katta olduğunu varsayıyordu. Sorun şu ki, ev odalardan oluşan bir labirentti ve o kadar çok kez etrafında dönmüştü ki nerede olduğunu bilmiyordu.

Bir kapının altından parlayan bir ışık onu bir koridorun sonuna yönlendirdi. Uzun koridora girmek için adım atması gerekiyordu, bu da evin bu bölümünün sonradan eklendiğini ve orijinal olmadığını gösteriyordu. Metal bir çınlama sesi ona doğru gelirken yankılanarak umut verdi. Kapıyı yavaşça iterek açtığı anda, odanın bir tarafına yerleştirilmiş büyük bir soba ile pırıl pırıl karo tezgahlar ortaya çıktı. Diğer duvarı bir sıra pencere kaplıyordu. Solunda sıra sıra tencerelerin durduğu bir raf vardı ve ses de oradan gelmişti. Devonworth yere düşen iki tencereyi almak için diz çökerken başını ovuşturdu, şüphesiz onlara çarptığı için.

Kadın kahkahasını gizlemeye çalışmadı ve adam irkildi, tekrar sakinleşmeden önce iri gözlerle ona baktı.

"Kendine zarar verdin mi?" diye sordu odaya girerken.

"Çok ağırlar." Kaşlarını çatı ama tencereleri kancalarına geri koyarken yüzünde bir ısıklık yoktu.

Etrafta kimse yokken burada onunla yalnız olmak garip ama iyi bir histi. Geldiğine göre artık gidebileceğinden yarı korkarak, "Burada olmana sevindim. Konuşmanı düşünmeden edemiyorum ve aklıma bir fikir geldi." Bu kadarı doğrudu, ama aynı zamanda gitme eğilimindeyse onu tutabileceğini düşündüğü tek konuydu. "Başlangıcı biraz değiştirmeye ne dersiniz? Bir anekdotla başlayabilirsin."

"Neden bir anekdot?" Bu kez başarılı bir şekilde tencerelerin altına eğilip aşçının kesme tahtası olarak kullandığı kiraz ağacından levhayı tutarken kaşları çatıldı. "Bu adamlar somut rakamlar istiyor. Saygı duyacakları tek şey bu."

Serrano jambonunu üzerine yerleştirdi ve ince dilimler kesmeye başladı. İzlerken midesi gurulduyor, gecenin bu geç saatinde neden aşağı indiğini hatırlıyordu.

"Empatilerini bulmalarına yardımcı olmak için. Rakamları tartışmak ve manipüle etmek kolaydır. Ancak Bayan Jones'tan ve kocasını akciğer enfeksiyonu nedeniyle nasıl kaybettiğinden bahsederseniz, insanların bir kadın için empati hissedebileceğine inanıyorum

Özellikle de ölümünün önlenabilir olduğunu savunduğunuzda, tek başına yetiştirmesi gereken beş küçük çocuğu olan biri."

Düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve dilimlenmiş jambon yığını gösterdi. "Bana katılmak ister misiniz?"

Karnı tekrar guruldadı ve ikisi de güldü. "Evet, eğer yeterince varsa," dedi.

Sırıttı ve onun için birkaç parça daha kesmeye başladı. "Bu konudaki düşüncelerin hoşuma gidiyor," diye ekledi düşünceli bir şekilde, bu da onun içini ısıttı. "Ama ölümünün önlenabilir olduğu gerçeğine itiraz etmezler miydi?"

Onun çalışmasını izledi. Et dilimlerini bir tabağa yerleştirdi ve sonra bir tuğla peyniri alıp bir ucundan kesti. Elleri hızlı bir verimlilikle hareket ediyordu ve kadın kendini onun mutfak bıçağını kullanmakta nasıl bu kadar usta olduğunu merak ederken buldu. Kocasını, hakkında çok az şey bildiği koca bir geçmişe sahipti ve ona ne kadar çok ipucu verirse, o kadar çok bilmek istiyordu.

"Evet, elbette buna itiraz edecek olanlar var. O zaman tekstil fabrikasında çalışırken yakalandığı israf hastalığını güçlkle atlata n ve şimdi bodur büyümenin etkilerini taşıyan genç Bay Campbell'ın hikayesini tartışacaksınız."

Peynir parçalarını tabağa koydu ve bir somun ekmek aldı, bir yandan da düşünceli bir şekilde onun sözlerini düşünüyordu. "Ve sonra kaç genç erkeğin benzer şekilde etkilendiğine dair elimizdeki istatistikleri tartışacağım?"

"Evet ve bu istatistikleri sorunlu durumları görmezden gelmenin maliyetini göstermek için kullanabiliriz." Kişisel olarak, insanların ölüyor ve tüm hayatlarının olumsuz etkileniyor olmasının yeterli olması gerektiğini düşünüyordu, ancak Devonworth, konuyu daha iyi anlatmak için finansal rakamlara ihtiyaç olduğunu ona vurgulamıştı.

Ekmeği dilimledikten sonra tabağı aldı ve odanın köşesinde, ocağın yanındaki masayı işaret etti. Şu anda ateş yoktu ama sabahlığını üzerine sarmış ve terliklerini giymişti, bu yüzden çok üşümüyordu.

"İyi noktaya değindin," dedi ve tabağı yere bıraktı. "Önerinizi dikkate alacağım."

Merdiven arkası sandalyelerden birine kadın, diğerine de erkek oturdu. Basit bir yemekti ama ona bir ziyafet gibi görünüyordu. "Akşam yemeğinde daha fazla yemeliydim," dedi. Peyniri bir parça ekmeğin üzerine sürerken peynir bıçağının ucunda ufalandı.

"Sizi tatmin etmedi mi?" Jambondan bir parça ağzına götürdü. Burada bile mükemmel bir duruşla oturuyor ve sanki bir prensle yemek yiyormuş gibi aynı özenle yiyordu.

Bununla ilgili bir şey onu gülümsetti. "Evet, yemekler çok güzeldi. O sırada çok aç değildim."

Kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Şarap?" diye sordu bir çeşit kiler gibi görünen bir yere girerken.

"Evet," diye seslendi ve adam bir dakika sonra elinde bir şişe kırmızı şarapla döndü.

İki bardak getirdikten sonra bir tanesini ona doldurdu ve önüne koydu. Onun kendisine değer verildiğini hissettirmesinden keyif almaktan başka bir şey yapamıyordu. O yanında olduğu sürece hiçbir şey istemeyecekti.

"Annem insanlara bunu yapma eğilimindedir."

O kadar sakın bir içtenlikle konuşuyordu ki, başını kaldırıp gözlerinde gizlenen kahkahayı yakalayana kadar onunla şakalaştığından emin olamadı.

"Hayır, o değildi."

Güldü. "Yalancı."

Gülümsedi, yanaklarının ısındığını hissetti. "Belki biraz, o zaman." Daha ciddi bir şekilde, "Beni onaylamıyor," diye ekledi.

Başını iki yana salladı. "Seni tanımıyor."

"Hayır, ama bir insanın sizi onaylamaması için onun hakkında gerçek bilgiye sahip olması gerekmez, değil mi?"

Peyniri küçük bir kare ekmeğin üzerine sürdü ve tabağın onun tarafına koydu. "Hayır, değil." Onun haklılığını kabul etti.

Adamın kendisi için yaptığı ekmeğe ve peyniri eline aldığı anda içini bir sıcaklık kapladı. Tadı kendi çabalarından daha iyiydi, muhtemelen o yaptığı için ve ondan gelen her şey ona göre daha iyiydi. Yakında onun içinde kaybolacağından korkuyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Trendeki o an, kocası onun bir randevu ayarladığını fark etmişti.

Onlar için durmak neredeyse onun felaketi olacaktı. Neredeyse ona karşı hissettiği tüm karmaşık duyguları itiraf edecek ve ondan sadece ismen değil, her şekilde kocası olmasını isteyecekti.

Kız kardeşleri bir sonraki adımı atıp atmamaya karar vermesine yardımcı olmamıştı. Eliza onu nazikçe onun peşinden gitmesi için cesaretlendirirken, Jenny kalbine gelebilecek tehlikeler konusunda onu uyarmıştı. Her ikisi de çok farklı ve çelişkili şekillerde haklıydı.

Kendi ekmeğini hazırladı ve sonra elinde ekmekle durakladı. "Zamana ihtiyacı var. Sanırım para için evlenmek zorunda kaldığımı bilmesi onun için çok zor. Tanıdığımız çoğu insan bu kelimenin kaba olduğunu düşünüyor. Bazı şeyleri kabullenmekte zorlanıyor. Sorun sen değilsin."

Başını salladı. "Sence beni kabul edebilecek mi?"

Omuz silkti. "Yine de yapmak zorunda değil, değil mi? Boşanırsın ya da ayrılırsın ve olan olur."

Özellikle de günün erken saatlerinde paylaştıkları yakınlıktan sonra, bu hatırlatma midesinde tatsız bir çalkantı yarattı. Bu doğrudu ama onun hayatında olmasından hızla keyif almaya başlamıştı. Onsuz hayatı nasıl olurdu acaba?

"Sanırım bilmiyor. Sadece beni onaylamasını istiyorum. Tüm hayatımı hor görülmekle geçirdim. Artık bu şekilde yaşamak istemiyorum." Gerçekten de onun karısı olmak baş döndürücü bir deneyimdi.

Adam bir süre sessiz kalana kadar çok fazla şey söylemiş olabileceğini fark etmedi. Adam ona değerlendirci bir şekilde baktı. "Neden biri seni hor görsün ki?"

Yutkundu ve içinde çalkalanarak canlanan endişeyi bastırmak için uzun bir kadeh şarap içti. Bunca zaman, onu varlıklı bir aileden gelen bir adamın kızı olarak büyüdüğüne inandırmıştı. Gemiyle seyahat ettiklerinde birinci sınıfta seyahat ediyorlardı. Worth elbiseler giyiyorlardı. Çeyizleri vardı. Ona çok sert bakıyordu. Ona yalan söylemek ya da tüm gerçeği söylememek kolay görünüyordu. Onu daha yeni tanıdığı ve onunla evlenmenin her ikisine de istediklerini verdiği zamanlarda kolaydı. Ama şimdi her şey kişiseldi. Ondan hoşlanıyordu. Ona saygı duyuyordu.

Duygularının bundan çok daha yoğun olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"Fakirdik. Bay Dove öldükten sonra, evimizden başka pek bir şeyimiz kalmamıştı, dördümüzün arasında çok fazla yayılmayan küçük bir gelirimiz vardı." Bay Hathaway'in onlara verdiği harçlık. Annesi, iki yıl boyunca bir bitirme okuluna devam etmeleri için para ödemedi önce karısına gitmekle tehdit etmek zorunda kalmıştı. Ama o para Jenny'nin Paris seyahatini finanse etmişti. O para onlara temel gıda ve yakıt dışında kalan ekstraları satın almıştı. "Bizi eğitmeyi ve giydirmeyi saymazsak."

Yine sessizdi. Böyle olmasından nefret ederdi. Adam fazlasıyla zekiydi. Konuşması hakkında o kadar çok tartışmışlardı ki onun zihninin nasıl çalıştığını az çok biliyordu. Sözcükleri evirip çeviriyor, boşluklar ve zayıf noktalar arıyordu.

"Neden babana Bay Dove diyorsun?" Bunu ona zaten bir kez sormuştu. Hikâyelerindeki zayıf noktalardan biriydi ve bu yeni bilgi şüphesiz onun daha önce verdiği cevabı tekrar gözden geçirmesine neden oldu.

"Bilmiyorum. Annen neden sana Devonworth diyor? Garip ama her zaman böyle olmuştur." Ekmek kabuğunu tabağa geri koydu, bir lokma daha yiyemedi. Suçluluk duygusu içini dolduruyordu. Adam ona baktı, kaşlarının arasında derin bir yarık oluşmuştu. Bu onun içinde bir şeylerin açılmasına neden oldu ve konuşmadan duramadı. "Onunla ilgili hiçbir anım yok. Salonumuzun duvarında asılı bir portresi ve bir dagerreyotipi var. Onunla olan tek bağlantım bunlar. Annem ona böyle seslenirdi ve öylece kaldı."

Gözleri yumuşamıştı ama hâlâ endişeyle doluydu. Trende de ona böyle bakmıştı. "Cora-" İçini çekti, sesi onun için hayal kırıklığıyla doluydu.

Bu onun felaketiydi.

Buna daha fazla dayanamadı. Ona karşı nazik ve verici olmaktan başka bir şey yapmamışken ona yalan söyleyemezdi. Trende onun avucunu öptüğünde ve şefkatiyle ikisini de şaşırttığında değil.

"I . . . Ona Bay Dove diyorum çünkü o benim gerçek babam değil." Elleri yumruk şeklinde kenetlendi ve tüm vücudu gerildi, onun öfkesine karşı hazırlandı.

Nefesi uzun ve yavaş bir şekilde dışarı çıktı. "Cora-"

Ama onun sözlerindeki hayal kırıklığını duymaya dayanamadı, bu yüzden masadan geriye doğru itti ve "Uzun zamandır bilmiyordum" dedi. Ama anlaşmalarından önce de biliyordu. Evliliklerinden önce -evliliklerinden *yıllar* önce- ve gerçeği atlayarak ona yalan söylemişti. Bu gerçek onu kendisinden uzaklaştırıp başka bir eş bulmasına neden olabileceken, bencilce onu kendisi için istemişti. Onunla yüzleşemedi, bu yüzden ocağın ucuna kadar yürüdü ve geri döndü. "Sana gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Bilmeyi hak ediyorsun ve bu affedilemez. Evliliğin şimdi feshedilmesini istersen anlarım. Bana evliliğin tamamlanıp tamamlanmadığını sorduklarında gerçeği söyleyeceğim. Yalancı olmayan bir eş hak ediyorsun."

Arkasını döndüğünde, Cora'yı omuzlarından yakalamasaydı ona doğru koşacaktı. "Cora, sakın ol."

Çok üzgün görünmüyordu, ama üzülmeydi, değil mi? O korkunç dedikodu sayfalarından biri ona Buz Prensi demişti. Soğukkanlılığını hiç kaybetmedi. Onu kıracak olan hayal kırıklığının ağırlığıydı, sözleri değil. Yüzündeki şefkatli endişe hâlâ oradaydı ama artık onu anlamaya çalışmıyordu.

"Hathaway senin baban mı?" diye sordu. Adamın sesinden bundan ne anladığını anlayamadı.

Boğazındaki yumruyu yuttu ve başını salladı. "Hepimiz doğduktan sonra annemin Bay Dove'la evlenmesini sağladı. Eliza'nın doğumundan kısa bir süre sonra Bay Hathaway karısıyla evlendi. Eliza ailesinin onun için seçtiği biriydi." Sessiz kaldı, her şeyi içine çekti. Elleri onun omuzlarından hiç ayrılmadı. "O zamandan beri hakkımızda fısıltılar var. Bay Hathaway bizim bakımımızı üstlendi ama biz büyüdükçe ve annem bu durumdan hoşnut olmadıkça bakımımız azaldı."

Alnındaki kırıklık derinleşti. "Ne oldu?" "Bir gün bizi Newport'a onu ziyarete götürdü."

Fanny, Bay Hathaway'i yazlık evinde ziyaret edeceklerini söylemişti ama etmemişlerdi. Oradaki ilk ve tek sabahlarında, tüm insanlar

kaldıkları ana caddedeki handan dışarı adım attıkları andan itibaren onlara bakmıştı. Bunu düşündüğünde Cora'nın midesinde hâlâ tuhaf bir his vardı.

Gittikleri her yerde Fanny'nin dikkat çekmesine alışkındı. Annesi çok güzeldi. Bu bir gerçektir, bir kızın kuruntuları değil. Başka türlü olamayacak kadar çok kez olmuştu. Ama o gün, bu bakışlar hayranlıkla dolu değildi. Sert, neredeyse acımasızdılar. Fanny fark etmemişti elbette; hiç fark etmezdi. Kaldırım boyunca yürürken omuzları geride ve çenesi yerle aynı hizadayken gülümsemişti. Cora bunu tam olarak hatırlıyordu çünkü bu ilgiden rahatsız olmuş ve annesini taklit etmeye çalışmıştı.

Fanny onları bir şekerçi dükkânına sokmuştu, orada kurdeleli şekerleri inceliyorlardı ki, şık bir takım elbise giymiş bir adam yüzü öfkeyle gerilmiş bir halde aceleyle içeri girdi. Cora onu daha önce hiç görmemişti ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bay Hathaway'e benziyordu. Adam dükkânın bir köşesinde annesiyle hararetli ve fısıltılı bir tartışmaya girerken Cora bakmamaya çalışmıştı ama gözlerini kaçıramayacak kadar büyülenmiş, Jenny'yi Eliza'ya seçiminde rehberlik etmesi için bırakmıştı. Adamın paltosunun içinden çıkardığı hesap cüzdanından bir avuç banknot alıp annesinin eline tutuşturduğunu görmüştü. Fanny onu hemen geri çevirmişti ama adam ısrar etmişti. Annesi adına öfkelenildiğini hisseden Cora onu savunmak için yürümüş, ancak adam gitmek için döndüğünde onlara ulaşabilmişti. Adam hışımla çıkmadan önce Cora'ya bir bakış bile atmamıştı, kapının üzerindeki küçük zil arkasından çınlıyordu. Fanny notları çantasına tıkıştırılmış, yanakları utançtan kızarmıştı. Kısa bir süre sonra kasabadan ayrılmışlar ve annesi olanları anlatmayı reddetmişti.

Bundan sonra sessiz kaldı, onunla paylaştığı sahneyi sindirmeye çalışıyordu. Sessizliği doldurmak için, "Artık o adamın Bay Hathaway'in kardeşi olduğunu biliyorum. O günden sonra muhatap olduğumuz kişi oydu ve annemi hor görüyordu. Zavallı harçlığımızın artırılması yönündeki her talebimiz onun öfkesiyle karşılanırdı. Sonunda, ben reşit olunca para kesildi."

Adamın elleri kadının omuzlarından düştü. Ona bakıp da yüzünde diğerlerinin onlara gösterdiği tiksintiyi göremezdi.

"Yani Bay Hathaway eyizlerinizi ödemeyi kabul m etti? Anlamıyorum."

Ona büyükannesinin vasiyetinden ve Bay Hathaway'in bunu New York'tan çıkmaları için nasıl kendi lehine kullandığından, Londra'daki bağlantılarını güçlendirmek için soylular önerisinden nasıl yararlandığından bahsetti.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kulaklarına sadece nefesinin sesi ulaştı. Sonunda cesaretini toplayıp ona baktığında, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onunla yeni kurduğu arkadaşılgı kaybetmenin ıstırabıyla midesi bulandı.

"Benimle gel."

Ona reddetme ya da kabul etme şansı vermedi. Bunun yerine elini tuttu ve onu mutfaktan çıkardı. izmelerinin etkili sesi mutfağın kaldırım taşı zemininde ve ardından koridorun geniş, ahşap tahtalarında yankılandı. Mutfağın bir zamanlar ayrı bir bina olduğunu ve koridorun onu ana eve bağlamak için inşa edildiğini şimdi görebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Adamın kendisini annesine bir şarlatan olarak sunduğunu hayal etti. Bunu istemiyordu. Ona söylemek yeterince zor olmuştu. "Devonworth-"

"şşşt ..." Sanki inatçı bir çocukmuş gibi ona dilini şaklattı. Garip bir şekilde, bu onu yatıştırdı. Bazıları onun kendisine hâlâ yabancı olduğunu düşünebilirdi, ama sanki onun içinde kim olduğunu biliyormuş gibi hissediyordu. Onu utandırmayacaktı.

Terlikli ayaklarıyla onun arkasına geçti ve parmaklarını onun eline doladı. Adam onun sırtını nazikçe sıktı. İlk kez tenleri arasında eldiven yoktu. Sonsuza kadar yürüyormuş gibi görünüyorlardı ama sadece birkaç dakika olabilirdi. Kadının indiğinden farklı bir basamaktan yukarı çıktılar ve adam onu bir tür salona götürdü. Karanlıktı çünkü uzun bir odaydı ve tek pencere diğer utaydı.

"Burada bekle," dedi ve tekrar kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Oda tablolarla doluydu, ancak artık sanat eseri barındırmayan birkaç gölgeli alan vardı. Muhtemelen aresizlik içinde satılmışlardı.

Bir an sonra duvardaki gaz lambasının ışığı yandı ve adam kızın yanına döndü. Tekrar elini tutarak onu yan yana duran iki portreye götürdü. Biri açıkça annesiydi. Aynı donuk gözlere ve eğik bakışlara sahipti.

Yüzü muhtemelen Cora'yla aynı yaşıyordu. Kadının soğukluğu Kont'un yüzündeki mağrur öfkeyle kıyaslanamazdı. Gözleri sertti, sanki dünya onun altındaymış gibi. Harry kahverengi gözleri, saçları ve yüzüne göre biraz fazla büyük olan burnuyla ona çok benziyordu. Harry bunu bir şekilde başarmıştı, ama o bu adamdan ilk görüşte hoşlanmamıştı.

"Baban." Onaylamak için ona baktı. Devonworth başıyla onayladı. "Ne fark ettiniz?"

Kaşlarını çattı, adamın ne demek istediğinden emin değildi. "Pek iyi bir adam gibi görünmüyor."

"Değildi. Başka ne fark ettiniz?" "Harry ona benziyor."

"Ve istemiyorum." Sessizce ama anlamlı bir şekilde söyledi.

Kocası bu adama hiç benzemiyordu. Babasının esmer olduğu yerde, o açık renkliydi. Anne ve babasının hiçbirinin gözleri yeşil değildi. Gözlerinin şeklini annesinden almış olabilirdi ama bunu söylemek zordu. Gerçekten de anne ve babasına hiç benzemiyordu.

Nefes nefese kaldı. "Hayır!"

"İskandinavyalı olduğunu, kraliyet ailesine bağlı biri olduğunu söylüyorlar ama annem hiç söylemedi. Söylenenlere göre bir ilişki varmış. Nasıl bittiğini bilmiyorum ama ben annemle babam evlendikten sekiz ay sonra doğmuşum. Annem bu konuda konuşmaz. Öz babam bana bakmaya dayanamazdı. Belli nedenlerden dolayı Harry'yi tercih edermiş."

Bunun ona hâlâ acı verdiğini görebiliyordu. Çenesi gergindi ve sesi gergin çıkıyordu.

"Benden herhangi bir hüküm bulamayacaksın," diye yumuşak bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Oh, Devonworth." Kendini durduramadan ona doğru eğildi ve kollarını ona dolayarak yüzünü göğsüne bastırdı.

Bir süre sonra elini kızın başına götürdü ve onu kendine yakın tutarak orada dinlendirdi. "Bana Leo demen gerektiğini sanıyordum," diye fısıldadı.

Adamın kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek gülümsedi ama ona baktığında yüz ifadesinde en ufak bir mizah kırıntısı bile yoktu. Adam

sanki hayatı pamuk ipliğine bağılmış gibi ona baktı. Yavaşça, o kadar yavaştı ki gerçekleştiğinden bile emin olamadı, adam eğildi. Nefesi yanağına dokundu, gecenin geç saatindeki havada serindi. Başparmağı şakağına değdi ve daha da eğildi. Kadın ayak parmaklarının ucunda doğrulunca ağızları birbirine karıştı. Adam boğazının arkasından bir ses çıkardı ve kızın nabzı buna karşılık olarak attı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve ayrıldıklarında tadı şarap gibiydi. Dilinin alt dudağına değmesiyle öne doğru bastırdı ve adamın sıcak, kaygan hissinin peşine düştü. Parmakları adamın ensesindeki saçlara daldı ama adam çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Ağızları arasında bir boşluk açıldı ve adam bir yudum hava aldı.

Cora da onun kadar nefessiz kalmıştı. "Yapmamalıyız Cora. Yapamayız."

Kadın buna neden yapmaları gerektiğine dair son derece makul birkaç açıklamayla karşılık veremedi, adam hızla odadan çıktı.

"Bekle. Devonworth.

Leo!" Arkasına bakmadı.

YİRMİ BİR

AERTESİ SABAH KAHVALTIDAN SONRA
iyileştirmeleri gezmek. Dul kontes kahvaltı masasında görünmedi. Cora'ya bunun olağan bir durum olduğu, kadının odasında bir tepsi tercih ettiği söylendi. Cora onun soğuk sohbetinden birkaç saat daha uzak kalacağı için memnundu. Leo kahvaltı salonuna girene kadar yemek yeterince keyifli geçmişti.

Binicilik kıyafetlerini giymiş, tam bir taşra beyefendisi gibi görünüyordu. Onu gördüğünde adımlarında bir anlık bir aksama oldu ama ona sadece selam vermekle yetindi ve onlar için hazırlanmış yiyeceklerin bulunduğu büfeye doğru yürüdü. Buz Prensi. Öpücükten ya da bir gece önce birbirlerine açıkladıkları şeyden bahsetmedi. Onu gördüğündeki kısa tereddüt dışında, bu hiç yaşanmamış olabilirdi.

Bir dilim domuz pastırması aldı ve sordu, "Benimle onarımları gezmek ister misin? Şimdi Fraser'la buluşacağım."

O da kabul etti ve sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi yola koyuldular.

Çatı onarımı balo salonu ve misafir odalarının bulunduğu kanattaydı. Evin geri kalanına kapalıydı ama tavandaki açıklığı ve içeri süzülen güneş ışığını görmeden önce taze ahşap kokusu onlara ulaştı. Balo salonunun tavanı iki kattan fazla yükseliyordu ve bir ucunda orkestranın oturduğunu tahmin ettiği bir balkon vardı. Etrafında koyu renkli ahşap pervazlarda oymalar bulunan hoş bir odaydı. Çeşitli klasik pozlardaki kadın ve erkekler onlara tepeden bakıyordu.

Odanın tepesindeki tünelerinden, çatının çökmesinin onları yok ettiği uzak uç hariç.

Bay Fraser ve kocası projeyi bitirmek için zaman çizelgesini ve çatıyı güçlendirme ihtiyacını tartışırken, Cora yağmur ve hava koşulları nedeniyle açıkça harap olmuş duvar kağıdını inceliyormuş gibi yaptı. Gerçekte ise gözlerini Leo'dan alamıyordu. Bu ismi Devonworth'tan çok daha fazla seviyordu. Adamın unvanı soğuktu ve onu kendisinden uzak tutuyordu. Leo ise sıcak ve samimiydi. Gecenin büyük bir bölümünü onun dudaklarını kendi dudaklarında yeniden yaşayarak geçirmiş ve ilişkilerini eskisi gibi sürdürmelerinin artık mümkün olmadığına karar vermişti. Eliza'nın tavsiyesine uyacak ve daha fazlasını deneyecekti.

Onun her şeyini istiyordu. O da bunu istiyordu. Bir şey onu kendisinden uzak tutuyordu ve bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

Balo salonundaki moladan sonra, Bay Fraser onu mülkte bir tura çıkardı. Kadın ata nasıl binileceğini bilmiyordu, bu yüzden Bay Fraser bineğiyle yanlarında ilerlerken Bay Fraser onları bir arabaya bindirerek araziye boydan boya kat eden yollar ve patikalar boyunca gezdirdi. Kocasıyla yalnız kalmayı umuyordu ama malikâne müdürü cana yakın bir adamdı. Altmış yaşlarındaydı ve arazide büyümüştü, bu yüzden arazinin tarihini iyi biliyordu. Eski bir Druid kampından ortaçağ savaşlarına kadar her şeyi biliyor gibiydi ve onlar gezerken sohbet etmeye devam etti.

Mülkün etrafındaki sürüş çok güzeldi. Arazinin yarısı bozkır ve fundalık, diğer yarısı ise meşe ağaçlarının hakim olduğu bir orman gibi görünüyordu. Kış doğanın üzerindeki baskısını kaldırmıştı ama yaz henüz gelmemişti. Hava serin ama davetkârdı ve gökyüzü canlı bir mavi olmasa da geçtiğimiz aylardaki sıkıcı griliğini kaybetmişti.

"Manhattan'daki hayatımdan çok farklı." Şehri çeşitliliğiyle çok sevmişti. Her sokakta dünyanın dört bir yanından aksanları ve kıyafetleriyle farklı türden insanlar vardı. Bir köşeyi döndüğünüzde yüzlerce kez önünden geçip de hiç görmediğiniz bir kuytu ya da şaşırtıcı bir mimari parçayla karşılaşabilirdiniz.

Ama bu da güzeldi. Leo'nun arabayı durdurduğu yerde özellikle çarpıcı bir manzaraya baktı. Arazi önlerinde yumuşak yamaçlar halinde kilometrelerce uzanıyordu. Bir su şeridi güneşin altında parlıyordu.

Güneş ışığı onlara tepelerin arasından kendini gösteriyordu. Hava tazeydi ve derin bir nefes onu günlerce besleyebilecekmiş gibi hissettiriyordu. "Çok huzurlu ve sakin. Büyürken burayı sevdin mi?"

Bir süre hiç konuşmadan onunla birlikte uzaklara baktı. Sonunda, "Çocukken bunun değerini bilmezdim ama şimdi anlamaya başlıyorum," dedi. Bakışları kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu ve dilini şaklatıp at onları eve doğru götürmeden önce anlamla doluydu.

Ondan detay vermesini istedi ama Bay Fraser oradaydı. Onun hiç olmamış gibi davrandığı öpücükten bahsetmek istedi ama yalnız kalana kadar bunu yapamazdı. Ve görünüşe göre bugün hiç yalnız kalmayacaklardı. Annesiyle birlikte yemek yiyecekler, sonra da futbol maçı için ayrılacaklardı. Bu konuşma akşama kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Sonraki birkaç saat hızlı bir öğle yemeğiyle geçti ve ardından Cora maç için üstünü değiştirdi. Aşağı indiğinde kocasının çoktan gitmiş olduğunu ve kayınvalidesiyle birlikte yakındaki köye gideceğini öğrendi. Sessiz ve gergin bir yolculuktu bu. Annesi onunla neredeyse hiç konuşmuyor ve Cora'nın sahte hevesli sorularını mümkün olduğunca az kelimeyle yanıtlıyordu. Sonunda Cora pes etti ve penceresinin dışındaki manzarayı izlemeye koyuldu.

Köy, bir meydan ve dükkânlardan oluşan ana caddesiyle sessiz ve huzurluydu. Bu alışveriş bölgesinin kenarından geçtiler ve kasabanın küçük sanayi bölgesinin arkasındaki bir tarlaya yanaştılar. Görünüşe göre kasabanın çoğu dışarı çıkmıştı. Tribünler çoktan insanlarla dolmuştu ve diğerleri de oyun alanının kenarında dolaşıyordu. Her iki takım da çoktan sahaya çıkmış, maça hazırlanıyordu.

"Bizi buraya yerleştirdiler." Leydi Devonworth, Cora'yı kalabalığın uzağındaki bir halının üzerine yerleştirilmiş iki yastıklı sandalyeye kadar takip etmesi için yönlendirdi. Görünüşe göre, diğer insanların rahatsızlığı olmadan rahat bir şekilde oyunun tadını çıkaracaklardı.

Cora şikayet etmeden onu takip etti ama sahada Leo'yu aradı. Leo topu uzaktaki bir takım arkadaşına atarken onu hemen buldu. İlk karşılaşmalarında giydiğine benzer yeşil bir gömlek giymişti. Giydiği pantolon dizlerinin hemen altına kadar geliyordu.

Çoraplar ya da yüksek çoraplar kaslı baldırlarının üzerine gerilmişti. Ondan harika bir uşak olurdu. Buraya gelmeden önce Eliza'nın İngiltere hakkında çok şey okuduğunu hatırlayınca kendi kendine güldü. Okuduklarından birinde uşakların bazen daha kaslı ve dolayısıyla yetenekli görünmek için baldırlarına ped taktıklarından bahsediyordu. Cora bunun doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyordu.

Sarı saçları ılık güneş ışığı altında parlıyor, altın rengi çizgileri öne çıkarıyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirmek için hâlâ can atıyordu. Annesinin sırtına çarpacakken kısa kesmişti. Leo'nun çekici hatlarına dikkatini veremeyecek kadar kaptırmıştı kendini. Onu en son futbol oynarken gördüğünde de başına aynı şey gelmişti. Kendine gülmemeye çalıştı ama kendi kocasını ne kadar çekici bulduğunu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi görünmesini komik bulmamak mümkün değildi.

Arkasına dönüp baktığında, Leo onun bakışlarını tarlanın öbür ucunda karşıladı. Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı ve kız onun ilk karşılaşmalarını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Annesi fark etmiş gibi görünmüyordu ve yerlerine yerleştiler. Cora sahada düğünlerine katılmış olan Lord David ve Prens Singh'i gördü. Onlar kocasının takım arkadaşlarıydı ama o ilk gün ikisini de fark etmemişti. Dikkatini sadece kocasına vermişti. Hâlâ da öyle. Maç kısa süre sonra başladı ve Cora gözlerini ondan alamadı. Hareketlerindeki katıksız atletizm onu büyüliyordu. Sonunda oyunu anlamaya çalışmak için bakışlarını ondan ayırdı. Cora'ya göre bu hâlâ sahada top peşinde koşan bir grup serseri adamdı, bu yüzden kayınvalidesiyle bir tür olumlu ilişki kurmaya kararlı bir şekilde ona doğru eğildi.

"Neler olduğunu biliyor musunuz? İtiraf etmeliyim ki hiçbir fikrim yok."

Kadın soğukkanlılıkla ona baktı ve sonra işaret etti. "Devonworth'un takımı yeşil renkte. Topu sahanın aşağısına, şu kaleye doğru taşıyorlar. Kırmızılı diğer takım ise topu o tarafa sokmaya çalışıyor."

Oldukça basit bir açıklamaydı ve Cora bu kadarını zaten kendi başına çözmüştü ama yine de ona teşekkür etti. Oyun ilerledikçe birkaç soru daha sordu. Dowager soğuk görünüyordu,

ama zaman geçtikçe Cora'ya ısınmış görünüyordu. Hatta oyunun sonunda kendi yorumlarını bile yaptı. Leo iki kez sayı yaptı ve Cora her ikisinde de ayağa kalkarak onu alkışladı. Kayınvalidesi oturduğu yerde kaldı ama daha çok gülümsedi ve Cora'ya onaylayan bakışlar attı. Çok fazla değildi ama sonuç olarak Cora günü başarılı buldu.

Matan sonra -Leo'nun takımı kazandı- Cora oturduğu yerden sahanın uzak tarafındaki kocasının yanına koştu. Takım kutlamalarını bitirmiş ve eşyalarını topluyordu. Leo saçlarına bir bardak su dökmüştü ve o yaklaşırken saçlarını su damlalarıyla birlikte yüzünden uzaklaştırıyordu. Kalbi küçük bir sıçrama yaptı. O gece banyodan sonra nasıl göründüyse aynen öyle görünüyordu. O gece onun ne kadar kaslı olduğunu görmüştü, öyle ki bugün oyun sırasında sergilediği atletizmi izlerken, hareket ederken her türlü yaramaz şeyi hayal etmesine neden olmuştu.

Onu gördü ve önünde durduğunda gülümsedi. "Tebrikler," dedi. "İyi bir oyundu." pmek istedi ama yeterince cesur değildi, etraflarında herkes varken olmazdı. Onun yerine omzuna dokunmakla yetindi.

"Beklediğimizden daha büyük bir mücadele verdiler." Ona doğru biraz eğildi ve parmak uçları onun beline dokundu. "Bu sefer seni sahada görmemek güzeldi," diye takıldı ona.

"Uygun sınırlar içinde kaldığını görmek beni mutlu etti," diye karşılık verdi.

Başını geriye attı ve güldü. Kendini serbest bıraktığı nadir zamanlarda gülüşünün bu kadar zengin ve derin olmasını seviyordu.

"Leydi Devonworth," dedi Lord David onlara doğru yürürken selamlama amacıyla. Kocasıyla aynı yorgun ama neşeli ifadeyi takınmıştı. O da çekiciydi ama onun gözleri sadece kocasını görüyordu.

"Lord David." Başını ona doğru eğdi ama tekrar Leo'ya baktı. "İkiniz de iyi oynadınız."

"Teşekkür ederim. Evlilik hayatı ikinize de iyi davranıyor gibi görünüyor." Değerlendirici bir tavırla onlara baktı.

"Yeterince iyi," diye yanıtladı.

"Kutlama için bara gideceğiz ama çok geç olmadan evde oluruz." Kızın sorgulayan bakışları karşısında Leo ekledi: "David sabah trene binmeden önce geceyi burada geçirecek. Beni bekler misin?"

Sorabileceği onca şey arasında bunu ya da ona bakarken gözlerinin yumuşamasını beklemiyordu. Belki de öpüşmeleri hakkında konuşmak istiyordu. Ya da belki de ona daha fazlasını vermek istiyordu. Her iki durumda da onu reddetmeyecekti.

—

LADY DEVONWORTH WAS KORDIAL K CORA AT AKŞAM YEMEĞİ
O gece. Tam olarak arkadaş canlısı olmasa da oldukça yumuşamıştı. Hatta Cora'yı özel salonuna davet ederek üzerinde çalıştığı etkileyici nakış örneklerinden birkaçını gösterdi. Cora nakış işlemeyi bilmediğini söyleyince kayınvalidesi hemen ders vermeye başladı. Kadın pek bir şey söylemedi ama Cora'ya iyi niyetli bir ilgiyle baktı ve çok sevdiği bu eğlenceyi paylaşmaktan memnun görünüyordu.

Daha sonra ikisi de emekli oldu ve Cora, Leo'nun konuşması üzerinde çalışarak Clarkston'da dinledikleri kişisel hikayeleri birleştirmeye çalışarak biraz zaman geçirdi. Açılışı hâlâ istediği yere getirememişti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, konsantre olmak zordu. Koridorda bir adım sesi duyuyor ve Leo olabileceğini düşünerek kapısına koşuyor, ancak bir hizmetçinin gece görevlerini yerine getirdiğini görüyordu. Ya da belirli bir cümleye takılıp kalıyor ve odaklanmadaki bu küçük kırılma onu pencereye gönderip aşağıdaki yolda Leo'nun dönüşüne dair işaretler aramaya sevk ediyordu.

Nihayet akşam on bir civarında eve geldi. Uşağının boğuk sesini duydu ve karnındaki heyecanı görmezden gelip sayfayı tekrar okumak için kendini zorladı. Ama kulakları aralarındaki kapalı kapının ardındaki her sese uyum sağlamıştı. Sonunda bir kapı kapandı ve sesler kesildi. Uşak gitmiş olmalıydı.

Ancak kapı kapalı kaldı ve onun yatağa gidebileceğinden endişelenmeye başladı. Ya uyanık kaldığını fark etmediyse? Onu kemirmek

Sinirlerine hâkim olabilmek için alt dudağını ısırarak kapıyı hafifçe çaldı. Kendi kendine, eğer adam kapıyı açmazsa, arkasını dönüp yatağına gideceğini söyledi. Annesinden miras kalmış olması gereken bir başka, çok daha vahşi yanı, cevap vermezse içeri girmesini talep ediyordu. O öpücük için ona bir tür açıklama borçluydu. Öpücük hoşuna gitmişti. O da hoşlanmıştı-

Kapı açıldı ve adam cübbesiyle kadının karşısında durdu. Kalın kadifemsi bir kumaştan yapılmıştı ve bu da omuzlarının iki kat daha geniş görünmesine neden oluyordu. Arkasındaki gaz ışığı saçlarını bir tür altın haleyle çerçeveliyordu. Adam ona gülümsedi ve kadın adamın onun ağzına baktığına yemin edebilirdi.

"Merhaba," dedi, başka sözcük bulamıyordu.

"Merhaba." Sesinde normalden daha boğuk bir ton vardı. Bunun onun biraz sarhoş olduğu anlamına geldiğinden şüphelendi. "Beni beklemiştiniz."

Bunu nasıl tahmin ettiğini ona söylemek istemiyordu, bu yüzden masayı işaret etti. "Konuşmanız üzerinde çalıştım."

Gülümsemesi aydınlandı ama masaya bakmadı. Gözleri sadece onu görüyordu. Onun bakışları altında kızardı ve içindeki her şey yumuşadı. Adam omzunu kapının pervazına yasladığında, eşiği geçip odasına girmek istemediğinde ya da geçemediğinde, elini göğsüne koydu. Avucunun altında kalp atışları hızlı ama sabitti.

"Sen . . ." Adam ona sanki onu yiyip bitirecekmiş gibi bakarken onunla bu konuyu nasıl konuşacaktı? "Dün gece hakkında konuşmalıyız... öpüşmemiz hakkında."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu şaşırttı. Sonra alnından öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı ve şimdi onun tadının nasıl olduğunu bildiğinden, onları tekrar istiyordu. "Yapmalıyız."

Kendini yukarı doğru eğilmiş, parmaklarıyla adamın cüppesinin yakasını kavrarken buldu.

Elinin altında çok güçlü ve sıcaktı. "Hoşuma gitti."

İçinden bir nefes kaçtı. "Cora," diye fısıldadı ve ağzı önce şakağına, sonra da yanağına indi. Ona doğru döndü, ağzı onunkini arıyordu. Nefesleri bir anlığına birbirine karıştı, viskiyle karışık

şarap, ama onun bakışlarıyla buluşmak için geri çekildi. "Benim de hoşuma gitti ama bunu tekrar yapmamız gerektiğini sanmıyorum."

Yüreği ağzına geldi. "Ne?"

"Bunu sevdim... arkadaşlığını... Bir daha öpüşemeyiz." Dudaklarını bir kez daha kızın alnına bastırdı ve sonra kapıyı yüzüne kapattı.

Onu *bunun* için mi beklemişti? Hayır, karşı koymadan ondan gelen bu açıklamayı kabul etmeyecekti.

Kapıyı açarak onun alanına geçti. Odasının rengi kendisinininkine benziyordu ama daha koyu renkli bir ağaçtan oyulmuş, daha ağır mobilyalar vardı.

"Leo," diye seslendi ona. Yatağı çok büyüktü ve Leo arkasını dönüp ona bakarken gözleri kocaman, dudakları şok içinde ayrılmıştı.

Şaşkınlığı hızla zevke dönüştü. "Leo," diye tekrarladı, kelimeyi dilinde evirip çevirerek. "Tekrar söyle."

Bunu söyleme şekli, yumuşak ve kızın son derece çekici bulduğu sessiz bir otoriteyle, dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Düşüncelerini toplamak için gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı. "Leo." Bunu onu memnun etmek için değil, kendini sakinleştirmek için söylemişti. "Sanırım bazı şeyleri yoluna koymamız gerekiyor. Beni öptün ve ben bunun aramızdaki şeylerin değiştiği anlamına geldiğini düşündüm. . şey, aramızdaki değişim. Beni daha çok öpmek *istediğin* anlamına geldiğini düşündüm-"

Adam ona o kadar hızlı yaklaşıyordu ki, zamanında duramayacağından emindi. Gerçekten de durmadı. Başını ellerinin arasına aldı ve duvara yaslanıp vücuduyla onu hapsedene kadar onu geriye doğru yürüttü. Gözleri sanki onu yutmak istiyormuş gibi bakıyordu. Bu olasılık onu zevkten titretti.

Ve sonra yaptı. Dudakları kızın dudaklarından ayrıldı ve parmakları kızın saçlarında kenetlenerek onu sabit tuttu. Boğazının arkasından tanımlayamadığı bir ses çıkardı ve adam ağzının ırzına geçerken ona sıkıca tutundu. Dili kızın içine bastırdı. Onunkine karşı kaygan kayışı hem ipeksi hem de pürüzlüydü ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Onu sonsuza dek öpmeye devam edebilirdi, ama adam aniden bıraktı.

"Cora, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Seni öpmek istiyorum." Sanki kendisiyle bir tür savaştaymış gibi dişlerini sıktı.

Onun başlattığı şeyi bu kadar kolay bitirmesine izin vermeyecekti. "O zaman yap." Adamın başını tutarak ağzını tekrar kendi ağzına çekti ve onu tekrar öptü.

Elleri ona dolandı ve bir an için onu daha yakın tuttu, ama sonra öpücüğü kesecek kadar onu geri itti. Acı çekiyormuş gibi görünen gözleri sımsıkı kapalıydı, sonra onları açtı ve "Yapamam. Bunları seninle yapamam ve kendimi senden ayrı tutamam."

Aklı başından gitmişti. Fiziksel yakınlık hiçbir zaman anlaşmanın bir parçası olmamıştı ama *böyle* hissetmeyi hiç beklemiyordu. Sanki aralarında olan her neyse onu keşfetmezlerse bu hayatının en büyük trajedisi olacakmış gibi.

Bornozunu kaptı ve ona doğru yaklaştı. Adamın onu ne kadar çok istediğinin uzun ve sert kanıtını karnında hissedince bir nefes aldı. Ve o da onu istiyordu. Bu kadar basit olamaz mıydı? "Neden benden uzak durmak zorundasın?"

"Çünkü bu çok fazla. Yapamam."

Tartışmak istedi ama kafası çok karışmıştı ve adamın içinde tuttuğu duyguların gücü karşısında şaşkına dönmüştü. Adam bu duyguyla titriyordu. "Leo, lütfen."

Yüzünde beklenmedik bir acı belirdi. "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Adamın rahatsızlığını görmek onu kısa sürede kendine getirdi. Onu incitmek istememişti ve nasıl incittiğini de anlayamıyordu. "Bir gece geçiremez miyiz?"

birlikte ne anlama gelebileceğini incelemeden?"

Başını salladı ve kızın ağzının kenarını öptü. "Git lütfen."

Reddedilmiş, reddedilmiş ve şaşkınlık içinde çırpınırken aceleyle odasına geri döndü.

YİRMİ İKİ

DEVONWORTH O GECE ZAR ZOR UYUDU VE rüyaları Cora ile doluydu. Gözlerini karanlığa her açtığında Cora oradaydı. Neredeyse onun tarafından tüketiliyordu ve aralarına mesafe koymaya çalışmazsa kaybolacaktı. Bunun sorunlu olmasının iki nedeni vardı. İlki, kadının hiçbir zaman gerçek bir evlilik yapmayacaklarını açıkça belirtmiş olmasıydı. Yakın gelecekte bir noktada ayrılacaktı. İkincisi ise zaten bir kayıp yaşamış olmasıydı. Sofia hayatına girmiş ve bir daha asla eskisi gibi olmamıştı.

Onu sevmişti. Bu sonuca varması uzun zaman almıştı, çünkü bu gerçekten saklanarak çok zaman geçirmişti. Onu sevmişti. Bir parçası hâlâ seviyordu. Kendini ondan arındırmaya çalışmış olsa da kalbinin bir parçası hep onda kalacaktı. Aralarındaki çok açık ve derin sevginin yerine o adamı -ya da onun parasını- seçtiği için, kendini tekrar tamamen kaybetme fikrine kapılamazdı, *kapılamazdı*. O parçasının sonsuza dek kapalı kalması gerekiyordu.

Ya da en azından Cora hayatına girene kadar öyleydi. Şaşırtıcı bir şekilde Cora onun için her açıdan neredeyse mükemmeldi. Ne yazık ki.

Ona doğru çekiliyordu. Kahvaltısını odasındaki tepside yerken ve kendi kendine o kapıdan çıkıp Fraser'la yolculuğun son görüşmesini yapacağını ve karısını öpmenin nasıl bir his olduğunu düşünmeyi bırakacağını söylerken bile duramıyordu. Yan odadan gelen her sese ve mırıltıya kulak kesilmişti. Pencerenin yanındaki küçük masaya oturdu ve Monroe'nun odasına girdiğini duyarken bir sosis çiğnedi. Hizmetçi kadın soğukla ilgili bir şeyler söylediğinde kahve içiyordu. Hayal etti

Cora o gün için ince yünlü bir seyahat kıyafeti giymişti çünkü sabah dünden daha soğuk doğmuştu. Monroe çıkarken koridorun kapısı açılıp tekrar kapandığında kahvaltısını bitirmişti.

Belki karısı da onunla gitmiştir. Ya da belki de karısı yan odadaydı, sadece birkaç adım ötedeydi ve gidip onu öpebilirdi. Onu rahatlatılabilir ve reddedilmesinin neden olduğu acıyı dindirebilirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında ve gardırobun kapısını açtı. Crawford'a kahvaltısını yaptıktan sonra gelmesini söylemişti ama giyinmek için daha fazla bekleyemezdi. Eğer bu odadan çıkmazsa, onun yanına gidecekti ve ona tekrar dokunmamak için kendine güvenemiyordu. Giyinmesi ve aralarına mesafe koyması gerekiyordu.

Kahkahası kapalı kapıdan içeri girdi. Derisi kahkahanın hoş sesiyle kabardı. Yüksek bir notada çınladı ve sonra uzun bir kabukla sona erdi. Onu görmezden gelmeye karar verdi, ama pantolonuna uzandığında tekrar geldi. Bornozunun kemerini sıkarken, kapıyı açıp onu görmek istediğini fark etmeden önce bitişik kapılarına kadar gelmişti. Yalınayaktı ve don giymişti ama bornoz onu yeterince örtüyordu. Yine de eli kapı kolunda durakladı, kapıyı açmanın muazzam bir hata olabileceğinin farkındaydı. Kadın tekrar güldü ve adam kapıyı iterek açtı.

Onu pencere kenarındaki koltuğa tünemiş, cam bölmelere bakarken dizini minderlere dayamış halde gördü. Hiç giyinmemişti. Modern bir kombinezon giymişti. Bir kombinezonun üzerine bir çift çekmece ilştirilmişti. Dantelli askısı bir omzunun üzerinden aşağı kaymıştı. Dizinin bank minderine baskı yapması onu biraz açıkta bırakmıştı. İç çamaşırındaki yırtmaç yeterince geniş ve uzundu, bu da kalçasının kremi tenini ve bir yanağının çıplak kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

Bu manzara karşısında uzun, yavaş bir nefes aldı. Kasıklarının derinliklerinde bir sıkışma oldu ve heyecan karnında dönmeye başladı. Kadın ona baktı... açıkta kalan omzunun üzerinden baktı ve adam onun üzerinde hareket ederken onu çıplak, aralarında hiçbir şey yokmuş gibi hayal etti.

Gözlerinde parlayan anlık acı, hayalin daha ileri gitmesini engelledi. O gece kendisine yaptığı muameleden dolayı hâlâ incinmişti.

daha önce. Onu suçladığını söyleyemezdi. Ama bu konuda yorum yapmak yerine gözleri kapandı ve pencereye doğru başını salladı.

"Sülünler kaçmış. Gelin bakın." Dikkati tekrar pencerenin dışında olup bitenlere yöneldi ve yumuşak bir kahkaha daha attı.

Hipnoz altındaki bir adam gibi yürüyordu, adımları yavaş ve dikkatliydi, ama pencerenin dışındaki her şeye değil, durmaksızın onu görmeye çekiliyordu. Mantık lanetlenmişti. Omuzlarından kaburgalarına kadar uzanan derisi solgun ve kusursuzdu. Perdeyi biraz daha geriye itip kürek kemiği bükülene kadar altındaki narin kemik neredeyse hiç görünmüyordu. Uzun boynunun çizgisi zarifti ve artık lavanta koktuğunu biliyordu. Belinin kıvrımları sadece kalçalarından dışarı taşıyordu. İnce keten onlara yapışmıştı ve eğer arkasını dönerse, seksini ondan saklayan buklelerin koyu gölgesini göreceğini, biraz daha aşağıya uzanırsa elini ona doğru kaydırabileceğini ve parmakları ile kaygan sıcağı arasına hiçbir şeyin girmeyeceğini biliyordu.

"Cora," diye fısıldadı ona ulaştığında. Sesi kendi kulaklarına yabancıydı, boğuk ve ağrıyan bir ihtiyaçla doluydu.

Omzunun üzerinden ona baktı, gözleri hafifçe parladı ama başıyla camı işaret ederek arkasını döndü. "Bak."

Elmas şeklindeki küçük camların ardından altlarında bir hatalar komedisi oynanıyordu. Seyis, damat ve iki mutfak hizmetçisi onları ahırın diğer tarafındaki kümeslerine geri götürmeye çalışırken sülünler çılgınca koşturuyordu. Kuşlar bu rezilliği protesto etmek için ciyaklıyor ve tüylerini çırpıyorlardı. Fraser'ın köpeği de yardımcı olmadı. Sırayla onlara havlıyor ve daha cesur birkaç tavuk ona karşı koyunca kaçıyor.

Nesnel olarak, sahnenin eğlenceli olduğunu biliyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, dikkatini zar zor verebiliyordu ve bunun gerçekleştiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Karısıyla ilgilenemeyecek kadar meşguldü. İyi niyetle onun üzerine eğildi. Net bir bakış elde etmenin tek yolu buydu. Ama bunu yaptığı anda, onun altındaki daha küçük bedeninin farkına vardı. Lavanta burnunu okşadı ve yüzünü saçlarına gömme isteğini şiddetle bastırmak zorunda kaldı. Yuvarlak poposu ondan sadece birkaç santim uzaktaydı ve ona bastırmak istedi.

Kendini yumuşaklığa bıraktı. Vücudundaki kan kafasından oraya doğru kayarken, aleti bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde yarı farkındalıktan tam uyarılmaya geçti.

Onun altında hareketsiz kaldı. Adamın onu ne kadar çok istediğinin farkında mıydı? Dışarıdaki kaos devam ediyordu ama aralarında her şey sessizleşmişti. Kontrol için savaştı. Bu bir hataydı. Onun odasının eşiğinden hiç geçmemeliydi. Kadının farkında olmadan sunduğu cazibeye dayanamamıştı. Onun ilgisini istememişti. Gitmesi gerekiyordu.

Ondan uzaklaşmak için kıpırdandı -neredeyse emindi- ama kalçasının yumuşaklığı ona dokundu. Onun için o kadar ağrıyor ve sertleşiyordu ki, bir tıslama sesi kaçtı. Herkülvari bir çabayla, ona sürtünmek istediklerinde kalçalarını kontrol altında tuttu. Bunu yapmak yerine, bir elini cama, diğerini de altındaki mindere bastırarak kendini bedensel olarak ondan uzaklaştırdı.

"Leo," diye fısıldadı ve kolunu onun koluna doladı, eli onun elini camda kapattı.

Donakaldı, kafasının içinde onu oradan defolup gitmeye çağıran sesle onun sesindeki ihtiyaç arasında bocaladı. Kalçası tekrar ona sürtündü ve daha önce hareket ettiğini, onları ayıran o kutsal birkaç santimi kırdığını fark etti.

"Cora-"

Bunu yapmamaları gerektiğine dair tüm nedenleri söylemesi için ona fırsat vermedi. "Lütfen."

Kadın onu tekrar içine itti ve adam kendini kaybetti. Zevk ve ihtiyaç içinde patladı. Onun için o kadar sertleşmişti ki, içinden dışarı sızdığını hissedebiliyordu. Kalçalarını onun kışının yumuşaklığına doğru itti ve lezzetli sürtünmeyle aleti boyunca his kıvılcımları patladı, bu yüzden tekrar yaptı.

Boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı ve adam onu sikerken, siki içine doğru kayarken, ona uyması için onu gererken çıkaracağı ses olduğunu hayal etti. Tanrım, bunu düşünmek bile kalçalarının istemsiz bir şekilde inip kalkmasına neden oldu. Kızın nefesi kesildi ve adam kendini kaybetti. Geri dönüşü yoktu.

Pencerede duran elini göğsüne götürdü. Ağırlığını diğer eline verdi ve onu kavradı. Elinin içinde küçük ve yumuşaktı. Meme ucu avucunun içine bastırılmış sert bir boncuk gibiydi. Teninin ipeğini hissetmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden keteni çekti. Kolayca yol vermedi ve mantıklı düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti. Ona karşı açlık hissediyordu. Narin kumaş müstehcen bir yırtılma sesiyle yırtıldı ve kadın birdenbire çıplak kaldı. Onu hissetmenin tadını çıkardı ve yüzünü boynuna gömdü. Onun narin tenini ısıtırken bile nazik olması için kendini uyardı.

Nefes nefese kaldı ve arkasına uzandı, adamın boyunu kavrarken körü körüne bornozunu kenara itti. Küçük eli çekmecesinin ketenleri arasından onu buldu ve titredi. Serbest kalmaya o kadar yakındı ki, kalçalarını birkaç kez pompalasa işi bitecekti. Bu kadar küçük bir tahrikle kendini serbest bırakmayı reddetti ve bununla savaşmak için gözlerini sıkarak kapattı. Bunun bitmesine hazır değildi. Teslim olmak yerine göğsünü serbest bıraktı ve karnından aşağı, onun için sırlı olacağını bildiği buklelere doğru ilerledi. Sabırsız bir el hareketiyle keteni ayırdı ve parmakları onu sıcak ve ıslak buldu.

"Leo!"

Onu bıraktı ve ellerini minderlere dayadı, onunla engelsiz bir şekilde oynayabilmesi için kendini tuttu. Duruşunu genişletti ve adam onun klitorisini buldu. Ona duyduğu ihtiyaçla şişmişti. Başparmağının her hareketinde kalçaları ritmik bir şekilde hareket ediyordu ama bu yeterli değildi. Onu etrafında hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun açıklığını aradı ve bir parmağını içeri bastırdı. O kadar dardı ki, daha önce hiç kimsenin oraya girmediğinden neredeyse emindi. Çok derine inmedi, sadece ikinci ekleme kadar gitti, sonra geri çekildi ve onu nasıl almak istediğine dair çok basit bir yaklaşımla tekrar içeri bastırdı.

"Nasıl?" diye fısıldadı, ama bu daha çok bir hırıltı gibiydi. "İyi," dedi kadın.

"Daha mı?" *Lütfen daha fazlasını iste.*

"Evet." Çıkan ses bir soluk alıp vermenin ötesine geçmiyordu ama yeterliydi.

İkinci parmağını yavaşça içeri soktu, onu nazik bir ritimle becermeden önce kendisine alışmasına izin verdi, parmaklarını o tarafa doğru kıvrırdı

İçinde büyüleyici bir pürüz vardı. Başparmağının tabanının şişmiş yumruya bastırıldığından emin oldu ve parmaklarını her ittiğinde ona karşı sürtünme yarattı.

Yaklaşıyordu. Vücudu titredi ve ona karşı sarsıldı. Artık kendini kontrol edemiyordu ve ona karşı kızılmaya başladı. Gözlerini sıkarak kapattı ve onu eli ile siki arasında hapsederken yıldızları gördü. Çok yaklaşmıştı. Birkaç hamle daha yaparsa çekmecelerine boşalacaktı. Bunun bir okul çocuğunun tüm ustalığıyla gerçekleşecek olması artık önemli görünmüyordu. Adamın parmaklarını kavırıyor, adam onu boşalmaya daha da yaklaştırmışken zevkle iç çekiyordu. Onlardan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne dışarıdaki kaos, ne Londra'da onları bekleyen dünya, ne de kapının çalınması.

Hiçbir şeyin önemi yoktu, kapının açılmasının ve leydisinin hizmetçisinin odaya girip onları görmesinin bile. Cora'nın etkisiyle o kadar sarhoştı ki doğru dürüst göremiyordu bile. Kapı aralığında çerçevenin, gözleri telaşla irileşmiş bir kadının belli belirsiz izlenimini gördü.

"Bizi yalnız bırakın," diye mırıldanmayı başardı ve kapıyı çarparak gitti.

Cora'nın eli, sanki onu çekip almasından korkuyormuş gibi bileğini kavradı. Onu bu şekilde boşaltamazdı. Onu görmesi gerekiyordu. Parmaklarını geri çekerek onu döndürmek için kalçalarını kavradı. Bir fahişeye benziyordu ama aynı zamanda Cora'sına, olması gerekenden çok daha fazla değer vermeye başladığı kadına benziyordu. Gözleri ihtiyaçtan büyümüşü ve yırtık keten göğsünü ona gösteriyordu. Göğsünde yüksekte duruyordu, küçük ama mükemmeldi, ucunda pembe bir meme ucu vardı. Oturduğu anda, adam onun üzerine düştü.

Derin bir öpücükle onun ağzını aldı, dili ikisini de nefessiz bırakan bir düelloda onunkıyla birleşti. Sonra onun göğsüne yöneldi. Onun tenini tatmak ve meme ucunun diline değdiğini hissetmek istiyordu. Emerken haykırdı, parmakları saçlarında kıvrıldı. Ama bu bile yeterli değildi. Onu, onun özünü tatması gerekiyordu. Kalçalarını aralayarak yere dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kalçalarının arasına gömdü. Kadın tekrar haykırdı ve adam onun tuzlu tadına bakarken kalçaları adamın omuzlarına dolandı. Elleri adamın saçlarını sıkıca kavradı.

Daha yakın. Zar zor nefes alabiliyordu ama önemli değildi. Bunun için ölebilirdi. Onun dilindeki tadı için.

Dalgalanmalar neredeyse anında başladı. Başını geriye attı ve kalçaları dalgalanarak adamın ağzına yaklaştırmaya çalışırken odanın içinde haykırdı. Kız dilinin üzerine boşalırken homurdandı, ona duyduğu ihtiyaç hayvani sınırlara dayanmıştı. Titremeleri hafiflediğinde bile durmak istemedi. Onu tatmin etmeye devam etmek, gününü, hayır, en azından bir haftasını vücudunun ona nasıl tepki vereceğini öğrenerek geçirmek istiyordu. Ama bunu yapamazlardı.

Onu bırakıp kendi odasında rahatlamak için uzaklaşacaktı ama kadının başka planları vardı. Adam onu bırakır bırakmaz, kız onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları ona ulaşmak için acele ederken açgözlüydü. Çekmecelerini açtı ve başı parıldayan, dik ve tamamen kalkık duran sikini serbest bırakmak için aşağı çekti. Kadın adamın bakışlarıyla karşılaştı ve adam onun ne yapmak istediğini anladı.

"Cora, sen-"

Daha fazla kelime söyleyemeden, dili hem hevesli hem de deneyimsizlikten dolayı temkinli bir şekilde onu yalamaya başladı. Yumuşak pembe dudaklarının başının etrafını sardığını görünce neredeyse ölüyordu. Onu orada tutmayı ve tekrar tekrar ağzına almasını izlemeyi arzuluyordu ama hareket edemiyordu. Çok şaşırmıştı ve bir şey yapamayacak kadar serbest kalmanın eşiğindeydi. Onu ağzının derinliklerine alırken boğazının arkasından o seslerden birini daha çıkardı ve titreşim onu çözdü.

"Harcayacağım."

Bu bir uyarıydı. Bir yalvarış. Artık kendini kontrol edemiyordu ve uzunluğunu kavrayıp pompaladı. Boşalması içinden akarak geldi. Kadın irkildi ve ona baktı ama uzaklaşmadı. Adam onun diline ve dudaklarına boşaldı, kadın onu yaladıkça onu harcadıklarıyla boyadı.

Serbest bırakılması, hayatı boyunca daha önce hiç gelmediğini hatırlayabildiğinden daha sert oldu. Tüm vücudu sarsıldı. Ona baktı ve artık çok geç olduğunu biliyordu. Güneşin doğmasını engelleyemeyeceği gibi kendisini de ondan kurtaramazdı.

YİRMİ ÜÇ

CORA HAYATINDA HIÇ BÖYLE BİR ŞEY YAŞAMAMIŞTI. hayat. Coşku vericiydi. Kadınların seks hakkında konuştuklarını daha önce de duymuştu. Fanny'nin arkadaşları bu konuda ilericiydiler ve Fanny'nin kendisinin de aşk ilişkilerine girdiği biliniyordu. Jenny ona Paris'te aşık olduğu bir adam hakkında mektup yazmıştı. Cinsel ilişkilerin hoş olabileceğini biliyordu ama hiçbir şey onu *buna* hazırlamamıştı.

Serbest bırakıldığında kendini bedeninden çıkmış gibi hissetmişti. Görünüşüne bakılırsa kocası da öyle hissediyordu. Pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, sırtını cam bölmelere dayamıştı. Göğsü sanki futbol sahasından gelmiş gibi nefes alıp verirken inip kalkıyordu. Göğsündeki ve omuzlarındaki kaslar tam olarak sergileniyordu ve karşılaşma sırasında onları doğru düzgün hissedemediği için hemen pişman oldu. Ama daha fazlası da olacaktı. Bundan emindi. Hiç kimse bu kadar muhteşem bir şekilde yaptıklarını yapıp da daha fazlasını isteyemezdi.

Gözleri kapalıydı, sanki uykudan uyanmış gibi ona bakıyordu. Yüzünü avucunun içine aldı ve başparmağı dudaklarında gezinerek menisini yaydı. O ana kadar meninin hâlâ orada olduğunu fark etmemişti ve muhtemelen onun ayaklarının dibinde diz çökerken berbat görünüyordu. Vücudu hâlâ hoş bir şekilde titriyordu, bu yüzden bunu düşünmemişti bile. Parmakları otomatik olarak ağzına gitti. Adam hemen harekete geçti, öne doğru eğildi ve bornozunu kullanarak kadının ağzını ve çenesini sildi.

"Tanrım, Cora." Cora'nın alnına bir öpücük kondurdu ve tekrar arkasına yaslandı, bakışları Cora'nın yüzünde sabitlenmişti. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Ona gülümsedi. "Öyleydi."

"Genelde bu kadar sakar değilimdir."

Gülümsemesi, adamın nasıl tamamen çözüldüğünü görünce parladı. Soğukkanlılığı darmadağın olmuştu. Onu hiç bu kadar rahatlamış ya da ne yapacağını bilmez halde görmemişti ve bu halinden oldukça hoşlanmıştı.

"Fark etmedim," dedi.

Ağzı gerildi. Bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacağını ilk işaretiydi bu.

"Cora. . ."

"Leo." Midesinde bir korku çiçeği açtı. Eğer bu onları yakınlaştıracaksa, ses tonu bu kadar kapalı olmamalıydı. Bir şeyler yanılttı ve onun her şeyden pişman olduğundan şüpheleniyordu. Ama onunla arasındaki bu yakınlığı kaybetmek istemiyordu. Bu fikir bile onu hasta hissettiriyordu.

Burnundan bir nefes aldı ve sessizlik büyüdü.

"Bunun olmasını istemedin, değil mi?" diye sordu, cevabının ne olacağını bildiğinden nefret ederek.

"Böyle bir şey olmamalıydı."

Hiçbir şey onu içinden geçen acıya hazırlayamazdı. Bu şimdiye kadar hissettiği en kötü şeydi. Bay Hathaway'in yıllar önce onları ziyaret ettiği son geceden bile daha kötüydü. O gece gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti ve o yine oradaydı, annesiyle para konusunda tartışırken müzik odalarının kapısının önünde saklanıyordu.

"Üzerinde anlaştığımız aylık paydan bir kuruş bile fazla almayacaksın. Bir kuruş bile fazla almayacaksın, Fanny." Bay Hathaway'in sesi duvarda gümbürdüyordu. Ayağını da yere vurmuş olabilirdi. Bir şey, Cora'nın diz çöküp anahtar deliğinden dinlediği koridordaki masa lambasının üzerindeki kristal damlaları salladı.

"Sesini alçalt Charles. Öfke nöbetinle kızları uyandırmana gerek yok."

Fanny'nin sesi neredeyse hiç olmadığı kadar ölçülüydü, sanki sakın kalmak için çok çaba harcıyormuş gibiydi. Vaftiz babasının sesini yükseltmesi Cora'nın derisinin soğuktan karıncalanmasına neden olmuştu. Bay Hathaway'in nadir ziyaretleri genellikle sabahları, o ve iki kız kardeşinin

Pazar kıyafetleri içinde ona sunuldu. Gecenin bu saatinde burada olması garipti.

Odadaki sessizlik buhar gibi yoğundu. Cora dizlerinin üzerine çöküp anahtar deliğinden bakarken, kapının altından sızan buharın geceliğinin eteklerini lekelediğini hayal edebiliyordu. Karşı duvarın ortasında, iki pencerenin arasında duran kutu piyanodan başka bir şey göremiyordu.

"Eğer buna öfke nöbeti diyorsanız, Newport'ta yaptığınız o gösteriye ne diyorsunuz Tanrı aşkına?" Bay Hathaway'in sesi öfkesinden titriyordu. "Bütün ailem oradaydı."

"Haklısın, ilk defa tüm ailen Newport'taydı," diye takıldı annem. Sesi soldan geliyordu, bu da odanın karşı taraflarında oldukları anlamına geliyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bir zamanlar senin ailen olduğumuz zamanlar vardı." Fanny'nin sesindeki öfkenin yerini acı almıştı.

"Artık her şey farklı," dedi sessizce.

Bir kumaş hışırtısı duyuldu ve aralarındaki mesafeyi kapatan Fanny'nin etekleri görüldü. Konuştuğunda sesi oldukça yumuşamıştı. "Öyle olmak zorunda değiller." Dramatik bir şekilde iç çekerek ekledi, "Bu parayla ilgili değil. I . . . Yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni hâlâ seviyorum Charles. O kadınla evlenmiş olsan ve ben kendimi bir kenara atılmış hissetsem bile."

Yarı iç çekiş, yarı işkence gibi görünen bir ses çıktı ve "Hayır! Böyle şeyler söylemeyin. Bunlar geçmişte kaldı."

"Gerçek bu. Söylediklerine rağmen, beni hala sevdiğini biliyorum. Aksi takdirde, bu kadar zor olmazdı. Sadece itiraf et. Beni sevdiğini söyle. Her gece o süslü Beşinci Cadde'deki evine, yanıma gelmek istediğini söyle. Keşke ben olsaydım de-"

"Lanet olsun sana!"

Bir an için, annesine doğru ilerlerken anahtar deliğinden tüm manzarayı kapladı. Cora, adamın Fanny'ye vurmak ya da onunla bu şekilde konuştuğu için onu cezalandırmak istediğini düşündü ve ayağa kalkmaya çalıştı ama öyle olmadı. Fanny'yi yakaladı, ama sadece onu çekmek için.

ona karşı. Öpüşüyorlardı. Fanny de onu öpüyordu. İnce ellerinden biri Cora'nın saçlarını öyle sıkı kavramıştı ki Cora irkildi, diğeri ise sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi omzuna yapışmıştı. Çıldırılmış gibiydiler ve adam onu piyanonun üzerine kaldırdı.

Cora şok içinde arkasına yaslandı ve gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken gözlerini o kadar sıkı kapattı ki arkalarında beyaz noktalar dans etti. Gözlerini açtığında hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. Kalbi küt küt atarken, yatağına saklanıp aşağıya hiç inmemiş gibi davranmak niyetiyle parmak uçlarında merdivenlere doğru koştu. Daha ilk basamağa gelmişti ki müzik odasının kapısı açıldı ve Bay Hathaway'ın ağır ayak sesleri koridorda yankılandı. Merdivenleri aceleyle çıkmak yerine, ki bu kesinlikle yakalanmasına neden olacaktı, duvarın yanındaki basamağa oturdu ve gölgelerin onu saklamasını umdu.

İşe yaramadı. Cora'nın yanına geldiğinde durakladı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Cora," dedi ve nedense sesinde Cora'nın adının geçmesi onu şaşırtmıştı.

"Bay Hathaway."

"Seni uzun bir süre daha göremeyeceğim," dedi sonunda. "Bunun için üzgünüm."

Ne diyeceğini bilemedi ve başını salladı.

"Charles. . ."

İkisi de arkalarına dönüp baktıklarında annesinin sanki ayakta durmak çok zormuş gibi kapı aralığına yaslandığını gördüler. Gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi.

Bay Hathaway sanki gücünü topluyormuş gibi kendini toparladı ve yüzündeki ifade değişti. "Bana ihtiyacın olursa, kardeşim aracılığıyla bir mesaj gönder. Benimle bir daha doğrudan temasa geçmediğin sürece, Fanny, ödeneğin azalmadan devam edecek."

Arkasını dönecekti ama durdu ve Cora'ya baktı. Bir an için yüzünü bir acı kasılması kapladı ve sonra geçti. Cora'ya veda edercesine başını salladı ve ön kapıya doğru birkaç adım yürüdü.

Fanny'ye son bir kez baktı. "Seninle işimiz bitti. Temelli," diye ekledi herhangi bir şüphe olması ihtimaline karşı.

Ön kapının çarpma sesi, ardında bıraktığı sessizlikte yankılanıyor gibiydi. Annesi sessizce yaklaştı ve dar merdivende onun yanına çöktü. Yanında getirdiği ağırlık Cora'nın şimdiye kadar karşılaştığı en korkutucu şeydi. Annesi her zaman mutlu ve gülümseyen biriydi.

"Bir erkeği asla sevmeyi Cora," dedi Fanny ve kollarını ona doladı.

"Ondan nefret ediyorum." Ve etti de. O anda ondan daha önce hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret etti. Güzel inci kakmalı saç fırçasını çalıp kıldığında Jenny'den bile.

Aynı soğuk acı şimdi Cora'nın üzerine yayılıyordu ve bunun ne olduğunu anladı: reddedilme. Yeterince iyi değildi. Kendi babası için yeterince iyi olmamıştı, şimdi de kocası için yeterince iyi değildi. Bay Hathaway'in Fanny'den aldığı gibi o da ondan almıştı ve şimdi onu bir kenara atıyordu.

Aynı şey değildi. Bunu biliyordu. *Biliyordu*. Gözden uzak bir yere atılmıyordu. Onun başka bir kadınla evlenmesini ve ondan çocuk büyütmesini izlemek zorunda değildi. Ama onun reddinin açtığı yara mantıklı değildi ve aradaki farkı görmeyi reddediyordu. Aynı umutsuz acıyla canı yanıyordu.

"I . . . I . . ." Boğazındaki yumrudan başka bir kelime çıkaramıyordu. Hayatının en yoğun zevk veren deneyiminden sonra bunun olmaması gerekiyordu. Onunla değil. "Neden böyle olmamalıydı?"

"Çünkü bunu yapamam." İlk kez, hâlâ darmadağın ve açıkta olduğunu fark etmiş gibiydi. Hızla bornozunu üzerine sardı ve ayağa kalktı, kadının etrafından dolaştı ve çekmecelerini düzenlemek için arkasını döndü.

Halıdaki zümrüt ve gül desenleri gözlerinin önünden geçti. Ağlamayı reddediyordu ama ona bakıp soğukkanlılığını da koruyamıyordu. Öfke ve ıstırap içinde yer kapmak için savaşıyordu ve içlerinden biri mutlaka kazanacaktı.

"Beni istemiyorsun," dedi.

"Hayır..." Adamın elleri kadının omuzlarını kavrayınca kadın irkildi çünkü adamın kendisine döndüğünü duymamıştı. Adam onun önünde diz çöktü. "Kastettiğim bu değildi. Seviyorum. Belli ki var. Demek istediğim, bunu yapamam." Bakışları kadının göğsüne sabitlenmişti ve kadın bunu daha önce göğsünü yırttığında fark etmişti,

kayışı koparmış ve sallanmaya bırakmıştı. İç çamaşırının o tarafı aşağı düşerek göğüslerini ortaya çıkardı.

Uyuşmuş parmaklarıyla ketene uzandı ve meme ucunu tutmak için yukarı kaldırdı.

"Arkadaş olabiliriz ya da sevgili olabiliriz ama ikisi birden olamayız. Sana dokunduğum için beni affet. Bana ne oldu bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Lütfen özür dileme. Bunu yapmanı ben istedim." Birlikte bir şeyler paylaştıklarını düşünmüştü. Şimdi özür dilemesi onu daha da yalnız hissettirmişti.

Ona dikkatle baktı ve sonra başını salladı.

"Neden ikisine de sahip olamıyoruz?" diye sorma cesaretini topladı.

"Yarattığımız dostluğa değer veriyorum." Adam bir nefes aldı ve kadın adamın konuşmak için çabaladığını fark edecek kadar acısının sisinden sıyrıldı. Adam acı çekiyor gibiydi. "Çok fazla arkadaşım yok," diye fısıldadı kulağa pahalıya mal olmuş gibi gelen bir itirafla. "Eğer fizikselleşirsek ve her şey biterse, o zaman ben Ben ..." Acı yüz hatlarını sarmıştı. "Lütfen benden bundan vazgeçmemi isteme."

Buna ne demesi gerekiyordu? "Tamam, söylemeyeceğim."

Adam bir nefes verdi ve kız neredeyse adamın yüzündeki gerginliğin gittiğini görebiliyordu. Adam kadının omuzlarını nazikçe sıktı ve sonra onu bıraktı. Uzun ve garip bir aradan sonra, "Gidip giyinmeliyim," dedi.

Başını salladı ve ağlamaya başlamak için kapının arkasından kapanmasını bekledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gerçek, sahip olduğumuz en değerli şeydir. Onu tasarruflu kullanalım.

-Mark Twain

YİRMİ DÖRT

T LONDRA'YA TRENLE DÖNÜŞ YOLCULUĞU OLDUKÇA GARİPTİ.

Lord David de onlarla birlikte ata bindi, böylece korktuğu tam ve mutlak sessizlikten kurtulmuş oldu. Leo ona karşı çok ilgiliydi ve sanki aralarında her şey normalmiş gibi davranıyordu. Cora da öyle olduğunu sanıyordu. Leo'nun soğukkanlılığı ve Cora'nın kararsızlığı her zamanki gibiydi. Arzularına yenik düştükleri bir hafta sonu tatili bunu değiştiremezdi. David bir ya da iki kez sanki bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmiş gibi onu inceledi ama onun dışında, Cora mesafeli eş rolünü iyi oynadığını düşündü. Sohbetleri, futbol ligindeki oyuncular hakkında konuşmaya başlayana kadar akıp gitti ve o, önümüzdeki iki yılı nasıl geçireceğini merak ederek kırlara baktı. Kocasını zaten kalbinin yarısına sahipti.

O gece yorgunluğunu bahane ederek akşam yemeğini odasında yedi. Leo kapısını çalmadı. Ertesi sabah uyandığında Leo çoktan Lords'daki ofisine gitmişti. Cora tekrar ağlamayı ciddiyetle reddetti ve gününe başladı. İlk işi konuşmasının girişini yeniden yazmayı bitirmektir. Öğle yemeğinden sonra Bayan Sharma'yı ziyaret etmeyi ve Clarkston'daki kötü sağlık koşullarını belgelemek için çektiği fotoğrafları görmeyi, ardından da kız kardeşlerini ziyaret etmeyi planlıyordu. Leo'yla olan her şeyi onlarla paylaşıp paylaşmayacağına henüz karar vermemişti. Konuşmak için fazla kişisel görünüyordu ama her şey kafasını o kadar karıştırmıştı ki, sadece onların sağlayabileceği rahatlığı istiyordu.

Hizmetçiler hareket ederken bile evde garip bir durgunluk vardı. B ö y l e görünmesine neden olan şeyin kendi acısı olduğunu düşündü.

Kocasının kendisini daha fazla incitmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde omuzlarını geriye çekti ve çalışma odasına, gün boyunca çalışmaya başladığı masaya doğru ilerledi. Bekleyen çay ve portakal kremalı bisküvi tepsiyi onu gülümsetti. Bunları ilk kez düğün kahvaltısında tatmış ve çok sevmişti. Bayan Anderson ona çok iyi bakıyordu. Her zaman onu bekleyen bir içecek vardı.

Genellikle masada tepsi dışında bir şey olmazdı ama bugün bir yığın gazete kâğıdı vardı. Edgecomb genellikle her gün birkaç gazete toplaması için bir çocuk gönderirdi, dolayısıyla bunlar onlar şehir dışındayken birikmiş olmalıydı. Onları bir kenara koyma niyetiyle eline aldı ama bazılarında daha önce yazılmış olan korkunç şeyleri hatırladı. O zamandan beri başka neler yazılmış olabileceğine bakmaktan zarar gelmezdi. Şüphesiz, evliliklerinin durumu konusu şimdiye kadar kapanmıştır.

Kendine bir fincan çay koyarak yerleşti ve gazetelerden birini açtı. Hızlı bir taramada Leo ya da kendisiyle ilgili hiçbir şey bulamadı. Artık kendinden daha emindi, ikinci gazeteyi aldı. Bu o kadar uysal değildi. Son sayfaya doğru, *Tidbits* adlı bir bölümde, bilinmeyen yazar geçen hafta Leo'yla birlikte katıldığı ve Lord Bolingrave'le tartıştığı akşam yemeği partisini detaylandırıyordu.

İsmi vermesede, "tutkulu ve yanlış yönlendirilmiş bir ateşle" konuşan ve erkeklere neredeyse hiç söz hakkı tanımayan bir "kadın hakları savunucusu" olarak etiketledi. Bolingrave'e, onun konuşmalarını dinlemek zorunda kalan zavallı ve talihsiz erkeklerden biri muamelesi yapılmıştır. Kendisiyle görüş alışverişinde bulunulmuş ve yemek sohbeti sırasında cevap verme fırsatı verilmediği için cevap vermek isteyip istemediği sorulmuştu. Gazeteye bir mektup göndermişti.

Şöyle yazıyordu:

Bu saygın gazetenin editörlerine beni aradıkları için teşekkür ederim. bu konudaki görüşüm. Dinleyen herkese birçok kez söylediğim gibi burada da söyleyeceğim. Bu yeni kadın fikri ve kadın hakları teorisi hiç de yeni değil. Teori geçmişte olduğu gibi yoluna devam edecektir. İnsan hukukuna ve bir erkeğin emek verme görevine doğrudan karşıdır.

ailesi için. Kadının doğadaki yeri bakıcı ve besleyicidir.

Doğa her zaman galip gelecektir. Bununla birlikte, kadın hakları savunucularının hakkını teslim etmek ve karşı karşıya olduğumuz sorunların çözümünde kadınlardan yararlanma konusunda doğru bir fikre sahip olduklarını kabul etmek istiyorum. Örneğin, büyük ülkemizin karşı karşıya olduğu temizlik sorunlarını ele alalım. Bu sorunların birçoğu kadınlarımız tarafından çözülebilir, yeter ki zihinlerini uyumsuzluktan uyuma çevirebilsinler. Erkekler dışarıdayken kadınlar (geleneksel kadınlar) ev kadınıdır. Herkes bilir ki temizlik evde başlar. Bu yeni kadın, evlerimizin temiz olmasını sağlamayı misyon edinmiş bir sıhhi reformcu olsun. Fizyolojiye hakim olsun ve evini kirden ve hastalıktan uzak tutmak için modern gelişmeleri kullansın. Hastalığın beslendiği karanlık ve nemi kovmak için evine güneş ışığı ve temiz hava girmesine izin versin. Evinin borularını ve kanalizasyonlarını temiz tutmak için çalışsın. Ailesine verdiği suyun temiz olduğundan emin olabilmesi için kimya konusunda uzmanlaşmasına izin verin. Gıdanın özelliklerini öğrensin ki çocuklarına en besleyici lokmaları yedirebilsin. Bu görev için emrimizde milyonlarca kadın var. Onları tüm evlere temizlik getirmek için çalıştırın. Temizlik konusunda daha önce hiç olmadığı kadar çok şey biliyoruz. Bu bilgiyi kullanmak yerine, kadınlar yürüyüşe çıkıyor, komitelere katılıyor ve bu işlere bağımlı olan erkeklerden iş almak için kendilerini eğitiyorlar. Çocukların ve evin bakımı hizmetçilere ve yaşlı bakıcılarına bırakılıyor. Kadınlar zamanlarını faydalı ve sağlıklı işlerle geçirselerdi, dünyamız ve hatta onların sağlık ve mutlulukları daha iyi olurdu.

Cora mektubu bitirdiğinde çok öfkeliydi. Bunun cevapsız kalmasına izin veremezdi, vermeyecekti. Boş bir parşömen kâğıdına uzandı ve o gazetenin editörüne kendi mektubunu yazdı. Hızla değişen nüfusun yetersiz altyapısının suçunu, toplumun tam bir üyesi olarak görülmek isteyen kadınlara yüklemesinin iğrenç olduğunu yazdı. Devonworth ve diğerlerinin geçirmek için mücadele ettiği temizlik yasa tasarısına karşı çıkıyordu. Bunun gerekli olmadığını iddia ediyordu.

masrafların arazi sahiplerine yüklenmesi adil olmayan bir yük olacaktır. Kendisine aynı toprak sahipleri tarafından ödeme yapıldığından şüpheleniyordu ama bunu kanıtlamıyordu. Altyapı eksikliği konusunda bir hükümet yetkilisi olarak herhangi bir sorumluluk üstlenmek yerine, suçu kadınların üzerine atıyordu.

Aklına gelen isimlerden herhangi birini söylemekten kaçındı. Kocasının adını da yazmamıştı. Mektuba Cora Devonworth imzasını atmamayı zar zor başardı. İmzalamak istiyordu ama bunu yapmak yarardan çok zarar getirecekti. Leo hâlâ onun beklenmedik oyuna talipken onu kızdırma riskini göze alamazdı. Kullandığı isim, feminist dergi için yazarken memleketinde kullandığı ismin aynısıydı. O zaman da işine yaramıştı, şimdi de yarayacaktı.

Lavender Starling hayata geri dönmüştü.

YİRMİ BEŞ

THE AKŞAM YEMEĞİ İLE HATHAWAY HAD BEEN
PLANLANMIŞ İÇİN

birkaç hafta. Yarın Avrupa turuna çıkacaktı ve yaz sonunda Eliza'nın düğünü için geri dönmek niyetindeydi. Devonworth, annesi ve Cora, gitmeden önce küçük bir iyi niyet jesti olarak onu ağırlıyorlardı. Bayan Dove, bilinen nedenlerden dolayı, başka bir işle meşguldü ve Cora yemekten önce ona Eliza ve Jenny'nin üzüntülerini bildirdiklerini söylemişti. Devonworth onları suçlayamazdı.

Hafta sonu onun Cora'nın babası olduğunu öğrenmek, Devonworth'un adam hakkındaki algısını önemli ölçüde değiştirmişti. Devonworth daha önce onu hafifçe kendini beğenmiş ve sinir bozucu bulurken, şimdi Hathaway'in davranışları bir nefret perdesiyle algılanıyordu. Adam kendi çocuklarını terk etmişti. Devonworth buna dayanamıyordu. Cora'nın ona karşı nazik davranması gereken bir konuma sokulmasından hoşlanmıyordu.

Yemek boyunca gözlerini Hathaway'den ayırmadı ve ondan bir baba sıcaklığı kıvılcımı çıkmasını bekledi. Bu hiç olmadı. Cora'yı geldiğinde, herhangi bir beyefendinin, nüfuzuna girmeye çalıştığı bir adamın karısını karşılayacağı gibi karşıladı. Akşam yemeği sırasında Cora konuşurken onu kibarca dinledi ve sonra hemen dikkatini Devonworth'a çevirdi. Devonworth onu sık sık sohbete dahil ediyordu ve bu durum dikkatini çeken herkes tarafından fark ediliyordu.

Bu deneyim ona acı bir şekilde kendi babasını hatırlattı. Çocukken, babasının onun gerçek oğlu olmadığını bilip bilmediğini merak etmişti. Devonworth baba mirasını yedi ya da sekiz yaşındayken öğrenmişti. Salonda annesi ve büyükannesiyle karşılaşmıştı.

Merdivenlerin altında, ama o kendini göstermeden önce onların kısık sesleri kapının dışında ona ulaşmıştı.

"Ona asla söylememelisin," demişti büyükannesi. Bu küçük entrika onu durdurmuştu.

"Gerçek babasını ondan nasıl saklayabilirim? Benden böyle bir şey yapmamı istememelisin. Bu ahlaksızlık," dedi annem.

"Zinanız ahlaksızcaydı." Yaşlı kadının sözleri buz parçaları gibiydi.

"Biz evli değildik."

"Nişan da aynı şeydir. Bir yemin verildi. Tanrı'dan af dilediniz ve yapabileceğiniz tek şey bu. Kendi kocana guguk kuşunun oyununu oynadın. Oğlunuzu rahat bırakın. Bunu onun omuzlarına yüklemek başka bir yanlış olur."

"Ama Viktor Londra'da-"

"İskandinavyalı mı?" Büyükannesinin sesi panik içinde yükseldi. "O biliyor mu?"

"Hayır, ona söylemeli miyim bilemedim," diye cevap verdi annesi. Onu hiç bu kadar çekingen duymamıştı.

"Güzel. Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Annesinin boğuk hıçkırıkları dışında oda sessizliğe gömülmüştü. Keşfedilmekten korkarak parmak uçlarında uzaklaşmış, tüm dünyasının temeli sarsılmıştı. Zaman geçtikçe babasının bildiğine inanmaya başlamıştı. Harry'ye gösterilen saygı ona gösterilmiyordu. Varis genellikle babanın gururu, üzerine titrenen kişi olduğunda, Harry bu muameleyi görmüştü. Babasının, soyağacı nedeniyle unvanın ona geçmesi konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Unvan, evliliğin ilk doğan oğluna geçiyordu. Devonworth'un onun biyolojik çocuğu olmadığını kanıtlayacak hiçbir delil olmadığından, babasına küçümsemesini başka şekillerde göstermek kalmıştı.

Görünüşe göre Hathaway de benzer bir kumaştan kesilmişti. Cora'yı küçümsemedi ama ona gerçek bir saygı duymadığı da kesindi. Bu durumdaki guguk kuşu oydu, yumurtasını başka bir adamın yuvasına bırakmıştı. Çekip gitmek onun için kolay olmalıydı.

Annesi, "Hanımlar, biz salona çekilelim ve erkekleri purolarıyla baş başa bırakalım," diyerek Devonworth'un dikkatini tekrar masaya çekti.

Kadınlar ayağa kalkarken o da ayağa kalktı. Cora bütün akşam ona neredeyse hiç bakmamıştı. Soğuk değildi, daha çok mesafeliydi. Timberscombe Park'ta onunla bu kadar ileri gitmesine izin vermiş olmaktan ve şimdi çok açık bir şekilde incinmiş olmasından nefret ediyordu. Her gece ona gitmekten kendini alıkoymak zorunda kalması da yardımcı olmuyordu. Ona tekrar dokunmaya çalışmayacağına güvenmiyordu. Ondan uzak durmak, artık çok istediği arkadaşlığa sahip olamayacaklarsa bu acıya değer miydi? Bu sorunun kolay bir cevabı yoktu. Bunun yerine, ya özleminin ya da mantığının galip geleceğini umarak bekledi.

Sessizce yanından geçip giderken onu sadece izleyebildi. Saçları toplanmıştı, kalın bukleler gaz ışığının altında parlıyordu. Her zamanki gibi uzun boynu dikkatini çekmişti ama şimdi teninin tadını biliyor ve dilini köprücük kemiğinin üzerindeki çukura daldırmak istiyordu.

Uşak masayı temizledi ve Edgecomb bir tepsi konyak getirdi. Devonworth teklif edilen puro kutusunu elinin tersiyle itti. Bir tanesinin tadını çıkarmak için yeterli zamanı olacağını sanmıyordu. Hele Hathaway'e söyleyeceklerini düşününce. Hathaway hevesle kabul etti.

Devonworth purosunu yakıp yalnız kalana kadar bekledi ve "Cora'nın babası olduğunuzu biliyorum," dedi. Adamın gözleri tepki olarak büyüdü ve içine çektiği dumana karşı öksürdü. Hathaway'in inkâr etme ihtimaline karşı, "Bana söyledi," diye ekledi. Sonra sustu ve adamın nasıl cevap vereceğine karar verirken kendi suçluluk duygusu içinde kıvrınmasının keyfini çıkardı.

Sonunda kendini toparladı ve puroyu başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarlayarak ucunu aralarında duran kristal kül tablasının kenarı boyunca kaydırды. "Anlamalısınız lordum. Onun benim olduğundan emin değildim. İlk başta değil."

"Ama Bayan Dove metresiniz miydi?"

Adam omuz silkti. "Sanırım."

"Bu ne anlama geliyor? Masraflarını, evini siz mi ödediniz?"

Sesindeki soğukluk Hathaway'in ona dikkatle bakmasına neden olmuştu; bu gözlerin Cora'nınkilere bu kadar benzediğini nasıl fark etmemişti? Çünkü Cora'nınkilerin içerdiği tüm sıcaklıktan yoksundular. Yaşlı adamınkiler çakmaktaşı gibi düzdü. "Evet, sonunda bir anlaşılmaya vardık. Onunla ilk tanıştığımında ..." Hathaway'in sesi kesildi ve tekrar konuştuğunda Devonworth onun başta söylemeyi planladığı şeyi değiştirdiğinden emindi. "Benim bir tanıdığım ile ilişkisi vardı. İlişkileri bozuldu ve biz yakınlaştık. Çabucak hamile kaldı ve ben daha sonrasında kadar çocuğun benden olduğunu bilmiyordum. Benzerlik o kadar yakındı ki onları desteklerken kendimi rahat hissettim."

Bunda midesini bulandıran bir şey vardı. Sanki Cora ona benzemeseydi Hathaway onları kapı dışarı edecek, yakınlık kurduğu bir kadını ve bebeğini sokaklara atacaktı.

"Umarım ailesini ona karşı kullanmazsınız. Aldatmaya başvurmaktan başka çaresi yoktu."

"Bunu asla *ona* karşı kullanmam." Bunu o kadar tutkuyla söylemişti ki, Hathaway utancından kızarma nezaketini gösterdi. Hayır, öfkesini karşısında oturan adama saklayacaktı. "Ama madem bundan bahsettiniz, neden hileye başvurmak zorunda kalsın ki?"

Hathaway'in ağzı yuvarlandı ve sonra birkaç kez açılıp kapandı. "I -Onu alenen kabul edemezdin." Gözleri kısılmıştı, elleriyle çılgınca hareketler yaparak bir teselli bulmaya çalışıyordu. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

Kendi gayrimeşru olduğunu ve yolunun Cora'nınkinden çok farklı olduğunu itiraf etmek dilinin ucundaydı ama annesine bu şekilde ihanet edemezdi. İnsanlar fısıldıyordu, elbette fısıldıyorlardı ama babasının kampından hiçbir kanıt ya da entrikaya dair bir ipucu gelmemişti. Bu arada, gerçek efendisi İskandinavya'da kalmıştı. Devonworth, Viktor adındaki adamın hangi ülkede yaşadığını bile bilmiyordu. Hathaway'e bilinmeyen bir gelecekte kendilerine karşı kullanması için böyle bir mühimmat vermeyi reddetti.

"Çocuğum yok, bu yüzden korkarım ki yok."

Yaşlı adam sinirli görünüyordu, ağzını sıkı bir çizgi haline getirmişti. "Özellikle sizin aristokrat çevrelerinizde böyle şeyler olur. Jacob Thorne'un kendisi

Leigh Kontu'nun öz üvey kardeşi."

"Bay Thorne'un babası, merhum kont, onu kabul etti ve onun ve kardeşlerinin bakımını üstlendi. Eğitim gördü ve kendisine miras olarak para ve yatırımlar kaldı."

"Babalıklarından pek emin olmasam da Cora ve kız kardeşlerini ben eğittim."

"Birlikte olduğunuz her kadının sadakatinden bu kadar mı emin değilsiniz?"

Bu üstü örtülü hakaret çok etkili oldu ve Hathaway'ın yanakları gizli bir öfkeyle kıpkırmızı oldu. Tekrar tükürdü, parlayan yüzüyle oldukça palyaço gibi görünüyordu. "Biz evli değildik. Başka erkeklerle görüşmediğinden emin olamadım. Şimdi çok güzel ve o zamanlar daha da güzeldi."

Devonworth onun korkusunun Bayan Dove'un güzelliğinden çok kendi güvensizliğiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. "Onunla evleneceğine söz verdin mi?"

Adam kıpırdamadan durdu. Sesine utanç karıştı. "Ailem onunla evlenme isteğimi reddetti."

"Neden?"

"Fanny'nin ailesi bizim çevremizde tanınmıyordu. Hiç kimse değildi ve Hathaway servetinin varisinin böyle biriyle evlenmesini istemiyorlardı. O zamanlar onlara kızmıştım ama şimdi kendi kızım evlilik çağına yaklaştığı için endişelerini anlıyorum."

"Dördüncü kızınız demek istiyorsunuz."

Hathaway hızlıca başını salladı, burun delikleri açıldı. "Fanny ile kaçmayı, onu ve çocukları Toronto'ya götürmeyi planlıyordum. Orada bir demiryolunda hisselerim vardı ve kendi başıma yapabileceğimi düşündüm. Sonra savaş çıktı ve her şey değişti. Babam ölmüştü ve ben de aniden Washington'daki hükümetle birlikte çalışarak birliklerimizin erzak ihtiyacını karşılamaya başlamıştım. Hayatımın Fanny ve çocuklarla olan kısmı sona ermişti."

"Bakımları için para gönderdim. Bir arkadaşım, Jeremiah Dove, onları yanına aldı ve onlara saygınlık kazandı. Onun ölümünden sonra bir şekilde onlar hakkında bir şeyler duyuldu. Uzun zamandır bunun arkasında Fanny'nin olduğundan şüpheleniyordum. Beni cezalandırmak için kendi kızlarının geleceğini kararttı. Onları istediğim kadar göremiyordum çünkü her görüştüğümde dedikodular ayyuka çıkıyordu. Ne olacağını tahmin edebilirsiniz."

karım ve annem için utanç ve utanç kaynağı oldular. Sonunda tüm ilişkimi kesmekten başka çarem kalmadı."

"Onları unutmak istedin." Sesi mutlak bir nefretle doluydu ve umurunda bile değildi. "Kendi kanından ve canından vazgeçmek için."

Devonworth'un babası olan adam bilseydi ona bu kadar soğuk davranır mıydı? Annesi gizemli Viktor'a gerçeği hiç itiraf etmiş miydi? Bunu hiç sormadığını fark etti çünkü bir yanı gerçeği öğrenmekten korkuyordu.

"Ailem için yapmam gerekeni yaptım. Onlar ne fakirdi ne de sokağa atılmışlardı."

Saçmalık. "Cora'nın kocası olarak, Jenny ve Eliza'nın kanunen kardeşi ve en yakın erkek akrabalarıyım. Miraslarının kontrolünü bana devretmenizi istiyorum."

"Söz konusu bile olamaz." Hathaway'in sesi kırbaç gibi keskindi. Devonworth, adamdan bir şey istediğinde küçümsediğini gösterme konusunda fazla ileri gitmiş olabileceğini biliyordu. Bu defalarca öğrendiği bir dersti ama Cora'nın adına duyduğu öfke çok şiddetli olmuştu. "Annem bunu onlara bıraktı ve kocalarından başkası tarafından kontrol edildiğini göremedim."

"Yoksa onların kocalarını kontrol etmeyi mi tercih ediyorsunuz?"

Hathaway cevap vermek yerine purosunu söndürüp ayağa kalktı ve sandalyeyi hızla geriye iterek yere sürttü. "Artık gitmeliyim. Yarın erken ayrılıyorum."

"Hayır." Cora odaya girdi, çenesi yere paraleldi ve gözlerinde bastırılmış bir öfke vardı. Devonworth onun girişiyle o kadar irkildi ki ayağa kalkmak için acele ederken tökezledi. "Cevap ver ona," dedi Cora.

Hathaway ona çekici olmaya çalışırken kullandığı yumuşak sırıltısını verdi. "Cora, canım, ikimiz de biliyoruz ki annem-"

"Dur." Elini kaldırdı ve yaşlı adam sustu. "İkimiz de biliyoruz ki annen kız kardeşlerim ve benim

miraslar, çeyizler değil. İşleri kendi çıkarına göre ayarlayan sensin. Bunu olduğundan başka bir şeymiş gibi gstermeyelim."

Hathaway'in ifadesi ciddileşti ve sanki onu kontrol etmesi için yalvarır gibi Devonworth'a baktı. Ama Devonworth onun cesaretine sadece glmsegebildi -Tanrım, o da bir şeydi- ve ona ulaşmak için gereken birkaç adımı attı ve destekleyici bir elini sırtının alt kısmına koydu.

Hathaway, "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi. "Bunların hepsi halledildi."

"Her şey yoluna girdi, değil mi? Her şey her zaman olduğu gibi senin lehine sonuçlandı. Eliza evlenecek, sonra da Jenny ve sen  önemli damadın nüfuzunu kazanırken bizi de yolundan çekmiş olacaksın. Her şey ayarlandı. Sadece hepimizin seni olduğun gibi gördüğümüzü anlamamı istiyorum."

Hathaway dimdik durdu ve burnunun ucuyla ona baktı. "Peki bu nedir?"

"Hayatı boyunca bir kez olsun elini uzatıp gerçekten istediği şeyi alamayacak kadar omurgasız olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacak sefil, hüsrana uğramış küçük bir adam."

Yüzü kızardı. "Burada durup bu saçmalığı dinlemeyeceğim."

Gitmek için hamle yaptı ama Devonworth onun yolunu kesmek için hamle yaptı. "Sen yokken teklifimi çok dikkatli bir şekilde düşünmeni istiyorum. Eliza ve Jenny daha iyisini hak ediyor."

"İyi akşamlar lordum." Yaşlı adam başını eğdi ve Devonworth Cora'nın yanına geri dönerek onun gidişini izledi.

Oda sessizlikleriyle ağırlaşmıştı. Sonunda Cora ona döndü. "Bunu neden yaptın?"

"Ona güvenmiyorum ve onlar üzerinde herhangi bir güce sahip olması fikrinden hoşlanmıyorum."

Başını salladı ama gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı. "Bu yüzden daha önce çok kızgındın."

"Fark ettiniz mi? Bu yüzden mi yemek odasına döndünüz?"

Omuz silkti. "Onunla konuşmak istediğine dair bir his vardı içimde ve merak ettim."

"Seni ve kız kardeşlerini terk etmesinden hoşlanmıyorum. Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacağınıza sevindim. Eğer onu görmek istemiyorsanız onu buraya davet etmeyeceğim. Sadece söyle ve-"

Ona dokunmak için uzandı. Elini göğsüne hafifçe bastırdı ama ona alevle dokunmuş gibi oldu. Adamın her yeri yanıyor, ısınıyor, zonkluyor, onun için yanıyordu.

"Bunu takdir ediyorum Leo. Teklifini kabul edebilirim ama şimdilik onu hayatımızdan çıkaramayız. Eliza'nın evliliği tehlikeyken, hatta Jenny'ninki bile... birini bulduğunda olmaz." Sonra gözlerini kapadı. "Belki de onları çoktan riske attım. Böyle şeyler söylememeliydim."

Kadın titremeye başladı ve adam onu kendine doğru çekti. Dudakları kızın şakağında durdu. "Bunları söylemek için her türlü hakka sahiptin. Ne yazık ki söylediğin her şey doğrudu. Parayı geri çekmeyecek çünkü bu evliliklerin getireceği bağlantıları çok istiyor. Sözlerin canını yaktı ama sabaha kadar iyileşir."

Ona karşı başını salladı ve dengeleyici bir nefes aldı. "Evet, bunun doğru olduğundan şüpheleniyorum."

Daha iyi olduğundan emin olmak için çenesini yukarı kaldırabilecek kadar geri çekildi. "İyi misin?" Sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı.

Ona bu kadar yakın olup daha fazlasını almamak zordu. Onun tadını ve kokusunu biliyordu. Ağzına almak ve dilini dudaklarının arasına daldırmak çok kolay olurdu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde yatağında olabilirlerdi. Bir dakika içinde de onun içinde olabilirdi. Bunun neden olduğu uyarılma dalgasına karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Şimdi bunun zamanı değildi. O bu kadar savunmasızken olmazdı. Kalbinin yüzeyinin hemen altında gizlenen büyük duygudan bu kadar çok korkarken değil. Her şey çok kolay bir şekilde ortaya çıkabilirdi.

"Aslında çok daha iyi. Uzun zamandır bunları söylemek istiyordum." Gerçekten de daha iyi görünüyordu. Öfkesi gitmiş, yerini huzurlu bir neşe almıştı.

Onu çok istiyordu. Onun huzur ve mutluluğunun tadını çıkarmak istiyordu. Gülümsedi ve onun elini tutup sıktı. "Benimle gel. İstiyorum ki

Sana bir şey göstereceğim."

Takip etti, bir yanı sessizce onun kendisinden esirgediği her parçasını görmeyi planlıyor, bir yanı onunla bir daha asla yalnız kalmaması gerektiği konusunda uyarıyordu.

Odasına vardıklarında aceleyle içeri girdi.

"Çeyrek saat içinde döner misiniz?" Monroe ile konuştu.

Kadının mırıldandığı cevabı duyamadı ama kadın bir an sonra dışarı çıktı ve etrafından dolanırken bakışlarını ondan kaçırdı. Timberscombe Park'tan sonra birbirlerine bir daha bakabilmeleri için yıllar geçmesi gerekecekti.

"Otur."

Cora her zaman oturduğu sandalyeyi gösterdi ve konuşması olduğunu anladığı kâğıtları aldı. Onları sallayarak, "Açılışı bitirdim. Bana ne düşündüğünü söyle." Boğazını temizleyerek, başlamadan önce onun sakinleşmesini bekledi.

"Meslektaşlar, arkadaşlar ve ... *ahbaplar*." Ona, kahkahalara boğulmasına neden olan muzip bir gülümseme verdi.

"Bu kelimeyi nereden öğrendin?" Çarpıcı bir şekilde İngilizcedir, ya da o öyle düşünmüştür.

Bir omzunu kaldırdı. "Bunun uygun olduğunu düşündüm. Kullanın ya da kullanmayın. Size kalmış." Boğazını temizledi ve daha ciddi bir tonda devam etti. "Clarkston'ı ziyaret ederken tanıştığım bir ailenin hikayesini sizinle paylaşmama izin verin, birçokları gibi sanayileşme yarışımızın yükünü çeken bir köy ..."

Birkaç hafta içinde söyleyeceği sözleri okurken onu hayranlık ve huşu içinde dinledi. Okudukça, kesinlikle kaybolduğunu anladı. Her şeye rağmen arkadaşlığa geri dönemezlerdi. Onu seviyordu.

Önümüzdeki yıllarda konuşmalar ya da makaleler üzerinde çalışarak geçireceği akşamları hayal etti. Onun yanında. En iyi cümleyi nasıl kuracaklarını tartıştıkları sözlü atışmaları. Onu boynundan öperdi ve akşam yavaş yavaş geceye karıştırdı, onu üst kata taşırdı ve orada öyle bir yatırırdı ki, kendi odasına çekilemeyecek kadar bitkin bir halde kollarında uyuyakalırdı. Ama bu olmayacaktı. Onun ayrılma isteğiyle olmazdı.

Tabii fikrini değiştiremezse.

Bu dūřünce bir anda aklına geldi ve fiziksel olarak sarsılmasına neden oldu. Onun fikrini değiştirmek istiyor muydu? Kalbini elinde tutan başka bir kadının insafına tamamen kalmak istiyor muydu? Hissettięi her řey yüzüne yansımasın diye gözlerini kaçırdı.

Yukarı baktı, gözleri sorguluyordu. "Yeni ačílıř hakkında ne dūřünüyorsun?"

Kalın kalın yutkundu. "Mükemmel," dedi kibar bir alkışla. "Yazdığınız için teşekkürler."

Kadın gülümsedi ve adamın kalbi en endişe verici şekilde çarpmaya başladı. Onun için artık çok geçti. Hafif bir panik onu ayağa kaldırdı.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

Başıyla kısa bir selam verdi. "Annemi aşağıda bıraktığımızı hatırladım. Ona iyi akşamlar dilemeliyim."

Gülümsemesi bir parça azaldı. "Onu unutmuşum."

Ona dokunmadan gidemezdi, bu yüzden omuzlarını ellerinin arasına aldı. "Gerçekten iyi misin?" Kaşları birbirine yaklaştığında, "Babanla olanlardan sonra mı?" diye ačíkladı. Dudakları yine o güzel gülümsemeyle kıvrıldı ve adam aralarına mesafe koymak için onu bıraktı.

"Evet, uzun zamandır söylemek istediğim şeyi ona söyleyebildiğim için mutluyum. Yanımda durduğunuz için teşekkür ederim." Kadın aradaki mesafeyi kapattı ve adam kapıya koşana kadar geri geri yürümeye devam etti ve elini bir can simidiymiş gibi mandalın üzerine koydu.

"Her zaman, Cora." Bu kesinlikle doğruydu. Sesindeki kabuğu temizledi ve onları tekrar daha az duygusal bir yola sokmaya çalıştı. "Yarın LSS gösterisi var. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Hatırlıyorum. Güvende olmamı istiyorsun."

"Güzel." En azından geleceğin onlar için ne getireceğini anlayana kadar onu güvende tutabilirdi. "Güzel." Kapıyı ačarak ona iyi geceler diledi ve aralarına çok ihtiyaç duydukları mesafeyi koydu.

YİRMİ ALTI

CORA DAHA ÖNCE HİÇ BİR GÖSTERİYE KATILMAMIŞTI. THE Havadaki heyecan hissediliyordu, tıpkı altta yatan tehlike duygusu gibi. Gaz lambaları alanı aydınlatarak elli kadar protestocudan oluşan grubu izole ediyordu ama aynı zamanda gecenin çok daha karanlık görünmesine neden oluyordu. Kimse bundan bahsetmedi ama yeşil alanın kenarında nöbet tutan siyah giysili adamların yasaklayıcı yüzlerinde tehlike yine de vardı. Adamlar, birinin tekrar saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı onları güvende tutmak için oradaydı. Tanrı'ya şükür henüz kimse saldırmamıştı.

Yoldan geçen kalabalığın içindeki birkaç erkek ve birkaç kadın kaba yorumlarda bulundu, ancak Parlamento Meydanı'nda kırmızı ve mavi yazılı pankartlarını taşıırken kimse onlara saldırmadı. Bir binanın köşesinden onları izleyen iki tehlikeli tip vardı. Kafasını kaldırdığında onları görüyordu; uzun boylu, zayıf bir adam ve daha kısa boylu, yuvarlak hatlı bir adam, ikisi de siyah saçlı ve durmadan sigara içiyorlardı ve onlar da ona bakıyorlardı. Onları görmezden geldi ve bunun yerine gecenin önemine odaklandı.

Westminster Sarayı uzaktan görünüyordu ve kocası da dahil olmak üzere her iki meclisin erkekleri, kadınların evliliğe getirdikleri malların kontrolünü ellerinde tutma haklarını tartışıyorlardı. Çok basit bir fikir gibi görünüyordu ama yasa tasarısı geçmişte Parlamento'nun önüne gelmiş ve reddedilmişti. Pek çok kişi, bu tek şeye yol vermenin daha fazla hakka ve nihayetinde kadınların oy hakkına giden kapıları açacağından korkuyordu. Haklıydılar da. Herkes bunun uzun bir dizi yanlışın düzeltilmesinde küçük bir adım olduğuna inanıyordu.

Sona doğru -büyük oylama yarın yapılacak ve nihai hedeflerine ulaşmak için ne kadar yol kat etmeleri gerektiğini öğreneceklerdi- Bayan Burgess onu kenara çekti. "Leydi Devonworth, bu gece bize katıldığınız için size şahsen teşekkür etmek istiyorum."

Kocasının etkisi yine iş başındaydı ve o burada bile değildi. Cora gülümsedi. "Asıl ben size teşekkür etmeliyim Bayan Burgess. Yaptığınız iş tüm Britanya'daki kadınlar ve çocuklar için çok önemli."

Kadın minnetle başını salladı ama kafası meşguldü. Cora'nın koluna nazikçe dokunarak onu herkesin tabelaları ve kendilerini arabalara yüklemeye başladığı yeşil alandan uzaklaştırdı. "Bir karı kocanın arasına girmeye asla cüret etmem ama merak ettim..." Sesi kesildi ve Cora'nın omzunun üzerinden arka planda, pencereleri turuncuyla aydınlanan saraya baktı. "Bağışlayın ama Lord Devonworth'un bir nüfuzu var ve merak ettim acaba... eğer..."

"Kadın haklarına çok sempati duyuyor," diye gururla açıkladı.

Evlilik pazarlığı yaptıkları gecedен beri bunu açıkça konuşmamışlardı ama o iyi ve adil bir adamdı. Güzelliği kadar bu yönü de onu etkilemişti. Tamam, belki yakışıklılık bir adım öndeydi ama ona yarı yarıya aşık olmasının nedeni karakterinin gücüydü.

Bayan Burgess'in yüzü biraz gevşedi, ama bunu söylemek zordu, çünkü her zaman çok sert bir tavır takınırdı. "Evet, evet, öyle sanıyorum leydim. Belki önümüzdeki aylarda onu resmi olarak davamıza katılmaya ikna edebilirsiniz. Tasarı yarın geçse bile, bu yolculuğumuzun sadece bir durağı. Hedefimize ulaşmadan önce birkaç durak daha olacak ve onun desteği uzun bir yol kat etmemizi sağlayabilir."

Cora ona LSS'ye katılmasını teklif etmeyi hiç düşünmemişti. Aklına bile gelmemişti. İsteyecek miydi? İşle meşguldü ama ona sormaktan zarar gelmezdi. Kabul etti ve sonra onu evinin arkasındaki mews'e bırakacak olan August'u bulmak için aceleyle yola koyuldu. Devonworth onun buraya gelmesini istememişti ve bu konuda bir yüzleşmeden kaçınmak için arabaya binmemeye karar vermişti. Hizmetçilerin girişini kullanacaktı ve daha sonra ona sormadığı sürece hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Kadın

ona yalan söylemezdi, ama o noktada yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yirmi dakika sonra mutfak kapısını çaldı. Bayan Anderson onu bekliyordu ve hemen içeri aldı. "İşte buradasınız. Evinize hoş geldiniz leydim." Cora'yı alt kattaki labirent gibi koridorlardan hızla geçirirken yüzünden rahatladığı okunuyordu. Cora'nın küçük hilesine o da ortak olmuştu.

"Lord Hazretleri henüz eve gelmedi mi?"

"Henüz değil, ama her an gelebilir." Bayan Anderson onun arkasından ana kata çıkan merdivenleri takip etti. "Mümkün olduğunca çabuk yatak odanıza gitmenizi öneririm leydim. Bir şeyden şüphelenmesi onun için iyi olmaz."

Cora da aynı fikirdeydi. Son zamanlarda işler onlar için iyi gidiyordu. Reddedilmesinin acısı hâlâ geçmemişti ama bunu tartışmamayı başarmışlardı. Bay Hathaway'e müdahale etmeye çalışmasını takdir ediyordu. Ayrıca, editöre yazdığı mektup dün basılmıştı ve bu gerçeği ona söylememişti. Takma adın ortaya çıkacağını hiç sanmıyordu ama çıkarsa da aralarının iyi kalmasını istiyordu.

Ana kata ulaştıklarında "Anlıyorum," dedi. "Eşyalarımı al, ben de hemen arka merdivenlerden çıkayım." Pelerinini silkti ve eldivenlerini uzattı.

"Evet, leydim. Bayan Monroe'yu birazdan yukarı gönderirim. Akşam yemeğini bitirmek üzere."

"Teşekkür ederim, Bayan Anderson."

Cora aceleyle koridora çıktı, hizmetlilerin merdivenlerine yönelmek niyetindeydi ama boğuk erkek sesleri kulağına çalındı. Lanet olsun! Sanki kocası Edgecomb'la konuşuyordu. Az önce ön kapıdan girmiş olmalıydı. Merdivenlerin yanındaki küçük oyukta ne yapacağını düşünerek bekledi. Merdivenler bir koridoru paylaşıyordu. Aşağıda onu kaçırса bile, üst kattaki koridorda onunla karşılaşma riski vardı. Dış giysilerini Bayan Anderson'a bırakmış olsa da, giydiği elbise evde geçireceği bir akşam için giyeceği bir elbise değildi. Hâlâ çizmelerini giyiyordu, yüksek, kullanışlı

yağmurlu günler için sakladığı şeyler. Onu gördüğü anda ne yaptığını anlayacaktı.

Sesler kayboldu. Bunun onun misafir odasına gittiği anlamına geldiğini umdu. Eve geldiğinde içki içmek için bazen böyle yapardı. Küçük oyuktan dışarı baktı ve onunla göz göze gelmek gibi olağanüstü kötü bir şansa sahip oldu. Adam sanki koridorda ona doğru yürüyormuş gibi ön merdivenlerin dibinde duruyordu.

Kalbi boğazına fırladı. Kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra aralarındaki deri kırıştı ve bunu tüm yüzünü kaplayan öfke maskesi izledi. *Biliyordu*. Biliyordu ve öfkeliydi. Bunu düşünmek için kendine zaman tanımadı. Oyuktan dışarı fırladı ve köşeyi dönerek hizmetkârların merdiven boşluğuna yöneldi. Eteğini yerden kaldırarak basamakları ikişer ikişer çıktı. O da koşmaya başlamış olmalıydı. Onun ağır ayak seslerinin evin içinde yankılandığını duyabiliyordu.

Birinci kattaki merdiven boşluğundan dışarı fırladığında adamın kendisinden daha hızlı olduğunu gördü. Adam ön merdivenleri kullanmış ve üst kattaki koridorun yarısına kadar inmiş, ona doğru geliyordu. Kadın şaşkınlıkla ciyakladı.

"Cora!" Sesi, Lordlar Kamarası'nda kullandığını hayal ettiği otoriteyle doluydu. İçinden bir korku ürpertisi ve aynı derecede hoş ve tamamen farklı bir şekilde rahatsız edici bir şey geçti.

Beklemek yerine, bu onu koridor boyunca ilerlemeye ve kapıyı arkasından çarparak yatak odasına girmeye teşvik etti. Anahtarı kilide soktuğunda rahat bir nefes aldı. Sonunda güvendeydi. Ama güvende değildi ve bir an sonra banyo odasının kapısının açık olduğunu fark etti. Lanet okuyarak aceleyle kapıya yöneldi ama artık çok geçti. Ayak sesleri karo zeminde yankılandı ve onunla aynı anda kapıya ulaştı. Sadece kapı onun odasına açılıyordu, yani avantaj ondaydı. Kadın koridora açılan kapıya doğru koşmak için döndü ve adam da banyo odasının kapısını çarparak kendini onunla birlikte buraya hapsetti.

"O kapıyı açmayın." Bağırmadı ama sesi yine de emrediciydi. Anahtarla oynarken omzunun üzerinden ona baktı, parmakları anahtarı düzgün bir şekilde çeviremeyecek kadar beceriksiz ve enerji doluydu. "I

Seni asla bir korkak olarak görmedim," diye ekledi, şüphesiz bunun olacağını bildiği için hakaret ona yerleşti.

Omuzlarını kapıya dayamış bir halde dönüp ona baktı. "Ben korkak değilim," diye tükürdü.

"O zaman kaçmak yerine yaptıklarının hesabını ver." Nefesleri sanki bir yarışta koşuyormuş gibi ağırdı.

"Ben ne yaptım?" Çenesini yukarı kaldırdı. Tam bir aptal değildi. Bilmediği bir şey için cevap vermesinin bir anlamı yoktu. "Ben sana gitme dedikten sonra o gösteriye gittin."

"Evet, gittim. Gittim çünkü Cemiyetin bir üyesiyim. Evli kadınlara kişilik kazandırmak için sesimizi duyuruyorduk."

Adam ona baktı, çenesi öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Ama gitmeni yasaklamıştım."

"Beni *yasakladın* mı?" Kendini toparladı ve ona doğru birkaç adım attı. "Neden böyle bir şeyin işe yarayacağını düşündün ki? Ben sana yasak koyacak ya da izin verecek biri değilim."

Bir elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirdi, saçları dağınıktı ve bu haliyle oldukça çekiciydi. Adamın dağınık olması, cilasının gitmesi hoşuna gidiyordu. Ancak şimdi bu etkiyi tam olarak takdir edemeyecek kadar kızgındı.

"Sen benim karımsın. Seni güvende tutmak benim görevim."

"Bu doğru. Ben senin *karım*, malın değil. Beni güvende tutmak sana bağlı *değil*. Bana koruma sağlayabilirsin ama sonuçta ben kendime ait bir kişiyim. Beni kilit altında tutamazsınız."

"Seni kilit altında tutmak istemiyorum. Sadece gitmemeni istedim. Sonuncusunda insanlar yaralandı. Güvenliğiniz konusunda endişe duymak istemedim."

"Güvenliğim konusunda endişelenmediniz çünkü orada olduğumu bile bilmiyordunuz."

Kelimenin tam anlamıyla ona hırladı ve arkasını dönerek odanın uzak köşesine doğru yürüdü. "Bu hiç yardımcı olmuyor," dedi.

Yüzünü ona döndü ve gözlerindeki öfke belli belirsiz değişmişti. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama yüzeyin altında kaynıyordu. O zaman anladı ki, adam sadece ona kızgın değildi.

ona itaatsizlik etti. İhtiyacı olduğunda ona yardım edemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Onu önemsiyordu.

"Leo." Pencereden dışarı bakmak için başını sola doğru salladı. Ona yaklaşırken kızgınlığı yüzünden akıp gitti. "Sadece benim için endişelendiğini biliyorum. Bir diktatör gibi konuşmak istememiştin."

Kadın adamın yanında durdu ama adam onu tanımaya meyilli görünmüyordu. Bunun yerine kaşları gözlerinin üzerine indi ve bakışlarını pencerenin dışındaki bir şeye sabitledi. Kadın onu kendine getirmek için koluna dokundu. Adam onun bakışlarıyla buluşmadan önce hemen eline baktı. "Eğer benim gözetimimdeyken sana bir şey olursa... ne yapacağımı bilmiyorum..."

Ani gerginliği kırmak için gülümsedi. Karnında kelebekler uçuşuyordu ama sesini hafif tutarak, "Bütün para sende kalabilir," dedi.

Yüz ifadesi paramparça oldu. "Senin paranı istemiyorum." Fısıltıyla çıkan sesi çiğdi ve Cora'nın içini burkan bir acıyla doluydu. "Seni istiyorum Cora. Güvende olmanı, mutlu olmanı... sevilmeni."

Gözlerinin sıvı zümrüdü ona doğru parıldadı ve kadın kendini kaybetti. Niyetinin ne olduğunu bile anlayamadan ona doğru eğildi ve ayak parmaklarının üzerine kalktı. Adam onunla yarı yolda buluştu, dudakları onunkileri ezdi ve kadın öpücüğün içinde kayboldu. Sevilmek istiyordu. Onun tarafından. Adamın dili kızın ağzına girdi, kendi dilini okşadı ve kızın omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. Vücudu tıpkı hafta sonu odasında ona dokunduğunda olduğu gibi aydınlandı.

Kadının elleri adamın kollarından omuzlarına doğru ilerledi ama adam kadının üst kollarını kavradı ve onu itti. Sadece bir santimdi ama aralarındaki mesafeye bakılırsa bir mil bile olabilirdi.

"Hayır, Cora."

Bunu yapmaya devam etmesinden nefret ediyordu. "Ben senin oyuncağın değilim Leo. Karnını doyurduktan sonra beni bir kenara itemezsin."

"Oyuncağım mı? Sence bu kadar yeter mi?" Yüzünü onunkine yaklaştırdı, böylece burun buruna geldiler. "Sana yeterince sahip olmadım."

Ateşle oynadığını biliyordu ve bir kez olsun yanmak istiyordu. Eğer onun istediği gibi olsaydı, bu oyunu oynamaya devam ederlerdi. Onunla birlikte olmanın ne demek olduğunu bilmeden tüm hayatını geçirmeden önce cehennemin alevleri arasında yürüyecekti. Ya başka hiç kimse ona onun hissettirdiği gibi hissettiremezse? Ya kadın bu evliliğe zaten bir çıkış yolu arayarak girdiği ve adam da istediğini istemeyecek kadar inatçı olduğu için gerçekten özel bir şeyi kaçırıyorlarsa?

"Hayır mı? O zaman belki de korkak olan sensindir."

YİRMİ YEDİ

AYÜZÜNDEN **BİR** DIZI DUYGU GEÇTİ: INCINMIŞ,
öfke, kafa karışıklığı ve sonunda anlayış.

"Cora." Sözcük yumuşak bir iniltiydi. "Benden ne istediğini anlamıyorsun." Konuşurken bile sonsuz derecede yaklaştı, ona doğru eğildi, hareketi yavaş ve ölçülüydü. Sandal ağacı ve sıcak gibi kokuyordu. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti ve bu gerginlik ondan ona doğru somut bir dalga gibi ilerliyor, onu heyecanlandırıyor ve vücudundaki ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Kaybettiği bir savaş veriyordu. Eğer beklerse onun teslim olmaya yakın olduğunu hissedebiliyordu.

Adamın söylediklerine dikkat etmeye çalıştı ama adam bunu çok zorlaştırdı. Bakışları onun dolgun alt dudagina sabitlendi. "Tam olarak ne istediğimi anlıyorum." Birinin bunu söylemesi gerekiyordu, o da söyledi. "Benimle sevişmeni istiyorum."

Burun delikleri alevlendi ve kız onun uyarılmışlığının kokusunu alıp almadığını merak etti. Uyluklarının arasındaki sızı şiddetlenmişti. Onları birbirine bastırdı, arzusunun sıvı sıcaklığını teninde hissedebileceğinden emindi. Parmaklarının içinde ne kadar kolay hareket ettiğini hatırladı ve diğer parçasının da öyle olup olmadığını merak etti. Bunun bir kaza olduğundan emindi ama öne doğru bastırdı ve onun orada, karnına doğru bastırdığını hissetti. Adam boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve kadının vücudu buna bir zonklamayla karşılık verdi.

İri elleri kadının kalçalarını kavradı, güçlü parmakları kadını kendine çekerken hafifçe içeri girdi. Adamın ereksiyonunun tüm uzunluğu ona sürtünürken hafifçe hıçkırma sırası ondaydı. Adamın pazularını kavradı ve ne kadar sert olduklarını görünce gizli bir heyecan duydu. Her yerde o kadar sertti. Kadın biliyordu ki

Çünkü onu görmüştü ve vücudundaki her kası keşfetmek istiyordu.

"Bundan sonra da arkadaş kalabiliriz," dedi.

Tekrar hırladı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kalçalarını serbest bırakarak parmaklarını saçlarına gömdü, iğnelere aldırmadan başını kucakladı ve dudaklarından daha iyi beslenebilmek için yukarı doğru eğdi. Dili tekrar içeri girdi ve onunkiyile boğuşmaya başladı. Ona sahip olmanın verdiği zevk, dizlerini güçsüzleştirdi ve beklentiyle zonklamasına neden oldu. Adamın dili de aynı şekilde kadının içine, kalçalarının arasına girmişti ve vücudu bunu hatırladı. Sanki bunu tekrar yapıyormuş gibi onun için acıyordu.

Parmakları ensesindeki saçlara kıvrıldı ve dili onunkine değdi. Onun kendisinden kaçmasına izin vermeyecekti. Bu sefer istediğini alacaktı, ki bu her şeydi. Ondan her şeyi istiyordu.

Bir saç teli kadar geri çekildi. Ağır nefesi aralarındaki boşluğu doldurdu. "Bundan sonra asla arkadaş olamayacağız."

Yutkundu ve ilk kez onun haklı olabileceğini düşündü. Bir uçurumun üzerinde duruyorlardı ve bundan sonra yapacakları her şey her şeyi değiştirebilirdi. Ama artık çok geçti. Geri dönemezdi. New York'ta olduğu gibi, tek cevabın ilerlemek olduğunu biliyordu. O zaman da çaresizlik ona rehberlik etmişti. Şimdi daha derin ve çok daha tehlikeli bir şey onu yönlendiriyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerindeki hassas belirsizliği fark etti. Geri dönmek ve bundan vazgeçmek istemiyordu. "O zaman daha iyi bir şey olacağız."

İnledi ve onu kendine doğru çekti. Bir eli saçlarını sıkarken diğeri beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Bundan sonra sorulara ve belirsizliğe yer yoktu. Ayaklarını yerden kaldırdı ve onu kendine doğru çekti, yatağa doğru yürürken onu öptü. Oraya vardığında onu ayaklarının üzerine yatırdı ve kravatını gevşetmek için uzandı. Kendi parmakları ceketinin düğmeleriyle meşguldü. Parmakları titriyordu ama zarafetten yoksun olduğunu kararlılıkla telafi ediyordu. Üstünü silkerek eteğinin düğmelerini hızla ilikledi. Adam

daha hızlıydı. Kadın eteğinden sıyrıldığında o çoktan ceketini ve yeleğini çıkarmış, pantolonunun düğmelerini ilikliyordu.

Onu tekrar kendine doğru çekerken onları açık bıraktı. Adamın dilinin sıcak kayışını şimdiden özlemişti. Giysileri üzerinde çalışmaya geri dönmeden önce kısa bir süre bunun tadını çıkardı. Onun tenini kendi teninde hissetmek istiyordu ve toplumun bu kadar çok katmanda ısrar etmesinin nedeninin bu olduğuna ikna olmuştu. Bu kez parmakları onunkilere katıldı ve korse gevşedi. Korse düştü ve yerini adamın elleri aldı. Belini kavradılar, sonra göğüs kafesinden göğüslerine doğru ilerlediler. Korsenin keteni onları hâlâ ayırıyordu ama adamın avuçları kadının teninde o kadar sıcaktı ki, sanki keten kaybolmuş gibiydi. Boncuklu meme uçlarını kopardıkça kumaş sertleşiyordu.

Dudaklarına karşı haykırdı ve adam bunu tekrarladı, defalarca ve sonsuz bir ritimle, özlem oklarını doğrudan kadının kalbine gönderen bir ritimle. Tam kızın canına tak ettiğinde ve daha fazla dayanamadığında, adam ellerini ketenin içine soktu ve onu omuzlarından aşağı çekti. Etek altı tarafından engellenen belinde durduğunda, bağlarla uğraştı, onları yırttı ve nefesinin altında küfredecek kadar uzun süre ağzını bıraktı. Elinde olmadan onun beceriksizliğine güldü ve ona yardım etmek için geri çekildi.

Etek düştü ve adam gözlerini kocaman açarak onu izledi. Ona bakmayı takıntı haline getirmiş gibiydi ve bu hoşuna gidiyordu. Biri ona sormuş olsaydı, bir erkeğin önünde çıplak olmanın utanç verici olacağından emin olurdu. Ama öyle değildi. Onunlayken değildi. Onun kendisini izlemesini seviyordu. Bakışları, sanki bu keşfin tadını çıkarıyormuş gibi, yeni ortaya çıkan teninin her bir parçasını okşuyordu. Kombinezonunu bir kenara fırlattı ve çekmecesinin bağına uzandı. Adam onun en mahrem yerini zaten görmüştü ama başka türlü örtünmüştü. Onları kalçalarından aşağı itti ve botlarının bağcıklarını çözmek için yatağın kenarına oturmadan önce onlardan çıktı.

Onun önünde yere diz çökmesi dışında. Çok daha az titreyen parmakları deriyi hızla işleyerek görevi devraldı. Her iki çizme de yere düşüp unutulduğunda çoraplarını nazikçe indirdi. Ağzı, baldırının açıkta kalan her santimini öperek onların yolunu takip etti. Çorapları bir kenara fırlattı ve tüm dikkatini

ona baktı. Bacaklarından yukarıya, kalçalarına ve sonra da aralarındaki yumuşak saçlara doğru öptü. Kızın vücudu onun için sıkıştı.

"Uzan," diye fısıldadı.

Kadın yatağın üzerinde biraz daha geriye çekildi ve adam onun üzerinde sürünerek kaldığı yerden devam etti. Karnını öpmek için hızlıca durdu ve sonra göğüslerinde oyalanmaya başladı. Bir meme ucunu diliyle okşadı ve sonra ağzına aldı, onu bırakıp diğerine geçerken kırmızı ve ağrılı bıraktı. Dişleri boynunu sıyırmadan önce aynı ilgiyi ona da gösterdi ve sonra onu dudaklarından öpmeye başladı. Sonunda ona dokunma arzusunu tatmin edebildi. Parmakları adamın geniş omuzlarında gezindi ve sırtındaki kaslardan pantolonunun kaba yününe kadar indi. Ona dokunamadığı için neredeyse yüksek sesle ağlayacaktı. Çaresizlik içinde, adamın pantolonun düğmelerini açtığını hatırladı ve ellerini pantolonun kemerinin altına soktu, kemer açıldığında çok sevindi.

Adam kayarak ona yardım etti ve kadın pantolonu adamın kalçalarından aşağı indirmeyi başardı. Adamın kalçalarının sert eti elini doldurdu, ama bundan da öte, adamın kalın boyu kalçasına bastırdı. Kadın kıpırdandı, onu aradı ve adam kalçalarının beşiğine düştü.

Adamın bir parçasının *orada*, kendisine sıkıca yapışmış olduğunu hissettiğinde nefesi kesildi. Adam durup ona baktığında, kadın gülümsedi. "Bu bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlattı." O zaman onun üzerindeydi ve bunun ne kadar iyi hissettireceği hakkında hiçbir fikri olmasa da vücudu şüphelenmişti. Onunla birlikte canlanmıştı.

Güldü, kaba, erkeksi ses kadının içinde titreşiyordu. "O zaman bile senden etkilenmiştim." Adam ileri doğru bastırarak kadının açıklığını dürttü ve kadın usulca haykırdı. "Seninle böyle yattığımı hayal ettim." Gülümsemeleri kayboldu. Adam durdu, kendini ona doğru tuttu ama içine girmedi ve bir elini saçlarına sardı. Bu sırada saç tokaları dökülmüş, saçlarının yarısı omuzlarından aşağı sarkmıştı. Başını yana doğru çekerek boynunu sıcak, açık ağzına dayadı. Kadın huzursuzca kıpırdandı. Hem üstündeki adamın ağırlığından hem de yarağının başının onu dürtmesinden dolayı daha da ıslandığını, daha da tahrik olduğunu hissedebiliyordu. Adam bunu biliyordu ve kalçalarını oynatarak onu tahrik etmek için öne doğru sallanıyordu.

"Leo," diye hayalkırıklığı içinde soludu. "Tekrar söyle."

Adamın ne dediğini zar zor fark etti. Tek bildiği canının yandığı ve eğer adam öne doğru kayarsa onu çok zarif bir şekilde doldurabileceğiydi. "Lütfen." Ayaklarını yatağa bastırdı, kalçalarını genişletti ve onu daha fazlasını yapmaya teşvik etti. Ama hareketleri onu itip kakarken, ereksiyonunun küt ucu *tam orada* oturmaya devam etti.

Adam onun üzerine çıktı, bir dizini altlarındaki şilteye bastırarak onu daha da geniş bir alana yaydı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve gözlerinin içine baktı. "Adımı söyle Cora."

Leo ona verdiği isimdi. Sadece onların kullandığı bir isim. Şu anda anlayamadığı bir nedenden ötürü bu isim gözlerini yaşartmıştı. "Leo," diye fısıldadı. *Seni seviyorum* da diyebilirdi. Yüzünde derin bir rahatlama ve mutluluk ifadesi belirdi. Onu gerçekten seviyordu. Aklında hiçbir soru işareti yoktu.

Aralarına uzandı, neredeyse birleştikleri yere dokunana kadar parmak uçlarını vücudunun ortasından aşağı doğru sürükledi. Başparmağı kızın içine daldı, kızın ona duyduğu ihtiyacın sıcaklığını topladı ve klitorisine nazikçe masaj yaparken yolu kolaylaştırmak için kullandı. Kalçaları yukarı doğru kalktı ama adam onu sabit tuttu, böylece sadece sunduğu zevki kabul edebildi. Birkaç gün önce olduğu kadar baş döndürücüydü, ama şimdi neredeyse yeterli değildi.

"Leo, lütfen, sana daha çok ihtiyacım var."

Adam gülümsedi ve kadın nefesini kaybetti. Tanrım, o hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı ve kalbinin şefkati onu daha da yakışıklı yapıyordu. Onu tüketmek istiyordu. O zaman adam tamamen onun üzerinde hareket etti. Kendi iradesiyle kalçaları yukarı doğru bastırdı, adamın o harika sert kısmını aradı.

"Benim için hazırsın," dedi, ağırlığının çoğunu bir dirseğinin üzerinde tutarken onun üzerine uzanarak.

"Evet." Sanki ortada bir soru varmış gibi.

Bunun tadını çok fazla çıkarıyordu. Adamın kalın ağırlığı şimdi sıkıca kadının seksine bastırıyordu ve kadın her hareket ettiğinde vücudu zonkluyordu.

Zihninin gözünde, onun sandalyede oturmuş kendini tatmin ettiğini hatırladı. Aleti ihtiyaçtan ağlıyordu ve şimdi de aynı şeyi yaptığını, onun istediği kadar içine girmeye ihtiyaç duyduğunu hayal etti. Kendini ona doğru yönlendirdi.

İçine girdikten sonra kalçasını sıkıca tuttu ve ileri doğru bastırdı. Zevk inanılmayacak kadar yoğundu. Onu doldururken gerdi ama yine de yeterli değildi. Adam geri çekildiğinde kadın adamın kalçalarını kavradı ve adam ona usulca fısıldadı. Onun sözlerine anlam veremiyordu. O onu inç yavaş yavaş doldurdu inç ta ki onlar birleşene kadar tamamen, kalçaları onun beşiğine yerleşti.

Rahatsız edici çimdiklenmeye karşı gözlerini sıkıca kapattı. Çok acı verici değildi. Adam onu pencere kenarındaki koltukta zevke getirdikten sonra iç bacaklarında kalan pembeliği hatırladı.

"Seni incittim mi?" diye fısıldadı. Adam biraz kıpırdandı, ona doğru sallandı ve kadın onu kavrayan his karşısında nefesini tuttu. Gözlerini açtı ve adam ona baktı, endişeli ama tahrik olmuştu. Yeşil gözlerinde sadece bir şerit halindeydi çünkü ihtiyaçtan büyümüşlerdi. Adam neredeyse sarhoş olmuştu ama kadın da öyleydi.

"Daha fazla," diye fısıldadı.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Adam kalçalarını belli belirsiz bir şekilde itti ve kadın bunun karnındaki zevki nasıl daha da artırdığını görünce nefesi kesildi. Bu, hayal edebileceğinden çok daha yoğundu. Adam tekrar yaptı ve kadın içinden dökülen zevk çığlıklarını durduramadı. Adamın aniden durması dışında bundan başka bir şey istemiyordu.

"Bir dakika bekle," dedi ve onu içinden çıkardı.

Adamın önce yatağını sonra da odayı terk edişini izlerken acı bir şaşkınlıkla doğruldu. Vücudu ona duyduğu ihtiyaç ve acıyla canlıydı. Odasından çekmecelerin açılıp kapandığını, adamın küfrettiğini ve ardından bir kapının çarpıldığını duyabiliyordu. Merakla, ama aynı zamanda büyük bir tedirginlikle, odalarını ayıran banyo odasından aceleyle geçti ve onun odasına açılan açık kapıdan içeri girdi. Buraya daha önce hiç girmemişti.

Yatak çok büyüktü. Koyu ceviz rengi, zengin yeşil yatak örtüleriyle kaplanmıştı. Bir dizi gardırop uzak duvarı kaplıyordu ve şimdi orada duruyordu, sırtının ve kalçalarının güçlü çizgisi ona bakıyordu. Botlarını çıkarmış ve

Pantolon. Aradığı şeyi buldu. Küçük bir teneke kutuyu bir kenara atıp prezervatifi boyuna geçirirken elleri titriyordu. Daha önce de görmüştü. Fanny ona ve kız kardeşlerine prezervatiflerden, özellikle de galvanizli kauçuktan yapılan yeni modellerden bahsetmeyi ihmal etmemişti ama bir prezervatife ihtiyacı olduğunu düşünmeyi tamamen unutmuştu. Onu istemekten öylesine çıldırmıştı ki, eğer içindeki bu lanet olası acıyı dindirecekse, ona vereceği her bebeği memnuniyetle karşılayacaktı.

İşi bitince ona geri döndü. Adam onu kendine doğru kaldırmadan önce düşünecek zamanı bile olmamıştı.

"Düşünmüyordum," dedi açıklama olarak.

Bacaklarını adamın beline doladı ve devam etmek için sabırsızlanarak onu derinden öptü. Adam kocaman yatağını örten ağır kadife battaniyeyi aşağı çekti ve onu çarşafların üzerine yatırdı. Beyaz çarşaflar sırtında serin ve gevrekli ve onun gibi kokuyordu. Bu noktada mümkün olsa bile, onun yatağında olmak tahrik olmasını artırdı. Adamın onu tekrar kızdıracığından korkuyordu ama yapmadı. Adam onun üzerine yerleşti ve yavaşça içine bastırdı. Kadın zevkten yüksek sesle inledi ve adam öne doğru eğildi, ağır boyu onu tamamen doldurdu. Güzel bir ritim tutturdular, kadının vücudu adama uzanıyor ve adam kadın onu özleyemediği kadar tekrar içine giriyordu.

Sonunda, içinden enfes bir arzu akmaya başladı. Dünyası sadece o ve sadece onun doldurabileceği amansız ihtiyaç kalana kadar küçüldü. Kısa süre sonra, karnındaki zevk o kadar sıkılaştı ki patlayacağından emindi ve sonra patladı. Gözlerini o kadar sıkı kapattı ki, dalgalar üzerinde kırılırken iğne ucu kadar ışıık gördü.

"Cora." Kulağının kabuğuna doğru onun adını fısıldadı. Dalga Cora'nın üzerinde doruğa ulaşana kadar kendini tekrar tekrar Cora'nın içine soktu. Sonra nefesi kesildi ve onun üzerinde titreyerek kendi kurtuluşunu buldu.

YİRMİ SEKİZ

ÇOK ŞEY HAD DEĞİŞTİRİLDİ ARASINDA ONLAR. THE SEKS

E Sebep bu değildi; Devonworth onu karısı yaptığı andan itibaren gerçekleşen daha derin bir metamorfozun belirtisiydi. Gayrimeşru, kızıl saçlı bir Amerikalının onun mükemmel eşi olacağına asla inanmazdı. Ama şimdi inanıyordu.

Onun yatağında yaşananların ardından yatıyorlardı. Prezervatifi atmış ve hemen battaniyenin altına girip onu kendine doğru çekmişti. Ondan uzun süre ayrı kalma fikri o kadar iğrençti ki, odasına dönmeye çalışırsa onu geceyi geçirmeye ikna etmeyi planlıyordu. Elinde beş prezervatif daha vardı ve gerekirse gururunu bir kenara bırakıp Edgecomb'u daha fazlasını almaya gönderecekti. Ama onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünmüyordu.

Adamın kollarına sokulmuş ve yanağını omzuna yaslamıştı. Parmakları adamın ensesindeki saçların arasından dalgınca kıvrılıyordu. Kolunun iç kısmını öptü, yaptıkları şeyin tüm ağırlığı üzerlerine çökerken onu tatmak istiyordu.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

"Hayır." Başını salladı ve onun içine daha da gömüldü. İki kolunu da ona doladı ve daha da yaklaştırdı. Onun teninin çıplaklığını üzerinde hissetmeyi seviyordu. Kadın ipek ve yumuşacıktı. "Sanırım haklıydın." Ona baktı, alnında endişeli bir kırılgılık belirmişti. "Bundan sonra arkadaşlığa geri dönmek istemiyorum."

Göğsünde açılan ağrının etkisiyle güçlükle konuşabiliyordu. Sofia'yla da böyle olmuştu. O fiziksel eşiği geçtiklerinde,

onun için geri dönüş yoktu. "Bunun bizim için mümkün olduğunu sanmıyorum." "O zaman bu ne anlama geliyor?" Kendini ayakta tutmak için yer değiştirdi.

ve ona bak.

Uzun, kırmızı bir bukleye göğsüne döküldü. Burnuna götürdüğünde lavanta gibi kokacağını bile bile parmağına doladı. Derinlerde bir yerde, ona karşı hissettiği duyguların yoğunluğundan dolayı endişenin kendisini ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordu ama bu endişe tahmin ettiği kadar güçlü değildi. Bütün gece burada onunla yatmaktan memnundu. Zihninde geleceğe dair düşünceler canlandı. Onu Timberscombe Park'ta kendi yanında hayal etti. Kışlarını orada geçireceklerdi. Sonunda çocukları olacaktı.

"Bu seni karım olarak istediğim anlamına geliyor Cora. Her şekilde." Panik yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu ama onu uzak tuttu.

Gözleri genişledi. Tek lambanın ışığı onları dipsiz gösteriyordu. "Ama benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun."

Güldü. Bilmesi gereken her şeyi biliyordu. "Nazik, zeki ve inançlarında güçlü olduğunu biliyorum." Yeterince şey biliyordu ve Vining'e bir not göndererek onun hakkında daha fazla bilgi aramaktan vazgeçmesini istemeye niyetliydi. Ne bulursa bulsun önemli olmayacaktı.

"Bu yeterli mi?"

"Bilmiyorum ama bu da bir başlangıç." Ona dokunmadan duramıyordu. Parmak uçları omzunun çizgisinde ve göğsünün kıvrımında gezindi. Orası küçüktü ama mükemmel bir biçimi vardı. "Benim hakkımda yeterince şey biliyor musun?"

Başını salladı. "Onurlu bir adam olduğunu biliyorum. Kalbinize hayran olduğumu biliyorum."

Nefesi kesildi ve konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Peki, o zaman... belki de başlamak için bu kadarı yeterlidir."

Kadın gülümsedi ve adamın eline bir öpücük kondurdu. Adam yüzünü avuçladı, ona bakmaktan kendini alamadı. Kızın burnundaki çilleri ve gözlerinin köşelerini hafifçe yukarı kaldırışını seviyordu. Söyleyecek yaramaz bir şeyi olduğunda ona attığı bakışı. Onu seviyordu. Henüz söyleyemiyordu, değil mi?

Bunu düşünmeye bile cesaret edemezken, korkutucu derecede kısa bir süre içinde onun için son derece önemli hale gelmişti.

"Bilmek istediğim bir şey var." Durakladı ve her ne ise, onun için söylemekte zorlandığı anlaşılıyordu. Kadın yutkundu ve bakışları adamın göğsüne kaydı. "Leydi Sofia kim?"

Bu isimle birlikte gelen acı beklenmedikti. Bir damga gibi içini dağladı. Bu acıyı atlatmak için çok çalışmıştı ama işte oradaydı. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

"Bolingrave ve o baloda birlikte olduğu kadınlar. Birisi onu seninle ilişkilendirmiş."

Bolingrave'in kendisi hakkında dedikodu yapmasına şaşırmamıştı. Sofia'ya olan hislerinin derinliğini ortaya çıkarmaya hazır değildi ama ona söylemesi gerekiyordu. Geçmişini bilmeye hakkı vardı. "Ona aşkıttım ve onun da beni sevdiğini sanıyordum. Hatta benimle evlenmesini bile istedim. Onun yerine başka biriyle evlendi. İngiltere'nin en zengin adamlarından biriyle. Zenginliği aşka tercih ettiği ortaya çıktı. Ya da ailesi öyle yapmış. Ona sorma şansım hiç olmadı. Nişanları *Times gazetesinde* ilan edildi ve ben onunla bir daha hiç konuşmadım."

"Leo. . ." Ona yaklaştı ve kollarını ona doladı. "Özür dilerim." Ve sonra sessizce sordu, "Onu hala seviyor musun?"

Bir yanı onu her zaman sevgiyle hatırlayacaktı ama açtığı yara daha yeni iyileşmeye başlamıştı. Onu incittiği için affedip affedemeyeceğini bilmiyordu ama onun izi her zaman kalbinin şeklinin bir parçası olacaktı. "Hayır."

Orada yatarken nefesi kesildi ve bu tek kelimenin gerçekliği onu huzura kavuşturdu. Bunu daha önce kendisine hiç itiraf etmemişti. Günler ve aylar onsuz geçmiş ve onun yaptığı seçim yüzünden acı içinde kıvranmıştı. Onu gerçekten tanımadığını fark etmeye başlamıştı. Tanıdığı kişi bunu ona böylesine soğuk bir acımasızlıkla yapmazdı.

Cora onun göğsüne bir öpücük kondurdu. Dudaklarının tenine değmesi adamın sikiğinin yeniden canlanmasını sağladı. Aralarındaki değişimi hissetti ve

Dili onu tatmak için dışarı çıktı. Geceyi onun içinde geçirmek istiyordu ama bunun onları nereye götüreceğini anladığından emin olmalıydı.

"Cora. . ." Cora ona baktı ve adam onu üzerine çekti. Cora Cora'nın üzerine yerleşti ve Cora'nın kalçalarını tutarak onu karnına yasladı ve tatlı amının cazibesini kendisinden uzak tuttu. "Boşanmak ya da ayrılmak istemiyorum. Eğer ilerleyeceksek, senin de benimle aynı şeyleri istediğini bilmem gerekiyor."

"Bunun bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum, Leo." Bu isim. Dudaklarından dökülen bir merhem gibiydi. "Eğer bu hayatımın geri kalanını seninle geçirmek isteyeceğim anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Onu o kadar hızlı yuvarladı ki kendisi bile şaşırdı. Onu daha önce hiç deneyimlemediği bir vahşilikle istiyordu. Sanki o anda ona sahip olamazsa ölecekmiş gibiydi. Neyse ki kız da benzer bir kaderi paylaşıyor gibiydi. Kız onu kavradı ve adam daha ne olduğunu anlamadan, kızın içine gömülmüştü. Prezervatifsiz. Yine. Ereksiyonu onun için ağlamaya başlamıştı bile.

"Lanet olsun!" Adam geri çekildi ve adam gardırobun çekmecesinde saklı küçük teneke kutulara doğru koşarken kadın kıkırdadı. Bu kez hepsini yatağın başucundaki masaya geri getirdi.

"Hatırlama konusunda daha iyi olacağız," diyerek onu yatağa geri davet ederken onunla alay etti.

O kadar emin değildi. Daha önce hiç bu kadar dikkatsiz olmamıştı ve korkarım bu, onun için ne kadar ileri gittiğinin bir göstergesiydi. Bu yarın için bir soruydu. Bu gece birbirlerinde kendilerini kaybedeceklerdi.

—

DEVONWORTH CORA'YI YATAĞINDA UYURKEN BIRAKTI. O SEVDİ onu orada görmek. Kumral saçları dökülmüş şarap gibi beyaz çarşaflara yayılmıştı. Ondaki uzaklaşmak için yapabileceği tek şey buydu. Günü onunla geçirmek istiyordu ama Parlamento'ya gitmesi gerekiyordu. Banyo odasında sessizce giyindikten sonra dışarı çıktı. Bugün Evli Kadınların Mülkiyet Yasası için oylama vardı. Hereford'un niyeti

gücünü kullanarak yasanın geçmesini tartışmalı hale getirecek kadar oyu etkilemeye çalışmıştır. Tüm bunlar, Şubat ayındaki gösteri sırasında yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalmamak içindi.

Önündeki gün sıkıcı ve yorucu görünebilirdi ama dün geceden dolayı Devonworth koridorlarda hafif adımlarla ofisine doğru yürüdü. Gecenin nasıl bittiğine hâlâ inanamıyordu. Kalbini tehlikeye atmıştı ama korkuyla vakit kaybetmek için artık çok geçti. Hayır, bunun için çok geçti. Cora her şeyiydi ve onun kollarındayken istediği her şeye sahipti.

Beckham'ın masası koridordaki bir ön odadaydı. Adam genellikle günün bu saatlerinde masasında bir şeyler yazardı ama masa boştu. Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu bu olmalıydı. Ancak geçip kendi ofisine girdiğinde bir misafiri olduğunu fark etti.

Pipo dumanının keskin kokusu havayı dolduruyordu. Beckham içeri girdiğinde ona baktı, yüzünde saf bir endişe ifadesi vardı. Genellikle öğle yemeklerini yedikleri yuvarlak masanın yanında durdu. Sandalyelerden birinde oturan ve piposunu tüttüren Bolingrave'di.

"Günaydın, Devonworth. Umarım iyi uyumuşsundur."

"Ne istiyorsun, Bolingrave?"

Hesaplı ve cesur bir şekilde gülümsedi. Devonworth başının belada olduğunu biliyordu, Bolingrave, "Son zamanlarda yeni bir tanıdık edindim. Sanırım onu tanıyorsunuz... Bay Vining." Devonworth sadece yutkunduğunda devam etti, "Karınız hakkında bazı ilginç bilgilere sahip ..."

Lanet olsun.

YİRMİ DOKUZ

CORA GÜNÜ KEYİFLİ BİR PUS İÇİNDE GEÇTİ. O HAD Yatağında tek başına uyanmış ve öğleden sonraki LSS toplantısına kadar orada kalmayı düşünmüştü. Hayali bir düşünceydi ama guruldayan midesi kısa sürede araya girmişti. Odasından çıkmadan önce yatağının başucundaki çekmeceyi karıştırmış -erkekler orada ne saklardı ki? Birlikte uyur gibi yaptıkları bütün o geceler boyunca adamın onları cebe indirdiğini ve saklamak için bir kenara koyduğunu hayal etti. Onlardan ne istiyordu? Anlayamıyordu ama onları sakladığını bilmek onu sıcak ve şefkatli hissettiriyordu.

Bu duyguyu gün boyunca yanında taşıdı.

"Neden bu kadar neşelisin?" Eliza arabaya tırmanırken sordu. Cora'ya, LSS'nin diğer üyeleriyle birlikte oylama sonuçlarını bekleyecekleri Bayan Burgess'in evine kadar eşlik edecekti. Jenny ve Fanny bir partiye katılacakları için gelememişlerdi.

Cora gülümsedi ve omuz silkmeye çalıştı ama gülümseme tüm yüzünü kaplayacak kadar genişledi ve yanakları yandı. "Bir şey yok," dedi ama yalan gibi gelmişti.

Eliza koltuğuna geri yerleşirken ve araba ileri doğru sarsılırken ona bilmiş bir sırıtış attı. "Cora Dove, kocanla yattın mı?"

Cora bunu inkâr etmek bile istemedi. "Ben artık bir Dove değilim. Artık her anlamda Leo'nun karısıyım."

"Şimdi de Leo oldu, değil mi?" Eliza ciyakladı ve onun elini tuttu. "Bana her şeyi anlat. Nazik miydi? Sana zaman ayırdı mı?"

Cora güldü. Kız kardeşine her şeyi anlatması mümkün değildi. Aralarında yaşananlar çok özeldi. Kelimeler bunun hakkını veremezdi. Şu anda bile önceki gecenin hatırladığı hazzın içinde yüzüyordu. Sadece zevk değil, Leo'da nadir ve özel bir şey bulduğunun kesinliği. Leo, Devonworth değil. Bu isim çok soğuktu ve şu anki hallerinden çok uzaktı, en azından özel olarak.

Onlar Cora ve Leo'ydu. Leo ve Cora. Hayatında onun gibi bir adam olacağını hiç hayal etmemişti. Çoğu erkeğin belli bir düzeyde Bay Hathaway gibi olduğunu düşünmüştü. Bir kadını kendi çıkarları için kullanmaya ve sonra da onu terk etmeye hazırdılar. Ama çok yanılmış ve dar görüşlü davranmıştı. Leo öyle biri değildi. Evliliklerinin henüz başlarındaydı ve annesinin aşık olma konusundaki uyarıları hâlâ kafasını kurcalıyordu ama yine de riske girmeye hazırdı. Bu Leo, onun kocasıydı, artık isimsiz bir yabancı değil.

"Evet, nazikti. İsteyebileceğim her şeye sahipti."

Sonraki birkaç dakikayı Eliza sonunda pes edene kadar kız kardeşinin sorularını ustalıkla savuşturarak geçirdi. Yüzünde hüzünlü bir ifadeyle pencereden dışarı bakan Eliza, "Sence bunu kendim için istemem kötü bir şey mi?" dedi.

"Mutlu bir evlilik istemek mi? Hayır, bunun mantıksız olduğunu düşünmüyorum."

Eliza ona yaşından çok daha bilge bir ifadeyle baktı. "Hayır, bunu beklemiyorum. Eğer mirasımı istiyorsam, hayır."

Cora sustu. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Tutku. Bunu hiç hissetmedim ve hissetmek istiyorum."

"Vikont Mainwaring'le böyle bir şey yaşayacağını düşünmüyorsun değil mi?" Eliza başını salladı. "Çok tutkulu bir adam değil."

"Devonworth da öyle, ya da ben öyle sanıyordum, ama-"

"Cora, o Devonworth gibi değil."

Cora sadece birkaç kez karşılaştığı adamı düşündü. Mainwaring çok çekingen ve iyi huylu, tipik bir asilzade gibi görünüyordu. "O zaman onunla evlenmek zorunda değilsin."

Eliza elini kaldırdı. "Hayır, ben doğru olanı yapmaya kararlıyım. Annemin geçiminin sağlandığından emin olmalıyız ve Jenny hiçbirisiyle evlenmeyeceğini söyledi. Geleceklerini güvence altına almak sana ve bana bağlı. Tek üzüntüm, gerçek tutkuyu asla bilemeyecek olmam."

Cora buna ne diyeceğini bilemedi. Dürüst olmak gerekirse, bu büyük olasılıkla doğrudu. Mainwaring, karısı görevini yerine getirip ona bir varis verdikten sonra basit ihtiyaçları için metres tutacak bir tipe benziyordu.

"Onun ve arkadaşlarının İtalyan genelevlerinde bir tura çıktıklarına dair söylentiler duydum. Kaç tanesini ziyaret edeceklerine dair bir bahis var."

"Bunu nereden duydun?" Bu kesinlikle kibar bir toplumda rastlanabilecek türden bir konuşma değildi.

Eliza içini çekti. "Annem Jenny ve beni Camille ve Bay Thorne ile akşam yemeğine götürdü. Evi Montague Kulübü'ne bağlı, o yüzden içeriye bir göz attım." Cora'nın dehşet dolu bakışları karşısında, "Merak etme. Kimse beni görmedi."

Cora, Fanny'nin kız kardeşlerini nasıl olumsuz etkileyebileceğini düşünemeyecek kadar evliliğiyle ilgileniyordu. Mainwaring ya da sosyetenin herhangi biri Eliza'nın kulübe gittiğini öğrenirse, nişan bozulabilirdi. "Eliza, eğer bu evliliği istiyorsan oraya geri dönemezsin."

Araba Bayan Burgess'in sokağına döndüğünde, kız kardeşinin bu davranışın her şeyi nasıl mahvedebileceğini anlaması için duyduğu aciliyet hissi arttı. Bunu ona anlatmak için sadece bir ya da iki dakikası vardı. "Kadınlar kulübe katıldı. Dullar, güçlü kocaları olan güçlü kadınlar ve bir soyluyla evlenme zorunluluğu olmayan orta sınıf kadınlarla sınırlılar. Mainwaring eğer ün kazanırsan seninle evlenmez."

"Bunların hepsini biliyorum ama sadece görmek istedim. Gördüğüm de iyi oldu. Orada bir bahis odası var. Tebeşirle yazılmış bahislerle dolu büyük bir tahta var. Mainwaring'in adı orada, bu geziye katılan tüm adamlarla birlikte. Devonworth'un kardeşi Harry'nin bile. Hepsinin adının yanında tik işareti vardı. Çok yardımsever ve sarhoş bir adam bana her bir işaretin kötü şöhretli bir fahişeyi temsil ettiğini açıkladı.

"Yani . . . Sanırım sormak istediğim şey, eğer o macerasını evlenmeden önce yaşıyorsa, benim de evlenmeden önce büyük bir tutku yaşamam çok mu kötü olur?"

Araba yuvarlanarak durdu ve uşak aşağı atladı. "Eliza. . . Buna inanmıyorum-"

Kapı açıldı. Eliza ona gülümsedi ve uşağın elini kabul etti. "Bunu bir düşün."

Cora başka pek bir şey yapamayacağını tahmin ediyordu ama Eliza'nın rahatsız edici ifşası bile Cora'nın iyi ruh halini bozamamıştı. Eliza kendi yolunu bulacaktı. Cora'nın bundan hiç şüphesi yoktu. Diğer Dernek üyeleri de aynı anda gelmeye başlamıştı, bu yüzden sonraki saatler, oylama geçsin ya da geçmesin, ileriye dönük planları hakkında sohbet ve tartışmalarla geçti. Tüm bunlar olurken Leo'nun ellerinin izini teninde hissediyor ve o gece eve, onun yanına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Akşamın erken saatlerinde, muhtemelen oylamanın bittiği anlamına gelen ön zil çaldığında herkes salondaki masaların etrafında toplanmış çay ve içeceklerini yudumluyordu. Bayan Burgess, içeride bir adamının gelişmeleri izlediğini ve paylaşılacak bir haber olduğu anda bir haberci göndereceğini bildirmişti. Zil sesiyle birlikte herkes ölüm sessizliğine büründü; yanında oturan Bay Eversby'nin hırıltılı sesi bile sessizliği bozmadı.

Bayan Burgess masasından kalktı ve açık kapıya doğru ilerledi. Diğer masalardan mırıltılar yükseldi. Bir haberci belirdi ve kadına katlanmış bir not uzattı. Kadın ona teşekkür etti ve dengeleyici bir nefes aldı. Herkes notta ne olduğunu tahmin ederken yumuşak mırıltılar sessizliği bozdu. Birkaçı tasarının bu kez geçeceğinden emindi. Herkes evli kadınların evli olmayan kadınlarla aynı hakları hak ettiğini biliyordu. Bazıları ise daha önlerinde uzun yıllar ve çetin bir mücadele olduğuna inanıyordu. Diğerleri ise ortada bir yerdeydi.

Yaşlı kadın odaya döndü ve herkes tekrar sessizleşti. Herkes ona saygı duyuyordu ve onun genel duruşu duyulmak istiyordu ama bu durumda o notta ne olduğunu bilmek istiyorlardı. "Oylamanın sonucu ne olursa olsun, elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı bilerek rahatlayabiliriz. Bu tasarının geçmesi için harcadığımız zaman ve çaba için her birinizle gurur duyuyorum. Bizler dünyanın geri kalanına yol gösteren bir özgürlük ışığıyız."

Birkaç ses duyuldu ama çoğunlukla herkes sessizdi ve endişeyle sonucu bekliyordu. Bayan Burgess kağıda bakıp açmadan önce kısa bir süre gözlerini kapattı. Başını kaldırdığında Cora yüz ifadesinden bir şey anlayamadı. Her zamanki gibi çekingendi.

Son olarak, "Oylama başarısız oldu. Bunun bizi caydırmasına izin vermeyeceğiz." Sesi yükseldi, sorgusuz sualsiz otoritesi onaylamayanların bağırışları arasında duyulmak üzere alanda çınladı. "Bu mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz. Bu, oy hakkına giden uzun yolda atılmış önemli bir adımdır ve onun yok olmasına göz yummayacağız."

Çabalarını nasıl iki katına çıkaracaklarını anlatmaya devam etti. Her milletvekiline ve Lord'a dilekçe vermek için daha çok çalışacaklardı. O konuşurken Cora, Leo'dan ayrılmadan önce dergiye erken başladığını hayal etti. Ki şimdi bunun olmasını hiç istemediğinden giderek daha emin oluyordu. Belki de ilk çabalarını bu yasanın geçmesi için harcayabilirdi. Leo'nun karısı olarak tanıştığı ve tanışmaya devam edeceği kadınlarla röportaj yapacaktı. Elbette isimlerini gizli tutacaktı ama onların düşüncelerini duymak, gelecek yıl evlilik yasası için tekrar bastırdıklarında onlara yardımcı olabilirdi.

O akşam Bayan Burgess'in evinden ayrılırken kendini yenilmiş hissetmek yerine umutlu hissediyordu. Tasarının başarısız olması bir darbeydi ve pek çok kadın adil olmayan yasalardan etkilenmeye devam edecekti ama Cora da Bayan Burgess gibi bunun sadece geçici bir aksilik olduğuna inanıyordu. Kadın onlara heyecan verici bir konuşma yapmıştı ve Cora burada, İngiltere'de gerçek bir amacı olabileceğini hissetmişti. Leo'nun desteğinden daha azını beklemiyordu. Leo, gösteriyle ilgili tek bir sefer dışında onu bir kez bile engellemeye çalışmamıştı. Onun güvenliği konusunda bir anlaşmaya varabileceklerinden emindi. Eliza da dergi fikrine kapılmıştı ve onu bırakmaya giderken yolda bu konuyu konuştular. Sonra eve dönerken Cora Leo'yu ve gecenin geri kalanını nasıl geçireceklerini düşündü.

-

DEVONWORTH SUÇLULUĞUNUN AĞIRLIĞI ALTINDA YÜRÜRKEN merdivenlerden yukarı çıktı. Geldiğinde ev ölüm sessizliğine bürünmüştü. Cora'yı nasıl bulacağından emin değildi. Şüphesiz oylamayı çoktan duymuştu.

Muhtemelen onun nasıl oy verdiğini henüz öğrenmemişti. Öğrenmemiş olmasını umuyordu. Bunu ona kendisinin açıklayabilmesi gerekiyordu. Bolingrave onun hakkında o lanet bilgiyi bulmuş ve ona bu konuda çok az seçenek bırakmıştı.

Vining, Bolingrave'e Brooklyn, New York merkezli bir yayının ödeme makbuzunu vermişti; Lavender Starling takma adıyla kaleme aldığı bir makale için Cora'ya ödeme yapılmıştı. Bu ödeme, LSS üyelerinin bile benimsemeye hazır olmadığı bir kavram olan Özgür Aşk'ın faydalarını savunan radikal bir makale için yapılmıştı. Eğer bu ortaya çıkarsa, karısı sadece grubun alay konusu olmakla kalmayacak, aynı zamanda gruptaki yerini de kaybedecekti. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Eğer uzun vadede birlikte kalma şansları varsa, karısının kendine ait bir amaç bulması gerektiğini biliyordu. Bu onu besleyecek ve burada kendini evinde hissetmesine yardımcı olacaktı. Bir süredir, özellikle de dün gecedan sonra, onu kaybetmek istemediğini biliyordu. Onu her şekilde ve her zaman karısı olarak istiyordu. İtibarı üzerindeki leke o kadar büyük olacaktı ki, kendi adı bile onu kurtaramayacaktı. Kız kardeşleri iyi bir evlilik yapma umutlarını yitirecek ve Hathaway'in önlerine serdiği çeyizleri de muhtemelen kaybedeceklerdi. Ama şimdi yaptığını y a p t ı ğ ı n a göre, evliliğini mahkûm edip etmediğini bilmiyordu. Şimdi onu terk edebilirdi. Evli kadınların mülkiyet haklarıyla ilgili yasa tasarısına hayır oyu verdiği için, makbuz paltosunun göğüs cebinde güvenle duruyordu ve yakana kadar da o r a d a kalacaktı. Bolingrave'in bu tür önlemlere başvurmasından nefret ediyordu, hem de ne için? Devonworth oy vermiş olsaydı bile tasarı geçmezdi. Geçtiğini görmek için yeterli sayı yoktu. Pezevenk bunu sırf kendi çıkarları için yapmıştı.

Gazeteye yazdığı yalanlama yazısından dolayı ondan intikam almak için.

Devonworth, Lavender Starling adıyla yazılan makaleyi okumuştı ama ödeme makbuzunu gördüğü güne kadar Cora ile bağlantı kurmamıştı. Cora açık sözlüydü ve Bolingrave'in öne sürdüğü her argümanı tamamen yerle bir etmişti ve adam bunun kontrol edilmeden geçip gitmesine izin veremezdi.

Merdivenleri yavaşça çıktı, kadının bir şekilde her şeyi öğrenmiş olmasından ve onu terk etmeye hazır olmasından endişe ediyordu. Kapısının altından bir ışık parladı, o da hafifçe kapıyı çaldı. Cevap vermeyince kapıyı dikkatlice açtı ve odasının boş olduğunu gördü ama banyo odasının kapısı aralıktı ve ışık yanıyordu. Eğer duyduysa, her şeyi son derece iyi karşılıyordu.

Kadının kendisini affetmesi için dua ederek banyo odasına adım attı. Kadın küvetteydi, sabunlu su onu hem gizliyor hem de ortaya çıkarıyordu

etrafında dönüyordu. Ona gülümsedi ve bir kolunu ona doğru uzattı ve adam hiç şüphesiz onun ihanetinden haberi olmadığını biliyordu. Pembe meme uçları su çizgisiyle oynayarak ona bakıyordu.

"Cora." Sesi ona söylemek zorunda olduğu şeyle doluydu.

"Oylamadan haberim var. Haberi aldığımızda LSS toplantısındaydım."

"Çok özür dilerim." Yürüdü ve küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Merak etme," dedi, şakağına dokunarak ve parmaklarını saçlarının sertliğinde gezdirerek.

Saçlarını pomatla şekillendirmişti ama bu saatler önceydi ve bir kısmı yana dökülmüştü. Dün gece kadının parmaklarını saçlarında nasıl gezdirdiğini ve onun altında serbest kalırken saç tellerini nasıl sıkıca kavradığını hatırlayınca kasıklarına kan hücum etti. Zevkle gözlerini kapadı. Ona gerçeği söylediğinde her şey sona erecekti.

"Sonuçlar tamamen beklenmedik değildi. Bayan Burgess bizi buna hazırladı. Geçseydi bile çok az bir farkla geçecekti. Başarılı olana kadar tekrar tekrar deneyeceğiz. Eninde sonunda geçecek. Bundan hiç şüphem yok."

"Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. LSS'den Bayan Burgess'in tasarını destekleyenlerle bir toplantı yapmasını ayarladım bile." Lord Burton ve St Michael ile konuşmuş ve onların da onayını almıştı. "Önümüzdeki birkaç yıl içinde bunun geçmesini sağlayacak bir kampanya planlamak için birlikte çalışabiliriz."

Ona hayranlık dolu bir bakış attı. "Bunu yapar mısın?"

"Seni mutlu görmek için dünyanın öbür ucuna bile giderim." Dudaklarından daha doğru bir söz dökülmemişti. Ona hiç beklenmedik ve hiç de rahat olmayan bir şekilde ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Lavanta kokusu burnuna değdi ve bileğindeki kokuyu öpmek için döndü ama onu öpmeden duramadı. Dudaklarını almadan önce kolunun kıvrımını, omzunun kremi tenini öptü. Eve dönüşün yumuşak bir öpücüğü olması gereken şey daha derin ve sert bir hal aldı. Aralarında her zaman var olan çaresizlik alevlendi, çıra gibi tutuştu. Ağızları ve dilleri sanki saatlerce değil de günlerce ayrı kalmışlar gibi buluştu.

Ne yaptığının farkına varmadan elleri serin suya daldı ve kolları ona dolandı.

Adam onu tamamen kaldırırken dudaklarına karşı kıkırdadı. "Seni ıslatıyorum."

"Seni ıslatmak üzere olduğum kadar değil," diye homurdandı boynuna karşı.

Ona ve aralarında var olan bu çılgınlığa karşı açgözlüydü. Kendi kendine, gerçekte her şeyi mahvetmek zorunda kalmadan önce birlikte bir gece daha geçirmenin o kadar da kötü olmayacağını söyledi.

Tekrar güldü ve adam onu odasına götürüp yatağa bırakırken sıkı sıkı tuttu. Onu yatağında çıplak ve ıslak bir şekilde görünce neredeyse vahşileşecekti. Giysilerini yırttı ve yatağa tırmanıp onun kalçalarının arasına yerleşirken onları düştükleri yerde bıraktı. İstekli parmakları onu buldu ve kendisine doğru yönlendirdi. Ağzına ruhunu yakan bir öpücük kondururken derin bir hamleyle içine girdi. Ona asla doyamayacaktı. O, asla kurtulmak istemediği güçlü bir bağımlılıktı.

OTUZ

CORA AŞKIN NASIL **BİR** HIS OLDUĞUNU BİLİYORDU. ONU TANIYORDU. Hem annesinin hem de kız kardeşlerinin sevgisini. Sıcaklık ve güvenlik gibi hissettiriyordu. Kabul edilme ve onaylanmaydı. Onların sevgisi onu Leo tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğuna hazırlamamıştı. Leo'nun sevgisi bunların hepsi ve daha fazlasıydı çünkü onun kendi tarafında olduğunu bilerek güvendeydi. Bu işte birlikteydiler ve bir daha asla ailesinin yükünü tek başına taşımak zorunda kalmayacaktı.

Geceyi yine onun yatağında geçirdi. Ertesi sabah, şafağın gri ışığı perdelerin arkasından görüldüğünde uşağı onu çok erken uyandırdı. Öfkeli ve fısıltılı bir konuşma geçmişti ama detayları anlayamayacak kadar uykuluydu. Vining adında bir adam hakkında bir şeyler konuşulmuştu.

Vale gittikten sonra Leo onu öptü ve ofisine gitmesi gerektiğini ama yakında döneceğini söyledi, o da tekrar uykuya daldı. Uyandığında, günü planladığı yayın için fikirler üzerinde çalışarak geçirdi. Artık hayal kurmayı bırakıp fikirlerini kâğıda dökmenin zamanı gelmişti. Kendini Leo'nun çalışma odasına kapattı ve bir iş planı yazmaya koyuldu.

Fanny ve Eliza çay saatinde beklenmedik bir telefon edene kadar durmadı. Eliza'nın Cora ile kocası arasındaki yeni durumla ilgili haberleri annesiyle paylaştığını ve annesinin de onu tebrik etmeye geldiğini düşündü. Bunu annesine yakıştıramıyordu ama özel hayatını annesiyle tartışmaya da hiç niyeti yoktu.

Cora ay istedi ve salonda kız kardeşi ile annesine katıldı. Birkaç n hazırlıktan sonra konuşmaları durdu ve garip bir sessizlik oldu. Sessizlik ailesi için çok alışılmadık bir durumdu, bu yüzden Cora bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Aralarında bir ileri bir geri baktı ve ne kadar durgun göründüklerini fark etti. Onunla tam olarak göz teması kurmadılar. "Genelde sessiz değilsiniz. Bir sorun mu var?"

Fanny ay fincanını bir kenara bıraktı ve mükemmel bir şekilde toplanmış saçlarından var olmayan bir tutamı geriye itti. "Hayır. şey, evet, ama bu seni zmiyorsa hayır."

Kafası iyice karışan Cora, "Buna zlmeli miyim?" diye sordu.

"Bundan bahsetmedin, bu yüzden zlmeyeceğini varsayıyorum."

"Peki, ne oldu?" Cora güldü.

Fanny Eliza'yla bakiştı ve Eliza ona izin verircesine kısa bir baş sallaması yaptı. Annesinin kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti ve çok nazikçe, "Devonworth ve evlilik yasasına karşı verdiği oy hakkında," dedi.

Cora ne demek istediğini anlayamadan ona baktı. Sonunda kız kardeşine baktı ve o da "Doğru" dedi.

Ama Cora buna inanamadı. Her şeyi bir şekilde karıştırmışlardı. "Evlilik yasasına *verdiği* oyu mu kastediyorsun?"

Fanny bir elini şakağına bastırdı. "Bilmiyor muydun?"

"Ne demek istiyorsunuz? Tasarının geçmesi için oy verdi." Tabii ki verdi. Başka bir şey saçmaydı.

İkisi de ikna olmuş görünmüyordu. Fanny ayağa kalktı ve ellerini ovuşturarak yürümeye başladı.

"Bunu sana o mu söyledi?" Eliza sordu. Gözlerinde şüphe uyandıracak kadar öfkeye yakın, hafifçe sertleşmiş bir parıltı vardı. Cora ilk kez kız kardeşinin Leo'dan hoşlanmayabileceğini hissetmişti.

Tasariya oy verdiğini söylememişti ama onu oy vermeye niyetli olduğuna inandırmıştı. Dün gece eve geldikten sonra pek bir şey konuşmamışlardı. Onunla üç kez sevişmişti, sadece ilkinde prezervatif kullanmamıştı - Jenny'ye diyaframlar hakkında ne bildiğini sormayı aklına not etmişti. Bir tanesine ihtiyaı olabilirdi. Ve sonra uykuya dalmışlardı.

"Neden ikiniz de bunu söylüyorsunuz?" Cora dik oturdu. Kendisi ve kocası hakkında dönen tüm bu dedikodulardan bıkmıştı ve birilerinin kendi ailesine yalanlar söylediğini bilmek hiç de hoş değildi.

"Çünkü bu doğru" dediğinde Fanny'nin ona attığı acıma bakışından da hoşlanmamıştı.

"Öyle değil. Onun kadınlar için eşit haklar taraftarı olduğunu biliyorsun." Oylamadan sonra eve gelmiş ve ona ne kadar üzgün olduğunu söylemişti. Sevişmişlerdi ve o kadar şefkatli ve anlayışlıydı ki. Kadın buna inanmayı reddetti.

"Cora, hayatım ..." Annesi başını salladı ve aceleyle çantasına yöneldi. Katlanmış bir gazete kâğıdı parçası çıkardı. "İşte, bunu getirdim."

Sayfa *Times* gazetesinden yırtılmıştı. Tasarıya atıfta bulunan başlığın altında, her iki meclisteki tüm üyelerin adlarının yanında *evet* ya da *hayır* yazan bir liste vardı. Cora kâğıdı okumak için annesinin elinden oldukça kayıtsız bir şekilde aldı. Lord Devonworth'un yanında bir *hayır* vardı.

"Bu doğru değil," dedi, öyle olmadığından şüphelense de. Bu *Times* yanılmaz değildi, ama böyle bir şeyi yanlış anlamazlardı.

Fanny onun omzunu okşadı. "Sana neden söylemediğini bilmiyorum, belki de senin öfkelenmeni istememiştir."

"Herkes bunu biliyor," diye fısıldadı, gecikmiş bir utanç duygusu üzerine çökerken.

Bayan Burgess ve LSS'deki herkes biliyordu. Hayır oyu vermişti ve ona söylememişti bile. Önündeki kanıtlara rağmen, küçük bir parçası gördüklerine inanamıyordu. Bunu o yapmış olamazdı.

"Herkes biliyor." Bu kez Eliza'nın sesindeki öfke açıkça belli oluyordu.

Fanny, "Sana yalan söylediği için üzgünüm. Erkekler böyle yapar. Onlardan birine aşık olmaman için seni uyarmıştım."

Cora annesine aşkını itiraf etmemişti. Leo'yla henüz paylaşmadığı bir sırrı kendine yakın tutuyordu ama bu çok açık olmalıydı. Her nasılsa bu onun acısını daha da artırıyordu. "Lütfen anne. Şimdi olmaz."

"Gidip onunla konuşmana izin vermeliyim," dedi Fanny. "Zaten gitmem gereken bir çay var."

"Şey, ben bilmiyorum." Eliza'nın eli hafifçe sırtına yaslandı. "Kalıp sana eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Cora başıyla onayladı ve Fanny yanağına bir öpücük kondurup yanlarından ayrıldığında bunu fark etmedi bile. Başı dönüyordu. Kendini incinmiş, ihanete uğramış ve ne yapacağını bilemeyecek kadar öfkeli hissediyordu. Tüm bunların altında belki de bunun yanlış olduğu hissi yatıyordu. Belki de bunların hiçbirisi doğru değildi. Belki de Bolingrave tarafından düzenlenmiş ayrıntılı bir şakaydı. Lavender Starling'in kim olduğunu öğrendiyse, bunu ona hiç konduramazdı. Ama bunu düşünürken bile bunun kulağa ne kadar zorlama geldiğini fark etti. Kimse bu isimle onun arasında bir bağ kuramazdı, en azından Bolingrave'in onunla ilgilenmekten daha önemli işleri vardı. Ayrıntılı bahaneler uyduruyor olması onu gerçeğe döndürmeye yaradı.

Leo ona ihanet etmişti. En basit cevap buydu, bu da doğru olma olasılığı en yüksek olan cevap olduğu anlamına geliyordu. Ön salondan gelen sesler dikkatini çekene kadar Eliza'yla birlikte misafir odasında sessizce ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Leo'nun sesini duydu ama yalnız değildi.

Ayağa kalktı ve Eliza da ayağa kalktı. Birlikte kapıya doğru koşarken Leo'nun çalışma odasına giden merdivenleri yarıldığını gördüler. Yanında iki adam vardı. İş arkadaşlarına benzemiyorlardı. Her ikisinde de biraz kaba saba bir şeyler vardı. Eliza irkildi, bakışları Leo'nun yanındakine kaydı, sanki onu tanıyormuş gibiydi. Gençti, belki de en iyi ihtimalle yirmili yaşlarının ortalarında idi. Kız kardeşini görünce gözleri büyüdü ama hemen bakışlarını kaçırdı. Cora'nın bu sessiz alışverişin ne anlama gelebileceğini analiz edecek zamanı yoktu. Kocasına odaklanmıştı.

"Leo?" Normalde ona taktığı ismi başkalarının yanında kullanmazdı ama şu anda resmîyetle uğraşamazdı. Sevdigi adamın ona nasıl ihanet edebildiğini anlaması gerekiyordu.

Yüzü sert çizgilerle belirlenmişti, şüphesiz iş arkadaşlarıyla yaptığı tartışmanın ciddiyetinden kaynaklanıyordu, ama durup ona baktı. Yorgun ve biraz dağınık görünüyordu, bu da kızın bütün gün ne yapmış olabileceğini merak etmesine neden oldu. Belli ki ofisinde değilmiş. Onunla ilgili bir şey

yüz ifadesi onun sıkıntısını anlamış olmalıydı. Kendini affettirdi ve merdivenlerden inerek ona doğru ilerledi.

Eliza salona dönmek ve onlara yalnız zaman tanımak için sessizce yanından kayboldu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bu doğru mu?" Görmesi için kâğıdı havaya kaldırdı.

Yüzündeki bir anlık şaşkınlık, anlayışının ortaya çıkmasıyla kayboldu. Adının yanında yazan *hayır* yazısını görecektik kadar yakından bakmadı. Bakmasına gerek yoktu çünkü ne yazacağını biliyordu, bu da doğru olduğu anlamına geliyordu. Yüreği ağzına geldi.

"Cora, sana söylemeyi planlamıştım. Yapamam-"

Sözünü kesti. "Yani bu doğru mu? Karşı oy kullandınız."

"Başka seçeneğim yoktu." Omzunun üzerinden çalışma odasına doğru ilerlemeye devam eden adamlara baktı. "Onları dışarı çıkarmam için bana birkaç dakika verin. Açıklayacağım-"

"Bana söylemediğine inanamıyorum."

"Sana söylemek istedim," dedi. Suçluluk duygusu yüzünü kızarttı ve gözlerini yumuşattı.

"İlişkimizde bir köşeyi döndüğümüzü sanmıştım. Birbirimize güvenebileceğimizi ve dürüst olabileceğimizi." *Bu*, onun oylamasından bile daha fazla acı veriyordu. Dün gece gerçeği itiraf etmeden onu yatağına almış ve kendisini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Yaptık. Yapabiliriz," diye ısrar etti.

Ama buna olan yeni inancı sarsılmıştı. Her şeyin ağırlığı onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu ve mirası avuçlarının hemen dışında sallanırken yaşadığı o boğucu hissi hissetti. Bunun bir kontrol kaybı olduğunu şimdi anlıyordu. İpler başkasının elindeydi ve onların istediği gibi dans etmekten başka seçeneği yoktu. Karşılığında ona dürüstlüğünü vermeden ondan istediğini almıştı.

Kadın arkasını döndü ama adam onun kolunu tuttu. "Cora, lütfen açıklamama izin ver. Söz veriyorum açıklayacağım. Onlar gittikten sonra bütün geceyi bu konu hakkında konuşarak geçirebiliriz."

Bu hep böyle mi olacaktı? Erkekler kızıdan doğru tepkiyi almak için ona hoşlarına giden şeyleri söyler ya da *söylemezler* mi?

Başını salladı ama adamın ne dediğini gerçekten duymamıştı. Onu duyduğuna ikna etmiş olmalıydı çünkü adam onu alnından öptü ve üst kattaki adamların yanına döndü. Kadın salonun kapısına doğru yürüdü, adamın ihaneti onu çok incitmişti. Ona güvenmemiş ve bir yalana inanmasına izin vermeyi seçmişti.

Birdenbire, onu sadece teselli edecek olan Eliza'yla yüzleşmek çok ağır gelmeye başladı. Cora'nın kız kardeşlerini zor durumlarında teselli eden kişi olması gerekiyordu. Önce kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Düşüncelerini ve onu bu tür acılardan korumak için giydiği zırhı toparlamak için bir yürüyüşe çıkması gerekiyordu. Pelerinini ve eldivenlerini aldı.

Edgecomb onu ön kapıyı açtığında ön salonda buldu. "Leydim, sizin için arabayı çağırabilir miyim?"

"Buna gerek yok. Parka yürüyeceğim."

"Ama Bayan Eliza. . ." Misafir odasına doğru işaret etti. "Onu rahat bırakın. Yakında döneceğim."

Adam bir şeyler mırıldandı ama kadın o cümlesini bitirmeden kapıyı kapattı. Hyde Park sadece birkaç blok ötedeydi. Serin akşam havası kafasını dağıtacak. Leo'yla tartışmak istemiyordu ve onunla şimdi konuşursa tartışacağını biliyordu. Şapkasını unuttuğunu fark ettiğinde kapıyı çoktan kapatmıştı. Onsuz kendini oldukça çıplak hissediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Edgecomb'un alarm verdiğine şüphe yoktu ve geri dönerse yalnız kalma şansını kaybedecekti.

Körü körüne kaldırımlarda acele etti ve birkaç dakika sonra kendini Park Lane'i geçerken ve neredeyse parkın derin girintilerine doğru koşarken buldu. Dışarıda yürüyen birkaç yayadan sıyrıldı ve at pistini aceleyle geçti. Karanlık çökerken elektrik direkleri yanmaya başlamıştı ve tam karanlıktan önceki anlarda görmeyi biraz daha zorlaştıran o gri pusu yaratıyordu. Sonunda durmadan önce bazı ağaçların arasından geçen dar bir patikayı takip etti. Gözyaşları dökülmeye başlamıştı ama o ana kadar onları fark etmemişti bile.

O

Öfkeyle sildi. Ağlamak aptalcaydı. Daha fazla gözyaşı dökmeyi reddetti ama daha fazlası dökülmeye devam etti.

Kendini hıçkırıklara o kadar kaptırmıştı ki, içlerinden biri "Leydi Devonworth?" diyene kadar adamların kendisine yaklaştığını duymadı.

"Evet?" Kafasını kaldırdığında kabaca giyinmiş iki adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Onları fark ettiğinde o kadar yaklaşmışlardı ki irkildi ve geri çekildi. Gösteride kendisini izlediklerini fark ettiği aynı tuhaf adamlar olduklarını çok geç fark etti. "Siz ne-"

İçlerinden biri ona doğru hamle yapınca sözleri bir çığlıkla kesildi. Diğer i onu sıçrarken yakaladı ve kollarını arkasından sürükledi. Bir el ağzını kapattı ve ikisi birlikte onu ayağa kaldırmayı başardılar. Onu evinden beri takip ettiklerinden ve kaçırmak için mükemmel bir fırsat beklediklerinden hiç şüphesi yoktu. Göz ucuyla ağaçların gölgesinde gizlenen bir arabanın iri hatlarını gördü. Eğer onu o araca bindirirlerse, asla kurtulamayabilirdi.

OTUZ BİR

RKARIMI SERBEST BIRAKIN."

Devonworth'un içini dolduran öfke, Cora'yı o serserilerin aşağılık ellerinde görünce duyduğu korkuyla körüklendi. Onların kim olduğunu hemen anlamıştı. Her ikisini de Harry'nin borcunu ödemek için Whitechapel'e yaptığı yolculukta görmüştü. Kızın kollarını arkadan tutan adamın adı Jim'di. Devonworth'un yumruklamak zorunda kaldığı adamla aynıydı.

Jim'in gözleri Devonworth'e dikilmeden önce genişledi ve katıksız bir acımasızlıkla kısıldı. Arkadaşı hızla Cora'nın bacaklarını bıraktı ve yaklaşan tehditle yüzleşmek için döndü. Cora kaçmak için yeniden çabaladı ama Jim'in parmakları Cora'yı acımasızca ısıarak kavrayışını sıkılaştırdı.

"Bunu yapamam," dedi Jim ama yakalanmıştı ve bunu herkes biliyordu. Elinin bir kaymasıyla Cora özgürlüğüne kavuşacaktı, bu yüzden üzerinde olduğunu varsayarsak silahına uzanamazdı. Arkadaşı belli ki ya çok korkmuştu ya da çenesi düşük bir şekilde dışarı bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar beceriksizdi.

Devonworth onu suçlayamazdı. Adamların üçüncü sınıf suçlular olduğu açıktı ve Devonworth yalnız gelmemişti. Cora aniden ayrıldığında, Edgecomb uşak Oliver'ı yardıma ihtiyacı olabilir diye onu takip etmesi için göndermişti. Genellikle son derece soğukkanlı olan metresinin bir sorunu olduğundan emin olan uşak, tehlikeli görünüşlü iki adamın Cora'nın arkasında sıraya girdiğini görecektik kadar uzun süre ön kapıdan onu izlemişti. Hemen Devonworth'a seslenmişti; yaşlı adamın sesini yükselttiğini hayatı boyunca hiç duymamıştı.

Şansa bakın ki Cavell ve adamı Sanford çoktan çalışma odasına girmişlerdi. Cavell önceki geceyi Vining'i arayarak geçirmişti. Şafak sökerken onu Montague Club'da bulduğunu haber vermişti, Devonworth o sabah oraya gitmişti. Sanford'la birlikte Vining'in dairesine gitmişler ve hafiyenin Dove ailesi hakkında ortaya çıkardığı notları ve yazışmaları bulmuşlardı. Bunlar arasında Bayan Dove'un aktrislik hayatı ve daha önce yaptığı iddia edilen bir evlilikle ilgili bilgiler de vardı. Belgeler şimdi Devonworth'un çalışma odasında güven içindeydi ve onları ocakta yok etmeyi planlıyordu.

Suçlular sayıca azdı. Devonworth, Sanford ve uşak üç kişiydiler. İkisi de bilmiyordu ama Cavell ağaçların etrafından dolaşmış, arkalarından yaklaşıyordu. Cora ise Jim ve arkadaşının işini kolaylaştırmıyordu. "Bırakın beni!" Cora çırpınarak Jim'in ayağına bastı ve bir inilti çıkardı.

Jim onu sarsarak öyle bir salladı ki Devonworth dişlerinin birbirine çarpışını duyabildi. Arkadaşına, "Silahımı al-" dedi. Sözleri aniden kesildi, çünkü ağaçların gölgesinde gizlenen arabayı süren her kimse, arkasında tozdan başka bir şey bırakmadan hızlı bir yürüyüşle uzaklaştı. Jim bir küfür mırıldandı ve arkadaşı sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi hemen etrafına bakındı. "Lanet olsun sana Willy, silahımı kılıfından çıkar!" diye bağırdı Jim.

Ama Willy dinlemiyordu ve Jim çaresiz kalmaya başlamıştı. Devonworth ve adamları yavaş yavaş ilerliyor, konuştukça yaklaşıyorlardı. "Bir adım daha atarsan o lanet olası bileğini kırarım," dedi.

Devonworth durdu ve Sanford ile Oliver'a da aynısını yapmalarını işaret etti. Adam bunu deneyecek kadar aptaldı. Onun yaralanmasına izin veremezdi. Gözleri çaresizlikle parladı ve ona her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştı. Cavell elindeki tabancayla yavaşça arkalarındaki ağaçların arasından çıkmıştı ve birazdan onlara yetişecekti. Ama bu gerçekleşmeden önce Jim'in ayağına bastı ve Jim de Cavell'in kaburgalarına dirsek atabilecek kadar gevşedi. Tek başına fazla uzağa gidemeyebilirdi ama bu kadarı yeterliydi. Devonworth ileri atıldı ve tam ayakkabıları yosunlu zeminde kayarken onu yakalamayı başardı. Cavell aceleyle ileri atıldı ve tabancayı Jim'in sırtına dayadı.

"Yanlış bir hareket yaparsan sırtına bir kurşun sıkarım," diye uyardı Cavell, sesi alçak ve tehditkârdı.

"Sen bir adamı sırtından vurmazsın." Jim'in sesini umut gibi bir şey doldurdu, ama Cavell gülünce hemen söndü.

"Bizim geldiğimiz yerde vicdan yoktur, Jim."

Willy, Cora ile Jim arasında bir mücadele olduğuna dair ilk ipucu üzerine kaçmıştı ama Sanford, Oliver'ın da yardımıyla onun üzerine atladı.

Devonworth'un üzerine ilk kez rahatlamaya benzer bir şey döküldü. Cora onun kollarındaydı ve bir bütündü. Vücudu ona karşı titredi ve ona sıkıca sarıldı. Parmakları ceketini kavradı. Adam yüzünü onun saçlarına gömdü ve fısıldadı, "Yaralandın mı, aşkım?"

"Sarsıldım ama yaralı değilim."

Bir an daha onu kalbine yakın tuttu. Çalabilecekleri tek zaman buydu, çünkü kargaşa yüzünden tehlikeyi fark etmiş olan insanlar çoktan seslenmeye başlamıştı. Edgecomb polisi almaya gitmişti ve her an gelebilirlerdi.

Kafasını kaldırdığında ağaçların arasından kıvrılan patikalardan kendilerine yaklaşan ve yardım teklif eden beyefendileri gördü. Adamlara her şeyin kontrol altında olduğuna dair güvence verirken Cora'nın elini sıkıca tuttu. Sonraki birkaç dakika, polis gelene kadar Jim ve Willy'yi alıkoymaya yardım etmek için öne çıkan adamlarla oldukça kaotik geçti.

Bitmek bilmez gibi görünüyordu ama eve dönmeleri bir saatten fazla sürmemişti. Eliza orada endişeyle ellerini ovuşturuyordu. Cora'nın kız kardeşine zarar görmediğine dair güvence verdiği kısa bir buluşmadan sonra, Devonworth karısını üst kattaki yatak odasına taşımıştı.

"Bunu neden yaptığını söyledi mi?" Cora onu ayağa kaldırdıktan sonra sordu. "Harry'nin borcunu ödemek için Whitechapel'a gittiğim gece Jim'le tanıştım." "Jim'le Harry'nin

Bu belayı eve, karısına getirmenin utancını kısa sürede unutamayacaktı. O daha iyisini hak ediyordu. "Jim, Brody'nin adamlarından biri. O ve Cavell konuştular ve sonra bize saldırdı. Ona vurdum, bayan arkadaşının önünde onu utandırdım. O da karşılığında beni küçük düşürmek istemiş olmalı. Karıma ulaşmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Devonworth, Jim'in etli ellerinin bileklerinde bıraktığı sıyrıklara merhem sürdü. Monroe'yu kovmuş ve Cora'yı kirli elbisesinden çıkarıp iç çamaşırına, donuna ve çoraplarına kadar tek başına soymuştu. Onun gerçekten iyi olduğundan emin olmak istemişti. Artık tehlike geçtiğine göre, onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olabileceğini anlamaya başlamıştı. Onun kızarmış tenini gördüğü anda içinde bir öfke alevlenmesi hissetmiş ve merheme uzanmıştı.

"Kendini suçlama." Ona ürkek bir gülümseme verdi ve parmak uçlarını yanağına dokundurdu. "Kardeşin için cesurca bir şey yaptın."

Kavanozun kapağını tekrar kapatarak kenara koydu ve gözlerini karısına dikti. "Neden benden kaçtın, Cora?"

"Koşmadım. Kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıktım. Korkunç adamların beni almak için bekleyeceği hiç aklıma gelmemişti." Tereddüt etti. Tekrar konuştuğunda, adam nedenini biliyordu. "O adamı gördüm ... Jim'i gördüm. Gösteride bizi izliyordu ama peşimden geleceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım gösteriye katılmama konusunda seni dinlemeliydim."

"Tanrım, Cora." Onu tekrar kollarının arasına aldı ve gözlerini kapattı. Onu bir şekilde şu anda olduğundan daha da fazla kendisinin bir parçası yapmak istiyordu. Bir daha asla tehlikeyle yüz yüze gelmemesini sağlamak istiyordu. Whitechapel'e yaptığı yolculuğun onu Mayfair'e kadar takip edeceğini düşünmemişti ama yanılmıştı ve bu ona neredeyse pahalıya mal oluyordu. Artık riski bildiğine göre ona her zaman eşlik edecek birini bulacaktı. Jim haftalardır onun tek başına dışarı çıkacağı günü bekliyordu.

"Hayır, kendini suçlayamazsın," dedi. "Bu benim hatam. Bana ulaşmak için seni kullanıyordu. Bunun için özür dilerim. Sana karşı dikkatsiz davrandım."

"Hayır." Ceketinin yakalarını kavradı ve ona baktı. "Bu senin hatan değil."

Öyleydi ama bunu onunla tartışmayacaktı. Onun yerine, "Seni seviyorum Cora. Sensiz ölebilirim."

"Beni seviyor musun?" Yanakları pembenin hoş bir tonuna döndü ve gözleri yumuşadı.

"İstiyorum, evet. Tüm kalbimle. Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Hâlâ hayranlık içinde görünüyordu ve adam onun bakışlarını tutamadığını fark etti. Sanki onun çok fazla şeyini görmüş gibi çok çığ hissediyordu. Sofia'ya karşı bile bu kadar açık olmamıştı. Aşkları anlaşılmıştı. Hiçbir zaman bunu ilan etme ihtiyacı hissetmemişti.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu. Acımasız.

"Timberscombe Park ... belki de daha erken. Benim için her şey konuşmamız üzerinde birlikte çalışmaya başladığımızda başladı. Daha az mankafa olsaydım o zaman farkına varabilirdim."

Yumuşak bir kahkaha attı ve yakasındaki tutuşu sıkılaştı, muhtemelen yünü merhemle sonsuza dek mahvedecekti ama umurunda değildi. Öne doğru eğilip kalbinin hemen üzerine bir öpücük kondurdu ve adamın nefesi kesildi.

Yavaşça, saygıyla, yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerinin derinliklerinde hâlâ bir belirsizlik vardı ve o belirsizliğin gitmesini istiyordu. Dün geceki hallerine geri dönebilmeleri için bunun ortadan kalkması gerekiyordu. "Sana neden öyle oy verdiğimi açıklamama izin ver."

Başını salladı.

Onu incitmek istemiyordu ama bunun başka bir yolu yoktu. "Camille beni ev partisine ilk davet ettiğinde, sizi araştırması için bir dedektif tuttum. O zamanlar isimlerinizi bile bilmiyordum. Küçük bir bilgi buldu. İsimleriniz. Babanız Jeremiah Dove'un öldüğü gerçeğini. Hathaway'in bir çeşit hayırsever olduğu gerçeği. Sadece en temel gerçekleri." Kızın bunu nasıl karşıladığını görmek için durakladı. Bu ilk kısmı ona evlenme teklif ettiği gece itiraf etmişti, o zaman hiçbir şey ifade etmemişti. Ama şimdi, onun geçmişine karışmasının Bolingrave'in üstünlük sağlamasına yol açtığını inkâr edemezdi.

"Devam et." Kaşları çatıldı ama yüzündeki tek ifade buydu.

"Ona aramaya devam etmesini söyledim, çünkü herhangi bir sürpriz istemiyordum. Tanıştıktan ve evliliğimizi müzakere ettikten sonra, bana söylemediğin bir şeyler olduğundan şüphelendim. Sonra Hathaway'in çocuğu olduğunu itiraf ettin ve ben de kaçırdığım şeyin bu olduğunu düşündüm. Müfettişi geri çağırmak istedim ama mektubu hiç göndermedim. Görünüşe göre aramaya devam etmiş ve Bolingrave onu bulmuş. Görünüşe göre, bilgi için Vining'e çok daha fazla ödeme yapmaya hazırdı."

Onun kollarında kaskatı kesildi. "Bu dedektif Bolingrave'e ailem hakkında buldurduğunuz sırları mı verdi?"

"Sadece bir tanesini ele verdiğiine inanmak için nedenlerim var." "Hangisini?" diye sordu, yüzü korkuyla gerilmişti.

"Bolingrave'de feminist bir yayın için yazdığınız bir makale için aldığınız ödemenin makbuzu vardı." Sert bir nefes aldı. "Takma adınızı buldular, Lavender Starling. Londra'daki dedikodu gazetesinde Bolingrave'e karşı çıkarken kullandığın takma adın aynısıydı. Neden bana söylemedin?"

Arkasını dönerek adamın dokunuşundan kurtuldu, kaşları acıyla birbirine yaklaşmıştı. "Bilmiyorum. O zaman sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum." Ciddi gözlerle ona bakarak, "Artık güveniyorum Leo," dedi.

Başını salladı. Bu duyguya aşınaydı. "Bunun için seni suçlamıyorum ama uyarmış olsaydım, plan yapabilirdim. Daha da kötüsü var. Yazdığın makale Özgür Aşk'ın reklamını yapıyordu."

"Yazdığım makaleler, kadınların ihtiyaç duyduklarında ilişkilerini terk edebilmeleri gerektiğini ortaya koydu. Genellikle kendi güvenlikleri için boşanmaya erişebilmeleri gerekir. Özgür Aşk basitçe, aile ve hükümet tarafından konulan engeller olmadan bunu yapabilecekleri anlamına gelir. Kadınlar istedikleri gibi sevmekte ve zamanı geldiğinde başka bir aşka ya da özgürlüğe geçmekte özgürdürler."

"Konumunuzu anlıyorum, ancak Bolingrave ve benzerlerinin bunu dünyaya sunma şansı olsaydı böyle görünmezdi. Her gece farklı bir erkekle yatmayı savunduğunuzu ima etti. Birçok insan Özgür Aşk'ın bu anlama geldiğine inanıyor. Bunu yaşamana izin veremezdim. Özellikle de hakkımızdaki çirkin dedikodularla yüzleşmek zorunda kaldıktan sonra. Dışlanmış olursun. LSS bile seni dışarı atar. Daha da kötüsü, kız kardeşlerinin koca bulma şansı olmazdı. Mainwaring'in Eliza ile nişanı bozmaktan başka çaresi kalmazdı."

"Bu yüzden mi yaptın? Mülkiyet yasasına hayır oyu verirsen sırrımı saklayacağını mı söyledi?"

Başını salladı. "Benim oyum ne olursa olsun tasarı geçmeyecekti. Elimizde yeterli sayı yoktu. Bolingrave bu tehlikeli oyunu oynuyordu."

oyları için diğer adamlarla birlikte. Karşı oy kullanırsam elindeki kanıtları bana vereceğine söz verdi. Bunu sana karşı asla kullanamayacak. Sen ya da geçmişin onun umurunda değil Cora. Sadece bana zarar vermek istiyor ve bana ulaşmak için seni kullandı. Benimle evlenerek seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Üzgün müsün? Leo"-neredeyse kendini ona doğru atacak ve parmaklarını saçlarında gezdirecekti-"sana gerçeği söylemediğim için üzgün değil misin?"

"Biraz kızmıştım ama anlıyorum. Mülkiyet yasasına karşı oy kullandığım için üzgün değil misin? Bolingrave'in talebini kabul ettiğimde tasarının geçmeyeceğini biliyordum ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Sana verdiğim sözü tutmadım."

Başını salladı. "Öfkeli," dedi ama şefkatli bir gülümsemeye. "Sana çok kızgınım ve bu duruma düştüğün için de kızgınım. Ama beni ve kız kardeşlerimi korumaya çalışmanı seviyorum."

"Seni her zaman koruyacağım, Cora. Her zaman." Onu sertçe kendine çekti ve güvende olduğu için Tanrı'ya şükretti. Ama tüm bunları geride bırakmak istese de yapamadı. Hissettiği acıyı inkâr edemiyordu.

Sertleşmiş ya da duygularını belli eden başka bir işaret vermiş olmalıydı, çünkü kadın onun gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Başka bir şey mi var?"

Başını salladı. "Bugün merdivenlerde birbirimize güvenebilmemiz ve dürüst olabilmemiz gerektiğini söylemiştin."

"Evet," diye kabul etti, gözleri soru sormak için biraz kısılmıştı.

"Ama bana güvenmediniz. Elindeki kanıtlara rağmen en kötüsüne inanmayı seçtin. Sana zarar vereceğime inanmayı seçtin."

Başını salladı ve gözleri yaşlarla parladı. "Özür dilerim. Beni en çok inciten şey bunu benden saklaman oldu ama bugünden itibaren sana güveneceğime ve her konuda sana inanacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum Leo."

Şüpheli bir şekilde hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attı. "Beni seviyor musun?" diye sordu, daha önce aşk ilanına verdiği tepkiyi tekrarlayarak.

Gülümsedi ve yanağından bir damla yaş süzüldüğünde başparmağıyla yakaladı. "Birine aynı anda hem bu kadar kızgın hem de bu kadar aşık olmamıştım," dedi.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Bunu ona eziyet etmek için sormuştu ama soru aralarında havada asılı kalır kalmaz, gerçekten bilmek istediğini fark etti.

Başını salladı ve yere baktı, belli ki utanmıştı. "Söylemek istemiyorum."

"Anlat bana," diye nazikçe dürtükledi.

Başını tekrar salladı ama omuz silkerek "Her zaman" dedi. "Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama o gün futbol sahasında bir şeyler hissettim. Sana her yaklaştığımda bu his daha da arttı." Onun bakışlarını, onu esir alan bir ciddiyetle karşıladı. "Seni tanıdıkça, sana olan hayranlığım daha da arttı. Yolun bir yerinde bu aşka dönüştü."

Onu öfkeyle öptü, onu tüketmek için yanıp tutuşuyordu. Bu kadın onun sonu olacaktı ama umurunda değildi. Sona ermek ve onunla yeni bir şey olmak için can atıyordu. Onu kucağına aldı ve yatağına yatırdı. Daha fazla bekleyemezdi.

Sonunda ayrıldıklarında, "Bolingrave'den ne haber?" diye sordu. "Bana makbuzunu verdi ve sanırım sahip olduğu tek şey bu."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu ama gözleri büyümüşü ve paltosunu silkelerken onu özlemle izliyordu.

"Çünkü gerçekten daha fazlasını bilseydi bana daha fazlasını bildiğini söylemek için hiç vakit kaybetmezdi. Ayrıca, Vining onun hakkında bazı bilgiler buldu. Bolingrave'in Northumberland'de karısının bilmediği bir çocuğu olduğuna dair kanıt buldu. Bu kanıt artık benim elimde ve Bolingrave onu kullanmam için bana bir sebep vermezse de öyle kalacak."

Nefes nefese kaldı ve topuklarının üzerine oturdu ama adam soyunmaya devam etti. "Müfettişiniz başka ne buldu?"

"Fanny'nin geçmişindeki bir boşanma ve Chicago'daki bir yetimhanede geçen çocukluğu hakkında bir şeyler." Üzerinden çıkardığı gömleğinin yapışkan keteniyle boğuştu.

"Hepsi bu mu?"

Bir dizini yatağına bastırmıştı -pantolonları ve çizmeleri üzerindeyken onu yatırmıştı- ama o uğursuz soruyla durakladı. "Başka ne var?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi onun hoşuna gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde.

Cora ona doğru yaklaşırken, parmakları dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaparak pantolonunun düğmelerini çözmeye çalışırken, Cora'yı kısık gözlerle izledi. "Cora?"

Göğsünden aşağıya doğru öptü ve sonra "Bunu daha sonra konuşabiliriz" dedi.

O anda, evlendiği bu yabancı hakkında bilinmesi gereken her şeyi muhtemelen hiçbir zaman bilemeyeceğinden emindi. Sıcak ağzı gecenin geri kalanında ondan başka her şeyi unutmasını sağlamadan önceki son düşüncesi, hayatında ilk kez belirsizlikle tamamen rahat olduğuydu.

EPILOG

CORA DAHA ÖNCE HIÇ ROMA'DAKİ GİBİ BİR GÜN BATIMI GÖRMEMİŞTİ. Yazın gün batımı. Altın rengi ışık kubbeleri, kiliseleri ve sarayları turuncu ve kırmızının göz kamaştırıcı tonlarına boyuyordu. Yatak odalarının açık penceresinden içeri bir akşam esintisi doluyordu. Mükemmel bir günün güzel bir sonuydu bu. Aynı zamanda Roma'daki son günleriydi. Düğün gezileri sona eriyordu ve yarın eve dönüş yolculuğuna başlayacaklardı. Yolculuğu planladıklarından biraz daha erken yapabilmişlerdi çünkü Harry'nin başı yerel yetkililerle biraz derde girmişti, bu da Leo'nun gelip kefaletini ödemek zorunda kalması anlamına geliyordu. Harry'yi eve gönderdikten sonra, baş başa zaman geçirmenin tadını çıkarmak için daha uzun süre kalmışlardı.

Eve. Evini New York yerine Londra ve Timberscombe Park olarak düşünmeye bu kadar çabuk başlaması onu hâlâ şaşırtıyordu. Leo artık her zaman onun evi olacaktı.

Üzerinde sadece donu varken arkasından yaklaştı ve kollarını ona doladı. Ona yaslandı ve onunla birlikte var olmanın ne kadar iyi ve doğal bir his olduğunu düşündü. Halk Sağlığı Yasası geçmişti ve Bolingrave onu Lavender Starling ismiyle ilişkilendirecek hiçbir kanıt bulamamıştı, bu da Leo'nun her şeyi bulduğu anlamına geliyordu. Her zaman başka bir şeyin ortaya çıkma ihtimali vardı ama haberler sızdığında Leo'nun yanında olacağını biliyordu. Tek umudu Eliza ve Jenny'nin bu olmadan önce yerleşmiş olmalarıydı. Eliza'nın düğünü yaklaşıyordu ve Jenny henüz uygun bir eş bulamamıştı.

O ve Leo son birkaç haftayı sadece birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkararak ve evdeki endişelerin kendilerinden uzaklaşmasına izin vererek geçirmişlerdi.

Onun için her yönden mükemmeldi. Kendisinin de onun için mükemmel olduğunu düşünüyordu. İlk evlendikleri zamanki kadar soğuk değildi ve sık sık tavsiye ve onay için ona başvurduğunu fark etti.

"Al bakalım. Sana bir şey getirdim." Sesi kulağına karşı alçaktı.

"Hmm." Kadının bakışları hâlâ gün batımındayken, adam onun elini tuttu.

"Venedik'teki dükkânda belirli bir zümrütü beğendiğini hatırladım."

Parmağına bir yüzük taktı. Tam oturmuştu. "Zümrüt mü?" diye fısıldadı hayretle. Mücevher gün batımının altın ışığında ona göz kırptı. "Bana gözlerini hatırlattığını söylediğim mücevher bu."

Başını salladı ve onun şakağını öptü. "Aynısından. Sana hiç uygun bir nişan yüzüğü almadım, çünkü sanırım hiç uygun bir nişanımız olmadı. Ama bir tane almalısın."

"Bayıldım." Ve sevdi de. İkisi arasında özel bir şey olmasını daha da çok seviyordu.

"Bunu almanı istiyorum çünkü seninle tekrar evlenebileceğimi bilmeni istiyorum."

Gülümsedi ve onun kollarında döndü, bir eliyle onu tutarken bir yandan da güzel yüzüğe baktı. "Para olmadan da mı?" diye alay etti.

"Para olmasa bile, bunun anlaşmanın güzel bir avantajı olduğunu kabul etmeliyim."

Yüzünü buruşturdu ama sonra parmak uçlarında yükselip onu öptü. "Ben de seninle evlenirdim, unvanım olmasa bile."

Kapı çalınana kadar onu öpmeye devam etti. Ona gülümsedi. "En sevdiğin bisküvilerle birlikte sipariş ettiğim çikolatalar olmalı. Onları burada bulduklarına inanabiliyor musun?"

"En sevdiğin bisküvi hangisi?" Bir favorisi olduğunu bilmiyordu.

"Düğün kahvaltımızda yediğin portakallı kremalı bisküviler," dedi kapıyı açmaya giderken omzunun üzerinden. "Bütün o zaman boyunca yediğin tek şey onlardı."

Çok gergin olduğu için bir şey yememişti ama onun bunu fark ettiğini hiç fark etmemişti. Bisküvilerin İngiltere'de yeterince yaygın olduğunu ve Bayan Anderson'ın kişisel tercihi nedeniyle çayda bunları servis ettiğini varsaymıştı.

"Düğün kahvaltımızda yediğim için Bayan Anderson'ın bana her gün bisküvi ikram etmesini ayarladığınızı mı söylüyorsunuz?"

Sabahlığını omuz silkerek giyerken sırttı ve otelin üniformasını giyen bir adama kapıyı açtı.

Bunca zamandır onu fark ediyor, hoşlandığı şeyleri gözlemliyor ve bunlardan küçük hediyeler veriyordu. Çikolatalar, dolma kalem, portakal kremalı bisküviler ve şimdi de zümrüt yüzük. Dünyanın en mükemmel kocası olabilirdi.

Hizmetçiyle hızlıca konuştuktan sonra kapıyı kapattı. Kaşlarının arasında derin bir kırısklık belirdi ve elinde katlanmış sarı bir kâğıtla ona doğru yürüdü. Kadın bunun bir telgraf olduğunu anladı ve midesi endişeyle çalkalandı. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Bu senin için," dedi ve uzattı. Kadın açtı ve okudu.

Mainwaring ile evlenemeyeceğime karar verdim STOP Başka birini seviyorum STOP Lütfen tavsiye edin STOP

Kimden: Bayan Eliza Dove

"İyi ki yarın gidiyoruz."

"Neden?" Leo sordu. "Bir sorun mu var?"

"Eliza'nın bize ihtiyacı var."

YAZARIN NOTU

Devonworth'un bir e e ihtiyaç duymasına neden olan kar fırtınası, 28 Mart 1878 akşamı İngiltere'nin güneybatısındaki Exmoor'u kasıp kavuran gerçek bir kar fırtınasından esinlenmi tir. Ilıman geçen bir kışın ardından bu şiddetli hava beklenmedikti. Fırtınayla ilgili kayıtlar bir çobanın iki yüz altmı tan fazla koyununu kaybettiğini kaydetmektedir. Bu olay, Birleşik Krallık'ın hava durumunu kaydeden ilk yıllık rehberlerden biri olan *Symons'un British Rainfall* adlı kitabında yer alacak kadar dikkate de erdi.

Devonworth'un kitapta geçirmeye çalıştığı yasa tasarısı, 1875 tarihli Halk Sa lı ı Yasası ile 1878 tarihli bu yasaya yapılan su ekinin bir birleşimidir. Bu kanunlar esasen on dokuzuncu yüzyıl boyunca uygulanmış olan diğer tüm kamu sağlığı kanunlarının bir araya getirilmesinden oluşuyordu. Bu yüzyıl, Büyük Britanya'da insanların yaşam biçiminde köklü değişikliklere sahne oldu. On dokuzuncu yüzyılın başında nüfusun çoğu kırsal kesimdeydi ve  ift i topluluklarında ya ıyordu. Yüzyılın ortalarına gelindiğinde, insanlar i  bulmak için kasaba ve şehirlere taşınmaya ba lamı  ve bunun sonucunda nüfusun yarısından fazlası  ehir merkezlerinde yaşamaya ba lamı tır. Tahmin edebilece iniz gibi, bu nüfus değişimi, yerel yönetimlerin ele almakta yavaş davrandığı sağlıksız koşullar ve sağlık tehlikeleri yarattı.

Fabrikalarda ve sanayide çalışmak için şehirlere taşınan insanları barındırmak için teraslı evler inşa edildi, ancak bu insanların ek atık, su ve gıda ihtiyaçları çok az dikkate alındı. Pek çok şehirde kanalizasyonlar hala açıktı ve atıkların uzaklaştırılması ya da güvenli gıda ve içme suyu konusunda çok az düzenleme vardı ya da hiç yoktu. Binalar kadar yüksek çöp yığınları olduğuna dair raporlar var. Sonuç olarak kolera ve tifo yaygın ve yıkıcı hastalıklar olarak çok sayıda insanın ölümüne neden oldu. Bu hastalıklar büyük ölçüde önlenebilir olduğu için bu durum daha da yıkıcı hale gelmiştir.

Artan kent nüfusunun hızla değişen ihtiyaçlarını karşılamak için on yıllar boyunca daha küçük yasalar oluşturuldu, ancak bunlar parça parça ve daha büyük bir soruna yönelik bir bandaj gibiydi. 1875 yasası, nüfusun ihtiyaçlarını karşılamak için çeşitli grupların ortak çabasının bir sonucuydu. Yasa, yerel yönetimlerin temiz suya erişim sağlamaktan, güvenli gıda temin etmekten ve tüm kanalizasyonun bertaraf edilmesinden sorumlu olduğunu belirtiyordu. Ayrıca tüm yeni evlerin ve konutların ana kanalizasyon hatlarına bağlanmasını gerektiriyordu. 1878'deki Halk Sağlığı (Su) Yasası bir adım daha ileri giderek tüm kanalizasyonların kapatılması ve her konutun temiz suya erişimi olması gerektiğini belirtmiştir. Suyu erişim için mesafe gerekliliklerini belirleyen ve bunları uygulamak için yerel otoriteler oluşturan yasa, aynı zamanda yasanın kapsamını yalnızca büyük şehirler yerine kırsal alanlara da genişletmiştir.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bu değişikliklere karşı, öncelikle verimli kanalizasyonların oluşturulması ve eski kanalizasyon sistemlerinin bakımının yanı sıra her konuta akan su tesisatının döşenmesinin getirdiği maliyet nedeniyle oldukça fazla direnç vardı. Bu durum sadece yerel vergi oranlarını arttırmakla kalmamış, aynı zamanda girişimlerin uygulanmasının maliyetini ev sahipleri ve konut sahiplerine kaydırmıştır. Aynı ev sahipleri ve konut sahipleri, yasaların geçmesini engellemek için lobi faaliyetlerine büyük paralar harcadılar. Dr. John Snow 1850'lerde kolera ile su kaynakları arasındaki fiziksel bağlantıyı kanıtladığında ve Louis Pasteur hastalığa miazmanın değil mikropların neden olduğunu bilimsel olarak kanıtladığında bile, iktidardaki insanlar masraflar nedeniyle yasaları değiştirmeye direnç gösterdiler. İnanması kolay olmadığı için, onlarca yıllık kanıtlara rağmen, çoğunluk hastalığa neden olanın kötü koku ve buharlar değil mikroplar olduğunu 1880'ler ve 1890'lara kadar kabul etmeye başlamadı.

Bolingrave'in gazeteye yazdığı mektup, Dr. Snow'un meslektaşı ve arkadaşı olan Dr. Benjamin Richardson tarafından kaleme alınan bir makaleye dayanmaktadır. Dr. Richardson bildirisini 1880 yılının Eylül ayında Exeter'de düzenlenen Sağlıkçılar Kongresi'nde sunmuştur. Sunumunda, dönemin birçok eğitilmiş ve başarılı kadın ve erkeğinin, kadınların eğitim almasına izin verilmesi gerektiği, ancak bunun onları daha iyi ev kadınları ve ailelerine bakıcılar haline getireceği yönündeki talihsiz ama tipik argümanını sunuyor. Bu insanlar, kadınların sunacak değerli bir şeyleri olmayacağına inanıyordu

ev dışındaki toplum. Sıklıkla kadınların eğitilmesinin sadece kadınların ihtiyacı olan işleri erkeklerin elinden almasıyla sonuçlanacağını savundular.

O dönemde Britanya'da evli kadınlar "coverture" olarak bilinen uygulama altında yaşıyorlardı. Bu, bir kadının kocasının koruması altında olduğu ve onun malı olduğu anlamına geliyordu. Özünde, bir erkek ve kadın evlendiğinde, yasalar karşısında bir bütün haline geliyorlardı. Kadına ait olan şey onun oluyor ve kadın kendi kişiliği olarak var olmaktan çıkıyordu. Kadın hakları aktivistleri bunu değiştirmek için mücadele etti. Evli kadınların ve evli olmayan kadınların aynı haklara sahip olması gerektiğine inanıyorlardı. Onların çabaları sayesinde ilk Evli Kadınların Mülkiyet Yasası 1870 yılında kabul edildi, ancak bu yasa başlangıçta önerilenin sulandırılmış bir versiyonuydu. Kadınlara gelirlerinin, yatırımlarının, mülklerinin ve çocuklarının bir kısmı üzerinde haklar veriyordu, ancak sadece belirli bir eşiğe kadar. Açıkçası, bu doğru yönde atılmış bir adımdı, ancak yeterli değildi.

Cora ve katıldığı kadın hakları grubu, evli kadınların haklarının genişletilmesinin, kadınların yasalar önünde tam eşitliğine giden yolda önemli bir adım olduğuna haklı olarak inanmaktadır. On yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen 1882 tarihli Evli Kadınların Mülkiyet Yasası nihayet kabul edildi. Bu yasa evli kadınlara kendi yasal kimliklerini verdi. Sözleşme imzalayabiliyor; mülk sahibi olabiliyor, satabiliyor ve satın alabiliyor; ve sınırsız miras alabiliyorlardı. Yasa, kadınları kanun önünde erkeklerle eşit kılmasa da, bir kadının yasal kimliğini güvence altına almak için çok önemli bir adımdı.

TEŞEKKÜRLER

Kitaplar asla bir boşlukta yazılmaz. Bir yazarın hayal gücünün sıkı bir çalışmayla birleşmesinin sonucu olarak başlarlar ve sonra tüm bir destek sistemi o kitabın dünyaya gelmesine yardımcı olur. Etrafımda bu kadar çok harika insan olduğu için çok minnettarım.

Her şeyden önce, yazdıklarımı destekledikleri için aileme teşekkür etmeliyim. Hikayelerim üzerinde çalışmam için bana (genellikle) zaman veriyorlar ve bana gerçekten inanıyorlar. Özellikle de son teslim tarihim geldiğinde bana yemek getiren ve hayali insanlar hakkında gevezelik etmemi sabırla dinleyen kocama teşekkürler.

Bu hikâyenin özünü bulmama ve fazlalıkları kesmeme yardımcı olan editörüm Sarah'ya çok teşekkür ederim. O inanılmaz biri ve onsuz bu kitapları yazamazdım. Kevan'a da çalışmalarımı bu kadar desteklediği için teşekkür ederim. Ayrıca, Berkley'de kitaplarımın üretim ve satışının her aşamasında emeği geçen herkese teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bu kadar çok okura ulaşamazdım. Ayrıntılara gösterdiğiniz özen ve kesintisiz desteğiniz için teşekkür ederim.

Laurie'ye hikâyelerimin ilk versiyonlarını okuduğu, olay örgüsündeki boşlukları bulduğu ve bana şu gibi zor soruları sorduğu için teşekkür ederim: Bunu neden yapsın ki? (*Spoiler uyarısı* Yapmaz.) Marielle'e bitmek bilmeyen simitlerin üzerinde karakterlerim hakkında homurdanmamı ve yapmalarını istediğim şeyi nasıl yapmadıklarını dinlediği için teşekkür ederim. Ve hayatımdaki tüm yazarlara, olay örgüsünü ve tarihsel sorunları büyük ve küçük şekillerde çözmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Elisabeth, Erin, Jeanine, Jenni, Lara, Lucy, Melissa, Nathan, Nicole, Seána, Tanya, Tara, Terri, Virginia ve diğer herkese ... teşekkür ederim!

Bir alıntı için okumaya devam edin

ELIZA VE DÜK

tarafından Harper St. George

A KOCA ARAYAN GENÇ KADIN GITMEMELİ

Montague Kulübü'nün koridorlarında dolaşırken. Bu durum özellikle de söz konusu genç kadın sadece nazikçe yetiştirilmiş bir varis gibi davranıyorsa geçerliydi. Herhangi bir skandal iması, yüzyıllardır var olmayan bir aile soyu tarafından kolayca absorbe edilemezdi.

Eliza Dove bunu biliyordu. İliklerine kadar biliyordu. Sorun şu ki, bazen bir fikir aklına geldiğinde onu dizginlemekte zorlanıyordu. Kötü meleği her zaman iyi meleğinden daha ikna edici görünüyordu.

Kendisini kulübe götürecek gizli kapının duvarla buluştuğu, neredeyse fark edilmeyen kıvrımı ararken böyle buldu. Kapı duvar kağıdıyla kaplanmış ve koridorun bir parçası gibi görünmesi sağlanmıştı. Birkaç dakika önce cüppeli bir adamın geçtiğini görmeseydi bunu hiç fark etmeyecekti. Parmak uçları duvarın üzerinde kayıyor, tırnakları kırmızı ve altın rengi duvar kâğıdının üzerinde gezinerek dokudaki kırılmayı arıyordu. Onu, tam da olacağını düşündüğü yerde, bir pervazın kenarında buldu. Açmanın bir yolu olmalıydı.

Ah-ha! Başparmağı duvar kâğıdındaki altın desenli bir bölümün içinde gizlenmiş olan yaldızlı bir mandala değdi. Yavaşça çekti ve kapı ona doğru döndü. Zafer, akşam yemeğinden kalan bir miktar şarapla birlikte damarlarına pompalandı. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak ve kadere yetişip müdahale etmesi için bir an vermek için durakladı. Yanından kimse geçmedi ve kendini belli eden suçluluk duygusu o kadar cılızdı ki belki de hiç var olmamıştı.

Hereford Düşesi Eliza'nın bu sezonki sponsoruydu. Dul kadın, Montague Kulübü'nün sahiplerinden biri olan ve aynı zamanda kulübün bitişindeki şık bir evde yaşayan Bay Jacob Thorne ile nişanlıydı. Çift, Eliza'yı, kız kardeşi Jenny'yi ve

annesini akşam yemeğine davet etti. Eliza gizli girişı görmüştü çünkü herkes Bay Thorne'un salonunda tatlının tadını çıkarırken Eliza tuvaleti kullanmak için izin almış, sonra da gruba dönerken keşfe çıkmıştı. Muhtemelen hizmetçinin girişı kullandığını görmesi gerekmiyordu ama şimdi gördüğüne göre, gerçek bir oyun kulübüne bir göz atma fırsatını kaçırmamasına imkân yoktu.

Bir göz atmanın ne zararı olabilirdi ki, özellikle de kimse onu görmediyse?

Kapının arkasından kapandığından emin olarak aceleyle kapı aralığından geçti ve kendini bir servis koridorunda buldu. Dar koridor, alanı loş bir şekilde aydınlatan gaz aplikleri dışında oldukça sade ve süssüzdü. Bay Thorne kulübün hizmetkârlarını kendi evi için kullanıyorsa bu koridorun var olması mantıklı olsa da heyecanı azaldı.

Neyse ki karşı duvarda onu kulübün içine götüreceğinden emin olduğu kapılar vardı. Buraya kadar geldiğine göre, *bir şey* görmeden geri dönemezdi. Bu taraftaki kapıların görünür kolları vardı ve duvarın içine kamufle edilmemişlerdi, çünkü muhtemelen elleri dolu olan hizmetliler için görülmeleri ve kolayca erişilebilir olmaları gerekiyordu. Önüne çıkan ilk kapıya kulağını dayayarak gürültü olup olmadığını dinledi. Sesler vardı ama kulübün derinliklerinden gelen bir eğlenceye benziyordu. Kapıyı yavaşça açtı ve içeriye baktığında çok geniş ve abartılı bir salonla karşılaştı.

Başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Duvarlar bembeyazdı ve üzerlerinde gösterişli, yaldızlı pervazlar ve kırmızı duvar kâğıtları vardı. Pervazlar, her bir bölümün altın kakmalı olduğu girintili tavana kadar devam ediyordu. Güzel manzara resimleri her iki duvarda da sıralanmıştı.

Londra'nın en eski centilmenler kulübü olan meşhur White's gibi Montague da iskambil masaları, sigara odaları ve paha biçilmez şarap ve viskilerden oluşan geniş koleksiyonuyla ünlüydü. White's'ın aksine, Montague kadınları da üyeliğe kabul ediyordu. Eliza bir oyun odasına ya da en azından çeşitli tartışma ya da sefahat aşamalarında olan kadın ve erkeklerin bulunduğu bir salona girmeyi ummuştı. Her ikisi de yeterli olurdu.

Ama her şey kaybolmamıştı. Bir yön şüphesiz sokağa bakan bir pencereye çıkarken, diğer yön neşeli seslere açılıyordu. Erkek

Muhtemelen bir oyun masasında heyecan içinde sesler yükseldi. Başka seslerin de akortsuz şarkı söylediği duyuluyordu ama kimse aldırıyor gibiydi. Şarkı söylemeye devam ettiler. Ondan yirmi adım ötede bir parmaklık görebiliyordu. Sadece hızlıca bir göz atacak ve hemen Bay Thorne'un evine geri koşacaktı.

Arkasındaki gizli kapı, girişi gizleyen beyaz ahşap panellerle duvar gibi görünecek şekilde yapılmıştı. Gizli mandalın yerini not etti ve parmaklıklara doğru yola koyuldu. Kendi halinde kaldığı ve genellikle gözden uzak olduğu sürece kimse onu fark etmeyecekti. O sadece gözlem yapmak istiyordu.

Eliza kısa süre sonra kendini bir tür galeride buldu. Galeri, oyun salonlarından biri olan aşağıdaki odayı çevreliyordu. Korkulukların üzerinden hızlı bir bakış aşağıdaki neşeyi gözler önüne serdi. Çoğunlukla erkeklerden, ama birkaç kadından oluşan bir kalabalık, çeşitli oyunlar oynayan masaların etrafında toplanmıştı. En gürültülü seyircilerin olduğu masanın üzerinde tahta bir çark vardı. Çark, kırmızı ve siyah renklerde boyanmış rakamlarla birkaç bölüme ayrılmış gibi görünüyordu. En iyi gece kıyafetini giymiş bir adam çarkı döndürdü ve küçük beyaz bir bilye, çark durana ve numaralı bir bölmeye düşene kadar zıpladı. Diğerleri dehşet içinde haykırırken, birkaç adamdan bir tezahürat daha yükseldi.

İki tur daha izledi ve her seferinde bilyenin hangi sayıya denk geleceğine dair sessizce bahse girdi. Sonunda, müşterilerden biri başını kaldırdı ve onu izlerken yakaladı. Yanındaki arkadaşına mırıldandı, o da başını kaldırıp ona baktı. Bazen düşüncesiz olabiliyordu ama aptal değildi. İçlerinden biri yukarı çıkmak istercesine ayağa kalktığında, bu onun gitmesi için bir işaretti.

Koşarak gizli kapıya gitti ve aceleyle içeri girdi. Kapıyı kapattığında, kendi cüretkârlığına kahkahalarla gülüyordu. Bu, Londra'ya geldiklerinden beri yaptığı en pervasızca şey olabilirdi. Yakalanmadan konuta geri dönmeye kararlı bir şekilde, onu akşam yemeği partisine geri götürecek kapıdan içeri dalmak için döndü, ancak bunun yerine katı bir kas duvarına çarptı.

Çarpmanın etkisiyle neredeyse nefesini kesti. Adam homurdandı ama hareket etmedi.

"Affedersiniz," dedi ve aralarında boşluk yaratmak için kulübün kapısına doğru geri çekildi. Koridor çok dardı, iki kişinin yan yana durabileceği kadar geniş değildi.

Adam hiçbir şey söylemedi. Aslında duvara garip bir şekilde yaslanmış, onu destek olarak kullanıyor gibiydi. Şapkasını alnına doğru indirmiş, yüzünün sadece alt yarısını ortaya çıkarmıştı; solgundu ve sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibi hafif bir sakalla kaplıydı. Kare şeklindeki çenesi sıkıca kenetlenmiş gibiydi. Uzun paltosundan çizmelerine kadar tamamen siyah giyinmişti. Kollarını sanki acı çekiyormuş gibi ortasına sarmıştı.

"Yaralı mısın?" diye sordu ama adam cevap vermedi.

Adam nereden gelmişti? Onu Bay Thorne'un evine götürecek olan kapıya doğru ağır ağır yaslanmıştı ama oradan geldiğini sanmıyordu. Servis koridorunun nereye çıkabileceği ya da adamın oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir hizmetçi gibi giyinmemişti. Ceketini ince dokunmuş yündendi ve botları en yüksek kalitede görünmelerini sağlayan bir parlaklığa sahipti.

"İhtiyacın var mı-?"

Kadın sözünü bitiremeden, göğsünün derinliklerinden gelen iniltiye benzer bir sesle hareket etti. Adımları onu koridorda ondan uzaklaştırdı, ancak duvara yaslanmaya devam etti. Şapkası arkasından yere düştü ve kadın onu yerden aldı.

"Şapkan!"

Adam yine durakladı ama kadın bunun onu duyduğu için olduğunu düşünmüyordu. Başını duvara yaslamış, sıkı nefes alıyordu. Kadın ona ulaşmak için birkaç adım attığında, adam onu hiçbir şekilde tanımadı. Yakındaki bir aplikten gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu. Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarındaydı; ondan daha yaşlı ama Bay Thorne'dan daha gençti. Kalın siyah saçları alnına dökülüyordu. Soluk teni, geleneksel anlamda yakışıklı olamayacak kadar kaba ama sıradan olamayacak kadar da ilginç bir yüzün üzerinde sımsıkı duruyordu. Gözleri bariz bir acıyla kapalıydı.

"Yaralanmışsın," dedi.

Gözlerini açtığında parlıyordu ama onu görmüyor gibiydi. Daha önce bir kez gördüğü bir bakışla donuklaşmışlardı. Yıllar önce New York'ta annesi bir erkek arkadaşını ziyarete gelmişti. Akşamı içerek ve havada tatlı bir koku bırakan piposunu tütürerek geçirmişti. Gittiğinde gözleri misket gibi parlıyordu ve yüzüne odaklanmadan onu süzmüştü. Bu adamın gözlerinde de aynı bakış vardı, ama bunun sarhoşluktan mı, acıdan mı, yoksa ikisinin karışımından mı kaynaklandığını Eliza anlayamadı.

Acı adamın orta kısmından kaynaklanıyor gibiydi, bu yüzden şapkasını bıraktı ve nazikçe ceketini açmaya çalıştı. Adam kollarını gevşeterek onun yardımına izin verdi ve kadın yünü aralayıp yüksek sesle nefesini tuttu. Adam gömleksizdi. Göğsü geniş ve sağlamdı, kasları iyi gelişmişti. Normal şartlar altında tek başına bu bile onu şaşırtmaya yetebilirdi ama nefesini tutmasına neden olan şey kan izleriydi. Göğsünde ve karnında kan izleri vardı. Derisinde çentikler vardı ama tüm kanın kaynağının bunlar olup olmadığını anlayamadı. Kanın bir kısmı siyah lekeler halinde kurumuştı ama omuzlarının yanında kıpkırmızı lekeler vardı. Kaburgalarında gece ilerledikçe çürüklere dönüşmesi muhtemel benekler vardı.

"Bir doktora ihtiyacın var," diye fısıldadı. Kulüpte tıbbi sorunlarla ilgilenmesi için çağrılacak biri olmalıydı. Eğer yoksa, o zaman bir doktor gönderilebilirdi.

Adam onun sözlerini onaylarcasına sadece homurdandı ve ilerledi. Koridorda ilerlemeye devam ederken çoğunlukla dik durmak için tüm konsantrasyonunu harcamış gibi görünüyordu. Kadın ona yardım etmek için bir kolunu adama doladı.

"Hayır." Bu söylediği ilk kelimeydi ve kadının duraksamasına neden olan alçak ve hırıltılı bir tonda söylenmişti.

"Sana yardım edebilirim,"

diye ısrar etti. "Hayır."

Tekrar ayağa kalkarak artan bir kızgınlıkla ona baktı. "Kimsin sen?"

"Ben kimim?" Adam glm olabilir. Adamın yutkunmadan önce gsnden zar zor çıkan kıkırdamayı nasıl yorumlayacaından emin değildi. "Ben Dk'm leydim."

Dk m?

Koridorda ilerlemeye devam ederken ona cevap verme fırsatı vermedi, omzunu duvara dayayarak kendini dik tutmaya çalıştı. Bu kez kolu arkasından geliyordu ve kadın adamın parmak eklemlerinin sıyrıldığını fark etti.

Bu gece neyin peşindeydi ve kendine böyle hitap ederek ne demek istiyordu? O bir dk değildi. Aksanının İngiliz olduğu kesin olsa da, kızın aristokrasiyle ilişkilendirmeye alıştığı o keskin tondan yoksundu. *Dk* kelimesi pek çoğunun kullandığı gibi *dj* sesiyle söylenmiyordu ve *kim* ve *ben* kelimeleri birbirine karışmıştı.

Kendisini Bay Thorne'un evine götürecek olan gizli kapının altından gelen ışığa baktı. İyi kalpli melei onu o kapıyı açmaya zorluyordu. Bu kapı onu güvenliğe ve yaz sonunda çok nitelikli bir asilzadenin onunla evlenip mirasına konacağı bir hayata götürecekti.

Kötü melei onu yabancı adamı takip etmeye ağırđı. Kim olduğunu ve nereye gittiğini öğrenmesi be dakikasını alırdı. Adam koridorun yarısına gelmişti bile. Gidecei yer o kadar uzak olamazdı. Eğer hızlı davranırsa, kimsenin haberi olmazdı.

Şapkasını bir kez daha alarak onu takip etti.

Harper St. George, Alabama'nın kırsal kesimlerinde ve tarih sevgisinin başladığı kuzeybatı Florida kıyılarında büyüdü. Şimdi Atlanta bölgesindeki evinde Viking Dönemi'nden Yıldızlı Çağ'a kadar çeşitli zaman dilimlerinde geçen tarihi kurgu romanlar yazıyor. Romanları on dile çevrilmiştir.

YAZARI ÇEVİRİMİÇİ ZİYARET EDİN

 [HarperStGeorge](#)

 [HarperStGeorge](#)

[HarperStGeorge](#)

[HarperStGeorge.com](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

